

สุดยอดมหากาพย์แห่งสุสานที่สร้างยอดขายกว่า
10,000,000 เล่ม

บันทึก จอมโจร แห่งสุสาน

盜墓筆記

หนานไผ่ซานจู
(南派三叔)

เขียน

อนุรักษ
กิจไพบูลทวี
แปล

เล่ม

8

ตอน "อาถรรพณ์เงาศิลา"

SMM PUBLISHING

บันทึก
จอมโจร
แห่งสยาม

เล่ม 8

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเขา

SIAM INTER
Multimedia

ได้ที่...

website www.smm.co.th, www.boolin thai.com facebook www.facebook.com/siaminterbooks

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
หนานไผ่ซานซู เขียน, อนุรักษ์ กิจไพบูลทวี แปล.
บันทึกจอมโจรแห่งสุสาน เล่ม 8. -- กรุงเทพฯ: สยามอินเตอร์บุ๊ค, 2557.
320 หน้า.
1.นวนิยายจีนแปล. I.ชื่อเรื่อง.
ISBN : 978-616-369-022-7

ชื่อหนังสือ บันทึกจอมโจรแห่งสุสาน เล่ม 8

ผู้เขียน : หนานไผ่ซานซู

ผู้แปล อนุรักษ์ กิจไพบูลทวี

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง กันยายน 2557

จำนวน 320 หน้า

ราคา : 260 บาท

< Dao Mu Bi Ji 盜墓筆記 1-9 > by Nan Pai San Shu 南派三叔

Copyright © 2011 by Nan Pai San Shu

Original Chinese edition published by SHANGHAI CULTURE PUBLISHING HOUSE CO., LTD.

Through Shinwon Agency Beijing Representative Office, Beijing.

Thailand translation rights © 2014 by Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ดัดแปลง หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยมิได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์
คณะที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

กองบรรณาธิการ

เลขาธิการกองบรรณาธิการ

ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต

หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสิ่งพิมพ์

หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม

กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก

จัดรูปเล่ม

หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์

ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์

ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ

ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า

ฝ่ายการผลิต

แชกกลี

พิมพ์ที่

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค

ระวี ไหลทอง, สมชาย กุศลสมมติ, สฤงกุล แจ่มสมบุรณ์, วิฑูร นิรันดร์ฉาย,

อัมพรลี อธิระสินธุ์, วิรัตน์ ทิมพุดสีกุล, ปราชญ์ ไรย์คา, นวพร สิทธิเนาว์ธาน,

กฤษณากรณ์ เกษมเช็กการุณ

สิทธิเดช แสนสมบุรณ์สุข

ณัฐพล จันทรวินิจ, นลัทพร ศรีคำ

ปริญญญา ซูภักดี

อรุณพร พาหุบุตร

ประพัทธ์ รัตนธำ

เบญจภัทร บุญภักษ์รัตน์

ธนิศา จุลจินดา, จรัสพรรณ

Choi Da Kong

เบญจภัทร บุญภักษ์รัตน์

สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข

พรทิพย์ พวงจำปา

กิมบ๊วย

ดวงดา เทียมทัด

ณิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงศ์

กิตติวัฒน์ นิรันดร์ฉาย

ฐรัช ศรีจินดา

ปฏิกิติ มัชฌาประเท, บุวศรี หิรัญโณ

S.S.Film Process

บริษัท สยามพรินท์ จำกัด

บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ร.ด.ตาหัว 48 แขวงสามเสนนอก

เขตหัวขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร: 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39

ลูกค้าสัมพันธ์ โทร: 0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากที่เราสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม
กับนวนิยายเรื่องเยี่ยม “รหัสลับหลังคาโลก”

โดยไม่รอช้า สายตาของเราก็สอดส่องหานวนิยายระดับ
“ปรากฏการณ์” เรื่องใหม่ๆ แม้จะมีเข้าตา เข้าท่า เข้าเค้าหลายเรื่อง หาก
แต่ที่โดดเด่นที่สุด คือ “บันทึกจอมโจรแห่งสุสาน” เรื่องนี้

ด้วยยอดขายกว่า “10,000,000” เล่ม ที่ถือว่ามหาศาลมาก ยัง
เหนือกว่ารหัสลับหลังคาโลก เนื้อเรื่องที่แปลกแตกต่าง ผสานกับคำวิจารณ์
ในเชิงบวกของนักอ่านในจีน กระแสความนิยมอย่างถล่มทลาย ทั้งถูกนำไป
ไปสร้างเป็นการ์ตูน สร้างเป็นเกม ถูกซื้อลิขสิทธิ์ไปสร้างเป็นภาพยนตร์
ทำให้เราไม่รอช้าที่จะซื้อลิขสิทธิ์เรื่องนี้มาในทันที

“บันทึกจอมโจรแห่งสุสาน” เป็นนวนิยายว่าด้วยการหาสมบัติใน
สุสานโบราณจีนที่เปี่ยมด้วยภัยอันตราย ผ่านการเล่าของตัวเอก ซึ่งสืบเชื้อ
สายอยู่ในตระกูลนักขุดสุสานสำนักได้ เรื่องราวเต็มไปด้วยความประหลาด
ลึกลับ หนานโพ่ซานซูผู้เขียนสามารถสะกดคนอ่านด้วยมนต์จากปลาย
ปากกาอย่างอยู่หมัด สมกับที่เป็นนวนิยายระดับ “ปรากฏการณ์” ของจีน

และเมื่อผ่านการแปลของนักแปลมืออันดับต้นๆ ของเมืองไทยอย่าง
เปียร์ - อนุรักษ์ กิจไพบูลทวี ยิ่งทำให้นวนิยายชุดนี้เพิ่มอรรถรสและเก็บ
ความสนุกได้อย่างครบถ้วนแจ่มแจ้งเช่นอ่านจากภาษาต้นฉบับ

ขอเชิญร่ำรรมย์กับนวนิยายชุดนี้ให้เต็มที่

แฟนที่ประเทศจีน

ตอน

อาการพจน์เงาศิลา

บทที่ 18

กิเลนพัวเบกรับทุกสิ่ง (ตอน 1)

สีหน้าเคร่งขรึมของท่านย่าฮั่วและความหนักแน่นเด็ดเดี่ยวขณะคุกเข่าลง
มันคือความจริงแท้แน่นอน

นางคือท่านย่าผู้สามารถเสกลมเสกฝนแห่งมหานครปักกิ่ง นางคือ
หนึ่งในเก้าสกุลใหญ่ผู้สามารถขึ้นขี่ตายในยุทธภพ นางคือผู้อาวุโสใน
วัยไม้ไผ่ดั่งนางคือเจ้าบ้านมหาเศรษฐี ไม่ว่าจะด้วยฐานะใด ต่างล้วน
สามารถบีบพวกเราตายอย่างง่ายดาย ทว่านางกลับคุกเข่าลงอย่างเต็มใจ
อย่างแน่วแน่ เหมือนกับต้องแสดงออกเช่นนี้เท่านั้น จึงจะแสดงความ
จริงใจของนางออกมาได้

ความตกใจของผมไม่น้อยไปกว่าคนอื่นๆ ในช่วงสองสามวินาทีที่
ท่านย่าคุกเข่า เหมือนกับมีมือข้างหนึ่งกดไหล่ผมจนต้องเข่าอ่อนไปด้วย
ผมต้องฝืนไว้จึงหยุดความเร่งเร้าให้คุกเข่าตามเอาไว้ได้ ไม่รู้เป็นเพราะ
ความหัวอ่อนของตัวเองเป็นเหตุ หรือเพราะบรรยากาศที่นี้แปลก
ประหลาดเกินไป

ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น ผมพลันมีความรู้สึกอย่างหนึ่ง ผมกับเมิน
โหยวผิงอาจต่างชั่วกัน โลกของเขา ผมก็ไม่มีวันจะเข้าใจ

เคราะห์ดีที่ความรู้สึกเช่นนี้หายไปอย่างรวดเร็วเพราะการป่วนของ

นายอ้วน ตัวเขาเองก็สะดุ้งงุนงงอยู่สองสามวินาที แล้วโพล่งคำพูดประโยคนี้ออกมา

“ແ່ແລ້ວ ຍາຍແກ່ນີ້ເປັນປີ່ຈ່າງ!”

พุดจบเขาจึงรู้ตัวว่าเป็นไปไม่ได้ มองมาทางผมแล้วเลิกคิ้ว ผมจึงได้สติกลับมา รีบพุดว่า “ท่านย่า ท่านทำอะไรนะ” พุ่งเข้าไปพุงนางลุกขึ้น แต่ท่านย่าสีหน้าเคร่งเครียดไม่ยอมลุก ฮั้วชีวชีวที่คอยรับใช้อยู่ข้างๆ ก็ช็อก อาจไม่เคยเห็นย่าตัวเองเป็นเช่นนี้มาก่อน ทำอะไรไม่ถูก นอกจากคุกเข่าต่อไปเป็นเพื่อน

ที่น่าแปลกใจคือ เมินโฮยผิงก็ไม่แสดงอาการตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น เพียงมองนางนิ่งๆ ประหนึ่งรูปแกะสลัก

แบบนี้มันผิดจารีตประเพณี ตัวผมก็ไม่มีประสบการณ์รับมือกับเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน จึงส่งสายตาให้นายอ้วน นายอ้วนก็ยังงงอยู่ แต่ตอบสนองไวกว่าผม ตรงเข้ามาช่วยผมยกตัว ท่านย่าลุกขึ้น

สายตาของท่านย่าไม่ละวางจากเมินโฮยผิงเลยตั้งแต่ต้น เราพุงให้นางนั่งลงแล้วนายอ้วนก็พุด “นี่คุณยาย ไม่เคยเห็นนิ้วมืออวบอันทรงพลังแบบนี้มาก่อน เลยตกใจจนเข้าอ่อนหรือไงกัน นี่ศตวรรษ 21 เข้าไปแล้ว พวกเราเลิกใช้พิธีรีตองแบบโบราณจะได้ไหม เล่นอะไรแผลงๆ แบบนี้ ท่านไม่กลัวเข้าเจ็บ พวกเรายังกลัวอายุสั้นกันอยู่นะ”

ท่านย่าไม่สนใจเขา เพียงจ้องเมินโฮยผิง ถามว่า “ท่านยังจำฉันได้ไหม”

เมินโฮยผิงส่ายหน้า นายอ้วนพุดต่อ “อย่าว่าแต่ท่านเลย ก่อนหน้านี้นิดหน่อย แม้แต่เสี่ยอ้วนเขายังลืมเลยเหอะ”

ท่านย่าขบริมฝีปากล่าง “ก็จริง ท่านคงจำอะไรไม่ได้แล้ว เพราะถ้าจำได้ ท่านคงไม่มีวันมาพบฉัน”

ผมถาม “ท่านย่า พวกท่านรู้จักกันหรือ”

นางนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดว่า “ไม่ใช่แค่รู้จัก แค่ได้ยินแกพูดถึงเขา ฉันก็เข้าใจทันที ว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวฉัน”

ผมกับนายอ้วนสบตากันแวบหนึ่ง เห็นท่านย่าคล้ายกับเห็นดเห็น้อยอ่อนเพลียมาก ทั้งตัวลงอย่างหมดแรงแล้วน้ำตาก็ไหลพราก “ดูทำอามาเป็นคนทำร้ายตัวเอง เวิร์กมมแท้ๆ ลูกหลานของอู่เหลาโก้วกับเซียเหลาจีวเซ่นฆ่ากันเอง ลูกๆ ของพวกเราย่อยหายสาบสูญ ทั้งหมดเป็นกรรมตามสนอง คนทำอาชืพอย่างเรานี้กรรมไม่พ้นจริงๆ”

ผมแปลกใจใครรู้อย่างยิ่ง รู้สึกว่าเรื่องราวราบรื่นขึ้นเรื่อยๆ อยากจะซักถามต่อ แต่ก็พลันไม่รู้จะถามอะไรดี ชิวชิวเข้าไปปลอบว่า “คุณย่า แก่สกุลใหญ่เราสืบทอดต่อมานานหลายปี ลูกหลานหลายคนก็เจริญรุ่งเรืองจะว่ามีกรรมอะไรตามสนองก็ไม่เชิงนะคะ ความบังเอิญบางอย่างน่าจะเป็นอุบัติเหตุ คุณย่าอย่าเามาคิดมากเกินไปนะคะ”

ท่านย่าส่ายหน้า “ที่จริงมันไม่มีอีกแล้ว แก่สกุลใหญ่นั้นนะ หลังจากยุคปลดแอก พวกเรายังมีความเพ้อฝัน แต่เรื่องราวก็เกิดขึ้นตามมาเป็นระลอกๆ เริ่มแรกพวกเรายังคิดจะกอดคอกันไว้ ต่อมาแค่เอาตัวให้รอดได้ก็ไม่แล้วแล้ว หลายปีนั้นพวกที่หากินอยู่กับเรา พวกที่กินข้าวหม้อเดียวกับเรา พวกที่พวกเราตบอกรับประกันว่าเป็นครอบครัวเดียวกับเรา มีเท่าไรที่ถูกเราทำร้าย และมีเท่าไรที่แวงกลับมาทำร้ายเรา สังคมยุคเก่ายังมีศีลธรรมจรรยา ยังมีน้ำใจอุททพ เฮยเปี่ยเหลาลัวใช้ดาบเพียงเล่มเดียวก็คุ้มครองถนนได้ทั้งสาย เพียงไม่กี่ปี ทุกอย่างก็จบสิ้น เราไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าคนเราจะชั่วช้าสามานย์ได้ถึงระดับนั้น” นางกล่าว “จนกระทั่งถึงขั้นที่แม้แต่คนระดับพวกเรายังเริ่มทำร้ายคน ฉันก็รู้ว่า วาสนาของแก่สกุลใหญ่หมดสิ้นแล้ว”

ผมไม่ค่อยเข้าใจนักว่านางหมายถึงอะไร แต่พอจะรู้คร่าวๆ ว่านาง

กล่าวถึงช่วงเวลาไหนจึงถามว่า

“นี่มันเป็นเรื่องอะไรกันแน่ครับ”

นางมองไปทางمينโฮยวผิงเงียบกริบ

ความเงียบนั้นชวนอึดอัด กระอักกระอ่วน ผมรู้ว่านางอาจกำลังใช้

ความคิด ไม่กล้าขัดคอ กลัวอีกฝ่ายจะรำคาญแล้วเกิดเหตุแปรผันจึงอด
กลั้นไว้ไม่แรงเท่า

เงียบไปนานพอสมควร นางจึงค่อยๆ เอ่ยปาก “เจ้าหนู เธอจริงใจ

ต่อฉันมาก แต่เธอเป็นลูกหลานของอู่เหลาโก้ว พวกเราเคยสาบานกันว่า
จะให้เรื่องนี้เฝ้าตายอยู่ในท้องเราเท่านั้น แน่نون ตอนนี้อำสาบานนี้ก็ไม่ได้
สำคัญอะไรอีก แต่ฉันก็ไม่ใคร่อยากเล่าเรื่องนี้สัก วันเสียแต่เขาอยากรู้
ฉันจึงจะเล่า” ท่านย่ากล่าว

ผมสะดุดในใจ แอบดำใจในใจเงียบๆ ทำไมถึงเป็นอย่างนี้อีกแล้ว พอ

ถึงช่วงเวลาแบบนี้ อาสามก็คนหนึ่ง คุณปู่ผมในตอนนั้นก็เหมือนกัน ตอน
นี้ท่านย่าฮั่วก็มาอืหรือบเดียวกัน คล้ายกับพวกเขาทุกคนมีบางสิ่งติดคา
อยู่กับใจ ไม่ยินยอมเกริ่นกล่าวถึงความลับที่ซัดคาอยู่ในนั้น เรื่องราวเฝ้า
พะของพวกเขามันคือเหตุการณ์อย่างไรกันแน่ละ

ผมมองمينโฮยวผิง ดูว่าเขาจะว่าอย่างไร ท่านย่าก็มองเขาเช่นกัน

อารมณ์ในสายตามีความซับซ้อนยิ่ง “ท่านย่ารู้ไหม”

مينโฮยวผิงมองตาท่านย่า ไม่ตอบคำ ผมขยิบตาให้เขา บอกใบ้ให้

รับถามสิ อย่าพลาดโอกาสยอดเยี่ยมอย่างนี้ แต่เขามองผมแล้วส่ายหัว

คนทั้งหมดยกเว้นประหลาดใจ “ท่านไม่อยากรู้หรือ” ท่านย่าถาม

ประกายตาของمينโฮยวผิง จิตนิ่งตั้งหน้า “ฉันไม่เชื่อคุณ”

ท่านย่ามองตาเขา สีหน้าเริ่มเปลี่ยนไปร้องออกมาว่า “อ้า” แล้วถาม

ขึ้น “เพราะอะไร”

مينโฮยวผิงไม่ตอบ แต่กลับหันมาพูดกับผมว่า “พาคันกลับบ้าน”

พูดพลางก้าวออกไปด้านนอกอย่างไม่เหลียวหลัง

ผมไม่ทันตั้งตัว จำต้องตามออกไป เดินเรื่อยไปถึงกลางสวน นายอ้วนก็รีบตามออกมาด้วย ผมถึงกับนึกภาพท่านย่านั่งปากอ้าตาค้างออก นายอ้วนเองก็งง รู้สึกว่าทำไมอยู่ๆ เสี้ยวเกอเราก็อินดีขึ้นมาเฉยๆ

เดินได้ไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินเสียงคนเรียก “เดี๋ยวก่อน!” หันไปเห็น ฮั่วชีวชีวเดินตามมา เธอมาขวางเราไว้ พูดว่า “รอเดี๋ยว รอเดี๋ยว”

ผมหันไปมองท่านย่า นางกลับเข้าห้องไปแล้ว ฮั่วชีวชีวมองเมินโหยวผิงด้วยสายตาแปลกใจแล้วพูด “ตอนนี้ข้างนอกมีแต่คนของภักตาคารชินเยิร์กับพวกของหลิวหลีซุน ถ้าพวกคุณออกไปจากที่นี่ ต้องอยู่ไม่เป็นสุขแน่ คุณย่าฉันบอกว่า เห็นแก่ความเป็นคนเก่าคนแก่ ท่านจะช่วยหาที่ที่ปลอดภัยให้ พวกคุณจะได้กบดานลักพักแล้วเราก็ยังติดต่อกันได้ ท่านยังมีเรื่องอยากถามพวกคุณอีกเยอะ”

“ย่าของเธอคงไม่ได้เกิดสนอกสนใจใจของฉันนี่ด้วยอีกคนหรอกนะ” นายอ้วนซูลัญจกรหยกดวงนั้น “เสี้ยวเกอของเราประกาศโจ่งแจ้งแล้วว่า พวกเราไม่เชื่อเธอ”

ฮั่วชีวชีวพูดว่า “คุณย่าของฉันพูดคำไหนคำนั้น พวกคุณยอมทำตามเถอะนะ มันดีต่อทุกฝ่าย อีกอย่างตอนนี้พวกคุณจะไปที่ไหนได้” พูดพลางก็หยุดเว้น ชยิบตาให้เราที่หนึ่ง ชี้ไปทางเมินโหยวผิง “ความจริง เรื่องของเขา ฉันว่าฉันพอรู้อยู่บ้างนิดหน่อยนะ”

บทที่ 19

ร่วมชายคา

คำพูดของฮั่วชีวชีวนั้นมีเหตุผล หากไม่ได้ทนายช่วยคุ้มหัว ช่วงเวลาต่อจากนี้ของเราคงต้องลำบากมาก

จะเก็บกวาดปัญหาที่พวกเราสร้างไว้อย่างไรนั้น ผมยังไม่มีเวลาขบคิด เราทั้งสามคนมีเพียงผมที่มีภูมิหลังมาจากวงศ์ตระกูลที่มีหน้าตาในวงการ คิดจะจบปัญหานี้ ห้ายสุดผมต้องเป็นคนออกแรงแน่ ในโลกทัศน์ของผม ผมเชื่อมั่นตัวบทกฎหมาย เมื่อพวกเราไม่มีเงินจริงๆ มันต้องมีวิธีประนีประนอม แต่เมื่อคิดอีกสักนิดก็รู้สึกประหลาดมาก เพราะผมไม่เคยผจญกับเรื่องราวเช่นนี้มาก่อน บางทีความร้ายแรงของมันอาจเกินกว่าที่ผมคิด

บางครั้งผมรู้สึกว่าเราสามคนเป็นเหมือนพวกเด็กน้อยอ่อนโลกที่เล่นการพนันอยู่ในหนังโคตรเซียน อาศัยว่าตัวเองมีฝีมือลายมือฉลุหน่อยก็ออกไปก่อเรื่องในโลกของผู้ใหญ่ สุดท้ายต้องให้คนรุ่นพ่อตนเองเป็นคนออกรับ ตัดนิ้วขอขมา แล้วจึงรู้ว่าปัญหาที่ตนก่อขึ้นใหญ่เกินกว่าโลกทัศน์ที่ตนมี เมื่อถึงตอนนั้น การพรวดพราดอย่างเสียใจว่า “ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ผมไม่ได้ตั้งใจ” มันไม่ช่วยอะไร ผมรู้สึกกังวลเช่นนี้อยู่ลึกๆ ก็คือเรื่องที่กำลังก่อขึ้น มันเกินขอบเขตที่ผมจินตนาการ

ดังนั้นเมื่อฮั่วฉิวฉิวยื่นข้อเสนอให้ ผมจึงหันไป

อีกด้านหนึ่ง ผมรู้สึกวาทะของท่านย่าฮั่วมีความซับซ้อน เหตุการณ์ขณะนี้วุ่นวายจนรับมือไม่ถูก เดิมทีผมแค่อยากถามเรื่องอย่างชื่อเหลยเท่านั้น แต่กลับสาวไปถึงอดีตบางเรื่องของท่านผู้เฒ่า อีกทั้งเรื่องราวเบื้องหลังยังคล้ายกับมีเส้นใยผูกโยงกันวุ่นวาย ให้ความรู้สึกสับสนในแบบใจหนึ่งก็อยากปฏิเสธ แต่อีกใจหนึ่งก็อยากเปิดรับ ผมรู้สึกว่า เรื่องบางเรื่อง ท่านย่าฮั่วยังขบไม่แตก หากคิดกระจ่างเมื่อไหร่อาจยังมีภาคต่อ

ช่วยคุ้มหัวพวกเราเป็นเพียงการซื้อเวลา สำหรับฝ่ายเราคือแผนชะลอทัพอย่างหนึ่ง เป็นผลดีต่อทุกฝ่าย ฝ่ายนางสามารถทบทวนความคิดตัวเองให้ชัดเจน ฝ่ายเราก็มีเวลาปรับตัว ทำความเข้าใจว่าเรื่องที่ก่อขึ้นมันร้ายแรงระดับไหน

นายอ้วนความคิดตรงกับผม เขายึดถือโลกความจริงมากที่สุด ไหนๆ ก็กลับบ้านไม่ได้แล้ว ตอบตกลงไว้ก่อน อย่างน้อยก็มีที่ทางให้หารือกัน เรื่องก้าวต่อไป ในที่สุดจึงรับปาก

ผมนึกว่าพวกเขาจะหาห้องสักห้องให้เราอยู่ในบ้านนี้ แต่ฮั่วฉิวฉิวกลับเรียกคนขับรถมา เปลี่ยนเป็นโพล์สวาเก้นรุ่น Passat ที่ไม่สะดวกตา พวกเราก็มหันงำมตาออกจากรั้วบ้าน ขณะอยู่บนถนนก็ยังไม่กล้าเงยหน้า ผมจำถ้อยคำเสมือนบอกใบ้ของฮั่วฉิวฉิวได้ จึงถามเธอว่า เธอมีข้อมูลอะไรเรื่องเมินโหยวผิง แต่เธอไม่ตอบ บอกว่าเป็นข่าวใหญ่ ผมต้องมีของมาแลกเปลี่ยน บอกให้ผมไม่ต้องรีบร้อน คืนนี้ต้องรื้อฟื้นอดีตกันอีกยาว

จากกงจู่เฟิน ขับมาถึงวงแหวนตะวันออกที่สี่ เลี้ยวไปเลี้ยวมา มาถึงสถานที่เปลี่ยวในตรอกหมู่ตึกหนึ่ง เบื้องหน้าก็ปรากฏคฤหาสน์ใหญ่โตเก๋ไก๋

“ไฉ่ยะนี่มันจวนของท่านอ๋ององค์ที่เท่าไรของราชวงศ์ชิงกันละเนี่ย”

พลองจากรถ นายอ้วนมองเห็นผนังหินอ่อนด้านนอกคฤหาสน์ก็ร้องทึ่ง “ด้านนอกกำแพงรั้วยังมีเสาอีก นี่ยังไม่ใช้รั้วชั้นนอกสุดนะสิ นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของคฤหาสน์หลังใหญ่นี้”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ตอนคุณย่าซื้อบ้านมา ฉันยังอยู่ที่ฉางซา ไม่ได้ย้ายมาปักกิ่งเลย” ฮั่วชิวชิวพาเราเข้าบ้าน ผมพบว่าข้างในปล่อยทิ้งรกร้าง ตัวสวนมีขนาดใหญ่ โครงสร้างหลักเป็นบ้านทรงชื้อเหอเยว่นมาตรฐาน แต่ใหญ่กว่าที่ควรเป็นมาก มีห้องจำนวนมาก หญ้าขึ้นรกเต็มสวน ผมไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองอยู่ในเมืองปักกิ่ง

“เมื่อก่อนเหมือนจะเป็นที่ตั้งหน่วยงานราชการ” ฮั่วชิวชิวชี้ไปยังห้องชั้นสอง “ไปพักตรงนั้นสิ สะอาดกว่าหน่อย”

โชคดีที่พื้นบ้านเคยบูรณะซ่อมแซมมาก่อน แม้จะทิ้งช่วงไปนานพอสมควร แต่ความแข็งแรงไม่เป็นปัญหา นอกกำแพงเกาะเต็มไปด้วยไม้เลื้อย ไม่มีคนอยู่อาศัยมานานมาก เกววัลย์เลื้อยจนเต็มประตูหน้าต่าง นายอ้วนใช้มีดพกตัดถ่าง พวกเราจึงเข้าไปได้ ข้างในนั้นฝุ่นจับข้างหนาเตอะ ไม่มีเครื่องเรือนสักชิ้น

“ยายหนู ที่นี้เหมือนเอาไว้ใช้ฝึกความกล้ามากกว่ามั้ง ไม่ได้มีไว้ให้คนพัก” นายอ้วนกล่าว

“คุณย่าบอกว่า มีเรื่องกับคนของภักตาคารชินเยว่ ยังมีที่ให้ชุกหัวนอนได้ ถือว่าไม่เลวแล้ว ดีกว่าไปนอนข้างถนน” ฮั่วชิวชิวล้วงท่อของถุงหนึ่งออกมาจากกระเป๋าตัวเอง “นี่คือยาสีฟัน ถ้วยแปรงฟัน ผ้าขนหนู ฉันค้นมาจากในบ้าน ท่านย่ารับแจกมาจากสมัยโน้น พวกคุณเอาไปใช้กันก่อน ฟูกนอนผ้าปู เตียงจะใช้คนส่งมาให้ อีกอย่างคือฉันเป็นคุณหนูใหญ่นะจ๊ะ ไม่ยุ่งเรื่องงานบ้าน รบกวนพวกคุณทำความสะอาดกันเอาเอง”

นายอ้วนทำท่ากินข้าว ถามว่า “แล้วของกินล่ะ ทำไง อยู่นี้จะเรียกเคเอฟซีก็เกรงใจ ประเดี๋ยวคนส่งจะซ็อกตายไปเสียก่อน”

“ตอนส่งเครื่องนอนมาให้ จะเอาเครื่องต้มน้ำร้อน กาน้ำร้อนกับ
 บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาให้ด้วย ส้วมอยู่ชั้นหนึ่ง เป็นส้วมหลุมนะ ในสวนมี
 ก๊อกน้ำประปา เปิดแรกๆ อาจมีสีสนิม ทิ้งไว้สักพักก็จะหาย อยู่ที่นี่อย่า
 ออกไปไหน กบดานสักสองสามวันก่อน คุณย่าฉันจะช่วยหาทางให้” พุด
 จบเธอก็มองไปยังลัญจกรหยกนั้น นายอ้วนรีบชักกลับ “ยายหนู ไอ้สิ่งนี้
 เนี่ยคือฟางเส้นสุดท้ายของพี่ชายทั้งสามแล้ว เทียบเท่ากับกางเกงในของ
 เราแล้วละ ถ้าอยากจะถอด ต้องรอให้ย่าเธอยื่นข้อเสนอมาก่อนนะ ตอนนี้
 พวกเรายังต้องสวมเอาไว้ก่อน”

ฮู้วฮู้วฮู้วทำท่ายี่ “แหะ ใครจะไปอยากได้กางเกงในพวกคุณ” มอง
 ดูรอบๆ แล้วถอนหายใจด้วยท่าผู้ใหญ่ “ฉันฉันไปเตรียมเครื่องนอนให้
 ก่อนนะ เย็นนี้เจอกัน ฉันจะหาเหล้ามาให้ด้วย”

“ฮูเร่ น้องสาวคนดี” นายอ้วนน้ำตาแทบเล็ด “ฉันเธอรึบๆ มานะ พี่ๆ
 จะรอ”

ฮู้วฮู้วฮู้วจากไปอย่างอารมณ์ดี ผมงกับนายอ้วนมองดูกระทั่งเงาหลัง
 ของเธอลับตา ปิดประตูรั้วแล้วก็โค้งอก หวดนั่งลงกับพื้น เมื่อครู่มีบางสิ่ง
 ตึงเปรี้ยะ เป็นความตึงเครียดที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ตอนนี้เหลือแต่
 พวกเดียวกัน จึงรู้สึกผ่อนคลายอย่างแท้จริง

นายอ้วนมองดูรอบตัว “นายว่าแม่เฒ่าฉันกำลังหลอกเราอยู่หรือ
 เปล่า”

ผมส่ายหน้า “ไม่น่าจะ จะว่าไปแล้ว ที่นี้ก็ปลอดภัยกว่าจริงๆ คินนี่
 พวกเราอยู่ที่นี่ น่าจะเป็นทางเลือกที่ฉลาดสุด คิดว่าไม่ถูกต้องตรงไหน คิน
 นี่เราค่อยหาหรือกัน อย่างมากพรุ่งนี้ก็เผ่น” พุดพลางมองไปทางمينโฮยผิง
 “เมื่อก๊นายบอกว่าไม่เชื่อใจคุณย่านั่น ทำไมหรือ ฉันไม่รู้สิกว่านางกำลัง
 หลอกใคร”

مينโฮยผิงยืนอยู่ริมหน้าต่างที่มีเงาวัลย์เลื้อยคลุมจนมืด มองดู

สวนกร้างด้านนอก ผมถามไปนาน เขาจึงตอบ “ความรู้สึก”

นายอ้วนกล่าว “ที่จริงฉันเองก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน ปฏิบัติการแรกที่แม่เข้านั้นเห็นเลี้ยวเกอน่าจะเป็นเรื่องจริง แต่ต่อจากนั้นก็พูดจาวกวน เหมือนงงใจพูดวนอยู่เรื่องเดียวเพื่อถ่วงเวลาขบคิดอะไร ฉันนึกว่าเลี้ยวเกอความจำเสื่อมแล้วจะหลงๆ ลืมๆ ไม่นึกว่าจะฉลาดเฉลียวเหมือนฉันเปี้ยบ คนประเภทเดียวกันเท่านั้น ถึงจะจับกลุ่มอยู่ด้วยกันจริงๆ”

ผมนึกในใจ ความจำเสื่อมไม่ได้หมายความว่าปัญญาอ่อนสักหน่อย ตัวผมตอนนั้นตะลึงไปกับเหตุการณ์ ไม่มีความรู้สึกอะไรเป็นพิเศษ แต่เมื่อได้ยินดังนั้นก็เริ่มรู้สึกขึ้นบ้าง

“ยายเฒ่าเป็นพวกเจนสนาม สดท้ายเลี้ยวเกอบอกจะกลับ นางยังนึกแผนรับมือไม่ออกในทันที จึงยอมเสี่ยงช่วยคุ้มกันพวกเราไปก่อน แต่กลยุทธ์ของเลี้ยวเกอนี้เรียกว่าแผนยูแยงให้ลงมือ เลี้ยวเกอโหดสุด” นายอ้วนยกนิ้วโป้งให้

เมินโหยวผิงไม่ได้ตอบ

“ไอ้หมอนี่หมู่นี้ไม่ยอมพูดยอมจาขึ้นทุกวัน” นายอ้วนกระซิบกับผม

ผมก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน ถอนหายใจเอือกหนึ่ง เปลี่ยนเรื่องคุยว่า

“ยังไงก็ตาม ฉันเชื่อว่าท้ายที่สุดยายแก่จะต้องมีเรื่องมาอ้างจนได้ พวกเราก็อ่าป่ล่อยโอกาสนี้ให้เสีย ตั้งใจคิดกันดีๆ ไม่แน่ว่าพรุ่งนี้ยายแก่เกิดได้ก็จะขับไล่ไล่ส่งพวกเราแล้ว”

“ก็จริง แต่ก่อนอื่น พวกเราก็กต้องทำความสะอาดที่นี่สักหน่อย ไม่อย่างนั้นมันค่างไม่ได้จริงๆ ต่อให้ไม่มีไครมาพันหัวแบะก็คงป่วยเป็นฝุ่นท่วมปอดตาย ยายแก่นั่นคงไม่ยอมชดใช้ให้หรอก ว่าเงิยเงิน นายเป็นลูกชายโหน คงไม่ถึงกับทำงานบ้านไม่เป็นเลยหรอกใช้ไหม”

ความจริงผมทำงานบ้านไม่บ่อย แต่แค่ทำความสะอาด คนที่มีระดับสติปัญญาเป็นปกติทั่วไปก็ทำได้หมด จึงพูดว่า “ฉันช่วยเอง”

จากนั้นก็ซักผ้าขนหนูออกคนละครึ่ง ใช้เป็นผ้าเช็ดตัว ออกไปรองน้ำจากในสวนแล้วเริ่มทำความสะอาด เมินโทยวผิงก็หมดสิทธิ์เหม่อ ถูกนายอ้วนจิกหัวใช้ให้ไปเช็ดหน้าต่าง

พวกเราสำรวจดูห้องอื่นๆ เจอเครื่องเรือนทึบๆ ขว้างๆ อยู่จำนวนหนึ่ง ยกทั้งหมดขึ้นมาชั้นสอง มีโต๊ะหนังสือ เก้าอี้ กะละมังรองน้ำและอื่นๆ อีกนำทั้งหมดมาเช็ดล้าง เมื่อทำเสร็จ ความรู้สึกกรำงของบ้านเก่าหมดไปแทนที่ด้วยกลิ่นอายของบรรยากาศบ้านย้อนยุค

ผมเหว้อท่วมตัว แต่เห็นสภาพของห้องกลายเป็นเช่นนี้ ความรู้สึกภูมิใจผุดขึ้นมา นึกในใจว่าที่แท้การเป็นแม่บ้านก็สนุกดี

ส่วนนายอ้วนทำงานบ้านอย่างคล่องปรือ ดูไม่ออกจริงๆ ว่าเขาจะเป็นผู้ชายเช่นนี้ นายอ้วนเล่าว่า เขาเคยอยู่กับคนรัก เพื่อเอาใจพ่อตาจึงฝึกทำทุกอย่างจนชำชอง ท้ายสุดก็ถูกถีบหัวส่ง จากนั้นเขาจึงกลายเป็นหนุ่มพเนจร แต่ฝีมือการทำงานบ้านไม่เคยทิ้ง

วิถีชีวิตของนายอ้วนมีหลากหลายรูปแบบ ผมรู้สึกว่าเขาทำเป็นทุกอย่างอย่างละนิดละหน่อย แต่ทุกครั้งจะให้เหตุผลไม่ซ้ำกัน ผมก็ไม่ค่อยจะเชื่อสักเท่าไร ผมพูดกับเขาว่า ถ้าอย่างนี้หลังเกษียณให้เขาเปิดบริษัทรับทำงานบ้าน ผมจะช่วยหาลูกค้าให้

เขาหัวเราะว่า บอกว่าได้ เขารับเฉพาะงานจากบ้านเก่าแก่ เราทำงานบ้านตามเมืองโบราณ วันนี้ฉกกระเบื่อง พรุ่งนี้ลักขาโต๊ะ ชีวิตจะสุขสบายกว่าตอนนี้เยอะแน่ๆ พูดพลาง เขาก็หยิบดวงตราหยกที่พวกเราฉกชิงมาออกมา พูดว่า “ฉวยโอกาสนี้ เรามาส่องรางวัลแห่งชัยชนะของพวกเรากันเถอะ ไม่งั้นพรุ่งนี้อาจจะไม่ได้ลูบคลำมันอีกแล้ว”

นำออกมาวางบนพื้นบริเวณที่แสงแดดส่องลอดหน้าต่างเข้ามาถึง พวกเราก็ต้องงุนงง ด้วยเห็นว่าบนลัญจกรนั้นบัดนี้มีของเหลวซึมเปื้อนออกมา

บทที่ 20

กิเลนพู้แบกรับทุกสิ่ง (ตอน 2)

นายอ้วนดำหน้าว่า “เสี่ยวเกอ ฉันบอกให้นายเซ็ดหน้าต่าง ไม่ได้บอกให้เซ็ดเจ้านี่ ถ้ารู้่านายขยันขนาดนี้ ตะกี้ให้นายถูพื้นซะก็ดี”

เมินโหยวผิงส่ายหน้า จับดูแล้วลองดม ผมพบว่าน้ำที่โดนมือเขาเป็นสีเขียว

“สิดกซะแล้ว? ไม่มั้ง” นายอ้วนใจหายวาบ “ฉิบหายวายป่วง นี่คงไม่ใช่ของเกิพ่นสีหรอกนะ”

ผมสะอึกก็กในใจ ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยเลือดสดจริงๆ แต่ดูจากท่าทางระมัดระวังที่บริกรพวกนั้นมีต่อเราเมื่อครู ของสิ่งนี้ควรเป็นของจริง ทว่าเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นได้ ถ้าหากของสิ่งนี้เป็นของปลอมขึ้นมา การประมูลนั้นก็คือการต้มตุ๋นหลอกลวง แต่ถ้าพวกเขาขึ้นกรานว่าของที่น่าประมูลเป็นของจริง พอมาถึงมือเราแล้วกลายเป็นของปลอม พวกเราก็หมดสิทธิ์แก้ตัว

ขณะจะตรวจตราอย่างละเอียด เมินโหยวผิงกลับบอกว่าไม่ใช่และห้ามพวกเราแตะต้อง

“มีพิช” เขากล่าว แล้วให้พวกเราดูมือของเขา บริเวณที่สัมผัสกับของเหลวเป็นผื่นแดงขึ้นสองชั้นแล้ว ยังลามขึ้นแขนอย่างต่อเนื่อง

ผมสะดุ้งเฮือก นายอ้วนตบมือพูดว่า “อ้อ ฉันรู้แล้ว เคยได้ยินมาว่าชาวอเมริกันบางที่จะเคลือบสารเคมีชนิดหนึ่งลงบนโบราณวัตถุเพื่อกันขโมย คนสัมผัสโดนจะแพ้ จนหมดสติไป เอ๊ะ ทำไมเมื่อกี้ฉันไม่เป็นไรล่ะ”

“นายใช้เสื้อห่อเอาไว้ อาจไม่สัมผัสโดยตรง สารชนิดนี้พอโดนน้ำก็คืนสภาพ”

พื้นแดงบนมือเมินโหยวผิงไม่ลึกลงไปกว่านี้ และเขาก็ไม่ได้มีอาการวิงเวียนหน้ามืด เหมือนไม่ใส่ใจมากนัก นายอ้วนใช้ผ้าขนหนูห่อดวงตราลัญจกร นำไปล้างน้ำพร้อมกับเขาด้านนอก

เมื่อล้างเสร็จ ลัญจกรหยกดวงนี้เนื้อเนียนใส เรานำมาส่องดูได้แสงอาทิตย์ในสวน รายละเอียดมากมายที่เห็นไม่ชัดเจนแรกบัดนี้ล้วนปรากฏชัดขึ้นผมพบว่าความประณีตในงานแกะสลักถึงขั้นมหัศจรรย์พันลึกต่อให้มันไม่ใช่วัตถุโบราณ ก็ยังเป็นผลงานชิ้นเอกแห่งประวัติศาสตร์ศิลป์

ผมค่อยโล่งอก นึกในใจว่า โชคดีไป

ในที่สุดบัดนี้ก็ได้เพ่งพินิจตัวตราหยกได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ผมพบว่ามันเป็นรูปกิเลนเหยียบผี ตัวกิเลนชูคอียึดอก ยืนเหยียบอยู่บนผีสามหัวตัวหนึ่ง อุ้งเล็บของผีอยู่ในท่าคว่ำจับอุ้งเท้ากิเลน แต่เมื่อดูอย่างละเอียดอีกทีก็พบว่า แท้ที่จริงตัวกิเลนก็เกิดจากผีเล็กผีน้อยจำนวนมากจับตัวกัน งานฝีมือประณีตและแยบยล ภาพรวมทั้งชิ้นกลับไม่เหมือนกิเลนเหยียบผี แต่เป็นผีประกอบร่างเป็นกิเลน ซึ่งผีเหล่านี้ตามตัวมีเกล็ดแลดูคล้ายงูขดตัวขึ้นมา

“ดวงตราผีลัญจกรหยกมัจฉามังกร” ดวงตรา “ผี” นั้นสมชื่อ แต่มัจฉามังกรล่ะอยู่ไหน เจอแต่เพียงลายเส้นที่คล้ายงูเท่านั้น เมื่อหันดวงตราดูจากมุมอื่น พวกเราก็ตกใจเห็นทันทีว่า รูปทรงตัวกิเลนกลายร่างเป็นภาพปลามังกรหลายตัวแล้ว ผีตัวเล็กๆ เหล่านั้นเมื่อมองด้วยแว่นขยาย การเกาะกลุ่มรวมกันมองเห็นลักษณะเค้าโครงของปลามังกร

“แจ้ง!”

ในฐานะผู้มีความรอบรู้เรื่องงานศิลปะดั้งเดิมของประเทศจีนในระดับหนึ่ง ผมรู้ทันทีว่าสิ่งสิ่งนี้มีราคามหาโหดมาก สำหรับตลาดค้าขายวัตถุโบราณ รูปร่างหน้าตา ความคิดสร้างสรรค์ งานฝีมือ ประวัติความเป็นมา มีความสำคัญทั้งหมด บ่อยครั้งหากปัจจัยทั้งสี่นี้มีข้อใดข้อหนึ่งเป็นเลิศ มูลค่าก็ไม่ธรรมดาแล้ว ทว่าสิ่งสิ่งนี้แทบจะเป็นเลิศในทุกๆ ด้านที่กล่าวมา ราคาประมูลท้ายสุดเมื่อครู่พูดตามตรงยังไม่แน่ว่าสูง หากพวกเขาไม่ลุกขึ้นมาป่วนเสียก่อน ราคาปิดประมูลคาดว่าจะต้องเป็นตัวเลขเทียมฟ้า

เพียงคิดผมก็เหงื่อตก หากผมเป็นเจ้าของมัน สิ่งนี้ถูกฉกชิงไป ผมก็ไม่มีวันปล่อยคนพวกนั้นลอยนวลแน่ ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่สมบัติเลอค่าขนาดนี้ พวกเขากลับชิงออกมาได้อย่างง่ายดาย ดูเหมือนมาตรการป้องกันหละหลวมไปหน่อย

รูปทรงของตัวกิเลนรู้สึกคล้ายกับรอยสักบนตัวเมินโหยวผิง แต่ผมก็รู้ว่ามันไม่เหมือนกัน จะว่าไปแล้ว กิเลนก็มีหน้าตาประมาณนี้กันทั้งนั้น

นายอ้วนมองดูน้ำลายหก พูดว่า “ต้องลองนับจำนวนปลากับจำนวนผีดู ถ้าจำนวนของปลากับผีเป็นตัวเลขจำเพาะเจาะจง ก็ยิ่งพิเศษเข้าไปอีก” ว่าแล้วก็เริ่มลงมือนับ แต่พอนับไปไม่เท่าไร เขาก็ร้อง “เอ๊ะ” ขึ้นมา “แย่ะ ไอ้สิ่งนี้มีตำหนิ”

“ทำไมรี” ผมถาม

“ผีตัวนี้หัวแห่วงไปหนึ่งหัว” เขาชี้ให้ผมดู เมื่อผมดูแล้วก็เห็นว่าบนลวดลายแกะสลักอันละเอียดยิบ มีบริเวณแห่วงหายไปแบบโดดๆ แต่เพราะรายละเอียดของดวงตราทั้งชิ้นซับซ้อนเกินไป ดังนั้นหากไม่บรรจบนับทีละตัวไม่มีทางเจอตำหนินี้

ตรวจดูทั้งชิ้นอีกรอบไม่ได้มีเพียงแค่จุดเดียว ตำหนิเช่นนี้มีทั้งสิ้นสามจุด แต่ที่แปลกคือ บริเวณหัวที่ขาดไปนั้นราบเรียบ เหมือนจงใจทำไว้

อย่างนั้น นายอ้วนทดลองจับดูด้วยมุ่มต่างๆ พบว่าบริเวณจุดทั้งสามคือจุดที่นิ้วสามนิ้วจะแนบลงไป ขณะหยิบจับดวงตราเพื่อประทับ

“นายเคยได้ยินเรื่อง ‘ชุดลายคู่’ ของปักกิ่งสมัยเก่าไหม” นายอ้วนถามขึ้นลอยๆ

ผมส่ายหน้า นายอ้วนพูดว่า “ก็คือลวดลายบนผ้าของเสื้อแขนยาวด้านในกับเสื้อกั๊กด้านนอก เชื่อมต่อเป็นลายเดียวกัน เวลาสวมพร้อมเสื้อกั๊ก แขนเสื้อของเสื้อแขนยาวจะเป็นลายเมฆ บนเสื้อกั๊กเป็นรูปจันทร์เสี้ยว พอถอดเสื้อกั๊กออก แขนเสื้อยังเป็นลายเมฆเหมือนเดิม แต่ตัวเสื้อด้านในเป็นรูปพระจันทร์เต็มดวง สื่อความหมายว่า กระจาง มีด กลม เว้า”

“อะไรของนาย มีอะไรก็พูดมาตรงๆ สิ” ผมตะคอก

นายอ้วนกล่าว “เสียอ้วนแค่จะบอกว่า ไอ้หัวผีสามตัวเนี่ยที่จริงเป็นแหวนสามวง คนที่สวมแหวนสามวงนั้นแล้วจับดวงตราหยกนี้ ตำแหน่งของแหวนนาบตรงกับตำแหน่งหัวผีที่ขาด เมื่อหยิบขึ้นมา ลัญจกรหยกนี้จึงสมบูรณ์ แบบยล แบบยลเชี่ยๆ”

ผมลองหยิบดู แบบยลมากจริงๆ อีกทั้งคล้ายคลึงกับลัญจกรผีในจินตนาการผม แต่จะพิสูจน์อย่างไรว่ามันใช่หรือไม่ หรือมีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ละ ผมถามเมินโหยวผิงว่า “นาย” แต่นึกอีกที เขาคงลืมไปแล้วถามไปก็เท่านั้น

เมินโหยวผิงก็คล้ายกับไม่สนอกสนใจเรื่องนี้เท่าไร ไม่แสดงความเห็นใดๆ ส่วนนายอ้วนก็ทั้งรักทั้งหลงเจ้าสิ่งสิ่งนี้จนแทบจะกลืนมันลงท้องอยู่แล้ว “เชี่ยเอ๊ย คราวนี้รวยแล้วจริงๆ เทียนเงิน นายคิดดูซิว่าถ้าเราจะปล่อยของชิ้นนี้ ใครจะรับราคามันไหว”

ผมคิดสักครู่ พลันรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี “เรื่องนี้พูดยากจริงๆ”

ขณะนี้ด้านนอกอยู่ๆ ก็มีเสียงแตรรถดังขึ้น พวกเราสะดุ้งโหยง นายอ้วนรีบหอดตราหยกเอาไว้ พูดว่า “พอก่อน ยายหนูนั้นกลับมาแล้ว อย่า

เพิ่งคิด พวกเราเก็บของขึ้นนี้ไว้กับตัว ไม่ช้าก็เร็ว ต้องมีคนมาบอกเราอยู่ดี เอาไปซ่อนก่อนดีกว่า”

พูดจบก็พากลับเข้าตัวบ้าน นายอ้วนใช้ไหวพริบ ปีนขึ้นไปบนคาน ยัดซ่อนไว้ในรูอิฐ เมื่อดูอีกทีปรากฏว่าเป็นชี่วชีวกกลับมาจริงๆ ข้างหลังมีคนตามมาด้วยสองสามคน หัวของพระรุงพระรัง นำไปวางไว้ชั้นบน ทั้งหมดเป็นถุงนอนและข้าวของตามที่เธอบอกไว้ นายอ้วนเปลี่ยนอารมณ์รวดเร็ว เหมือนกับเมื่อครูไม่ได้เห็นลัญจกรหยกนั้นมาก่อน เอ่ยปากก็ถามหาเหล่าก่อนเลย

ชี่วชี่วหียบเหล่าที่ไม่มีฉลากติดออกมาสองขวด “เอ้อกั๋วโถว* ชันดีที่สุด รับรองว่าไม่เคยกินที่ไหนมาก่อน”

“ชี้ไม่น่า เอ้อกั๋วโถวยังมีที่สุดไม่ที่สุดด้วยเธอ” นายอ้วนกล่าว แล้วเห็นพวกผู้ติดตามพูดคุยกับยายหนูนั้นเสร็จก็กลับ แต่ตัวยายหนูไม่กลับ หียบเอากล่องอาหารฟาสต์ฟู้ดไบโตออกมาจากถุง “ถั่วลิสงทอดน้ำมัน”

ผมมองดูคนพวกนั้นจากไปแล้วถามอย่างแปลกใจ “เธอไม่กลับไปด้วยหรือ”

“ฉันกลับไปพวกคุณก็แย่นะสิ บ้านเก่าๆ ชายแก่สามคน เหล่าชาวเอ้อกั๋วโถว จะขาดก็แต่เชือกปอสังเส้นเท่านั้น พวกคุณเต็มเสร็จ แขนงคอยตายพร้อมกัน จบข่าว” เธอกล่าว

“บอกผีสาวอย่างเธอเข้าไปอีกคน พวกเราไม่แขนงคอยตายก็เอาไม่อยู่แล้ว” นายอ้วนโต้

ผมถาม “คุณย่าเธอรู้หรือเปล่าว่าเธออยู่ที่นี้ ไม่ใช่ประเดี๋ยวต้องออกตามหาหอรกนะ”

“อาเฮียอู่เสียบ พี่เนี่ยลืมหืมจริงๆ หรือแกลืมหืมกันแน่นะ นิสัยของฉัน

* เหล่าชาวชนิตหนึ่งของจีน เป็นที่นิยมดื่มของชาวปักกิ่ง

พี่จำไม่ได้แล้วหรือ” ยายหนูกะพริบตาปริบๆ “คุณย่าไม่รู้หรอก แต่ท่านก็ไม่ตามหาฉันหรอกน่า ฉันกล้าขึ้นเครื่องบินคนเดียวตั้งแต่แปดขวบแล้วบินไปบินมาระหว่างฉางซากับปักกิ่ง ท่านวางใจให้ฉันออกไปชนได้เต็มที่ อีกอย่างที่ฉันมาคราวนี้ ฉันมาเพื่อแลกความลับกับพี่นะ ย่อมป้องกันความเสี่ยงเอาไว้แล้วเรียบร้อย”

ผมจำอะไรเกี่ยวกับเธอไม่ได้เลยจริงๆ ฟังแล้วก็ยิ่งสงสัย ยายหนูนี้หัวไวเกินเหตุ ผมจะอ่อนข้อให้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นจะดูเหมือนตัวเองที่มามาก จึงถามว่า “เธอจะแลกจริงหรือ ฉันนึกว่าเธอแค่พูดล้อเล่นเท่านั้น แล้วจะแลกยังงัย ฉันจะเชื่อได้ยังงัยว่าเรื่องที่เธอพูดเป็นเรื่องจริง”

“พี่ก็ทดสอบดูสิ” เธอหัวเราะ

“ทดสอบงั้นรี ทดสอบยังงัย” ผมนึกในใจว่า ฉันไม่รู้สักหน่อยว่าเธอมีข่าวกรองอะไรบ้าง

นายอ้วนกระซิบหยอกเอ็น “เทียนเจิน ยายหนูที่กำลังล่อลวงนายอยู่ละมั้ง”

ผมกระซิบเขาที่หนึ่งบอกให้อย่ายุ่ง แล้วซิวซิวก็พูดว่า “เอาอย่างนี้ละกัน ฉันจะเล่าเรื่องให้พี่ฟังเรื่องหนึ่ง พอพี่ฟังจบก็จะรู้ว่าฉันมีคุณสมบัติมาแลกเปลี่ยนข่าวกรองกับพี่แน่นอน”

ผมยิ่งฟังก็ยิ่งสนใจ จึงพยักหน้า รอดูว่าเธอจะมีลูกเล่นอะไร

เธอมองดูผม ทำทีลึกลับแล้วพูดว่า “ตอนยังเด็กอยู่ ฉันบังเอิญได้ดูดีวีดีโอเทปม้วนหนึ่ง หลังจากดูจบฉันก็สงสัยจึงถามคุณย่า แต่ท่านไม่พูดอะไรเลย ซ้ำยังดุฉันอีกยกใหญ่ จากนั้นฉันก็เริ่มสืบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง หลังจากไต่ยีนเรื่องที่พี่เล่าให้คุณย่าฟัง ฉันพบว่าเรื่องที่เราสืบเหมือนกันเกี่ยวข้องกับกัน ทีนี้พี่เชื่อฉันได้หรือยัง”

ผมกับนายอ้วนมองตากันแวบหนึ่ง ไม่แสดงท่าทีใดๆ เพราะตอนที่เล่าเรื่องราวให้ท่านย่าฮั่วฟัง ผมเล่าถึงเรื่องนี้ด้วย มันจึงถูกนำมาปั่นแต่ง

เอาได้

ชีวิชีวิเห็นผมไม่ตอบ ก็ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง แล้วพูดขึ้นลอยๆ ออก
มาว่า “ปลาอยู่ที่นั่น”

บทที่ 21

ปลาอยู่ที่ฉับ

“ปลาอยู่ที่ฉับ”

นี่เป็นถ้อยคำที่ผมเจอในเว็บไซต์ตามหาคนหาย ระหว่างค้นหาข้อมูลชื่อคณะสำรวจทางอินเทอร์เน็ตตอนอยู่ที่เกาะหย่งชิ่ง

เมื่อครูตองเล่าเรื่องราวกับท่านย่า ผมไม่ได้กล่าวถึงคำนี้ เพราะมันคือรายละเอียดย่อย ผมตัดทิ้งไปทั้งยวง ฮั้วชี่วชี่วทำเป็นพูดขึ้นลอยๆ ฟังน้ำเสียงเหมือนกับแก๊งยั่วโทสะและเจือความภูมิใจ ผมได้ยินประโยคนี้ ก็เริ่มประหลาดใจ ตระหนักขึ้นว่าเธออาจรู้เรื่องบางอย่างจริงๆ ไม่อย่างนั้น ไม่น่าจะเอ่ยประโยคสำคัญเช่นนี้ออกมาได้

ดูท่าทางเธอก็เคยสืบหารายชื่อคนพวกนั้นทางเน็ตด้วยเหมือนกัน จนกระทั่งไปเจอเว็บไซต์เดียวกัน ถ้าเช่นนั้นอย่างน้อยเรื่องที่เราเคยสืบข่าวเรื่องนี้ก็เป็นความจริง

กับแม่หนูนี้ ผมกลับใจเย็นอย่างประหลาด รู้สึกแปลกใจแต่ไม่อยากรู้ยากเห็นหรือระแวงสงสัย อาจเป็นเพราะเธออายุน้อยกว่าผม อีกทั้งยังรู้สึกว่าประสบการณ์ต่อโลกของผมเหนือชั้นกว่าเธอก็เป็นได้ มองดูแวตามันใจของเธอแล้ว ผมยังขำ นึกในใจว่า ‘จะภูมิใจภูมิใจอะไรนักหนา’

“โอเค ฉันทอมรับว่าเธอเคยสืบเรื่องนี้เหมือนกัน แต่เว็บไซต์นั้นหา

เจอง่ายจะตาย นี่ไม่ได้แปลว่าเธอจะรู้เรื่องที่ฉันไม่รู้ รูปถ่ายนั้น ฉันเจอมันตั้งแต่สองสามปีก่อนแล้ว”

ยายหนูลอยหน้าลอยตา มองผมด้วยสีหน้าเหมือนเดิม พุดขึ้นลอยๆ ต่อไปว่า “ที่พี่พูดก็ไม่ถูกนะ ฉันไม่ได้บอกสักหน่อยว่าข้อความบนรูปถ่ายนั้น ฉันเห็นมาจากอินเทอร์เน็ต”

ผมชะงักไปครู่หนึ่ง รู้สึกว่าคำพูดของเธอซ่อนความหมายบางอย่าง เริ่มแรกผมหัวหม่นไปกับประกายตาปิ๊งๆ ของเธอ แต่ครู่เดียวผมก็ตั้งสติได้ จนตระหนักได้ว่า รอยยิ้มของเธอนั้น ไม่ได้เป็นเพียงรอยยิ้มภาคภูมิใจแบบเด็กน้อย

ผมนึก ทำไมเธอจึงมองผมอย่างมั่นใจได้ขนาดนี้ ผมไม่ได้แสดงออกว่าถูกโน้มน้าว ผมไม่ได้ด้อยกว่าในแง่ความเชื่อมั่น แต่แววตาของเธอยังคงหนักแน่นไม่ไหวหวั่น คล้ายกับมั่นใจเต็มร้อย ว่ากล่อมผมสำเร็จแน่ ในทางกลับกัน สิ่งที่น่ามาเป็นข้อต่อรอง กลับไม่ได้ทรงพลังอย่างที่เธอแสดงออก

ผมวิเคราะห์สักครู่ รู้สึกว่าโอกาสที่เธอจะลักไก่มีไม่มาก เพราะมันจะต่ำต้อยมาก ถ้าไม่ใช่ลักไก่ นั่นแสดงว่าเธอรู้สึกว่สิ่งที่เธอนำเสนอทรงพลังพอแล้ว แต่ผมอาจยังเข้าไม่ถึงส่วนที่ทรงพลังของสิ่งนั้น เมื่อนึกอีกที ความคิดหนึ่งพลันผุดขึ้นอย่างแรง ไม่หรรคมั่ง

“เจี๊ยใหญ่” ผมโผล่ออกมา “อย่าบอกนะว่าประกาศตามหาคนหายกับรูปถ่ายใบนั้น เธอเป็นคนโพสต์ ข้อความบนรูปถ่ายเธอก็เป็นคนเขียน”

“อ้อ ว่าง่ายจัง” ฮั้วซิวซิวยิ้มไม่หุบปาก “ตั้งแต่ตอนที่พี่พูดถึงชื่อของพวกคนที่พี่สืบหา ฉันก็รู้ว่าพี่ต้องเจอรูปถ่ายใบนั้นแน่นอน”

“เธอ... ผมทำตัวไม่ถูกทันที อะไรงั้น ผมนึกมาตลอดว่าคนที่โพสต์สิ่งของแบบนี้เล็กน้อยๆ ก็ต้องมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอาสามเป็นญาติพี่น้องของใครสักคนในคณะสำรวจคราวนั้น ไม่นึกว่าจะเป็นยาย

หนูคนนี้

ยายหนูหยิบสมุดโน้ตลายการ์ตูนเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋า ยื่นรูปถ่ายขาวดำใบหนึ่งให้ผม มันคือภาพหมู่ภาพนั้น บนนั้นยังมีตัวหนังสือเขียนว่า “ปลาอยู่ที่ฉัน” แบบเดียวกันเปรียบกับที่ผมเห็นทางเน็ต น่าจะเป็นรูปถ่ายต้นฉบับที่ใช้สแกนแล้วโพสต์ขึ้นเว็บ

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นภาพหมู่ต้นฉบับของพวกเขา ถืออยู่ในมือ รู้สึกเหมือนเป็นคนละโลก

“พี่ดูนี่ด้วย” ชิวชิวส่งรูปถ่ายอีกใบมาให้

เพียงมองปราดเดียว ผมก็รู่ว่านั่นคือรูปถ่ายฮั้วหลิงตอนสาว ๆ เป็นรูปถ่ายเต็มตัว น่าจะอยู่ในวัยที่เพิ่งเป็นสาวได้ไม่นาน สวมชุดตามยุคสมัยนั้น มัดผมหางม้า ข้างๆ มีตัวพิมพ์เขียนไว้ว่า “ที่ระลึกเนื่องในวันเยาวชนแห่งชาติ” ผมรู้สึกใจหวิว เธอมีเสน่ห์อันแยบยล ละม้ายคล้ายคลึงกับชิวชิวตรงหน้า

“นี่เป็นภาพถ่ายคุณอาฉันตอนอายุสิบแปด ถ่ายที่ถนนหวังฝูจิง ในวันเยาวชนแห่งชาติ”

“แล้วไง?” ผมงุนงง

“พี่ดูรูปนี้ด้วย” ชิวชิวหยิบรูปถ่ายออกมาอีกใบหนึ่ง มันเป็นรูปจากหนังสือพิมพ์ รูปรถบรรทุกที่ประดับด้วยดอกไม้ ไม่รู้เป็นวันฉลองอะไรของปักกิ่ง ผมจำฉากหลังของรถบรรทุกได้ มันเป็นถนนเส้นเดียวกับในรูปของฮั้วหลิง ผมเห็นป้ายชื่อถนนป้ายเดียวกัน

“ฉันเจอรูปใบนี้จากพิพิธภัณฑ์ปักกิ่ง น่าจะถ่ายไว้เมื่อปี 1984 บนถนนเส้นเดียวกัน ฉันใช้ข้อมูลความสูงของรถบรรทุก เทียบกับมุมกล้องในตอนนั้น คำนวณหาความสูงของป้ายชื่อถนน แล้วเอาป้ายชื่อถนนมาคำนวณหาความสูงของคุณอาฉันอีกที ฉันใส่ตัวแปรเรื่องรองเท้าที่อาฉันสวมลงไปด้วย ผลคำนวณออกมาว่า ความสูงแบบยืนเท้าเปล่าของอาฉัน

ประมาณร้อยหกสิบแปดเซ็นต์ แล้วที่ดูนี้” เธอเฝ้ามองถ่ายสื่อกับมาให้ มันคือภาพถ่ายท่าเรือซีซาที่คนทั้งสิบถ่ายรูปหมู่ แต่ที่ท่าเรือไม่มีใคร เป็นภาพถ่ายฉากหลังล้วนๆ ด้านหลังเป็นภูเขาทรายลูกหนึ่ง ต่อเสาที่ซึ่งลวดสลิงขึงๆ มีรถจักรยานยี่ห่อเฟื่องหวงคันหนึ่งจอดพิงอยู่

“ฉันกลับไปหาท่าเรือเดิมแห่งนั้น ใช้มุมกล้องเดียวกัน ใช้তোসা ลวดสลิงของท่าเรือเป็นตัวตั้ง คำนวณหาความสูงของতোসাจากรถจักรยาน รวมทั้งตามหารุ่นรองเท้าในตอนนั้นจนเจอ นำมาเทียบกับรูปถ่ายใบนี้ ความสูงยื่นเท้าเปล่าของคุณอาฉันในรูปนี้ ประมาณร้อยหกสิบเซ็นต์”

“ห่างกันแปดเซ็นต์” นายอ้วนขมวดคิ้วทันที

“ฉันใส่ตัวแปรเรื่องรองเท้าเข้าไป เพราะสมัยนั้นชนิดของรองเท้ามีอยู่ไม่มาก วิธีคำนวณแบบนี้ผ่านการพิสูจน์แล้ว ได้ผลเป็นที่น่าเชื่อถือได้ ถ้ารวมรองเท้าเข้าไปด้วย ความสูงของคนในรูปสองรูปนี้จะเท่ากัน แต่ถ้าตัดรองเท้าทิ้งไปจะพบว่าหญิงสาวคนหนึ่งความสูงหดย่อลงไปแปดเซ็นต์ ในวัยสาว” ชิวชิวกล่าว “ต้องเป็นคนสองคนอย่างแน่นอน ข้อสังเกตของพี่ถูกต้องแล้ว!”

ผมถอนหายใจยาว ชิวชิวกล่าวต่อ “ฉันยังไม่ได้เอารูปพวกนี้ให้คุณย่าดู แต่ดูท่าทางแล้ว อาของฉันคงเสียไปแล้วจริงๆ”

“ยายหนูนี้หลักแหลมแฮะ” นายอ้วนมองดูรูปถ่ายพวกนั้น แล้วร้องอย่างตื้นๆ “นี่มันเทคโนโลยีขั้นสูงทั้งนั้นเลย”

“ฉันเป็นคนมีการศึกษา ไม่เหมือนพวกพี่หรอกนะ” ชิวชิวพูดอย่างภูมิใจ “เป็นไง ที่นี้สรุปได้หรือยัง ว่าฉันมีคุณสมบัติเพียงพอสำหรับต่อรองกับพวกพี่แล้ว”

บทที่ 22

ลัดตรงเข้าสู่ความลับ

ผมไม่ได้แสดงท่าทีใดๆ ที่บอกว่าผมปักใจเชื่อในทันที แต่ผมรู้ตัวว่าผมเกือบจะเชื่อแล้ว

“เอาจริงๆ นะ เรื่องที่พี่เล่าเมื่อครู่นี้ ทำให้ฉันอยากหอมแก้มพี่สักฟอดเลยจริงๆ พี่ก็รู้ คนเราพอสืบเรื่องเรื่องหนึ่ง ยิ่งสืบก็ยิ่งพบว่าเรื่องราวมันสับสนวุ่นวาย ความรู้สึกนั้นเหมือนกับใกล้จะเป็นบ้าแล้ว พอได้ยินเรื่องเล่าของพี่ ฉันถึงรู้ว่าที่แท้ยังมีคนเบื้องๆ เหมือนฉันอยู่ ความชื่นใจนั้นอ่านะ...” ยายหนูทำท่าทำทางเหมือนผู้ใหญ่ “พี่ว่า เราสองคนควรชนแก้วกันหน่อยไหม”

“ทำไมเธอถึงได้สนใจเรื่องนี้” กลับเป็นนายอ้วน มองเห็นชัดกว่าในฐานะคนนอก เหมือนกับยังไม่ปักใจเชื่อ “เป็นเพราะอยากรู้เรื่องวดีโอเทปนั้นนะหรือ”

ฮู้ฮู้ฮู้พยกหน้า “สำหรับหญิงสาววัยแรกรุ่น ได้เห็นวดีโอเทปแบบนั้น โลกทัศน์มันพลิกกลับเลยทีเดียวนะ”

นายอ้วนเลิกคิ้วขึ้นแล้วมองผม “นั่นไง ฉันก็ว่า พวกผู้ใหญ่ล่ะ อยากรู้อะไรก็ไป แต่ไอ้วดีโอประเภะนั้นต้องเก็บซ่อนให้มิดชิด ไม่อย่างนั้นปล่อยให้เด็กๆ เห็นเข้า มันเป็นพิษภัยต่อเยาวชน”

ฮั้วฮั้วฮั้วตบไหล่เขาที่หนึ่ง “ฉันว่าแล้วไง คนอ้วนมักหื่น ชอบคิดฟุ้งซ่าน ไม่ใช่เรื่องสกปรกอย่างที่คิดซะหน่อย”

“เธอพูดอย่างนี้ พระสังกัจจายท่านจะไม่พอใจเอาได้น้า” นายอ้วนกล่าว

ผมพูดแทรกการปะทะฝีปากของทั้งคู่ ตระหนักแล้วว่ายายหนูคนนี้ไม่ธรรมดา ถามเธอด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “เอาจริงๆ เธอเคยสืบเรื่องพวกเขาจริงๆ หรือ เพียงเพราะวิตโธเทปม้วนนั้นเนี่ยนะ”

เธอพยักหน้า “ข้ายังได้อะไรที่เป็นชิ้นเป็นอันมาจริงๆ เสียด้วย ถึงเรื่องที่ฉันสืบได้จะตื่นเขินกว่าของพี่มาก ไม่ได้ไปพจญความเป็นความตายอะไรมากมายเหมือนอย่างพี่แต่ฉันมีข้อได้เปรียบที่พี่ไม่มี ข้อแรกคุณย่าของฉันยังไม่ตาย ข้อสอง ฉันสามารถเข้าออกสถานที่ที่คนทั่วไปเข้าไม่ถึง ฉันรู้จักคนที่เข้าถึงเพิ่มข้อมูลเก่าได้หลายคน ดังนั้นฉันไม่กล้าบอกว่าตัวเองสืบได้เรื่องมากกว่าพี่หรอกนะ แต่ฉันมั่นใจว่า ต้องมีหลายเรื่องพอสมควรละที่เป็นเรื่องที่พี่ไม่รู้”

ผมชักสนใจ “อ้อ ดังนั้นเธอก็เลยอยากจะแลกเปลี่ยนข่าวกรองกับฉันนั่นสิ”

“สำหรับฉันมันไม่เท่าไรหรอก แต่สำหรับพี่ เท่าที่ฉันฟังที่พี่พูด มันน่าจะสำคัญกับพี่มากกว่าดังนั้นฉันรู้สึกว่พี่ไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องปฏิเสธ” เธอยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ยิ่งพินขาว “ถ้าเรื่องที่พี่เล่าให้ฉันฟังสำคัญต่อฉันมากละก็ฉันจะหอมแก้มแถมให้ด้วยเอ้า” พูดจบก็มองผมอย่างยิ้มๆ ดวงตาสุกใสเย้ายวนอย่างน่าตกใจ

ผมมองหน้าเธอ รู้สึกว่ายายหนูนี้บ้าๆ บอๆ เจ้าเล่ห์เจ้ากล แต่ความคิดความอ่าน คำพูดคำจา ตรรกะชัดเจน นึกถึงในใจว่าสตรีบ้านสกุลฮั้วนี้ดูท่าจะเก่งกาจกันทุกคน พวกผู้ชายไม่มีใครรับมือไหว มิน่าสุดท้ายคุณปู่ถึงเลือกคุณย่า ยายหนูวัยแค่นี้ กลับมีเสน่ห์ของหญิงสาวที่

โตเต็มวัย ออราพิเศษในตัวทำให้ผมต้องคล้อยตามความคิด เมื่อโตขึ้นจะร้ายกาจขนาดไหน

ผมดื่มเอ็กัวโลทหนึ่งอีกจึงดึงสติกลับมาเล็กน้อย บอกตัวเองว่าต้องระวังตัวหน่อย ไม่รับปากเธอตรงๆ แต่ถามกลับไปว่า “ฉันก็ยังไม่ปักใจเชื่อว่าภาพในม้วนวิดีโอเทปจะทำให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งสนอกสนใจได้ถึงขั้นนี้ เธอต้องบอกฉันมาก่อนว่า ภาพในม้วนเทปเป็นภาพอะไร” ผมอยากทดสอบว่าจุดเริ่มต้นของเธอนั้นเป็นความจริงหรือเปล่า

เธอไม่ติดขัดใดๆ ตอบกลับมาตรงๆ ว่า “เป็นคุณอาของฉัน ก็คือฮั่วหลิงที่พวกพี่เรียกกัน”

“เขาสืบเรื่องราวของเขา เธอสืบเรื่องราวของเธอ พวกเก๊าสกุลนี้ยังงัยกันนะ ไม่เคารพสิทธิส่วนบุคคลกันเลยหรือไง” นายอ้วนโมโห

ผมสะดุดใจ ยกมือห้ามนายอ้วนไม่ให้สอต “หรือว่าเป็นภาพอาสาวของเธอกำลังหัวผม”

เธอส่ายหน้า “ไม่ใช่ เทปม้วนนั้นคุณอาของฉันรีบคืนไปแล้ว แต่ภาพในนั้น ถึงตายฉันก็ไม่มีวันลืม อีกอย่างเมื่อพูดออกมา พวกพี่ก็ต้องรู้ว่ามันเป็นเรื่องจริง ว่าไงละ เรื่องที่ฉันรู้มีน้อยกว่าพี่ ให้ฉันเล่าฟรีๆ เยอะเกินไปไม่ได้หรอกนะ พี่อยู่เสีย ตกลงจะแลกกันหรือเปล่า”

ผมมองนายอ้วนแวบหนึ่ง นายอ้วนพยักหน้า พูดกับยายหนูว่า “ขออีกแค่เรื่องเดียว ยายหนู ถ้าตรงจุดตรงเป้านะ เสียอ้วนให้หอมแก้มฟรีๆ ในวิดีโอเทปม้วนนั้น มันมีอะไร”

ฮั่วซิวซิวกะพริบตาวิบวับ “มีอาของฉัน กับคนอื่นๆ อีกหลายคน พวกเขาคลานไปมาอยู่กับพื้น”

บทที่ 23

กิเลนพู่แบกรับทุกสิ่ง (ตอน 3)

บรรยากาศเปลี่ยนเป็นพิศวงขึ้นทันที ผมมองซ้ายขวา แทบจะรู้สึกว่ามีผู้ที่อยู่ตรงหน้าขณะนี้ เป็นจิ้งจอกน้อยตัวหนึ่ง

พูดตามตรง เมื่อเธอพูดออกมา ผมก็รู้ทันทีว่าเหตุการณ์ที่เธอกล่าวถึงเป็นอย่างไร อีกทั้งแน่ใจแล้วว่า เธอไม่ได้กำลังอำ แม้กระทั่ง ผมเชื่อว่าเธออาจรู้บางสิ่งที่ผมไม่รู้ แต่ได้แหวดตานั้น ผมกลับรู้สึกไปอีกอย่างว่า เนื้อหาหลักคราวนี้ไม่ใช่เรื่องเหล่านี้

ชั่วหลังกับคนอื่นๆ คลานไปมาอยู่กับพื้น น่าจะเป็นแบบเดียวกับที่ผมเห็นในม้วนเทป ดูท่าในมือของท่านยาฮ์วก็มีวิดีโอเทปจากโกลมุดด้วยเหมือนกัน นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่

กันท่ากันอยู่ครู่หนึ่ง ผมพลันรู้สึกชายชี้หน้า พวกเราเป็นผู้ชายตัวใหญ่ๆ สามคน คฤหาสน์โบราณ เหล้าเอ้อกั๋วเถว ยายหนูหนึ่งคน มาขอแลกข้อมูลกับเรา ยังต้องคิดโน่นคิดนี่ อีกฝ่ายนั้นใจกล้านขนาดไหน เมื่อเทียบกันแล้ว เราสามคนกลับกลายเป็นพวกคิดเล็กคิดน้อย หลุกหลิก โลเลขขนาดไหน ในเวลาเช่นนี้ ถ้าไม่ปฏิเสธไปเลยเท่าๆ ก็ควรรีบๆ รับปากไปซะ ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกชายหน้า

สุดท้ายผมก็ถอนหายใจ พยักหน้าตอบว่า “ตกลง ฉันเชื่อเธอ แต่

เรื่องราวส่วนใหญ่ ฉันก็บอกย่าเธอหมดแล้ว ส่วนที่เหลือมีแต่รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ อาจทำให้เธอผิดหวัง”

ฮั่วฮั่วฮั่วร้อง “เย” ออกมาแล้วพูดว่า “ไม่ต้องห่วง พูดกันแบบเปิดเผยเลยนะ อันที่จริงเรื่องนี้แค่เรามีข้อมูลให้แลกกันได้ก็ไม่เลวจะแย่แล้วจริงไหม”

ผมพยักหน้า เธอก็พูดต่อไป “ตอนขามา ฉันติดตามเรื่องที่พี่เล่าแล้ว เรื่องราวทั้งหมดซับซ้อนมาก ที่จริงเราควรจะเรียบเรียงด้วยกันดูตั้งแต่ต้น แต่ข้อมูลของฉันกับพี่มันไขว้กันอยู่ ดังนั้นเราอาจเริ่มจากเรื่องไหนสักเรื่องแทน” เธอมองไปยังเมินโหยวผิง “เอาเป็นว่าเราเริ่มจากเขาก่อน ฉันเล่าเรื่องของเขาให้พี่ฟัง ส่วนพี่ก็เล่าเรื่องสุสานโบราณบนภูเขาหิมะนั้นให้ฉันฟัง ตกลงไหม”

ผมกับนายอ้วนเจรจากันด้วยสายตาแวบหนึ่ง นายอ้วนกระแอมแล้วพูดว่า “ฉันเห็นด้วย งั้นเธอเล่าก่อนนะ”

ฮั่วฮั่วมองหน้าผม “พวกพี่นี่เป็นลูกผู้ชายกันปะเนี่ย คิดจะเอาเปรียบฉันลูกเดียวเลย”

นายอ้วนเตรียมจะเถก ผมก็ห้ามเขาไว้ นึกในใจว่าเล่าให้ฟังก็ไม่เห็นเป็นไร แล้วพูด “งั้นฉันเริ่มก่อน” จากนั้นก็เล่าเรื่องราวของตำหนักทิพย์พิมานเมฆออกมาให้เธอฟังแต่ต้นอย่างละเอียด

ผมเล่าละเอียดมาก เพราะก่อนหน้านี้ได้เล่าแบบคร่าวๆ กับท่านย่าฮั่วแล้ว หากเล่าแบบลวกๆ อีกก็เสียเวลาเปล่า เล่าอยู่ราวครึ่งชั่วโมงกว่าจะจบ ระหว่างนั้นฮั่วฮั่วฮั่วไม่ได้พูดแทรกใดๆ ทั้งสิ้น เธอตั้งใจฟังจดจ่อ อาจเป็นเพราะมีผู้ฟังเป็นสาวสวย ผมจึงเล่าสนุกมาก นายอ้วนยังยกนิ้วให้บอกว่าผมมีพรสวรรค์ของนักเล่าเรื่อง

เล่าจบนานแล้ว เธอยังนิ่ง เหมือนกำลังใช้ความคิด นายอ้วนเรียกอยู่สองครั้งจึงได้สติ เธอถอนหายใจ มองไปทางเมินโหยวผิง “พี่ชาย

ท่านนี้เก่งกาจขนาดนี้ มิน่าแม่แต่คุณย่าฉันยังคุกเข่าให้ ที่แรกฉันนึกว่าวันนี้คุกเข่าแบบเสียท่า ตอนนีู้สึกว่าสมควรแล้ว”

“เป็นไง ฟังแล้วได้อะไรบ้างไหม” นายอ้วนถาม เธอส่ายหน้า “ในหัวค่อนข้างยุ่ง ฉันนึกอะไรได้นิดหน่อย แต่ยังร้อยเรียงเข้าด้วยกันไม่ถูก ประเดี๋ยวอาจมีข้อสรุปก็ได้”

นายอ้วนมองผมแล้วยิ้ม “คำพูดนี้พูดเหมือนนายเปี้ยบ เทียนเงิน อยู่เสียเวอร์ชันผู้หญิง”

“ถึงตาเธอบ้างแล้ว” ผมพูดเตือน

ฮู้ฮู้ฮู้ตั่งสติครู่หนึ่ง สูดหายใจเข้า แล้วตอบ “ตกลง ฉันต้องคิดดูก่อนว่าจะเล่ายังไงดี” เธอทำท่าครุ่นคิดสักครู่ “ต้องเริ่มจากเรื่องผีร้าย”

“ผีร้าย?” นายอ้วนเบะปาก

เธอกล่าว “ที่จริงควรจะบอกว่า ความฝันของคุณย่าฉันมากกว่า”

จากนั้น ฮู้ฮู้ฮู้ก็เริ่มเล่าเรื่องราวของเธอ

เมื่อครู่นี้ผมยังกระหึ่มยิ้มเยาะกับท่าที่ตั้งอกตั้งใจฟังของเธอ แต่พอเธอเริ่มเล่าเรื่องราวฝ่ายเธอเท่านั้น ปฏิภาณผมก็แทบจะเป็นอย่างเดียว ผมแปลกใจมาก เพราะเรื่องราวทางฝ่ายเธอนั้นซับซ้อนอย่างไม่แพ้กัน ไม่ด้อยไปกว่าผมเลย อีกอย่างเธอมีวิธีการขบคิดตีความตามสไตล์ผู้หญิง ผมรู้สึกว้าวใกล้เคียงกับความจริงยิ่งกว่าผม

จริงดังที่พูด ทุกอย่างเริ่มต้นจากความฝัน แต่ว่าต้นเรื่องไม่เกี่ยวกับเนื้อหาในความฝันสักเท่าไร เพราะจนป่านนี้เธอก็ยังไม่รู้ว่าความฝันนั้นฝันว่าอะไร เหตุที่เธอเริ่มสนใจ เป็นเพราะตอนที่คุณย่าของเธอฝันร้ายแบบนั้น มักจะละเมอคำพูดประโยคหนึ่ง

เมื่อหกเจ็ดปีก่อน ฮู้ฮู้ฮู้ยังเป็นสาวน้อย ใช้สำนวนของเธอก็คือ สวมกระโปรงสั้นยังไม่มีใครคิดจะมอง เธอเป็นหลานสาวคนที่ฮู้เหล่าไท่โปรดปรานมากที่สุด ฤดูร้อนของทุกปี เธอจะหนีจากฉางซาเมืองเตาอบ มา

หลบร้อนที่ปักกิ่ง สมัยนั้นฮั่วเหล่าไต่จะพาเธอไปซื้อของมากมาย ไปเที่ยวทะเลสาบไซไห่ให้กับพระราชวังฤดูร้อน หรือออกนอกเมืองไปกินอาหารที่เมืองโบราณหวานผิง

แต่ไม่ว่าจะรักเอ็นดูแค่ไหน ฮั่วเหล่าไต่จะมีนิสัยอย่างหนึ่งก็คือ กลางคืนต้องนอนคนเดียว ไม่ว่าจะแหวะค้ำคืนที่ไหน ยายหนูก็ห้ามนอนห้องเดียวกับย่า

ตอนนั้นที่พักของฮั่วเหล่าไต่เป็นบ้านทรงซื่อเหอเยว่นเช่นกัน ห้องนอนใหญ่มาก นอนยี่สิบคนยังเหลือเฟือ หลังจากหนูน้อยเริ่มรู้ความก็เริ่มขี้สงสัย เธอรู้สึกแปลกใจกับความห่างเหินในความเอ็นดูของคุณย่าแบบนี้ แต่ก็ไม่กล้าถาม ตกค่ำก็นอนห้องเดียวกับพี่เลี้ยง

มีอยู่คืนหนึ่ง เธอตื่นกลางดึก พบว่าคุณน้ำพี่เลี้ยงไม่อยู่ข้างๆ ในบ้านทรงโบราณแบบนั้น ข้างนอกมืดสลัว ข้างในกว้างใหญ่ แสงจันทร์หม่นๆ เงาของทุกอย่างแลดูน่าสะพรึงกลัวไปหมด เด็กน้อยอยู่ในวัยที่จินตนาการกำลังบรรเจิด จึงตกใจกลัวจนหน้าซีด

เธอตะโกนเรียกสองสามครั้ง พี่เลี้ยงไม่ตอบ เธอจึงเริ่มตัวสั่น สิ่งแรกที่คิดถึงคือคุณย่า จึงวิ่งลงจากเตียงไปยังห้องนอนคุณย่าทันที หมายถึงจะไปแอบอยู่ในอ้อมอก

แต่เมื่อเธอเลิกม่านมุ้งแบบเตียงสมัยโบราณขึ้น กลับไม่พบใครบนเตียง เธอตกใจเหวี่ยงตัวขึ้น จากนั้นเธอมองเห็นจากทางหน้าต่าง บนราวเหนือเตียงมีบางสิ่งห้อยอยู่

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นดู ก็เห็นภาพที่น่ากลัวที่สุดในชีวิต ย่าของเธอห้อยหัวลงมาจากราวเหนือเตียง ด้วยท่วงท่าประหลาด สองตาเหลือกขาว เส้นผมสยาย แต่ยังหลับสนิท

เธอกลัวจนฉีราด หรูดนั่งลงกับพื้นแทบหมดสติ ไม่รู้ว่าผ่านไปนานแค่ไหน พลันได้ยินเสียงคุณย่าของเธอพูดขึ้นมา

ที่แรกเธอนึกว่าคุณย่าเรียกเธอ แต่เมื่อตั้งใจฟังก็พบว่าไม่ใช่ คุณย่ากำลังละเมอ

คำละเมอจากปากของย่าเธอคือ “ไม่มีเวลาแล้ว”

บทที่ 24

เรื่องราวของจดหมาย

ผมฟังแล้วหนาวสันหลังวาบ มือสั่น ครูใหญ่จึงพูดขึ้นว่า “อย่าเธอเป็น
อย่างนั้นได้ยังไง หรือว่าท่านจะป่วยเป็นโรคประหลาด”

“ตอนหลังพี่เลี้ยงฉันก็มาตามหาฉันจนเจอ ที่แท้เธอถูกไปเข้าห้องน้ำ
จากนั้นฉันก็กลัวย่ำมาตลอด จนกระทั่งฉันโต รู้ความแล้ว ย่าจึงบอกฉันว่า
นี่เป็นวิธีการฝึกวิชาตัวอ่อนของผู้หญิงสกุลฮั่ว ต้องโหนตัวนอน กระดุก
จึงจะมีความอ่อนหยุ่นได้ถึงขีดสุด ท่านนอนแบบนี้มาตั้งแต่เป็นสาวอายุ
สิบเก้า ตอนนั้นนอนเตียงไม่ได้เลย มีกระดุกงอกหลายแท่ง ต้องโหนอย่าง
นั้นจึงจะไม่เจ็บ”

“เหยดดด...จ้ะหนูเธอตอนจะเข้าห้องหอ คงต้องฝึกวิชาเตรียมไว้นาน
ไซเล่ย์ทีเดียว” นายอ้วนกล่าว

ฮั่วชิวชิวไม่สนใจเขา เล่าต่อไปว่า “ฉันจำฝังใจมากจึงค้างคาใจมาก
กับประโยคสุดท้ายของคุณย่า”

จากคำบอกเล่าของฮั่วชิวชิวกับการสังเกตด้วยตัวผมเอง เธอเป็น
คนที่มีโลกทัศน์ของตัวเองมานานแล้ว เป็นเด็กสาวที่มีความคิดเป็นของ
ตัวเองและช่างคิดวิเคราะห์ ท่านอนและคำพูดละเมอของย่าเธอขณะนั้น
จึงค้างใจเธอมาตลอด แน่หนอนว่าความรู้สึกค้างคานี้ไม่ได้เกิดขึ้นทันทีตั้ง

แต่ตอนนั้น เหตุที่เธอรู้สึกว้าค่าละเมอคำนี้มีความหมายที่ไม่ธรรมดา เกิดขึ้นในภายหลังหลังจากที่เธอได้ยินคำละเมอคำเดียวกันซ้ำๆ หลายครั้ง

เมื่อเธอค่อยๆ โตขึ้นก็เริ่มเชื่อว่า ภายในจิตใจของคุณย่าที่ดูเหมือนจะแข็งแกร่งดุจหินผาผู้นี้มีปมใหญ่มาแฝงอยู่

ปมในใจนี้ซุกซ่อนอยู่อย่างลึกลับ ไม่แน่ว่าจนถึงตายคุณย่าของเธอก็จะไม่พูดมันออกมา แต่สิ่งที่ชั่วชีวิตแน่ใจได้ก็คือ ปมในใจต้องเกี่ยวข้องกับคำพูดประโยคนั้นอย่างแน่นอน

“ไม่มีเวลาแล้ว”

เรื่องอะไรกันนะที่ไม่มีเวลาแล้ว

พูดยากว่าเป็นความอยากรู้อยากเห็น หรือเพราะเกิดมาชะตาตกปากให้อยู่เฉยๆ ไม่เป็นเหมือนอย่างผม หรือเพราะอย่างที่เธอพูด เพียงอยากช่วยคลายปมในใจให้คุณย่าที่เธอรักที่สุด ทำให้เธอเริ่มสืบสาวราวเรื่องนี้อย่างทั้งเจตนาและไม่เจตนา ส่วนที่ทำให้ผมต้องประหลาดใจมากคือ ขณะลงมือสืบ สาวน้อยคนนี้แสดงพลังออกมาอย่างน่าทึ่ง ความคิดอ่านที่ชัดเจนและความมั่นใจต่อการกระทำของเธอล้ำเกินวัยของเธอมาก

“ลูกสาวบ้านสกุลชั่วเราทั้งสวยทั้งฉลาดกันทั้งนั้น ส่วนลูกชายก็หล่อมากเหมือนกันแต่มักจะโง่กว่า” เธออธิบาย “ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน อาจเป็นเพราะลูกสาวจะโตมากับคุณย่าทั้งหมด อย่างพี่ชายฉัน วันทั้งวันคิดแต่เรื่องหาแฟน บ้าๆ บอๆ”

“ฉันว่าอยู่ดีไม่ว่าดีสืบเรื่องย่าเรื่องอาตัวเอง ก็บ้าๆ บอๆ เหมือนกันนะ” นายอ้วนสอด

เธอคิดตามครู่หนึ่ง คงรู้สึกว้ากจริงเหมือนกันจึงถอนหายใจ “สรุปก็คือ สืบไปสืบมา ปมในใจของย่าก็กลายเป็นปมในใจของฉันแทน”

เธอเริ่มสืบเรื่องนี้อย่างจริงจัง อาจเป็นเมื่อสี่ปีก่อน ตอนอายุสิบห้าเรื่องราวทั้งหมดไม่มีเบาะแสใดๆ เลยแม้แต่นิด มีเพียงคำพูดประโยค

เดี๋ยวนั้น “ไม่มีเวลาแล้ว” ถ้าเป็นผม ไม่มีทางหาจุดนำเรื่องได้เลย แต่สำหรับเธอกลับมีช่องทางที่ผมนึกไม่ถึง

แรกสุดเธออยากหาไดอารี่ของคุณย่า แต่น่าเสียดายที่ไม่ใช่ทุกคนจะมีนิสัยเขียนไดอารี่ ข้อมูลอันเป็นลายลักษณ์อักษรของคุณย่าเธอมีน้อยมาก ไม่เหมือนคนบ้านผม ย่าผมเป็นลูกผู้ดีมีสกุล (โปรดสังเกตว่าเป็นคุณย่าผม) ลูกหลานที่สอนสั่งไม่มากนักน้อยก็ติดกลืนคิลป์อักษรอยู่บ้าง แม้กระทั่งอาสาม ในยามไม่ส่งเสียงก็ยังสามารถปลอมตัวเป็นบัณฑิตหน้าผ่องได้ถึงร้อยละสามสิบ ส่วนแนวทางของบ้านสกุลฮั่ว จะออกไปทางทำมาหากินและตะลุมตุลทรภพ ผู้หญิงประจำบ้านต้องพะงู้ ต้องลงกรวยแล้วยังต้องเลี้ยงลูกปรนนิบัติสามี ไม่มีเวลาไปฝึกคัดพู่กันเขียนเรียงความอะไรเหล่านั้น ดังนั้นบุคลิกของท่านย่าฮั่วในสมัยนั้นรับรองว่าไม่ได้เป็นอย่าง**หลินได้อี*** ดังนั้น ย่อมไม่มีข้อความอักษรทิ้งไว้มากนัก

แต่ฮั่วซิวซิวก็เชื่อว่าเจออะไรเลย เธอเจอจดหมายจำนวนมาก จดหมายที่ส่งไปส่งกลับ ล้วนมีสำเนาเก็บไว้ เธอมีความคิดซุกซน ประมาทว่าอาจจะแอบอ่านจนเจอจดหมายรักของคุณย่าอะไรทำนองนี้ ไฉ่อ่านจดหมายในลังจนหมดเกลี้ยง แต่น่าเสียดาย จดหมายแทบทั้งหมดเป็นเรื่องธุรกิจการค้าทั้งสิ้น ไม่มีเนื้อหาใดๆ อย่างที่เธอต้องการเลย

แต่เธอก็พบเจอจุดที่น่าสงสัย

เธอพบว่านับตั้งแต่ปี 1995 เป็นต้นมา ทุกปีจะมีรายการไปรษณีย์พิเศษรายการหนึ่ง มันคือพัสดุหนึ่งชิ้น โดยจะส่งมาหลังกลางเดือนมีนาคม การรับพัสดุสมัยนั้นคือออกไปแจ้งส่งมาที่บ้านผู้รับต้องไปรับเองที่ไปรษณีย์ และเป็นเพราะบ้านสกุลฮั่วมีตำแหน่งฐานะที่แตกต่าง พสดุทางไปรษณีย์ทุกชิ้นจะมีคนคัดกรองแล้วขึ้นทะเบียนไว้ พสดุส่วนมากจะถูกแกะออกเพื่อตรวจสอบ บันทึกชื่อสิ่งของลงในตาราง ส่งถึงใครก็จะเขียนไว้ข้าง

* นางเอกในวรรณคดีจีนเรื่อง “ความฝันในหอแดง” เป็นกุลสตรีในหอห้อง บอบบาง สุขภาพอ่อนแอ

หลังด้วย ซึ่งชีวิตก็เจอความน่าสงสัย จากตารางนี้

บนตารางของปี 1995, 1996, 1997, 1998, 1999 สิ่งของในพัสดุ เป็นวิดีโอเทปทั้งสิ้น และชื่อผู้รับคือคุณย่าของเธอ

นั่นหมายความว่า ทุกเดือนมีนาคมตลอดหลายปีนั้น มีคนส่งวิดีโอเทปหนึ่งม้วนให้ย่าของเธอ

ย่าเธอเป็นคนรุ่นเก่า รู้จักแต่ดูทีวี สิ่งของอย่างม้วนเทปวิดีโอไม่มีทางเกี่ยวข้องกับท่านได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ชีวิตที่นอกสนใจความเป็นมาเป็นไปของวิดีโอเทปพวกนี้อย่างมาก จากนั้นเธอก็เริ่มสังเกต และใช้ทุกโอกาสที่มีค้นหาวิดีโอเทปพวกนั้น (ผมนึกถึงประสบการณ์คล้ายๆ กันของตัวเองเมื่อก่อน เพียงแต่สิ่งที่ผมค้นหา คือม้วนเทปหนังติดเรตที่พ่อผมได้มาจากเพื่อนๆ พ่อที่ฮ่องกง ต่อมาผมจึงพบว่าสิ่งที่ผมชอบไม่ใช่ภาพวบบทวิในเทป แต่เป็นความตื่นเต้นฉะฉานหาเทปพวกนั้นเจอ)

เพื่อการนี้ เธอถึงกับวางแผนอย่างละเอียดถี่ถ้วน อย่างเช่น ย่าของเธอจะออกจากบ้านเวลาไหน เมื่อเจอม้วนเทปแล้วเธอจะจัดการกับมันอย่างไร เธอเก็บเงินเป็นเวลาสองเดือนเพื่อซื้อเครื่องเล่นวิดีโอเทป ต่อสายก็อปปีกับเครื่องเล่นเทปของที่บ้านเตรียมไว้

สุดท้ายเธอก็เจอม้วนเทปเหล่านั้นอยู่ใต้พื้นกระดานใต้ตู้เสื้อผ้าของย่าเธออีกที เธอเลือกออกมาม้วนหนึ่ง รีบนำไปก็อปปีที่ห้องรับแขกแล้ววางคืนกลับไป ชั้นตอนทุกอย่างตื่นเต้นเหมือนกำลังทำงานจารกรรม

จากนั้น เธอเลือกช่วงเวลาหนึ่ง ไปดูเทปม้วนนั้นที่บ้านเพื่อน เนื้อหาในม้วนเทปเป็นอย่างที่เธอบอกไว้ เหมือนกับเป็นภาพของกล้องสอดแนม มันเป็นห้องเล็กๆ ที่มีตลับ มีคนหลายคนสวมเสื้อสีขาวคลานอยู่กับพื้น เนื้อหาในม้วนเทปยาวสามสิบกว่านาที เธอจำชั่วหลังอาของเธอปะปนอยู่ในคนเหล่านั้นได้

ในม้วนเทป อาของเธอก็เป็นเหมือนนิญญาณผี คลานไปมาอยู่กับพื้น
นำสะพรึงกลัวถึงที่สุด

เธอรู้เรื่องอาสาวของเธอหายไปตั้งแต่เด็ก ดังนั้นเมื่อได้ดูเทปม้วน
นี้ เธอช็อกจนขวัญผวา ไม่รู้ว่ามันคืออะไร รู้โดยสัญชาตญาณเพียงอย่าง
เดียวว่า มันคือเรื่องไม่ดีย่างยิ่ง คุณย่าของเธอเหมือนจะปกปิดความลับ
บางอย่างเอาไว้ ย่าของเธอมีปมที่น่ากลัวปมหนึ่งอยู่ในใจจริงๆ

แต่เธอไม่กล้าไปถามย่าว่าเรื่องราวมันคืออะไร เพราะเธอรู้ว่าไม่มี
ทางได้คำตอบที่ดี แต่ก็ไม่กล้าบอกใคร ตลอดหนึ่งเดือนหลังจากนั้น เธอ
ต้องกระวนกระวายใจ ไม่เป็นสุข

แต่อาจด้วยนิสัยที่เหมือนกับผมจริงๆ หลังจากเธอค่อยๆ ใจเย็น
ลงแล้ว ความกระหายใคร่รู้ต่อความจริงก็เริ่มทรمانเธอ คนที่ดวงชะตา
ลิขิตมาเช่นนั้นมีความอยากรู้อยากเห็นอย่างแรงกล้า คนอื่นๆ เข้าใจได้ยาก
จากนั้นเธอจึงสืบต่อ เริ่มแรกไม่มีความคืบหน้าใดๆ จนกระทั่งเธอ
เริ่มใช้วิธีที่แยบยลแต่เลื่องภัย

เธอถึงกับใช้เวลาหลายเดือน เลียนแบบลายมือของคุณย่า เขียน
จดหมายตอบกลับไปตามที่อยู่เก่าบนจดหมายทุกฉบับ
จดหมายฉบับนั้น มีเนื้อหาคร่าวๆ ดังนี้

ทุกท่าน

หลายวันมานี้ ข้าพเจ้าฝันถึงเรื่องราวนั้นอีกแล้ว เนิ่นนานหลายปี ฝัน
ร้ายมิคลายจาง แล้วสหายทุกท่านเล่า สบายดีกันอยู่ฤๅ คนเมื่อถึงวัยโรย
ราช่างหนึ่งเหยียบเข้าโลง จึงปรารถนาใคร่พบปะ มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้ายัง
มิได้บอกกล่าวเมื่อคราวนั้น บัดนี้หวนคิดถึง อาจเป็นบุญแก่สำคัญจึงใคร่
นัดหมายพานพบ บอกเล่าสารทุกข์สุกดิบ ถือเป็นสังสรรค์ชุมนุม

จดหมายเหล่านี้อายุข้ามครึ่งศตวรรษ ฉบับที่ใหม่สุดก็ยังเว้นห่างจากปัจจุบันเนิ่นนาน ที่อยู่เหล่านี้ ตามหลักแล้วไม่น่าจะยังมีอยู่ แต่ฮิวอี้ว์บอกรว่า เธอรู้สึกว่สถานที่ติดต่อการคำพวคนั้นล้วนแล้วแต่เป็นหมู่บ้านในชนบทหรือหัวเมืองเล็ก หมู่บ้านและเมืองเล็กเป็นสถานที่ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด โดยเฉพาะบ้านนอก ต่อให้บ้านเลขที่เปลี่ยน แต่เพราะชุมชนไม่ใหญ่ ผู้คนรู้จักสนิทสนมกันหมด ขอให้จดหมายส่งถึงหมู่บ้าน ก็จะมีคนส่งต่อไปจนถึงมือผู้รับจนได้

หลังส่งจดหมายออกไปแล้ว เธออาสารับผิดชอบกล่องรับจดหมายของที่บ้าน ใครๆ ก็นึกว่เธอกำลังมีความรัก กำลังรอจดหมายจากแฟนหนุ่ม ความจริงเธอเพียงต้องการคัดกรองจดหมายเท่านั้น สองเดือนแรกไม่มีสัญญาณตอบกลับใดๆ เลย จนเข้าเดือนที่สาม มีจดหมายตอบกลับมากะปริบกะปรอย เนื้อหาส่วนใหญ่ต่างตอบประมาณว่าไม่เข้าใจ

ยายหนูยืนหยัดเฝ้ารอต่อไป ตรวจดูกล่องจดหมายทุกเช้า ไม่เคยขาดตอน

จนถึงเดือนที่ห้า จดหมายฉบับนั้น ในที่สุดก็มา
มีเพียงประโยคเดียว

เรื่องเก่าโปรดอย่ารื้อฟื้น

เธอรู้ทันทีว่าได้การแล้ว คนคนนี้ต้องรู้เรื่องแน่ๆ เมื่อดูที่อยู่ ส่งออกมาจากในพื้นที่ปักกิ่งนี้เอง เป็นร้านเล็กๆ ร้านหนึ่งในย่านถนนหลิวหลีฉาง เธอรีบเก็บข้าวของ ตรงไปยังร้านนั้นทันที

วันนั้นเป็นวันฝนตกหนัก นครเมืองหลวงปกคลุมอยู่ใต้ม่านฝน ถนนหลิวหลีฉางผู้คนโหล่งเทร่ง ร้านรวงส่วนมากปิดร้านก่อนเวลา เธอเคาะประตูก้าวเข้าไปก็เห็นตาแก่คนหนึ่งอยู่ข้างใน ตาแก่ นั้นเมื่อเห็นเธอก็ฉีก

ยืมให้ก่อน เผยให้เห็นฟันทองในปาก

ฮั้วฮั้วฮั้วถามผมว่า “ตาแก่คนนั้นชื่อจิ้นว่านถั่ง ฟันนี้กะไรออกบ้าง
หรือเปล่า”

บทที่ 25

ปฏิบัติการลักลอบขุดสุสาน ที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ (ตอน 1)

ภาพตาแก่ฟันทอง ผมจดจำได้แม่น เพราะคนที่ลากผมเข้าสู่ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ก็เป็นตาแก่ฟันทองเหมือนกัน

เมื่อฮั่วฉิวฉิวทักขึ้นก็สะกิดใจผม บนโลกนี้ไม่มีเรื่องบังเอิญมากมายขนาดนั้น แสดงว่าความหมายของเธอคือ ตาแก่ฟันทองชื่อจิ้นว่านถึงที่เธอเห็นคนนั้น ก็คือคนที่มาตามหาแผ่นพิมพ์ลอกลายในร้านของผม เรื่องราวของเธอกับผม พบจุดตัดร่วมกันเป็นครั้งแรก

ที่แท้ตาแก่นั่นชื่อจิ้นว่านถึง เหมือนจะได้ยินเก่าแก่ร้านข้างๆ พูดถึงอยู่เหมือนกัน ใจผมรู้สึกตึงๆ

ผมไม่เคยคิดถึงตาแก่คนนั้นมาก่อน ความจริงเริ่มแรกสุดผมก็คิดจะสืบเหมือนกัน แต่คนพวกนี้มีร่องรอยไม่แน่นอน ตอนนั้นผมก็ยังไม่มีส่วนสืบการณณ์และเส้นสาย เรื่องราวที่เกิดขึ้นต่อมาก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตาแก่คนนี้ รอจนผมมีเส้นสายและความสามารถแล้วก็จดจำรูปร่างหน้าตาของตาแก่คนนั้นไม่ได้ รวมทั้งไม่มีรายละเอียดใดๆ กระตุ้นให้นึกถึงเขา ผมจึงคิดว่าการปรากฏตัวของเขาเป็นเรื่องบังเอิญมาตลอด

แน่นอน เขามาหาคุณปู่ของผมที่ร้าน บอกว่าหลากหลายเป็นคน

แนะนำมา ผ้าไหมจารีกันนั้นก็บอกว่าเพื่อนของเขาเป็นคนขูดมาได้ อาศัยเพียงคำอ้างเหล่านี้กับสารพัดความยุ่งยากลำบากที่นำมาสู่ผม มองย้อนไปจากตอนนี้ไม่น่าเป็นเรื่องบังเอิญไปได้ แต่ที่น่าแปลกใจคือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นไม่เกี่ยวข้องกับเขาเลย หากมันเป็นแผนการอย่างหนึ่ง ก็ผิดปกติเกินไป

แต่ว่าแม้การปรากฏตัวของเขา ผมจะบอกไม่ได้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญหรือไม่ใช่ เป็นการจัดฉากหรือพรหมลิขิต ทว่าการที่เขาเดินเข้าร้านของผมวันนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วจริงๆ ผมไม่มีทางย้อนกลับไปเปลี่ยนแปลง

ผมพยักหน้ากับเธอ แล้วถามว่า “หรือเขาจะรู้อะไร”

ฮั่วซิวซิวส่ายหน้า “เขาเป็นสีขาวย สะอาดสะอ้าน ไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น แต่จดหมายเขาเป็นคนตอบกลับจริงๆ เขาเพียงแค่ทำธุรกิจกับคุณย่าเท่านั้น ตอนหลังมีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเกิดความโลภขึ้นมา เล่นตลกตลกกับเรื่องเรื่องหนึ่ง คุณย่าจับได้ก็เลิกร่วมงานกันอีกนับแต่นั้น”

ตอนนั้นฮั่วซิวซิวรู้สึกแปลกใจ หากมีเรื่องกันเพียงเท่านี้ แล้วเหตุใดหลังจากจินว่านถึงเห็นจดหมายฉบับนั้นแล้วจึงมีปฏิกิริยาเช่นนี้ จินว่านถึงเป็นจึงจอกเฒ่า รู้อิทธิพลของบ้านสกุลฮั่วดี เขาไม่รู้ว่าฮั่วซิวซิวมาหาเขาด้วยเรื่องอะไร ไม่รู้จะมาคิดบัญชีหรือจะมาสืบเรื่องอะไร จึงไม่ยอมเล่าอะไรทั้งสิ้น

แต่ฮั่วซิวซิวมีความอดทนสูง แทบจะวิ่งเข้าร้านเขาไม่เว้นวัน เข้าชี้จินว่านถึงแทบอกแตกตาย

ช่วงปลายปีนั้นเองถือเป็นคราวช่วยของจินว่านถึง ในสินค้าล็อตหนึ่งติด**ฮั่นปาเตา** (แผ่นหยกแกะสลักรูปจักรจัน) ที่ไม่น่าจะดูดตาอะไรเลย มาด้วยชิ้นหนึ่ง ปรากฏว่ามันทำจากมรกตแท้ ถูกศุลกากรอายัดไว้ เดิมหน้าจะเป็นคดีจีบจี้อย แต่พอประเมินราคา ฮั่นปาเตามรกตมูลค่าสูงลิ่ว จึง

กลายเป็นคดีใหญ่โตทันที ทำทางเงินสะสมชั่วชีวิตของตาแก่นี้รวมหัวบน
บ่าจะถูกริบหายไปพร้อมกันในคราวเดียว

ขณะนี้เอง ฮั่วซิวซิวสบโอกาส จึงมาเจรจากับเขา เธอใช้เส้นสาย
ของครอบครัวช่วยสะสางปัญหา รักษาบ้านของเขาไว้ให้ จินว๋านถึงคราวนี้
ถูกคนจับจุดอ่อนไว้ ไม่คายออกมาก็ไม่ได้แล้ว

เขาใช้เวลาล้งเลือนานมาก ในคืนหนึ่งก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้
ฮั่วซิวซิวฟังทางโทรศัพท์

ที่แท้จริงกรรมที่เขาเล่นตุกติกคราวนั้นไม่ใช่ธุรกิจซื้อขายแลกเปลี่ยน
เปลี่ยนธรรมดาทั่วไป หากมองจากขณะนี้อาจถือเป็นปฏิบัติการลักลอบ
ขุดสุสานครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีนเลยทีเดียว

ด้วยวิธีทำงานของบ้านสกุลฮั่วในยุคนั้น หากกล้าเล่นตุกติกกับ
บ้านสกุลฮั่ว ย่อมถูกลงทัณฑ์อย่างสาสม เหตุที่จินว๋านถึงไม่เป็นไรเลย เป็น
เพราะภายหลังจากปฏิบัติการครั้งนั้น บ้านสกุลฮั่วจนถึงพลพรรคอื่นๆ ได้
รับผลกระทบสูญเสียชั้นรุนแรง จนไม่มีกำลังเหลือและกะจิตกะใจมา
ไล่เบียดกับเขา

กิจธุระคราวนั้นสร้างความจดจำอันน่าสะพรึงกลัวยิ่งนักให้กับผู้คน
เหล่านี้

นายอ้วนฟังถึงตรงนี้ สองตาเปล่าประกาย นั่งตัวตรง ถามว่า “ซีไม่
รีเปลา่ ปฏิบัติการลักลอบขุดสุสานครั้งใหญ่ที่สุดต้องยกให้ปฏิบัติการที่
ราบลุ่มถ่ามู่ถั่วของเราถึงจะถูก”

ฮั่วซิวซิวส่ายหน้า “นั่นไม่ใช่การคว่ำกรวยดักทรายในความคิดของ
พวกคุณ ปฏิบัติการครั้งนั้นล้ำหน้ากว่าแนวคิดเรื่องขุดสุสานทั่วไปเป็น
ไหนๆ”

นายอ้วนร้องอ้อออกมาแล้วไม่พูดอะไรอีก เพราะเมื่อบอกว่าล้ำ
หน้ากว่าแนวคิด นิยามคำว่า ‘ใหญ่’ นั้น อาจไม่ได้หมายถึงขนาดจำนวน

ผมถามขึ้นว่า “ถ้าหน้าที่ว่า พวกเขาไม่ได้ขุดสุสานบนดิน แต่เป็น
สุสานบนอากาศหรือยังงัย”

ฮั่วชีวชีวกเล่าว่า “ย่อมไม่ใช่ใช้อย่างนั้น”

“รีบๆ บอกมาเถอะน่า แม่งเอ๊ย แนวคิดอะไรกันหรือที่ไม่เหมือนกัน
จนทำให้ปฏิบัติการคราวนั้นมันพิเศษกว่าเพื่อนแบบนี้” นายอ้วนถาม

ฮั่วชีวชีวกำลังจะเล่า เมินโหยวผิงกลับพูดแทรกขึ้นว่า “จุดประสงค์
ของการขุดสุสานของพวกเขาคราวนั้นไม่ใช่มุ่งหวังเงินทอง แต่เพื่อคนที่มี
ชีวิตอยู่คนหนึ่ง”

บทที่ 26

ปฏิบัติการลักลอบขุดสุสาน ที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ (ตอน 2)

ฮัวฮัวฮัวแปลกใจ “คุณรู้เรื่องนี้หรือ”

เมินโหยวผิงส่ายหน้า ยืนพิงมุมผนังมองดูเงาเถาผาซานหลู* นอกหน้าต่าง แสงจันทร์ส่องกระทบใบหน้าของเขาเป็นริ้ว สีหน้าของเขาขาวซีดมาก

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงว่าพวกเขาไม่ได้ทำเพื่อเงิน” ฮัวฮัวถาม

เมินโหยวผิงพูดขึ้นเรียบๆ “ความต้องการเป็นของประวัติศาสตร์”

ฮัวฮัวฮัวมองผม คงไม่ชินกับท่าทางของเมินโหยวผิง ความจริงผมอยากจะบอกว่าเขาขอมุขกับเธอถือว่าให้เกียรติมากแล้ว ที่เขาฟังอยู่ตรงนั้นเมื่อครู่ ผมนึกว่าเขาไม่ได้ฟังอยู่เลยเสียด้วยซ้ำ

แต่ผมเข้าใจความหมายของเมินโหยวผิง เงิน เมื่อมีมากถึงจำนวนหนึ่ง จะมีเพิ่มขึ้นอีกหรือไม่ ก็ไม่ได้มีความหมายใดๆ แล้ว ถ้าหากปฏิบัติการลักลอบขุดสุสานครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ยังทำเพื่อเงินอีกละก็ คงเป็นเรื่องเศร้าสำหรับอาชีพพวกผมแล้ว บนโลกนี้ สิ่งที่มีมูลค่ามากกว่าเงินนั้นไม่มีถมไป สมัยก่อนเคยมีเรื่องรำลือกันว่าถ้าแก่ใหญ่สองคนต้องการชิงบัลลังก์ความเป็นใหญ่ ต่างฝ่ายต่างถล่มสุสานบรรพชนของอีกฝ่าย

ไม่ใช่หรือ

ความต้องเป็นของประวัติศาสตร์ แผนลวงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก สงครามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก ทุกสรรพสิ่งที่มันยิ่งใหญ่ที่สุด เบื้องหลังจะมี “ความต้องเป็น” อยู่ด้วยเสมอ เพียงแต่ไม่รู้ทำไมอยู่ๆ เขาจึงเกริ่นกล่าว

ผมอธิบายความเล็กน้อย ชั่วชีวิตคิดสักครู่แล้วก็พอเข้าใจ “พวกผู้ชายนี้จะไวต่อเรื่องนี้กว่าพวกผู้หญิงเราหน่อยนะ อย่างพวกเราไม่เห็นจะรู้สึกถึง ‘ความต้องเป็นของประวัติศาสตร์’ อะไรนั่นเลย”

ผมบอกให้เธอเล่าต่อไป อย่าไ้อ้อเสียเวลา เธอสดเหล้ากลั่นไปอีกหนึ่งแล้วเริ่มเล่าต่อ

เหตุที่จินวานังได้เข้าร่วม “ตุรกรรมครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์” ครั้งนี้ เป็นเพราะความตาบอดของเขา ในยุคนั้นนั้น แวดวงผู้รู้รอบของปักกิ่ง เขาขึ้นชื่อเรื่องสายตา ตาเฉียบคมและความรู้รอบตัวสูง ตั้งแต่ลากกะเบือยันเรือรบ ตั้งแต่กล่องบุหรี่ยาเต๋อเหมิน* ยันเอี่ยมของสตรี ไม่มีสิ่งที่เขาไม่เชี่ยวชาญ ว่ากันว่าเตี้ยของเขาเข้าโรงรับจำนำตั้งแต่อายุหกขวบ อายุสิบเจ็ดได้เป็นเงาเฟื่องใหญ่ ภายหลังปลดแอกประเทศจีน ทำงานเป็นคนงานทำกรอบภาพวาดเขียน ลายพู่กันศิลปะ ยากจนถึงวันตาย ไม่ทิ้งสมบัติใดๆ ไว้ให้ตาเฒ่าจินเลยสักชิ้น ทว่าตั้งแต่เล็กจนโตเตี้ยของเขาตั้งใจถ่ายทอดทักษะความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการพิเคราะห์แจกแจงสมบัติทั้งแปด อันได้แก่ ศิลปอักษร ภาพวาด ศิลา หยก ทอง เหลือง งานปัก งานไม้ เครื่องเคลือบ ให้กับเขาผ่านชีวิตประจำวัน โดยเขาไม่รู้ตัว ใช้คำอธิบายของเขาเองก็คือ เวลาทั้งหมดของครึ่งชีวิตแรกใช้พาตัวเองไปสู่การประสานกายเป็นหนึ่งในสมบัติวัตถุ

ดังนั้นในช่วงต้นของยุคปี 60 แห่งศตวรรษที่ยี่สิบ วินาทีที่เขาถูกดึงตัวไปเดินเที่ยวเล่นยังตลาดถนนหนวลลีลา้ง เขาพลันพบว่าตรอกหูท่ง

* Hatemen ยี่ห่อบุหรี่ยุคปลายราชวงศ์ชิง

เก่าแก่ที่ผู้คนโหรงเหรงแห่งนี้ ที่แท้เต็มไปด้วยของมีค่า

ดังนั้นเขาจึงเริ่มสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นด้วยสองตาอันแหลมคม จินว่านถึงเริ่มจากหนังสือเก่าไม่กี่เล่ม ต่อเงินจากสองหยวนให้เป็นสาม จากสามเป็นห้า ในเวลาสองปี ไม่มีใครคิดว่าเขาสามารถต่อทุนจนเป็นหลักหมื่นได้โดยอาศัยหนังสือเก่าที่ละเล่ม ทีละเล่มจากตลาดนักสะสมที่ซบเซา และฝีมือของเขาทางด้านคัมภีร์ตำรายุคโบราณก็พัฒนาก้าวขึ้นสู่ระดับเทพไปด้วย

แน่นอน เมื่อหาเงินได้ หน่วยงานตรวจสอบก็มาเยือน เคราะห์ดีที่จินว่านถึงได้นิสัยรอบคอบระวังตัวมาจากบิดา วางมืออย่างถูกเวลา ทรัพย์สินเรือนหมื่นของเขาจึงไม่ถูกตรวจพบ

การคำทำต่อไปอีกไม่ได้ แต่ชื่อเสียงที่บอกต่อกันปากต่อปากยังเป็นที่เล่าขาน ไม่นานก็โด่งดังไปถึงต่างประเทศ สหายชาวต่างชาติก็พากันเข้ามาหา และเริ่มมีหน่วยงานขนาดใหญ่ วงศ์ตระกูลใหญ่ สถาบันวิจัยของมหาวิทยาลัย เชิญเขาไปประเมินราคาและตรวจสอบ มีหน้ามีตาขึ้นมา ซึ่งธุรกิจใหญ่ขึ้นนั้นก็มาถึงตัวเขาในช่วงที่ชีวิตเจิดจรัสที่สุด

ผู้ชักจูงคือบ้านสกุลฮั่ว ตอนนั้นบ้านสกุลฮั่วกับเขาร่วมงานกันมาพักใหญ่แล้ว เขาไม่คิดว่าจะมีอะไรแปลก จึงรับปากด้วยดี

หลังจากรื้อฟื้นในภายหลัง เขาบอกกับฮั่วซิวซิวว่า เขาประเมินว่าจำนวนคนที่เกี่ยวข้องกับ “ธุรกิจ” คราวนั้นมีเกินกว่าสองร้อยคน หากรวมเอาพวกที่เข้ามาเกี่ยวข้องห่างๆ แบบไม่ได้ลงดินด้วยกันจริงๆ อย่างคนรวบรวมข้อมูล คนจัดซื้อข้าวของแล้วละก็ จำนวนถึงหลักพัน ในยุคสมัยนั้นคิดจะสรรหาข้าวของเครื่องใช้ที่คุณภาพดีหน้อยจากโซเวียต ต้องใช้เส้นสายไม่รู้กี่ชั้น

แต่สิ่งเหล่านี้ยังไม่เพียงพอสำหรับการบ่งบอกความแสนพิเศษของธุรกิจครั้งนี้ สาเหตุที่ทำให้จินว่านถึงเชื่อแน่ว่าธุรกิจคราวนี้มีความ

พิเศษมาก เป็นเพราะหัวหน้าคณะของงานนี้ไม่ธรรมดาอย่างยิ่ง นี่ไม่ใช่การค้าขายของคนกลุ่มเดียว แต่มีผู้เข้าร่วมจำนวนมาก ว่ากันว่าหัวหน้าคณะทั้งหมดมีกันถึงเก้าคน

ฟังถึงตรงนี้ ผมสะดุดในใจ ส่วนชั่วชีวิตก็ทำตัวเหมือนนักเล่านิทานผู้ชำนาญ หยุดเว้นตรงนี้สักครู ทำหน้า ‘นี่ออกแล้วซีมีลา’ ใส่ผม ผมเกาหน้าตัวเอง พู่ว่า “เป็นไปไม่ได้หรอกมั้ง”

“ที่แรกฉันก็ไม่เชื่อ แต่ว่ามันคือความจริง” ชิวชิวกล่าว

คนเก้าคน ผมนึกถึงเก้าสกุลใหญ่ทันที แต่ “เก้าสกุลใหญ่” ไม่ใช่องค์กรใดองค์กรหนึ่ง เป็นเพียงชื่อเรียกที่คนในวงการตั้งให้เท่านั้น ไม่ได้เกาะกลุ่มอย่างเหนียวแน่น ซ้ำยังหย่อนยาน กระจัดกระจาย ไม่ได้มีบริษัทเอเจนซี่ช่วยบริหารดูแล ดังนั้นโอกาสที่พวกเขาจะกระทำการใดสิ่งหนึ่งร่วมกันจึงต่ำจนแทบเป็นศูนย์

ยกตัวอย่างเช่น พระยูไล เจ็กเซียนฮ่องเต้ พระเยซูคริสต์ มีชื่อว่าเป็นสามผู้นำแห่งสามศาสนาใหญ่ แต่ทั้งสามต่างสืบสายวงศ์สกุลของตัวเอง หากพระยูไลจะระดมพลพระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ออกศึก นั่นคือสมด้วยเหตุผล แต่หากพระยูไล เจ็กเซียน พระเยซู ออกไปรบด้วยกัน นั่นคือเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

ภายในเก้าสกุลใหญ่ต่างมีสำนัก หน้าด่าน สายงาน เขตปกครองที่ไม่เหมือนกัน แม้ความแบ่งแยกจะไม่ชัดเจนขนาดพระเยซูกับพระยูไล แต่ในวงการก็นับว่าแยกกันอยู่อย่างเป็นสัดส่วน เรื่องที่เก้าสกุลจับมือกัน ในความเป็นจริงแล้วเป็นไปไม่ได้

แต่ผมก็ยังนึกได้ว่า ยังมีความเป็นไปได้สูงสุดเพียงหนึ่งเดียว ในยุคนั้นแม้ความเป็นไปได้นี้จะน้อยมาก แต่ก็อยู่ในวิสัย นั่นคือมีบุคคลภายนอกผู้ทรงอิทธิพลอย่างยิ่งเข้ามาเกี่ยวข้อง

เหมือนกับในหนังสือเรื่องหนึ่ง ผู้บัญชาการกองทัพบกท่านหนึ่ง

ได้ยินชื่อเสียงของ “สื่อนักแสดงจิวผู้ยิ่งใหญ่” ว่าเก่งกาจสามารถยิ่งนัก จึงสั่งให้ไปพาตัวมาให้หมด ปรากฏว่านักแสดงชื่อดังทั้งสี่ต่างคนต่างมีลูกคอทางเสียง มีจุดเด่นในแบบฉบับของตัวเอง อีกทั้งทุกคนขับร้องบทบาท “ตัน” (ตัวนาง) เหมือนกันหมด “ตัน” ทั้งสี่ขึ้นร้องบนเวทีเดียวกันพร้อมๆ กัน และทะไปหมดจนผู้ชมทั้งโรงต้องโอดโอยไม่แน่ว่าจะมีคนนอกวงการคนหนึ่งได้ยินมาว่าเก๋าสกุลใหญ่เป็นพวกเก่งกาจสามารถ จึงสั่งเรียกระดมพลมาให้หมดก็เป็นได้

แต่ในยุคนั้น เก๋าสกุลใหญ่อยู่กันกระจัดกระจายตามสถานที่ต่างๆ บางคนยังร่อนเร่พเนจร โบราณว่า “ขุนนางใหญ่ก็กดขี่ขอทานไม่ได้” คนนอกวงการคิดจะเรียกระดมพล เกรงว่าก็ยังมีคนไม่ยอมเล่นด้วย

ฮั่วฉิวฉิวพยักหน้า “ตอนฟังถึงตรงนี้ฉันแปลกใจมาก คนในวงการอาจไม่มีใครมีโอกาสรู้เลยว่าแม่ทัพใหญ่ทั้งเก้าแห่งฉางซาที่โด่งดังและไม่ลงรอยกันนั้น จะเคยจับมือกันร่วมทำงานใหญ่อย่างไม่เคยมีมาก่อนนี้ครั้งหนึ่ง ฉันเห็นด้วยกับการวิเคราะห์ของพี่ ต้องมีอิทธิพลภายนอกเป็นผู้แทรกแซง ระบุชื่อชี้ตัว ไม่อย่างนั้น ไม่มีทางเกิดปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้แน่ แต่ข้อสงสัยของพี่ต้องตกไป เพราะภายในเก๋าสกุลจะต้องมีตัวแทนอยู่หนึ่งคน ตัวแทนคนนี้ทำหน้าที่คืบลามะ ฉันแค่ไม่รู้ว่าคนที่เป็นคนคืบลามะนั้นจะเป็นใคร จึงสามารถทำให้ประมุขประจำถิ่นคณะนี้ยินยอมพร้อมใจเป็นลามะให้คืบ หันหน้าเข้าหากัน ร่วมงานกันแต่โดยดี”

ผมนึกในใจว่า เรื่องนี้คงหาข้อพิสูจน์ไม่ได้แล้ว แต่ในยุคนี 90 ของศตวรรษที่ยี่สิบ ภายในเก๋าสกุลใหญ่น้อยมีคนที่มีคุณสมบัติดังกล่าว คนคนนั้นก็คือลูกพี่ใหญ่แห่งเก๋าสกุล จางต้าผอเหย พ่อพระใหญ่แซ่จาง

ผมไม่รู้ว่าพ่อพระใหญ่แซ่จางขณะนั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ เพราะตัวเขากับผู้นำรุ่นใหม่ต่างวัยกันอยู่หลายชั่วอายุ หากไม่ใช่ตัวเขาเอง ก็อาจเป็นทายาทของพ่อพระใหญ่แซ่จางก็เป็นได้

สิ่งหนึ่งที่ผมรู้สึกไม่ชอบมาพากลคือ คุณปู่ไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง เช่นกันกับในบ้านที่กของเขาก็ไม่มีส่วนใดๆ กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้เลย ดูท่าเรื่องเรื่องนี้คุณปู่ไม่ต้องการให้ใครรู้แม้แต่คนเดียว แม้กระทั่งตัวเองก็ไม่อยากจดจำ หรือว่าเรื่องนี้ต่างหากที่เป็นหัวใจของเรื่องราวทั้งหมด?

แต่เพราะความต่างรุ่นต่างชั้นของเก้าสกุลใหญ่ ทำให้ไม่เหมือนกับสมัยก่อนยุคปลดแอก ทายาทรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงเร็ว เช่น อุ๋เหลาโก่วปู่ผม ท่านย่าฮั่ว ยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ด้วยผลกระทบของการปลดแอกประเทศ เหตุการณ์ที่ทุกคนผ่านพ้นมาก็ต่างกัน การรวบรวมทุกคนกลับมาไม่รู้จะใช้เรี่ยวแรงกำลังขนาดไหน เฮยเป้ยเหลาลือวของบ้านที่หกตอนนั้นกลายเป็นขอทานไปแล้ว บางคนก็อายุมากเกินไป ไม่เหมาะกับการเดินทางไกล จึงส่งคนรุ่นใหม่มาแทน เท่าที่ผมเห็นจากตอนนี้ ผู้คนขณะนี้ คุณสมบัติ ประสพการณ์ กำลังกาย ปะปนกันหลายระดับ ตั้งแต่เริ่มต้น ก็ซุกซ่อนภัยพาลที่น่ากังวลเอาไว้แล้ว

นั่นเป็นช่วงคาบเกี่ยวระหว่างปี 1962 กับปี 1963 คาราวานม้าขนาดใหญ่คณะหนึ่งออกเดินทางสู่พื้นที่หุบเขาในมณฑลเสฉวนกันอย่างเงียบเชียบ จินว่านถึงเดินทางออกจากปักกิ่งอย่างหวาดเกรง รวมอยู่ในคาราวานม้าด้วยเช่นกัน ในกองคาราวาน มีทั้งคนแก่และหนุ่มสาว ผู้คนหลากหลายระดับชั้น มังกรแลม้ฉฉาปะปนลับสน เก้าสกุลเก่าแก่ แบ่งพรรคแบ่งพวก ต่างฝ่ายต่างอยู่กันอย่างชัดเจน

บทที่ 27

ปฏิบัติการลักลอบขุดสุสาน ที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ (ตอน 3)

จินว่านถึงเป็นหนอนตำรา ไม่มีทั้งกิน ความกล้าและเรี่ยวแรงลงไปทำงานใต้ดิน เมื่อเข้าถึงข้างในภูเขา ชีวิตก็เหลือแค่ครึ่งเดียวแล้ว คงจะบังคับให้เขาทำอะไรมากกว่านั้นไม่ไหวดังนั้นเขาจึงอยู่แต่ในแคมป์บนดิน ส่วนคนอื่นๆ ก็แยกย้ายกันค้นหาพื้นที่รอบๆ เว้นลักพักก็จะนำสิ่งของกลับมา ส่วนมากจะเป็นผ้าไหมจารึกกับบันทึกม้วนไม้ไผ่ ให้เขาเป็นคนคัดแยกแล้วจัดหมวดหมู่ ดังนั้นสุสานโบราณแห่งนั้นมีประวัติความเป็นมาอย่างไรบ้าง เขาจึงไม่รู้และไม่กล้าถาม เพียงอาศัยสันนิษฐานคาดคะเนเอาจากสิ่งของที่ถูกนำมาให้เขาดู

สิ่งที่เขามั่นใจได้ก็คือ ข้อแรก สุสานโบราณที่นี่เหมือนกับไม่ได้มีเพียงหนึ่งจุด เพราะผ้าไหมจารึกและบันทึกม้วนไม้ไผ่ที่ส่งมาให้เขาดูเป็นชุดๆ นั้นมีสภาพการเก็บรักษาที่แตกต่างกันมาก เนื้อหาในนั้นก็ครอบคลุมจักรวาล มีจดหมาย มีคัมภีร์โบราณ ยังมีบันทึกบนผืนผ้าไหม ในส่วนของจดหมายชื่อผู้รับจำนวนมากก็ไม่ซ้ำกัน เขารู้สึกว่าที่นี่ต้องมีกลุ่มสุสานโบราณขนาดใหญ่ คนกลุ่มนี้กำลังขุดป่าช้าโบราณผืนใหญ่

ข้อสอง ทั้งขบวนมีเขาเป็นคนจัดการเรื่องคัดแยกและจัดหมวดหมู่

เพียงคนเดียว สิ่งของที่ลอบซุกออกมาส่วนมากจะเป็นพวกคัมภีร์ตำราโบราณ ดูแล้วเป้าประสงค์สุดท้ายของพวกเขาอาจเป็นคัมภีร์โบราณในป่าช้าผืนนี้

ข้อสาม ผู้คนในขบวนลดลงเรื่อยๆ ในแคมป์มีคนทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง ฟังจากเนื้อหาที่ทะเลาะกันคือ ขณะทำงานมักมีคนก่อเกิดอุบัติเหตุต่างฝ่ายต่างผลักความรับผิดชอบ

การซ่อมแซมและคัดแยกคัมภีร์โบราณเป็นเรื่องที่เปลืองเวลามาก และสิ่งที่เขาคาดไม่ถึงคืองานซึ่งนึกว่าสักเดือนสองเดือนก็คงเสร็จกลับยืดเยื้อยาวนานต่อเนื่องถึงสามปี ตลอดระยะเวลาสามปีนี้ เขาได้แต่เพ่งพิเคราะห์อักษรโบราณที่อ่านยากอย่างไม่ได้หยุดพัก คาดเดายุคสมัย คุณประโยชน์ ทดลองแปลเนื้อหาใจความออกมา ผู้คนทั้งขบวนเหมือนตกอยู่ใต้แรงกดดันมหาศาลอย่างหนึ่ง แทบไม่มีปฏิสัมพันธ์ใดๆ ต่อกัน ทุกคนได้แต่มุ่งทำหน้าที่ของตัวเองกันเต็มกำลังอย่างเงียบกริบ เขากังวลใจมาก พันเริ่มร่วง น้ำหนักตัวจากร้อยห้าสิบซั่งเหลือเจ็ดสิบซั่ง หากวันนั้นไม่มาถึง เขาอาจต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่

จนกระทั่งถึงเทศกาล**ตวนอู่*** ชีวิตความเป็นอยู่ที่เก็บกดและอัดอัดอยู่ดีๆ ก็เปิดออก อยู่ๆ ก็ไม่มีคัมภีร์โบราณส่งมาถึงมือเขอีก ในที่สุดเขาก็ไม่ต้องมุดอยู่แต่ในเต็นท์ทำงานน่าเบื่อถึงที่สุดเหล่านั้ันอีกแล้ว

อาการปลดปล่อยที่มาโดยไม่ทันตั้งตัวนี้ ที่แรกเขายังไม่ชิน แต่สองวันต่อมา ความกังวลใจของเขาเริ่มผ่อนคลายลงช้าๆ เขามีเวลาว่างออกจากเต็นท์ เดินเที่ยวรอบๆ แคมป์ ขณะนี้เอง จึงพบว่า สถานที่ที่ตนอยู่นั้นงดงามขนาดไหน

พวกเขาอยู่ในที่ราบกลางเขาซึ่งพบเห็นได้ยาก หากอยู่ใกล้หมู่บ้านคน ที่ราบกว้างใหญ่นี้อาจถูกบุกเบิกให้เป็นไร่นา แต่ขณะนี้ที่นี้เต็มไปด้วย

* เทศกาลเรือมังกร

ต้นไม้สูงเสียดฟ้า แสดงว่าพวกเขาอยู่ไกลจากชุมชนมนุษย์สุดกู่ หรือไม่ การเดินทางมาถึงที่นี่ก็ไม่สะดวกอย่างยิ่ง หอดสายตามองยังภูเขาสูงไกลๆ ตรงปลายขอบฟ้ามองเห็นภูเขาหิมะสูงตระหง่านสีลูกเชื่อมติดกัน มีเมฆหมอกลอยวน บริสุทธิไร้ราคะ เบื้องหน้าภูเขาหิมะเป็นผืนป่าเขียวชอุ่ม ซึ่งสีเขียวนั้นไม่ใช่สีเขียวอ่อนๆ แจกเช่นไรชาหลงจิ่งในเมืองเจียงหนานไม่ใช่สีเขียวมรกตเยี่ยงกระจกสีในปักกิ่ง เป็นสีเขียวเข้มประดุน้ำหมึก สีทุกสีทั่วเขตแดน ทั้งหมดแสดงให้เห็นพลังชีวิตอันล้นเหลือของมวลหมู่พืชพรรณ

อากาศกลางขุนเขาสดชื่นถึงที่สุด เขาพลันรู้สึกเหมือนได้เปลี่ยนร่างใหม่ คล้ายกับการรู้แจ้ง ความหม่นมืดตลอดสามปีที่ผ่านมาวาดเกลี้ยงหายไปในพริบตา

จากนั้นร่างกายของเขาค่อยๆ พ้นตัว เริ่มกล้าให้ความสนใจสิ่งของเรื่องราวรอบๆ ความคิดอ่านอย่างเป็นปกติของเขาเริ่มฟื้นกลับมา พบว่าพื้นที่ทั้งหมดรอบๆ ไม่มีร่องรอยการขุดเจาะ ป่าช้าโบราณที่เขาคาดคะเนเหมือนไม่มีอยู่จริง หรือต่อให้มีอยู่ ก็ไม่ได้อยู่บนที่ราบผืนนี้ แต่ภูเขาสูงรายรอบนั้นสูงชันมาก ลักษณะเหมือนถูกขวานยักษ์จามลับแเบะออก โอกาสจะมีกลุ่มสุสานขนาดใหญ่อยู่นั้นน้อยมาก

เนื่องจากไม่มีอะไรทำ บวกกับความอยากรู้อยากเห็น วันหนึ่งเขาจึงติดตามคนกลุ่มหนึ่งอย่างห่างๆ เข้าไปในพื้นที่ภูเขา หลังจากปีนขึ้นไหล่เขาสูงหนึ่ง ภูมิประเทศภูเขาก็กลายเป็นหน้าผาหินชันแผ่กว้าง ภูเขาจากไหล่เขาขึ้นไปเหมือนถูกคนใช้มีดลับตามแนวตั้ง ความลาดทั้งหมดถูกฝานทิ้ง เหลือแต่หน้าผาหินพื้นผิวขรุขระที่แทบจะตั้งชัน ตามซอกหินด้านบนมีต้นไม้ประหลาดขึ้นแซมอยู่มากมาย น้ำตกเส้นเล็กๆ เส้นหนึ่งตกลงมาจากยอดเขา รดลงบนยอดของต้นไม้ยักษ์ด้านล่าง สาดกระเซ็นเปียกปอนไปทั่ว

หน้าผาชันเช่นนี้มักปรากฏอยู่ตามริมน้ำ ภาควิชาจารึกที่โด่งดังตามริมแม่น้ำแยงซีก็เกาะสลักอยู่บนผาหินชั้นลักษณะนี้ มีหน้าผาชันขึ้นที่นี้ อาจเป็นเพราะที่นี้แต่ก่อนเคยเป็นลำธารขนาดใหญ่ บัดนี้ลำธารเปลี่ยนทิศบริเวณนี้จึงแห้งขอดไป มองไปด้านหน้าก็เป็นดังที่คาด หน้าผาชันที่นี้ทอดยาวออกไปอย่างน้อยสิบกว่ากิโลเมตร ไกลสุดลูกหูลูกตา

บนหน้าผาชันพวกนี้ เขาเห็นเชือกและอุปกรณ์ชักรอกจำนวนนับไม่ถ้วน เหมือนกับผาที่เป็นแหล่งผลิตรังนกนางแอ่นในตำนานป็นได้เต็มไป ด้วยผู้คนขณะเดียวกัน เขายังพบว่าเชือกจำนวนมากกำลังถูกปลดลง แสดงว่าภาระหน้าที่ของพวกมันเสร็จสิ้นแล้ว และแล้วก็เข้าใจทันที อันสุสานโบราณและคัมภีร์โบราณเหล่านั้น ท่านได้แต่ใดมา

ชาวแคว้นสู่* นิยมบำเพ็ญเพียร โดยเฉพาะละแวกเขตเสฉวน นิกายศาสนาต่างๆ รุ่งเรือง ว่ากันว่าที่นี้มีผู้แสวงหาวิถีแห่งเซียนจำนวนมาก ในการสนองตอบต่อนิมิต เมื่อถึงเวลาที่กำหนด พวกเขาจะไม่พกพาเสบียงอาหาร นำติดตัวไปแต่น้ำดื่ม ปีนขึ้นหน้าผาชัน ค้นหาถ้ำผาหรือรอยแยกภูเขา มุดเข้าไปแล้วตัดเชือกทิ้ง ตัดทางถอยกลับของตนเอง ผีกริชาบำเพ็ญตนเป็นครั้งสุดท้าย หากไม่บรรลุมรรคผล จะขออดตายอยู่ในนั้น

คนจำนวนมากใช้วิธีเด็ดขาดเช่นนี้แสดงความแน่วแน่วและศรัทธาอันแรงกล้าต่อการบรรลุเซียนของตน โดยเฉพาะตามภูเขาเซียนที่มีตำนานเล่าขานมากมาย ยิ่งเป็นที่นิยม คนพวกนี้มักพกพาคัมภีร์โบราณของผู้เชี่ยวชาญไว้กับตัว ในถ้ำเหล่านี้มักสะสมซากศพโครงกระดูกเอาไว้หลายยุคหลายราชวงศ์ พวกคัมภีร์โบราณที่เขาเห็น คาดว่าได้มาโดยที่คนพวกนั้นปีนไต่ไปตามหน้าผา รื้อค้นออกมาจากโพรงถ้ำที่ละโพรงที่ละรู

ขณะนี้เชือกจำนวนหนึ่งถูกปลด แสดงว่าพวกเขาเจอสิ่งที่ตามหาแล้ว

* ชื่อเรียกพื้นที่มณฑลเสฉวนสมัยโบราณ

แต่ดูท่าทางพวกเขายังไม่คิดจะกลับบ้าน ยังต้องทำอะไรกันอีกหรือ

จินว่านถั่งมองไปทางเชือกจำนวนหนึ่งที่ไม่เพียงยังไม่ปลดออก แต่ยังถูกเสริมความแข็งแรงเพิ่มเติม รู้สึกว่านอกจากคัมภีร์โบราณแล้ว เรื่องนี้ยังมีภาคต่อ

ที่น่าเสียดายคือ เมื่อมาถึงนี้ จินว่านถั่งก็หมดสิทธิ์อยากรู้ อยากเห็นต่อ ด้วยฝีมือของเขา ไม่สามารถปีนขึ้นหน้าผาไปดู อีกทั้งไม่มีความกล้าพอจะถามไถ่รายละเอียด

วันเวลาต่อจากนั้น เขาใช้มันอย่างสบายใจ แต่ก็ในช่วงเวลานี้อง เขาเป็นเหมือนกับผู้ที่เพิ่งตั้งสติได้ในยุคเปลี่ยนแปลงการปกครอง เริ่มหันมาคิดถึงปากท้องของตัวเอง เขาพลันนึกเสียใจภายหลัง บรรดาคัมภีร์โบราณเก่าแก่เหล่านั้น ทำไมตนจึงไม่รู้จักยกยอกไว้เองสักสองสามแผ่นต่อให้มีสภาพไม่สมบูรณ์ก็ยังมีค่าควรเมือง ที่นี้มีเขาคนเดียวที่มีทักษะการประเมินมูลค่าคัมภีร์โบราณ หากจะหยิบฉวยชิ้นที่มีค่าสูงสุดไว้สักแผ่นสองแผ่น ง่ายเหมือนปอกกล้วย

เขารู้ว่าการมีเรื่องกับเก้ายักษ์ใหญ่จะเกิดผลเสียร้ายแรงตามมา แต่ชีวิตความเป็นอยู่อันสุขสบายทำให้ความโลภของเขาเหมือนหนอนศพเพาะกระดูก รู้สึกแสนเสียดาย

คนเราก็เป็นอย่างนี้ พอนึกย้อนหลังก็มักจะคิดว่าตอนนั้นควรทำอย่างนั้นควรทำอย่างนี้ แต่ในความจริง หากให้เขาย้อนเวลากลับไปจากตอนนี้ เขาก็อาจไม่มีความกล้าทำเรื่องเช่นนั้นอยู่ดี

แต่พระเจ้าได้ให้โอกาสที่สองกับเขา เมื่ออย่างเข้าเดือนหกของปีที่สาม เริ่มจากเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นก่อน อยู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงเอะอะโวยวาย คนกลุ่มใหญ่ยกพวกกลับออกมาจากในภูเขาดังแต่เพียง หามเปลสืบทว่าตัวมาด้วยอย่างรีบร้อน คนบนเปลเลื้อยดอวบ ภายในแคมป์วุ่นวายโกลาหล

เย็นวันนั้น ผ้าไหมจารึกม้วนใหญ่ที่ข่มไปด้วยเลือดก็ส่งมาถึงมือ

ของจีนว่านถึง สามวันต่อมา เขาได้เจอท่านยาฮั่วกับผู้นำของเก้าสกุลเป็นครั้งแรก ทั้งหมดสี่หน้าเคร่งเครียด มุ่งดูเขาเริ่มงานตรวจสอบคัดแยกวัตถุชิ้นสุดท้าย

ผ้าไหมจารีกม้วนใหญ่นั้น เขามองปราดเดียวก็รู้ทันทีว่า มันคือหลู่หวงบัวชูผ้าไหมจารีกแห่งหลู่ จากยุคจ้านกั๋ว

บทที่ 28

เรื่องประหลาดที่สุดในโลก

ชั้นนอกของผ้าไหมจาริกขุ่ไปด้วยเลือดสดๆ เลือดปริมาณมากขนาดนี้ หากไม่เกิดจากคนโดนตัดคอแล้วเลือดพุ่ง ก็ต้องมีคนจำนวนมากได้รับบาดเจ็บสาหัส ต่อมาก็ยืนยันว่า ของพวกนี้ถูกหอบออกมาโดยคนหกคน หกคนดังกล่าวตายไปแล้วสี่ อีกสองคนที่เหลือนอนอยู่ในเตียงสักหลังข้างนอก ยังไม่รู้อนาคต

จาริกแห่งหลุมมีรหัสลับที่ถอดได้ยากมาก หลงเหลืออยู่บนโลกน้อยมาก จินว่านถึงเห็นปั๊บก็รู้ว่าสิ่งที่ส่งมาถึงมือคือจาริกกลุ่มนี้ คิดจะถอดรหัสให้ได้ในชั่วข้ามคืนนั้นเป็นไปได้ไม่ได้เลย เขาทำได้เพียงซ่อมแซมตัวอักษรคร่าวๆ แปลงออกมาเป็นตัวอักษรจีนร่วมสมัย ส่วนความหมายได้รหัสลับ คาดว่าอีกสิบปีก็อาจยังถอดไม่ออก

บรรยาการกดดันจนเขาหายใจไม่ออก แต่การได้พักยาวที่ผ่านมาทำให้เขาผ่อนคลายจนเพียงพอแล้วจึงเข้าสู่สภาวะการทำงานได้อย่างรวดเร็ว สิบวันต่อมา เขาได้คืนสภาพและคัดลอกผ้าไหมจาริกทั้งหมดออกมาอย่างรวดเร็วและมีคุณภาพ

เนื่องจากหวัสมองปลอดโปร่ง ความเสียดายที่ตนไม่ได้ “ฉกฉวยโอกาส” ก่อนหน้าคอยตอใจของเขาเป็นพักๆ ขณะทำงาน โดยเฉพาะใน

คืนก่อนงานเสร็จ ความหงุดหงิดรุ่มร้อนอย่างหนึ่งผุดขึ้นในใจ

จารึกแห่งหลุมมีค่าควรเมือง ต่อให้เพียงแผ่นพิมพ์ลอกลาย หากลายพิมพ์ชัดเจนก็ยังเป็นทรัพย์ก้อนโต หากคิดจะฉกฉวยอะไรติดมือละก็ต้องเป็นสิ่งนี้ แต่เห็นผู้นำแห่งเก้าสกุลทุกคนสีหน้าตึงเครียด อีกทั้งสิ่งนี้แลกมาด้วยชีวิตคน หยิบฉวยไปอาจเป็นภัยมหันต์แก่ตน ในด้านจิตใจก็ยังไม่รู้สึกละอายต่อศีลธรรมจรรยา แต่หากไม่เอานั่นหรือ ตนบัดนี้เสมือนขึ้นเรือโจรมาแล้ว ด้วยสถานการณ์เช่นนี้เรื่องค่าจ้างจะยังได้ตามตกลงหรือเปล่ายังไม่รู้ หรือต่อให้ได้ เวลาสามปีกับค่าแรงตามที่ตกลงกันนั้นก็ขาดทุนปนมืออยู่ดี หากไม่ฉกฉวยตอนนี้คงไม่มีโอกาสหน้าอีกแล้ว

เขาลงเลไปลงเลมา สุดท้ายร่างกายก็เป็นผู้ตัดสินใจเอง เขาแอบนำเอาผ้าไหมจารึกหนึ่งแผ่นมัดใส่แขนเสื้อ ทั้งหมดเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นขณะยังล่องลอยทั้งสิ้น รอจนเขาได้สติก็ทำลงไปแล้ว แต่ที่โชคดีคือไม่มีคนจับได้

ในเมื่อทำไปแล้วก็ไม่มีเหตุผลให้ต้องเอากลับไปคืน ขณะนั้นเขาจึงตัดสินใจเด็ดขาด คืนนั้นเขาอนคลุ่มโปงอยู่ใต้ผ้าห่ม (เพราะคนสามคนนอนเตียงหนึ่งหลัง) แอบเย็บผ้าไหมจารึกแผ่นนั้นไว้ใต้พื้นรองเท้าผ้าของตัวเอง คิดหน้าคิดหลังอีกรอบ รู้สึกว่าไม่น่ามีปัญหา สิ่งของพวกนี้ขาดวินไม่ครบถ้วนอยู่แล้ว ไม่เคยมีคนมานับ หากจะหายไปสักแผ่นก็ไม่น่ามีเหตุผลให้ถูกจับได้ จึงค่อยๆ เย็นใจ

แต่เมื่อผ่อนคลายลงแล้ว ก็เป็นเหมือนนิทานสุภาสิตสอนใจทั้งหลายแหล่ เขาพลันเกิดความคิดอีกความคิดหนึ่งขึ้น ขโมยหนึ่งแผ่นคือขโมย จันเอาอีกสักแผ่นจะเป็นไรไป

ดังนั้นวันที่สอง เขาจึงลงมือซ้ำแบบเดิม ทว่าคราวนี้กลับเกิดเรื่องจนได้ เพราะเขาไม่นึกว่าวันที่สองนี่จะเป็นวันสุดท้ายสำหรับที่นี่ วันนี้เสร็จจากงานถอดความเรียบเรียงครั้งสุดท้าย ซ่อนผ้าไหมจารึกเอาไว้ในแขนเสื้อ

เตรียมนํ้ากลับไปโซนที่เต็นท์ พลันมีคนมาบอกว่า เขาจะถูกส่งตัวออกจากภูเขากลับปักกิ่งเลยในคืนนี้

นี่เป็นเรื่องที่คาดไม่ถึง นึกว่ายังมีเวลาอยู่ที่นี้อีกอย่างน้อยสองสามเดือน แต่เมื่อได้ยินว่าจะได้กลับแล้ว ก็เป็นเรื่องที่น่าดีใจโดยไม่ต้องสงสัย พอได้สติ ก็รีบตอบรับทันที

ไม่มีคนมาส่ง ตอนอยู่ปักกิ่ง ท่านยาฮั่วเกรงอกเกรงใจเขาพอสมควร แต่อยู่ที่นี้เขาก็ไม่เรียกร้อง คาดว่านางคงไม่มีกะใจมาดูแลเรื่องส่วนนี้ เขาจึงตรงกลับไปเต็นท์เพื่อเก็บสัมภาระ แต่ไม่นึกว่า สิ่งที่รอเขาอยู่ที่นั่นคือการค้นตัวอย่างละเอียด

นี่เป็นวิธีคิดของเจ้าบ้านเก่าเซียจิวเย่ ข้าไม่ป้องกันเจ้าเล็กน้อย แต่พอถึงท้ายสุด อะไรที่เจ้าลักไป ไม่มีทางเอาออกไปได้จากที่นี่

จินว่านถึงยังจดจำความกระอักกระอ่วนของเขาในคืนนั้นได้ดี เมื่อได้ยินว่าต้องค้นตัว เหงื่อเย็นก็เปียกชุ่มทันที ความคิดสารพัดผุดขึ้นในพริบตา แต่ด้วยเงื่อนไขเวลาที่จวนตัวเกินไป จึงไม่สามารถดำเนินแผนการใดๆ ได้เลย

เริ่มแรก คนที่ค้นตัวเขาเกรงอกเกรงใจพอสมควร นี่ช่วยต่อเวลาให้เขาได้เล็กน้อย เขาเริ่มจากถอดรองเท้าตัวเองไว้ชิดกับของคนอื่นๆ จากนั้นค่อยๆ เปิดสิ่งของตัวเองให้พวกเขาค้น ขณะเดียวกันก็คิดหาข้ออ้าง แต่เสียดายที่ข้ออ้างไม่ทันใช้ พอเขาเปิดสิ่งของ ชายคนหนึ่งตรงเข้าไปค้น ชายอีกคนก็เชิญเขาไปค้นตัวที่เต็นท์อีกหลัง เขาแสร้งทำตัวสบายๆ ยังไงก็ได้แอบสวมรองเท้าของคนข้างๆ แล้วตามออกไป พลังคิดจะแอบทิ้งผ้าไหมจารึกในแขนเสื้อ แต่ขณะนี้เองที่ถูกจับได้คาหน้าเขา

จากนั้นคนค้นตัวก็ไม่มีความเกรงใจอีกแล้ว ข้างในเต็นท์ เครื่องนอนผ้าห่ม เสื้อผ้าของเขาถูกฉีกขาด ทุกมุมของเต็นท์ถูกรื้อค้นอย่างละเอียด เสื้อผ้าบนตัวของเขาถูกถอดออกเกลี้ยง รองเท้าก็ถูกผ่าเปิด

เคราะห์ดีที่เขาแอบเปลี่ยนรองเท้าแต่แรก แผ่นที่ซ่อนอยู่ในรองเท้าจึงไม่ถูกพบ

จากนั้นเขาถูกจับตัวส่งไปยังที่พักของหัวหน้าทั้งเก้า และที่นั่นเอง เขาได้เจอกับอีกคนหนึ่งนอกเหนือจากเจ้าบ้านทั้งเก้าสกุลได้แก่บุคคลที่สิบ ฟิงสังเกตว่า ในคำบอกเล่าของจินว่านถึง ตรงนี้เป็นกุญแจสำคัญ แต่เป็นส่วนที่ประหลาดมาก

จินว่านถึงไม่เคยเห็นคนผู้นี้มาก่อน แต่เขาได้ยินคนอื่นๆ เรียกว่า “ท่านผู้นำ”

จะว่าไปแล้ว หัวหน้าสกุลทั้งเก้าคนก็ปรากฏตัวให้เห็นในแคมป์น้อยมาก ตลอดเวลาสามปี โอกาสที่จินว่านถึงเจอพวกเขามีน้อยเหลือเกิน บางครั้งมองเห็นบ้างจากไกลๆ ก็แยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร การพบเห็นในระยะใกล้ชนิดเช่นนี้นับได้ว่าเป็นครั้งแรก และเขาเพิ่งจะรู้ว่า นอกจากหัวหน้าเก้าคนแล้ว ยังมีท่านผู้นำอีกหนึ่งคน

ท่านผู้นำคนนี้อายุไม่ถึงสามสิบ ขณะนั้นพวกเขากำลังหารือกันเรื่องอื่น สิ่งที่จินว่านถึงจดจำฝังใจที่สุดคือนิ้วมือของคนคนนั้นไม่ธรรมดา แต่ก็ไม่มียะลอสั่งเกตใดๆ ด้วยตัวเองกำลังประหม่าแทบตาย รีบปดว่าตนทำความผิดเป็นครั้งแรก นี่เป็นครั้งแรกเพียงครั้งเดียว จุดประสงค์ก็ไม่ใช่เพื่อเงิน แต่เพราะสนอกสนใจเรื่องผ้าไหมจารึก อยากนำไปถอดรหัสดูอย่างนั้นอย่างนี้

ท่านผู้นำคนนั้นจ้องตาเขา เดินตรงเข้ามา ใช้สองนิ้วประหลาดทาบลงบนจุดโถงเหย* ของเขาแล้วพลันออกแรงกด เขาแทบได้ยินเสียงกะโหลกศีรษะตัวเองกำลังจะแตก เจ็บปวดเจียนคลั่ง ส่วนชายหนุ่มคนนั้นสีหน้าเรียบเฉย นิ้วมือนิ้วเพิ่มแรงอย่างต่อเนื่อง

จากนั้นท่านผู้นำเริ่มถามคำถามเขา จินว่านถึงยังอยากโกหกอีก แต่

* จุดบนศีรษะ ลึกเข้าจากจุดตัดของชายผมด้านหน้ากับด้านข้าง บริเวณเหนือขมับ

ภายใต้ความเจ็บปวดอันแสนสาหัสเช่นนี้ เขาไม่สามารถใช้ความคิด คำไปบดจึงมีพิรุณเต็มไปหมด ขณะเจ็บปวดจนเกินทนรับนั่นเอง เขาถอดใจแล้วจากทุกสิ่ง คายความจริงออกมาหมด แม้แต่เรื่องรองเท้า

ความเจ็บปวดจากการกดจุดโถงเหว เป็นอาการของประสาทเปลี่ยนและสมองล้า การกดจุดโถงเหวอาจทำให้สมองใช้ความคิดได้ยาก เป็นการชั่วคราวและเกิดความรู้สึกอ่อนล้า คนเราในยามอ่อนล้าถึงขีดสุดจะยอมเลิกโกหก เลิกต่อต้าน เพื่อขอให้หลุดพ้นจากสภาพนั้น ผลงานวิจัยของซีไอเอสหรือก็บอกชัดว่า การทรมานร่างกายได้ผลไม่เท่าทรมานสมอง ดังนั้นในยุคนี้การสอบปากคำด้วยวิธีทำให้ล้ากลายเป็นวิธีหลักของการรีดเค้นความจริงที่ใช้ในหน่วยงานมากมาย ในทีวี ผมจะเห็นห้องสอบสวนใช้คอมพิวเตอร์หน้าจอ ส่วนประเทศจีน การกดจุดรีดความจริงก็เป็นวิธีการที่มีมาแต่โบราณ

เมื่อเขาพูดจบ นึกว่าตัวเองต้องตายแน่ เคราะห์ดีที่ท่านย่าฮั่วรู้สึกว่ในอดีตเขาไว้ใจได้ หากไว้ชีวิตอาจยังมีประโยชน์ในวันหลัง อีกทั้งเป็นเพราะเก้าสกลใหญ่คล้ายกับกำลังพุ่มพริกเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่บางอย่างอยู่ไม่ได้สนใจเรื่องของเขามากนัก ดังนั้นท่านผู้นำคนนั้นจึงมอบให้เป็นธุระของท่านย่าฮั่ว สุดท้ายเขาถูกระงับจ่ายค่าแรงทุกประการ ถูกไล่ออกมาตัวเปล่า

เขากลับไปที่เต็นท์ สวมเสื้อผ้านกบรองเท้าที่ฉีกขาด ปะขุ่นเล็กน้อย พอประมาณ แล้วก็มีคนเข้ามาเร่ง จินว่านถึงลงเขาไปอย่างทุลักทุเลและถูกกำชับว่าห้ามพูดเรื่องนี้ออกไป

กลับถึงปักกิ่ง เขายังคงอยู่อย่างไม่เป็นสุขเป็นเวลาหลายปี แต่ภายหลังเก้าสกลใหญ่นับวันก็ยิ่งถดถอย สุดท้ายก็เสียชีวิตจิงวางใจในที่สุด ต่อมาได้ยินข่าวคราวเป็นพักๆ ว่าหลังจากกลับมาแล้ว บนหน้าผากก็เกิดเรื่องใหญ่ เก้าสกลใหญ่บาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก สูญเสียกำลังคนไป

มากมาย

ดังนั้นเมื่อจดหมายจากท่านย่าฮั่วส่งมาถึง เขาจึงช็อกแทบตาย ด้วย
นึกว่าเรื่องเก่าถูกรื้อฟื้น

ฮั่วซิวซิวเล่าจบ พูดว่า “ท่านผู้นำที่เป็นคนสอปากคำคนนั้น พี่คิดว่าน่า
จะเป็นใคร” พูดพลางชายตามองไปยังเมินโหยวผิงอย่างมีนัย “เรื่องนี้
เป็นสัญญาณบอกอะไรกับพวกพี่บ้างหรือเปล่า”

ผมเจียบกริบไม่ส่งเสียง นายอ้วนก็มองเมินโหยวผิงด้วย แสงจันทร์
นอกหน้าต่างถูกบดบังด้วยเมฆดำ ภายในห้องมืดลงเกือบสนิท

ผมเข้าใจความหมายของฮั่วซิว แต่ผมไม่อยากจะคาดคะเนอะไรมาก
นักขณะนี้ เพราะการคาดคะเนแบบนี้มันไม่มีทางหาข้อพิสูจน์

นายอ้วนเจียบไปลักพัก แล้วถามขึ้นว่า “จินว่านถึงเอง สันนิษฐาน
อะไรหรือเปล่า”

ฮั่วซิวซิวกล่าวว่า “เขารู้สึกว่า คนผู้นี้ถูกเรียกว่าท่านผู้นำ แสดงว่า
ต้องมีอำนาจมาก จะว่าเขาไม่เกี่ยวข้องเลยกับเก้าสกุลใหญ่คงเป็นไปได้
แต่ก็เห็นชัดว่าเขาไม่ได้สังกัดหนึ่งในเก้า เหตุที่ถูกเรียกว่าท่านผู้นำ อาจ
เป็นเพราะอย่างนี้ ในเก้าสกุลอาจมีประมุข เป็นผู้บริหารปกครองภาพรวม
เกิดจากพวกเขาเลือกขึ้นมา”

ผมมองนายอ้วนแวบหนึ่ง นายอ้วนส่ายหน้า “ไม่ใช่ เก้าสกุลใหญ่
เป็นเพียงลำดับที่ที่ในวงการเรียกขานขึ้นเอง ไม่ใช่ลำดับอาวุโส พ่อพระ
ใหญ่จางอายุปุนั้นไม่น่าอยู่ในเหตุการณ์ หรือต่อให้เป็นตัวพ่อพระใหญ่
จางเอง จะบัญชาการผู้คนกลุ่มนี้ยังต้องใช้อิทธิพลที่ใหญ่มาก ส่วนคนคน
นี้ยังเป็นหนุ่มมาก ก็ยังไม่น่าเชื่อเข้าไปใหญ่ ผู้น้อยบัญชาการผู้ใหญ่ยิ่ง
เป็นไปได้ ต่อให้เลือกหัวหน้า ผู้ที่ถูกเลือกก็ควรเป็นคนระดับเงินผี
ลาชื่ออะไรท่านองนั้น”

ผมพยักหน้าและคิดถึงจุดนี้ด้วยเช่นกัน แต่ความจริงก็ไม่ได้ขัดแย้งกันเสียทีเดียว “ผู้น้อยบัญชาผู้ใหญ่ใช้ว่าจะเป็นไปได้ สมัยนั้นพ่อพระใหญ่สกุลจางก็มีตำแหน่งฐานะพิเศษ ลูกหลานของเขาก็อาจไม่ใช่สามัญชนธรรมดา แม้อยู่ในแก๊งสกุลจะเป็นผู้น้อย แต่ในทางสังคมอาจมีตำแหน่งฐานะที่สูงส่ง สิ่งที่เป็นตัวเกื้อหนุนผู้บัญชาการเหล่าทัพคนนี้อาจไม่ใช่ความสามารถหรือความอาวุโส แต่เป็นตำแหน่งฐานะของคนผู้นี้ และผลประโยชน์ที่ได้จากตำแหน่งฐานะนั้นๆ ในยามนั้น”

“ก็จริง ถ้าเป็นอย่างที่ว่ามันล่ะก็ เผลอๆ คนคนนั้นอาจไม่จำเป็นต้องเป็นลูกชายท่านพ่อพระใหญ่จางก็ได้ อาจเป็นอย่างที่พี่พูด เขาเป็นตัวแทนของผู้มีอิทธิพลจากภายนอก”

“บิงโก!” นายอ้วนกล่าว “เออละ เรามาสรุปกันหน่อย แม่เอี้ย แม่เผ่าและผองเพื่อนของนางเข้าร่วมปฏิบัติการคว่ำกรวยครั้งใหญ่โตแต่ล้มเหลว จากนั้นหลายสิบปีให้หลัง ลูกสาวของนางกับบรรดาลูกๆ ของเหล่าสหายแม่ของตัวก็เข้าร่วมภารกิจการสำรวจทางโบราณคดีที่ลึกลับมาด้วยกัน ต่อมาลูกสาวของนางหายตัวไป แล้วจากนั้นอีก เริ่มจากช่วงเวลาหนึ่ง แม่เผ่าก็เริ่มได้รับวิดีโอเทปม้วนหนึ่งที่ข้างในเป็นภาพลูกสาวตัวเอง พวกนายคิดว่า นี่เป็นเรื่องยังงัย”

“มีคนต้องการบอกท่านย่าว่า ลูกสาวของท่านยังมีชีวิตอยู่” ผมกล่าว

“หรือจะเป็นคำเตือนอย่างหนึ่ง” ชิวชิวกล่าว

“แต่ว่าจากประสบการณ์ของพวกเรา วิดีโอเทปพวกนี้น่าจะส่งออกมาโดยเหวินจิน” ผมกล่าว “เธอจะทำอย่างนี้ทำไม”

“นี่เป็นเรื่องที่พวกเราต้องสืบต่อไป” ชิวชิวกล่าว

“พวกเรานี่”

“เห็นหรือยัง ข้าวกรองจากฉันมีความสำคัญกับพวกพี่มาก แน่نون ข้าวกรองของพวกพี่ก็ยอดเยี่ยมเหมือนกัน เพราะฉะนั้น พี่ชายทั้งหลาย

พวกเราควรร่วมแรงร่วมใจกันนะจ๊ะ”

ผมกับนายอ้วนสบตากันเงียบบริบ นายอ้วนจุดบุหรี่ขึ้นมวนหนึ่ง “เฮ้อ ส่วนเทียนเงินนะฉันไม่อยากจะทำให้เขาแล้ว เขานะแก่แล้ว แต่เธอนะยังเด็ก ลีนเปลืองชีวิตไปเปล่าๆ สวรรค์ไม่ได้ให้เธอเกิดมาทำเรื่องพวกนี้”

ชีวชีวไม่ได้มองนายอ้วน แต่มองผม “ไม่ใช่คนประเภทเดียวกับเรา ไม่เข้าใจความรู้สึกคนอย่างเราหรอกนะ จริงไหม”

ผมไม่อยากให้ชีวชีวเป็นอย่างผม แต่ก็ไม่รู้จะเอาอะไรไปเกลี้ยกล่อมเธอ ความจริงผมรู้ว่าคนอย่างผมเกลี้ยกล่อมไม่ได้หรอก ผมก็ไม่มีกะใจขบคิดเรื่องนี้ นึกถึงคำพูดที่เหวินจิ้นพูดกับผมขณะนั้น ตอนนั้นเธอไม่ได้บอกผมว่าเคยส่งวิติโอเทปให้แม่ของฮั่วหลิงด้วย

แน่นอน เหวินจิ้นไม่ได้จำเป็นต้องเล่าเรื่องนี้กับผม ความจริงเธอบอกแต่เพียงเรื่องที่ผมต้องการรู้ จากนั้นให้ผมมีข้ออ้าง ดีตัวออกห่างจากเรื่องนี้

ผมนึกถึงเรื่องเธอส่งวิติโอเทปให้ผม นึกถึงอาหิง นึกถึงเหตุการณ์ขณะนั้น แล้วนึกถึงเหตุการณ์ของท่านย่า ความคิดหนึ่งวนเวียนอยู่ในหัวของผม ไล่ไปไม่พ้น

“นายยังจำตอนที่เราได้รับวิติโอเทปนั้นได้หรือเปล่า” ผมพูดขัดจังหวะการทำสงครามเย็นใส่กันของนายอ้วนกับชีวชีว “วัตถุประสงค์ของการส่งเทปมาให้ไม่ใช่ภาพในม้วนเทป แต่เป็นตัวม้วนเทป” ผมเจอลูกกุญแจและที่อยู่จากโน้ตนั้น

“เนื้อหาในเทปมีไว้เพื่อล่อหลอกผู้ที่อาจดักชิงเอาไประหว่างทาง”

“หืม?” พวกเขาทั้งคู่เงิบลง

ผมพูดต่อไป “ท่านย่าไม่ชำนาญเรื่องม้วนวิติโอเทป แถมยังเป็นแม่ที่สูญเสียลูกสาวไปหลายปี เมื่อเห็นเนื้อหาในม้วนเทปจะต้องช็อกไปแล้ว ท่านไม่มีกะใจเหลือสำหรับค้นหาความหมายที่แท้จริงของวิติโอเทปแน่”

“แต่ฮั่วหลิงในเทพคนนี้เป็นตัวปลอม”

“แต่ท่านไม่รู้ นี่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ สิ่งสำคัญอยู่ที่ เหวินจินส่งพัสดุดอกมาให้ท่านติดต่อกันหลายปี ถ้าเป็นอย่างที่ฉันคิด ในม้วนเทพพวกนั้นต้องซ่อนอะไรเอาไว้เราต้องแกะมันออกมาดู” ผมมองไปทางฮั่วชิวชิว “ยายหนู เธอบอกว่าอยากร่วมมือกันใช้ไหม แสดงความจริงใจหน่อยสิ”

“พี่จะให้ฉันไปขโมยม้วนเทพออกมาจ้ะนี่”

“ไม่ถือว่าเป็นการขโมย เธอเป็นหลานสาว เธอสร้างทำเป็นเจอโดยบังเอิญแล้วนี่กว่าเป็นหนึ่งเอ็กซ์เลย์แอบเอาไปดู สมัยที่อายุเท่าเธอ พวกเราทำเรื่องอย่างนี้กันบ่อยๆ” ผมกล่าว “อย่างมากก็แค่โดนตีสักยก หรือโดนหักค่าขนมเท่านั้นเอง”

ยายหนูมองหน้าผมแล้วพูด “ไม่ต้องก็ได้ ฉันหยิบบันออกมาโดยไม่ให้ใครรู้ได้ ฉันไม่คิดว่าคุณย่าจะคอยไปเช็กดูว่าพวกมันอยู่หรือไม่อยู่ แต่ถ้าพี่แกะมันออกละก็ คุณย่าฉันต้องรู้แน่ ท่านไม่ใช่คนที่จะถูกหลอกได้ง่ายๆ”

“ตอนนี้ไม่ใช่เวลากังวลเรื่องนี้” ผมกล่าว “เหวินจินต้องการส่งข้อความบางอย่างถึงย่าเธอเป็นเวลาหลายปีติดกัน ข้อความนี้ต้องเป็นกุญแจสำคัญมากแน่ ถ้าย่าเธอถอดรหัสข้อความนี้ได้แต่แรก เรื่องราวอาจไม่เดินมาไกลถึงจุดนี้”

ยายหนูคิดสักครู่ แล้วพยักหน้า “ตกลง งั้นเรามาดูกันก่อนว่าข้างในคืออะไรดีกว่ากัน ถ้าข้างในไม่มีอะไรเลยนะ ฉันจะบีบคอพี่ให้ตาย”

“จะได้ของเมื่อไหร่” เวลาที่ผมกล่าวการยึดเยื้อรู้ว่าเรื่องราวหลายอย่างยิ่งทำให้เร็วยิ่งดี

“รีบร้อนไม่ได้ ที่พักของคุณย่า เตี้ยวนี่ฉันก็ต้องมีข้ออ้างถึงจะเข้าไปใกล้ได้ เพราะฉันไม่ได้ไปพักนานแล้ว อยู่ๆ โผล่ไป คุณย่าต้องสงสัยแน่ ฉันต้องหาจังหวะดีๆ อีกอย่างท่านไม่ค่อยออกจากห้อง” เธอกล่าว

“เรื่องนี้ต้องแล้วแต่ฉัน”

ผมขยี้หน้า รู้ว่าเธอพูดถูก แต่บัดนี้ผมรู้สึกหมดความสนใจพูดคุยเรื่องอื่นโดยสิ้นเชิง จิตใจมุ่งอยู่แต่ทีวีโอเพนพวกนั้น

กรอกเหล้าแรงเข้าปากไปหลายอีก ผมทิ้งตัวลงนอนกับพื้น สูดหายใจเข้าออกลึกๆ หลายครั้ง จึงปลดปล่อยตัวเองออกจากสภาพติดพันทางความคิด...

ก่อนหน้านี้ผมคิดว่าตัวเองสามารถปล่อยวาง เลิกสืบเรื่องพวกนี้ได้แล้ว ขอแค่หาอดีตของเสี่ยวเกอให้เจอก็พอแล้ว แต่ดูจากตอนนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างต่างเชื่อมโยงกัน ไม่ว่าผมจะสุมสืบจุดไหน ไปถึงตอนหลังก็จะตกสู่กองปอผ้ายันยุ่งเหยิงอยู่ดี

นายอ้วนตบตัวผม ฮั้วชี่วชี่วก็ถอนหายใจ “บางที ฉันรู้สึกเหมือนอ่านหนังสือเล่มหนึ่งย้อนหลัง เริ่มจากตอนจบ ค่อยๆ อ่านกลับไปข้างหน้าแล้วพบว่ารายละเอียดทุกอย่างต้องเดาเอาเอง”

ผมสุดลมหายใจลึกๆ มันใช่เหลือเกิน ความรู้สึกอย่างนั้นแหละ จนต้องยกขวดเหล้าขึ้นชนกับชี่วชี่วหนึ่งที “ฉันควรจะกอดคอร้องไห้กับเธอสักตั้งนะ”

นายอ้วนไม่รู้สิกรู้สาไปด้วย เขาสบถ “ชิ” ออกมาเป็นเชิงหยามเหยียดคนประเภทเรา ฮั้วชี่วชี่วกำลังจะโต้คืน ทันใดนั้น พวกเราได้ยินเสียงประตูสวนเปิดออกดัง “เอี้ยด” ตามด้วยแสงไฟฉายลอดเข้ามาทางหน้าต่าง

นายอ้วนกระโดดผิงก่อน มองลอดแถววัลย์ออกไปนอกหน้าต่าง ฮั้วชี่วชี่วกับผมก็ชะโงกหน้าไปดูด้วย เรายังไม่ทันเห็นอะไรชัดเจน ฮั้วชี่วชี่วก็พูดอย่างตกใจ “แย่แล้ว ยาฉันมา!” พุดพลางกวาดตามองไปรอบตัว

ผมถาม “ทำอะไรนะ”

เธอกล่าว “จะให้คุณยารู้ว่าฉันกำลังสืบเรื่องท่านไม่ได้ พวกพี่อย่า

พูดอะไรเด็ดขาดเลยนะ ฉันต้องหาที่ซ่อนแล้ว” พุดพลางก็มองหาที่ซ่อนตัว
บ้านเก่าทั้งหลังเปิดโล่ง อย่าว่าแต่ที่ซ่อนเลย แม้แต่ที่บังสายตาสัก
จุดก็ไม่มี นายอ้วนขณะนั้นก็ร้องบอกว่า “ข้างบน ขึ้นไปหลบบนหลังคา”

ผมจึงนึกขึ้นได้ว่าบนหลังคามีส่องลม นายอ้วนเดินเข้าไปใกล้ชีวิต
พร้อมด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย “มา น้องสาว พี่อ้วนอุ้มขึ้นไปส่ง”

“ไม่ต้อง!” ชีวิตยิ่งยิ้ม แล้วพลันกระโดดขึ้นโต๊ะ ดึงตัวอีกทีก็ขึ้น
ไปบนคานอย่างเงียบกริบเหมือนนักกายกรรม ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอขึ้นไป
แบบไหน เห็นแต่เพียงท่าบิดตัวแปลกๆ สองสามครั้ง สาวน้อยเอวบาง เรือน
ร่างอ่อนช้อย กระบวนท่างดงามน่าดูชม

แต่พอเธอขึ้นไปเท่านั้น นายอ้วนก็ร้องขึ้นว่าแยแล้ว สีหน้าร้อนร
ผมนึกแปลกใจแล้วก็เห็นยายหนูหยิบหลักฐานยกที่นายอ้วนซ่อนไว้ พุด
เสียงเบาๆ ว่า “ที่แท้อยู่นี่เอง ซ่อนไว้ในที่แจ้งขนาดนี้ ไม่อยากเก็บไว้แล้ว
หรือจ้ะ”

นายอ้วนตกใจ “อย่านะ อย่า อย่า ท่านเจ้าป่า อย่ากินดำกันเองนะ”
ชีวิตหัวเราะคิกคัก ได้ยินเสียงก้าวเดินใกล้เข้ามาก็โยนหลักฐาน
ยกลงมา นายอ้วนพุ่งตัวไปรับไว้ จากนั้นเธอก็ใช้ท่ากายกรรมประหลาด
แบบเดิม ไปถึงช่องลมแล้วมุดออกไป ก่อนจะหันกลับมาพูดว่า “ท่านเจ้า
ป่าไม่สนใจของพวกนี้ พรุ่งนี้เจอกัน” แล้วก็หายตัวไป

ผมกับนายอ้วนมองหน้ากันเลิกลัก็ได้ยินเสียงเดินขึ้นบันไดมาแล้ว
นายอ้วนนั่งลง วางหลักฐานยกลงข้างๆ อย่างทะนุถนอม พุดว่า “พวก
ปีศาจสาวสกุลฮั่วนี้แหม่งเอาใจยากชะมัด เพิ่งจะเอาใจปีศาจน้อยจบ ก็ต้อง
มาเอาใจปีศาจเฒ่าต่อ พวกเราแทบจะเป็นที่ปรึกษาด้านความสัมพันธ์กัน
อยู่รอมร่อแล้ว”

ผมทำเสียงซู่ ผึ้งยายหนูนั้นมีประโยชน์กับเรายังไม่ควรเผยได้เธอ
จึงมองไปทางประตู ลักพักหนึ่งประตูก็เปิดออก ผมกับนายอ้วนมองไปพลัน

ตะลึง ด้วยเห็นฮั่วชีวชีวเดินเข้ามา ตามด้วยคนอื่นอีกสองสามคน หัวเครื่องนอนผ้าห่มและเหล่าพระรุงพระรัง มองดูพวกเรา พุดเสียงประหลาดใจ “เอ๊ะ พวกพี่ออกไปหาซื้อมาเองแล้วเหรอ ก็บอกแล้วไงว่าอย่าออกไปไหน”

นายอ้วนมองผม ผมมองนายอ้วน แม้แต่เมินโหยวผิงยังยึดตัวตรง สีน้าพวกเราขาวซีดในบัดดล

บทที่ 29

จิตวิญญากลับด้าน

คนสามคนมองหน้ากัน พร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองช่องลมบนเพดาน ซ็อกจนพูดไม่ออก ผมขมวดคิ้วคิดว่าเกิดอะไรขึ้น เหมือนจะเข้าใจในปริศนา แต่ก็ยังไม่เข้าใจ ด่าออกมาว่า “ฉิบหาย พิลึกแล้ว!”

มองดูฮั่วชิวชิว จริงแท้แน่นอน ไม่ใช่ภาพหลอนเด็ดขาด ก็รู้ว่าเป็นเรื่องแล้ว เมินไหยวผิงลูกพรวด กระโดดขึ้นโต๊ะติดตัวพลิกขึ้นคาน เปิดช่องลมไล่ตามออกไปก่อน

ผมกับนายอ้วนก็ยืนขึ้น รู้ตัวว่าทำอะไรไม่ได้ ได้แต่มองตาปริบๆ อยู่ด้านล่าง ส่วนฮั่วชิวชิวเดินเข้ามาหา เงยหน้ามองเพดานแล้วถาม “มีหนูหรือ”

ไม่รู้ทำไม พวกเราถอยหลังก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว เธอมองพวกเราอย่างแปลกใจ สีหน้างุนงง พวกคนที่ตามเข้ามาก็ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น เงยหน้ามองช่องลมไปพลางพร้อมกับวางข้าวของลง

บนหลังคามีสเสียงเมินไหยวผิงเดินไปมา ไม่นานก็กลับลงมาในบ้าน ผมถามเขาว่าเป็นยังไงบ้าง เขาส่ายหน้า “หายไปแล้ว”

นายอ้วนระเบิดก่อนเพื่อน จิกหัวพูดว่า “บัดซบจริง แม่งเอ๊ย ไม่หอรอกมั้ง นี่มันอะไรของมัน พระเจ้ากรอเทปกลับข้างนี่”

ผมใจเย็นลงแล้ว พลันนึกถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง มองไปทางซ้ายขวา พูดว่า “ยายหนู ล้อเราเล่นหรือเปล่า ไม่สนุกหรอกนะ”

“พูดเรื่องอะไรกัน” ฮั่วซิวซิวขมวดคิ้ว “ฉันหวังดีสิ่งที่นอนหมอนมุ้งมาให้ พวกพี่แสดงละครอะไรกันอยู่”

“เธอเพิ่งจะมาเมื่อก็ไปแล้วไม่ใช่หรือแล้วอยู่ๆ ก็บอกว่าอย่าเธอมา ปีนออกไปทางหลังคาบ้าน รีบกลับลงไปข้างล่าง สมทบกับพรรคพวกข้างนอก แสร้งทำเป็นเพิ่งมา หยอกพวกเราเล่นนั่นสิ” ผมกล่าว

ฮั่วซิวซิวอ้าปากหวอ “อะไรนะ ฉันเคยมาแล้ววันระวะ?”

ผมนึกในใจว่า ต้องเป็นอย่างนี้แน่ ยายหนูนี่เล่นละครเก่งฉิบ กำลังจะกล่าวตำหนิ เมินโหยวผิงกลับจับผมไว้ พูดเบาๆ ว่า “ไม่ใช่เธอ”

“อะไรนะ” ผมหันขวับ เขาพูดต่อว่า “จากเพดานไม่มีทางลงไปถึงพื้นได้เร็วขนาดนี้ ซ้ำยังไม่หอบสักนิด” พูดพลางเขาเอื้อมมือไปแตะหลังหู ฮั่วซิวซิวที่หนึ่ง “อุณภูมिर่างกายก็ไม่สูงขึ้น”

การวิเคราะห์ของเมินโหยวผิงมักไม่ผิด ถ้าอย่างนั้น เรื่องนี้จะอธิบายอย่างไร ผมรับมือไม่ทัน ฮั่วซิวซิวถามซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ นายอ้วนจึงเล่าเหตุการณ์เมื่อครู่ให้เธอฟัง

เล่าจบฮั่วซิวซิวไม่เชื่อ นายอ้วนยืนยันกับเธอสองสามหน พร้อมบอกให้เธอดูสิ่งของที่ “ฮั่วซิวซิว” คนก่อนนำมาให้ เธอจึงค่อยๆ เชื่อ

บรรยากาศในบ้านเปลี่ยนเป็นลึกลับพิศวงทันที ด้วยกลัวจะมีคนเห็น พวกเราไม่ได้จุดไฟ บวกกับขณะนี้แสงจันทร์ลับหาย เงียบเหงาวังเวง ก่อนนี้ผมไม่ทันรู้สึกเลย

คนหนุ่มคนหนึ่งติดตามมาเริ่มมึนงง “คงไม่ใช่ปีศาจจิ้งจอกนะ”

“ปีศาจจิ้งจอก?”

“บ้านเก่าผมที่บ้านนอกเคยมีเรื่องเล่า บอกว่าครอบครัวหนึ่งจะแต่งงาน ขึ้นเขาไปรับตัวเจ้าสาว ขับรถไปตามเส้นทางภูเขาที่ไกลมาก จน

กระทั่งรับตัวเจ้าสาวออกมา พอเจ้าสาวลงจากรถได้ไม่กี่ก้าว อยู่ๆ คนอื่นๆ ก็ร้องตกใจ เจ้าบ่าวหันกลับไปดู ปรากฏว่าบนรถมีเจ้าสาวก้าวลงมาอีกคน เจ้าสาวสองคนหน้าตาเหมือนกันเปี้ยว แม้กระทั่งชุดวิวาห์ยังเหมือน ทุกคนตกตะลึง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ต่อมาแจ้งตำรวจ ตำรวจมาถึงก็ทำอะไรไม่ถูก ตอนหลังมีคนแก่บอกว่า ต้องมีคนหนึ่งไม่ใช่คน วิธีแยกแยะมีเพียงอย่างเดียว คือใช้กระบอกไฟฟ้า ใช้กระบอกไฟฟ้าช็อตคน ถ้าเป็นคนก็ต้องสลบ แต่ถ้าไม่ใช่คน ก็ต้องไม่เป็นอะไร ตำรวจคนนั้นก็ใช้กระบอกไฟฟ้าจริงๆ แต่พอช็อตขึ้นเท่านั้น เจ้าสาวคนหนึ่งก็วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว เป็นความเร็วในระดับที่ไม่ใช่คนอย่างแน่นอน ตอนหลังคนแก่ก็บอกว่า อาจเป็นปีศาจจิ้งจอก”

ผมฟังแล้วขนลุก นึกในใจว่าเป็นไปได้ยังไง แต่ไอ้หมอนี้เล่าอย่างเห็นภาพ นายอ้วนมองหน้าฮั่วชิวชิวแล้วถามพวกเราว่า “งั้นใครมีกระบอกไฟฟ้าบ้าง”

“กลักรี่!” ฮั่วชิวชิวจ้องนายอ้วนอย่างโกรธกริ้ว

ผมส่ายหน้า นั้นมันเรื่องเล่าไร้สาระ บอกพวกเขาให้เลิกพูดเล่น ตั้งสติสักครู่แล้วจึงพูด “ไม่พูดถึงบรรยากาศเมื่อไหร่ เอาเฉพาะการพูดการจาของ ‘คน’ คนนั้น ก็แน่ใจได้ว่าไม่ใช่ปีศาจ ฉันไม่คิดว่าปีศาจจะมาไร้สาระแบบนี้ ไอ้คนเมื่อครู่ต้องเป็นคน พวกเราหลงกลเข้าแล้ว”

มองดูฮั่วชิวชิวคนนี้ ผมก็เริ่มรู้สึก หญิงสาวคนเมื่อครู่แม้จะคล้ายฮั่วชิวชิวมาก แต่กิริยาท่าทางบางอย่างก็ยิ่งแตกต่าง “ไอ้คนเมื่อไหร่ จะต้องแปลงโฉมมาล้วงข้อมูลของเราแน่”

“บ้านา จะแปลงโฉมได้เหมือนขนาดนั้นได้ด้วยเหรอ” นายอ้วนไม่เชื่อ

“ถ้าเป็นคนสนิทสนมกันย่อมทำไม่ได้ การแปลงโฉมอย่างสมบูรณ์แบบไรต์ดีเป็นเรื่องแต่งที่มีแต่ในนิยายเท่านั้น แต่พวกเราไม่ได้สนิทสนมกับฮั่วชิวชิว ตลอดทางที่อยู่ด้วยกันก็เจอแต่เหตุฉุกเฉิน ไม่เคยมุงความ

สนใจอยู่ที่ตัวชีวิตชีวิต ดังนั้นคนคนนี้จะแค่แปลงให้พอละม้ายก็ผ่านแล้ว” ผมกล่าว นี่คือจุดบอดของการแปลงโฉมที่อาสาบอกผม

เมินโหยวผิงพยักหน้าเห็นด้วยนายอ้วนเพิ่งพินิจชีวิตชีวิตคู่หนึ่ง “ก็จริงฉันว่าคนเมื่อก็นี้อวบอ้วนกว่าคนนี่หน่อย ยายหนูคนนั้นเป็นใครกันนะ เธอทำอย่างนี้ไปทำไม” พุดพลางก็มองหน้าชีวิตชีวิตเว็บหนึ่ง “พวกเราอยู่ที่นี้ มีแต่คนบ้านสกุลฮั่วเท่านั้นที่รู้ พวกเธออาจมีใครปากโป้งได้หรือเปล่า”

นายอ้วนเป็นนักสงสัยนิยมอยู่แล้ว พอพุดเช่นนี้ ชีวิตชีวิตก็เริ่มไม่พอใจ แต่สาวน้อยก็แสดงความเป็นผู้มีเหตุผลได้ดีมาก เธอโทรศัพท์ทันที คล้ายกับขอคำชี้แนะจากคุณย่าเพียงคุยกันได้ไม่กี่คำก็หันมาถามพวกเราว่า “ตอนออกจากภัตตาคารซินแยว มีใครให้ซองอะไรพวกพี่หรือเปล่า”

นายอ้วนกำลังจะส่ายหน้า แต่หัวเพิ่งขยับก็ค้างนิ่ง รีบคลำกระเป๋าเสื้อควักนามบัตรออกมาใบหนึ่ง นายเซีตซมพูเป็นคนยื่นให้ เขาดูมันครู่หนึ่งแล้วชายคนหนึ่งข้างหลังชีวิตชีวิตก็มารับไป ดมดูได้จมูก แล้วขมวดคิ้ว “อาจเป็นสิ่งนี้”

ฮั่วชีวิตชีวิตรับมادمดูด้วย “พวกคุณประมาทจริงๆ อยู่ในสถานการณ์แบบนี้มีคนยื่นของให้ยังจะกล้ารับบนสิ่งนี้พรมกลิ่นพิเศษเอาไว้ หากมีสุนัขที่ผ่านการฝึกอย่างดี ไม่ว่าคุณจะหนีไปไหนก็หนีไม่พ้น พอพวกเราออกรถมา เขาก็ต้องรู้ทันทีว่าพวกคุณอยู่บนรถคันนี้ แล้วสะกดรอยตามเรามาถึงนี่”

“โอ้หมอนั่นอะนะ” ผมนึกถึงนายเซีตซมพู รู้สึกว่ามีบางสิ่งไม่ถูกต้องเดินวนอยู่สองสามรอบ นึกในใจว่า หรือว่าหญิงสาวคนนั้น เขาเป็นคนส่งมา คนคนนี้นี้นอกสนใจอดีตของพวกเราไปทำไม หรือว่าเขาจะเป็นคนวงในด้วยเหมือนกัน แต่กิริยาท่าทางของหญิงสาวคนนั้นอธิบายได้ยากเรื่องราวที่เธอเล่า มีเหตุมีผล มีที่มาที่ไป หากเธอตั้งใจเพียงมาล้วงข้อมูลจากเรา เธอก็ออกจะรู้เรื่องมากเกินไปหน่อยแล้ว นักเขียนนิยายที่เก่งกาจที่สุดก็

ไม่มีทางแต่งเรื่องที่สมบูรณ์แบบขนาดนั้นออกมาในระยะเวลาสั้นๆ ขนาดนั้น เรื่องราวทั้งหมดนี้เห็นได้ชัดว่าเกินความจำเป็น

ไม่สิ เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง เว้นเสียแต่ว่าเบื้องหลังจะมีสาเหตุที่ซับซ้อนมาก แต่เมื่อครู่พวกเราป่วนแดนสวรรค์กันเพียงไม่นาน จะมีคนวางแผนเล่นเกมเราแบบนี้ได้อย่างไร

หรืออีกประการหนึ่ง บ้านสกุลฮั่วกับบ้านสกุลใหญ่อื่นๆ ในปักกิ่งมีความขัดแย้งที่ซับซ้อนมากอยู่ก่อนแล้ว พวกเราเพียงแค่ปล่อยตกเข้ามาในวังวนความขัดแย้งแล้วถูกล้วงลูก? แต่บทสนทนากับหญิงสาวคนเมื่อครู่เป็นเรื่องเก๋าสกุลเก๋าก๊าก กับเรื่องราวของพวกเราล้วนๆ หากเป็นความขัดแย้งภายในระหว่างพวกเขา จะเกริ่นกล่าวถึงเรื่องพวกนี้ไปทำไม

ผมครุ่นคิดไม่ตก ส่งเสียงออกมาสองสามครั้งแล้วฮั่วชี่วีก็พูดว่า “ช่างเถอะ เรื่องมันเกิดไปแล้ว พวกเรารีบย้ายที่กันดีกว่า พวกพี่รีบเก็บของแล้วตามฉันมา”

ผมถอนหายใจออกมา นึกในใจว่า จะอยู่ได้ชายคาอย่างเป็นสุขก็ไม่ได้ เวิร์กอะไรกันหนอ กำลังคิดจะย้ายตาม นายฮ้วนกับเมินโหยวผิงกลับยืนนิ่ง ผมงุนงง จึงยืนนิ่งด้วย

ชี่วชี่วถาม “อะไรอีกล่ะ”

นายฮ้วนกล่าว “เลิกเล่นละครได้แล้ว เสียฮ้วนจำหน้าคนอาจไม่เก่ง แต่หุ่นสาวๆ นะ ผ่านตาไม่มีลืม เธอเป็นใครกันแน่”

บทที่ 30

เข้าเรื่อง

ผมใช้เวลาหนึ่งวินาทีจึงเข้าใจ แทบจะเป็นเวลาเดียวกันก็เห็นสีหน้าชั่วชีวิตเปลี่ยนไป เธอมองนายอ้วนอย่างเย็นเยียบ ผมนึกว่าเธอจะแก้ตัวสักหน่อย ไม่นึกว่าอยู่ๆ เธอจะตะโกนขึ้นเสียงดังว่า “ลงมือ!” ด้วยเสียงของผู้ชาย

ผมไม่มีเวลาให้แปลกใจ ทันใดนั้นเอง คนทั้งสามพลันพุ่งเข้ามา ไม่ได้พุ่งใส่พวกเรา แต่พุ่งไปทางบริเวณที่ตั้งเครื่องนอนของเราข้างๆ

ผมเข้าใจจุดประสงค์พวกเขาทันที นั่นเป็นที่วางลัญจกรหยก ผมร้องลั่น ทางمينโฮยวิ่งไหวตัวก่อนแล้ว ดึงเท้าเตะลัญจกรหยกนั้นหลุดออกจากกลางวงคนกลุ่มนั้น ผมรับเอาไว้ทันที คนสามคนนั้นหันมาพุ่งใส่ผมห้องแคบ ระยะทางใกล้ หหมดทางหลบหลีกจริงๆ ผมถูกรวบล้มในพริบตาเคราะห์ดีที่สุดในช่วงสุดท้าย ผมโยนลัญจกรหยกไปให้นายอ้วนได้ทันควัน

นายอ้วนตั้งท่ารออยู่ก่อนแล้ว คว้ารับเอาไว้ ส่วนคนพวกนั้นก็คล่องแคล่วว่องไวเหลือเกิน ผมยังล้มไม่ถึงพื้นพวกนั้นก็ก้าวข้ามตัวผมพุ่งเข้าใส่นายอ้วนแล้ว จะรวบคว้าซาสักข้างก็ไม่โดน มองเห็นนายอ้วนหลังชนฝา ไม่มีทางถอย ผมรีบตะโกนบอก “รีบโยนกลับมาให้ฉัน!”

นายอ้วนสบถออกมา “โยนพ่อง!” เงือลัญจกรนั้นขึ้นพร้อมเหวี่ยง

ดับลงมา ไอ้คนที่อยู่ใกล้สุดหัวที่มกับพื้นก่อนเพื่อน ส่วนอีกคนสอง
ตะครุบเข้าไปใส่หมายจะรวบตัวเขาไว้ ตะลุมบอนกัน ทั้งสามคนกระแทกเข้า
กับผนัง นายอ้วนจึงโยนหลักฐานหยุกออกมา เมินโหยวผิงรับเอาไว้

สามคนนั้นเห็นว่าวิธีนี้ไม่ได้การ สองคนตรึงนายอ้วนไว้ ส่วนไอ้
“ซิวซิว” นั้น พุ่งเข้าไปใส่เมินโหยวผิงซ้ำคนเดียว ผมตะกายตัว คว่าเอาเขา
จากด้านหลัง พลันรู้สึก ไอ้คนคนนี้ตัวอ่อนจนเหมือนไม่มีกระดูก ลื่น
หลุดออกจากวงแขนผมอย่างง่ายดาย พร้อมหันมาต้งต้งผมหนึ่งหมัด ผม
เลื้อยถอยถอยหนี แต่ในพริบตาที่ล้มลงก็ยังใช้เท้าพุ่งเสียบบอลเสียบเขาล้มจน
ได้

เขาตัวเซถลา ยังล้มไม่ถึงพื้น ผมพลันเห็นเขาชักวัดอุประหลาด
คล้ายมีดสั้นออกมาจากแขนเสื้อ มันเหมือนเป็นโบราณวัตถุ กำกลับด้าน
ไว้กับมือ พุ่งตรงเข้าหาเมินโหยวผิง ผมรีบตะโกนบอก “ระวัง” แต่พลัน
เห็นว่าเมินโหยวผิงหายไปจากตำแหน่งเดิมแล้ว ขณะเดียวกันนั่นเอง เงา
เงาหนึ่งพุ่งโฉบลงมาจากกลางอากาศปานสายฟ้าแลบ เขาลอยพุ่งเข้า
กระแทกไอ้หนูนั้นคว่ำกระเด็นไป

ทางนายอ้วนถูกตรึงตัวไว้ แต่สองรุมหนึ่งเขาก็ยังไม่เพลี่ยงพล้ำ ผม
รู้ว่าซาโหดตัวจริงคือไอ้หนูนี้ ไม่ยอมนไปช่วย แต่ล้อมวงเข้าไปพร้อมเมิน
โหยวผิง หมายจะจับตัวไอ้หนูนี้ก่อนค่อยว่ากัน

ไอ้ “ซิวซิว” นั้นลุกขึ้นจากพื้น ตัวของเขาก็เหี้ยมดืดด้วยท่วงท่า
สุดแปลก ร่างกายขยายใหญ่ขึ้นในพริบตา ไหล่กว้างขึ้น ตัวสูงขึ้น พร้อม
กับฉีกหน้ากากบนหน้าออก

ผมเห็นเข้าก็จำได้ทันที มันก็คือไอ้เซ็ดชมพูนั่นเอง เขาหอบหายใจ
พลางหัวเราะ “โดนอัดตอนหดตัวจะเจ็บปวดกว่าหลายเท่าตัว ที่แท้ไม่ใช่
เรื่องโกหก”

ผมมองเห็นท่วงท่าแปลกประหลาดของเขานั้น เหงื่อซึมทั่วหลัง

เหตุการณ์เช่นนี้ผมเคยเห็นมาก่อน นี่คือวิชาหัดกระดุก ตอนเมินโหยวผิง ปลอมตัวเป็นตาเหม่งที่ซื้ซา เคยเป็นอย่างนี้เช่นกัน และในเวลาเดียวกันนี้ พวกเราได้ยินเสียงผีเท้าคนจำนวนมากดังมาจากทางบันได จึงหันขวับไปทันที

“แม่งเอ๊ย ยังมีตัวช่วยมาเพิ่ม!” ผมนึกในใจว่าแย่แล้ว ทางนายอ้วน ตะโกนบอกทันที “พวกนายหนีไปก่อน! อย่าให้พวกมันจับปลาในช่องได้หมด”

ผมจ้องไอ้เซ็ดซมพูเขมิง ถอยกรูดอย่างรวดเร็ว พลังจิตหาวิธีหนี หรือต้องป็นหลังคากันจริงๆ แต่กลับเห็นเขาเสียบมีดสั้นกลับคืนที่ โบกมือให้อีกสองคนที่เหลือ คนสองคนที่จับตัวนายอ้วนอยู่ก็ปล่อยมือ ทั้งสามคนเลือดกบปากกบจมูกช่วยกันพุงตัวลุกขึ้น ประตูห้องเปิดออก พวกเราหันไปดูอย่างระวังตัว ท่านย่าฮั่วกับฮั่วซิวซิวทยอยเดินเข้ามาที่ละคน สีหน้าไม่มีรีแววประหลาดใจแม้แต่หนึ่งนิด ยายเด็กตัวแสบยังแลบลิ้นไล่พวกเราอีก

นายเซ็ดซมพูนวดคลึงข้อต่อตัวเอง เดินตรงมาตบไหล่ผมยี้มๆ หันไปพยักหน้ากับฮั่วเหล่าไท่ “ผ่าน! สายตาของท่านไม่เลวจริงๆ” พูดจบกี้ชี้ไปยังเมินโหยวผิง “หมอนี่เป็นของผม”

บทที่ 31

คืบคลาน:

ในห้องแขวนตะเกียงเจ้าพายุ แสงสว่างหริ่งมิดสลัว ชั่วชีวิตชั่วช่วยห้ามเลือดกำเดาให้ผมกับนายอ้วน คนอื่นๆ ต่างคนต่างยืนนิ่งอยู่กับที่ เมินโหยวผิงกลับมายืนตรงที่เดิม นายอ้วนสองมือกอดลัญจกรหยกไว้ในอกแน่น บรรยากาศกระอักกระอ่วน

ชั่วเหล่านี้อันไม่สนใจคำพูดของเซี่ยตงหมู่ เพียงแต่เพ่งพิจารณาพวกเราเท่านั้น ดูออกว่ากำลังวังชาของท่านยังแข็งแรงมาก อายุปูนนี้ ขึ้นบันไดมาถึงบนนี้หน้าไม่แดง หายใจไม่หอบ กลายเป็นนายเซี่ยตงหมู่ที่อ่อนไปทั้งตัว ต้องหาผนังยืนพิง ส่วนลูกน้องสองคนของเขานำส่งสารหน่อย เดินกุมส่วนที่บาดเจ็บกะเผลกออกจากห้องไปอย่างเงิบเขิบ

ผมรู้สึกงุนงง แต่มองดูบรรยากาศพิลึกพิลั่นตรงหน้า ก็ค่อยๆ เข้าใจเหตุการณ์ ดูท่าทางแล้วไอ้กะเทยเซี่ยตงหมู่สมควรตายนี้กับแม่เฒ่าเป็นพวกเดียวกัน ฟังจากคำพูดของเขานั้น รู้สึกว่านี่จะเป็นการทดสอบอะไรสักอย่าง พวกเขา กำลังทดสอบเรา?

ผมอดฉุนเฉียวไม่ได้ ถูกหลอกอำมาตังนานขนาดนี้ ผมเกลียดความรู้สึกของการถูกวางกับดักเช่นนี้ที่สุด จึงถามออกไปตรงๆ “ท่านย่า ท่านเล่นเกมอะไรอยู่”

ฮั่วเหล่าไท่ไม่ตอบคำถามผมตรงๆ มองผมด้วยท่าทางกึ่งยิ้มกึ่งไม่ยิ้ม ผมถามซ้ำอีกรอบ ท่านจึงปริปากอย่างไม่รีบร้อน ทว่าไม่ใช่คำตอบ แต่เป็นคำว่า “เธอกับปู่ของเธอตอนหนุ่ม คล้ายกันนิดหน่อย ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์แบบไหน เธอจะคิดในแง่ดีก่อนเสมอ แล้วค่อยคิดถึงแง่ร้าย ดังนั้นเมื่ออยู่ในสถานการณ์อย่างนี้ เธอยังเลือกยืนนิ่งอยู่กับที่ ไม่รู้จักเลือกทำสิ่งที่ทำให้ฝ่ายตนได้เปรียบไว้ก่อน”

ผมมองดูแววตาของแม่เฒ่า รู้สึกอึดอัด ในใจนึกว่า นี่มันเกี่ยวอะไรด้วย ฮั่วเหล่าไท่พูดต่อไปว่า “ถ้าเป็นฉัน เจอสถานการณ์อย่างนี้ ฉันจะตีฝ่าออกไปด้านนอกก่อน หรือจับตัวใครคนหนึ่งไว้ก่อนค่อยว่ากัน เมื่ออยู่ในตำแหน่งได้เปรียบแล้ว ฉันจึงจะเจรจากับอีกฝ่าย ดูว่าอีกฝ่ายมีเป้าหมายอะไร แต่เมื่อครู่เมื่อพวกเขาเห็นฉันเข้ามาก็ยืนนิ่งกับที่ทันที ไม่ลงมือทำอะไรเลย ถ้าฉันยังวางกลอย่างอื่นไว้อีก พวกเขาตอนนี้มีหมดโอกาสแล้วหรือ”

ผมพอเข้าใจความหมายของแม่เฒ่า นึกในใจว่าอะไรกันเนี่ย จะมาให้คำแนะนำเรื่องการจัดการความเสี่ยงหรือยัง นายอ้วนพูดขึ้นจากข้างหลังผมว่า “นี่คุณยาย เข้าใจผิดแล้ว ท่านนึกว่าแค่มีคนเยอะกว่าก็คือได้เปรียบบันรี แม่่งต่อให้มีคนเยอะกว่านี้อีกหนึ่งเท่า ฝ่ายได้เปรียบก็ยังเป็นพวกฉันสามคน เข้าใจไหม ไม่ใช่อยากลองดูก็ได้ เราสามคนใส่เต็มแรงมา พวกกระจะกองกองยตรงนี้ ไม่พอมือพวกฉันหรอกนะ”

แม่เฒ่ากวาดตามองเขาแวบหนึ่งแล้วถอนหายใจ เหมือนกับรู้สึกว่าการสนทนาเรื่องนี้กับเราเป็นเรื่องน่าขัน กล่าวต่อไปว่า “เอาเถอะ ฉันไม่ได้จะมาคุยเรื่องนี้ พวกเธอผ่อนคลายน้อย ฉันไม่ได้คิดจะทำอะไรพวกเธอ”

“ท่านไม่คิดจะทำอะไรก็สาหัสปานนี้แล้ว” นายอ้วนชี้เลือดกำเดาที่ปกเลือด “ถ้าท่านเกิดคิดจะทำอะไรขึ้นจริงๆ พวกเรามิตายทำกันเลยหรือ”

ฮั่วเหล่านี้อะไรวะเดินไปยังริมหน้าต่าง มองไปด้านนอกแล้วพูดว่า “บ้านเก่าหลังนี้ เดิมทีเป็นหน้าด่านแห่งหนึ่งในปากกิ่งของสกุลฮั่วเราอยู่แล้ว มีไว้ใช้ทำโทษลูกสมุนที่แตกแถวโดยเฉพาะ คนในสังกัดเก่าเชื่อเรื่องภูตผี ปิศาจวิญญาณ มีความยำเกรง หลายปีมานี้ พงพญาได้สวนยังฝังคนไว้ไม่มาก ถ้าพวกเธอตาย มีที่มียางอีกเยอะเยอะ แต่วางใจเถอะ ฉันไม่ได้คิดอยากเอาชีวิตพวกเธอเลยสักนิด” เว้นสักครู่ นางก็มองไปยังนายเซ็ดชมพู่ “เมื่อไหร่ ฉันเพียงทดสอบพวกเธอ และที่ฉันต้องทดสอบก็เพื่อให้เขาดูว่า สายตาของฉันไม่มีทางผิด”

นายเซ็ดชมพู่หันมายิ้มให้พวกเรา ส่วนนายอ้วนมีน้ำโท “สายตาอะไรมึนทึบ แกอยากเอาเราสามคนไปแปลงเพศเป็นกะเทยงั้นหรื”

นายเซ็ดชมพู่ขำพุดออกมา พูดว่า “พอเถอะ ต่อให้พวกนายยอมฉันก็ไม่ยอม”

“เซี่ย ดูถูกกันระะ” นายอ้วนกล่าวอย่างหัวเสีย แต่พอจะเถียง ก็รู้สึกไม่ถูกต้อง ไปต่อไม่ถูก

เซ็ดชมพู่เดินเข้ามาหาผม “ขอแนะนำตัวก่อน ฉันชื่อเซี่ยอวีฮั่ว เป็นเจ้าบ้านสกุลเซี่ยคนปัจจุบัน ครอบครัวเราสองคนเกี่ยวดองกัน นับเป็นญาติห่างๆ กันได้ สมัยเด็กๆ ตอนฉลองวันตรุษจีน ฉันยังจำได้ว่าพวกเราเคยเล่นด้วยกันบ่อยๆ แต่อู๋เสียนายไม่ค่อยชอบเข้าหาเพื่อนพ้องเท่าไร นิสัยเก็บตัว ซ้ำยังมาจากต่างถิ่น เราจึงไม่สนิทกันมาก ก็เลยจำฉันไม่ได้”

“นั่นสิ แม้แต่ฉันยังลืม” ฮั่วฮั่วฮั่วพูดขึ้นจากข้างๆ “ขนาดคนไหนตัวจริงคนไหนตัวปลอมยังแยกไม่ออก สู้ตาอ้วนคนนั้นก็ได้ น่าน้อยใจจริงๆ เสียแรงที่ตอนเด็กๆ คนเค้ายังเคยอยากแต่งงานด้วย”

ผมมองหน้าฮั่วฮั่วฮั่ว สลับกับนายเซ็ดชมพู่ พลันร้องอุทานดังอ๊ะ อยู่ในใจ

ก่อนหน้านี้ผมรู้สึกคุ้นหน้านายเซ็ดชมพู่มาก แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก

ว่าเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน ที่แท้ผมค้นหาผิดที่ เขาไม่ใช่ลูกค้าที่เคยทำธุรกิจด้วยกัน ไม่ใช่เพื่อนกินเพื่อนเที่ยวในยามปกติ แต่เป็นเพื่อนวัยเด็กสมัยอายุหกเจ็ดขวบต่างหาก

เชียวเอ๊ย เรื่องนี้ต่อให้ผมตั้งใจจำก็จำไม่ได้เหอะ ตั้งกี่ปีแล้ว ข้ายังอยู่ในวัยที่ยังจำความไม่ได้อีก แต่ผมก็ยังพบความรู้สึกคุ้นเคยจากใบหน้าของเขาอยู่ดี แสดงว่าใบหน้าไอ้หมอนี้มีบางส่วนที่ไม่เปลี่ยน นับว่าหาได้ยากนัก

เชียวอีฮั่ว เป็นชื่อแปลก ตอนวัยนั้นผมแม่แต่หน้าคนยังจำไม่ได้ ย่อว่าแต่ชื่อของไอ้หนูที่ปีหนึ่งได้เจอกันแค่ครั้งสองครั้ง แต่ผมก็ยังจำได้ว่าตอนเด็กๆ มีเด็กอยู่คนหนึ่ง ใครๆ ก็เรียกเธอว่าเสี่ยวฮั่ว

แต่เสี่ยวฮั่วในความทรงจำของผมคนนั้น กับนายคนนี้ ไม่สอดคล้องกันเลยสักอย่าง ไม่เพียงแค่รูปลักษณ์เท่านั้น คนตรงหน้ากับเสี่ยวฮั่วคนนั้น มันเป็นคนละคนกันเลยต่างหาก หรือว่าผมจำผิดไป

ผมจึงถามเขาว่า “นาย... คงไม่ใช่เสี่ยวฮั่วคนนั้นหรอกนะ”

เขามองผม ยิ้มอย่างมีเลศนัย ฮั่วฮั่วฮั่วหัวเราะขึ้นจากข้างๆ “ใช่แล้ว นึกไม่ถึงละซี”

ผมตะลึงอีกครั้ง รู้สึกยอมแพ้อย่างถอดใจ “แต่เสี่ยวฮั่วที่ฉันจำได้เป็นเด็กผู้หญิงนี่นา หรือฉันจะจำผิด”

“นายไม่ได้จำผิด ตอนนั้นฉันเป็น ‘เด็กผู้หญิง’ จริงๆ” นายเซ็ดซมพุกกล่าว “ตอนเด็กๆ ฉันหน้าหวาน ข้ายังเรียนวิ่งกับปู้รอง เล่นบทธวตัน* กับชิงอี** คนจำนวนมากแยกกันไม่ออก นึกว่าฉันเป็นผู้หญิง”

ผมขมวดคิ้ว นึกภาพไม่ออกจริงๆ เด็กหญิงน่ารักใสๆ ที่เหมือนก้าวออกมาจากภาพโปสเตอร์คนนั้นที่แท้จะเป็นผู้ชาย ตอนนี้ลูกกระเดือก

* บทธางเอกสาว

** บทธหญิงสูงศักดิ์

โตขนาดนี้แล้ว พลันรู้สึกเวียนหัว โลกนี้ช่างอนิจจัง ผมถามชีวิต “แล้วเรื่องที่เธอเล่าให้พวกเราฟังเมื่อกี้”

“เป็นเรื่องจริงทั้งหมด แน่نون สิ่งเดียวที่ไม่เหมือนคือ ย่าฉันรู้เรื่องทั้งหมด” ชีวิตกล่าว “หลังจากฉันส่งจดหมายออกไปแล้วก็มีคนโทรศัพท์มาหาคุณย่า คุณย่าจับตาสังเกตฉันอยู่พักหนึ่ง แล้วก็ความแตก”

“คนทำอาชีพนี้ระวังตัวแจกันทุกคน ถ้าเธอได้รับจดหมายประหลาดอย่างนั้นก็ต้องโทรกลับไปสอบถามเหมือนกัน” ท่านย่ากล่าว “แต่ฉันยอมรับว่าการสันนิษฐานของเธอเมื่อครู่ถูกต้อง ตอนที่ฉันได้วิดีโอเทปฉันมีงงไปหมดจริงๆ แต่ฉันยังไม่เลอะเลือนถึงขั้นคิดว่ามันเป็นแค่ม้วนเทปม้วนหนึ่ง”

“จ้ะ ท่านก็พบของที่ซ่อนอยู่ในเทปแล้วนะสิ”

“เรื่องที่ฉันบอกเธอว่า แพนผังยางชื่อเหลยพวกนั้น ฉันซื้อคืนมาจากต่างประเทศ เป็นเรื่องโกหก” ท่านย่ากล่าว “ยางชื่อเหลยพวกนั้นเจอจากในม้วนเทปทั้งสิ้น ฉันนึกมาตลอดว่านี่เป็นเบาะแสที่ลูกสาวของฉันส่งมาเพื่อให้ฉันตามหาตัวเธอ นี่ก็เป็นเหตุผลที่จนป่านนี้ฉันก็ยังไม่วางใจ ตอนนี่แม้ฉันจะรู้แล้วว่ามันไม่ใช่ลูกสาวของฉัน แต่ฉันต้องตามรอยเบาะแสพวกนี้เท่านั้น จึงจะรู้ความจริงว่า เกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวของฉันกันแน่”

เหวินจินเป็นคนส่งแบบยางชื่อเหลยพวกนั้นออกมานั้นหรือ ผมเริ่มงุนงงเดิมที่ผมคิดว่าในม้วนเทปจะมีเบาะแสที่ชัดเจนกว่านี้ ไม่นึกว่าจะเป็นสิ่งเหล่านี้

แต่ว่าชั่วหลังหายตัวไปจากปฏิบัติการสำรวจอาคารนี้ หากม้วนเทปที่ส่งมามีภาพของลูกสาว ข้างในยังซ่อนแบบแปลนของตัวอาคารเอาไว้ นั่นย่อมยิ่งทำให้แม่ผมรู้สึกว่าเป็นเบาะแสชิ้นที่ชัดเจน

นายอ้วนถามแทรกขึ้นว่า “เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับการทดสอบพวกเรา”

ฮั่วเหล้าไท่เผยรอยยิ้มที่จับซ่อนขึ้น นายเจี๊ตซมพูเหมือนได้
 สัญญาณบางอย่าง ตบไหล่ผมทันที พุดกับเราว่า “เออละ ฉันก็ไม่อยาก
 เสียเวลามาก เรามาเข้าเรื่องกันเลย วันข้างหน้ามีเวลาให้ทบทวนความ
 หลังกันอีกเยอะ” พุดพลงขยิบตาให้ฮั่วซิวซิว ฮั่วซิวซิวเริ่มหยิบสิ่งของเป็น
 ม้วนๆ ออกมาจากกระเป๋า ปรากฏว่าเป็นแบบแปลนอย่างชื่อเหลยทั้งสิ้น ฉบับ
 เดียวกับที่ผมเห็นในบ้านท่านย่าฮั่วนั่นเอง

กระดาชพวกนี้ถูกห่อไว้ด้วยกระดาษกราฟที่ขึ้นดี ด้านนอกหุ้ม
 ด้วยฟิล์มถนอมอาหารอีกชั้นด้านในคล้ายกับเคลือบด้วยสารบางอย่างอีกชั้น
 ดูเหมือนว่าแบบแปลนอย่างชื่อเหลยเหล่านี้เมื่อนำออกมาจากห้องควบคุม
 อุณหภูมิแล้วจะบอบบางมาก เพียงแต่ไม่รู้นำเอาสิ่งเหล่านี้มาด้วยทำไม หรือ
 ว่าท่านย่าเกิดหมดความสนใจแล้ว อยากขายพวกมันให้ผมแทน

ผมแปลกใจเล็กน้อย แต่ไม่ได้เอ่ยถาม รอจนแบบแปลนทุกแผ่น
 บรรจกลี้ออกบนพื้นกระดานจนครบอย่างระมัดระวัง ด้วยมือเล็กๆ ของ
 ซิวซิว ท่านย่าฮั่วจึงเริ่มกล่าว

“ฉันกับลูกเขย เร็วๆ นี้จะคืบลามะกันครั้งหนึ่ง” ท่านย่าตบภาพ
 แปลนพวกนั้นกล่าว “ฉันต้องการให้พวกเธอช่วย ถ้าพวกเธอตอบตกลง
 ฉันรับรองว่าเหตุป่วนภักตาคารซินเยว่คราวนี้จะจบเรื่อง ข้ายังมีผล
 ประโยชน์มหาศาล”

บทที่ 32 อย่างอื่นที่เคย (ตอน 2)

ผมมองดูแผ่นยางชื่อเหลยพวกนั้นก็เข้าใจเจตนาของพวกเขา “พวกนายต้องการไปหาเรือนโบราณหลังนี้?”

เซ็ดชมพุกพยักหน้า ผมขมวดคิ้ว บทสนทนาของผมกับท่านย่ายังก้องอยู่ข้างหู พวกเขาน่าจะยังไม่รู้ที่ตั้งแน่ชัดของเรือนนั้นแล้ว ทำไมอยู่ๆ ก็จะไปออกเดินทางกันแล้ว “พวกนายเจอที่ตั้งของเรือนนี้แล้วหรือ?”

เซ็ดชมพูกมองไปทางท่านย่า เหมือนกับขอความเห็นชอบ ท่านย่าพยักหน้า “บอกพวกเขาเถอะ”

เซ็ดชมพูส่งชีวชีวให้แรงไฟสว่างขึ้น “ใช่แล้ว เหตุการณ์ในกว้างซีของนายให้แรงบันดาลใจกับเรา”

พูดพลาง เขาหยิบแบบแปลนก่อสร้างฉบับหนึ่งออกมาให้พวกเราดู นายอ้วนยึดคัลยจกรหยกลงเลื้อยห่อไว้ สะอึกหน้ามา ผมพบว่า มันคือแบบแปลนก่อสร้าง “หอบ้านสกุลจาง” ที่ใช้ซอฟต์แวร์สมัยใหม่วาดขึ้นตามรายละเอียดข้อมูลจากยางชื่อเหลยต้นฉบับ

เมื่อผมเห็นแบบแปลนนั้น ได้กลิ่นน้ำหมึกที่คุ้นเคย พลันนึกถึงสมัยอดหลับอดนอนวาดแปลนในมหา'ลัย สองจุดหนึ่งเส้นในชีวิตจริงเมื่อคราวนั้น บัดนี้กลับปรากฏอยู่ในสถานที่เช่นนี้ ทำให้ผมรู้สึกอึดอัดพอ

สมควร

เช็ตชมพูปูตว่า “นี่เป็นผังโครงสร้างที่เราหาคนคืนสภาพจากต้นฉบับของอย่างชื่อเหลย พวกนายอาจอ่านรายละเอียดไม่เข้าใจ ไม่เป็นไร ฉันจะอธิบายให้ฟัง” ว่าแล้วก็เริ่มชี้แจงเครื่องหมายต่างๆ บนแปลนให้ทุกคนฟัง ผมชำนาญเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว ย่อมไม่ต้องฟัง เพียงไม่กี่วินาที ผมก็มีความเข้าใจคร่าวๆ ต่อตัวอาคารทั้งหมดแล้ว

อาคารทั้งหลายถือเป็นโครงสร้างหินไม้แบบคลาสสิกของยุคนั้นมันคงแข็งแรง ก่อนนี้ได้เห็นแปลนอย่างชื่อเหลยของแต่ละชั้นแบบลวกๆ แต่ไม่ถนัดแบบแปลนลักษณะนั้น บัดนี้เมื่อนำทั้งเจ็ดชั้นมาวางขึ้นใหม่เป็นแผ่นเดียว ด้วยซอฟต์แวร์ที่ผมเชี่ยวชาญ รูปทรงลักษณะของอาคารก็แทบมองเห็นชัดแจ้งในปรางดเดียว

เสียวฮัวชี้ไปยังส่วนหนึ่ง พูตว่า “นายดูตรงนี้ นี่คือส่วนหลังคาบ้าน มันคือหอบ้านสกุลจางที่นายเห็นได้น้ำในปาหนายนั่นใช่ไหม”

เขาไม่ต้องชี้ ผมก็เจอแต่แรกแล้ว สะดุ้งในใจ แล้วพยักหน้า นึกในใจว่า ไม่หอรอกมั้ง

เขาพูต “ตอนที่ฉันได้ยิมนายพูตเรื่องหอบ้านสกุลจาง ก็รู้แล้วว่าต้องได้ผลลัพธ์แบบนี้ พอได้ยิมนายพูตเรื่องศพเหล็กก็ยิ่งแน่ใจ บ้านสกุลจางอยู่ได้น้ำ อีกทั้งส่วนหนึ่งของมันฝังอยู่ในเนื้อภูเขาได้น้ำอีกที่ นายดูตรงนี้อีกหน่อย” เขาชี้ไปยังส่วนอื่นอีกสองสามส่วนบนอย่างชื่อเหลย “จะเห็นได้ว่า ชั้นหนึ่งและชั้นสองของอย่างชื่อเหลยแตกต่างจากชั้นล่างๆ มาก ชั้นหนึ่ง-สองเป็นเหมือนหอคอย ไม่ใช่อาคาร ขณะที่ส่วนเชื่อมกันระหว่างชั้นหนึ่ง ชั้นสองกับชั้นล่างๆ ถัดไป ขาดการออกแบบหลายๆ อย่าง”

“นายหมายความว่ายังไง”

“ชั้นหนึ่ง ชั้นสองของหอบ้านสกุลจาง กับชั้นอื่นๆ นั้นแยกออกจากกัน ชั้นหนึ่ง ชั้นสองตั้งอยู่บนดิน จากนั้นต้องผ่านทะเลอุโมงค์ใต้ดินที่ลึก

มาก จึงจะทะลุไปยังชั้นอื่นๆ ที่เหลือข้างในตัวภูเขา ด้วยข้อจำกัดทางการก่อสร้าง ฉันเชื่อว่าชั้นอื่นๆ พวกนั้นน่าจะซ่อนอยู่ในภูเขาไม่ไกลจากทะเลสาบผืนนั้น พวกเราจะไปค้นหามัน”

“เพราะอะไรนะหรือ เพราะพวกนายมีประสบการณ์ที่โชกโชน น่าจะทำงานนี้ได้อย่างง่ายดาย” เช็ตชมพุกกล่าวว่า “ฉันรับรองว่านี่เป็นงานลამะใหญ่ พวกนายจะไม่กลับบ้านเมื่อเปล่าอย่างแน่นอน พวกเราคือลამะแบ่งส่วนแบ่งกันยุติธรรมมาก”

“มาถึงขั้นนี้แล้วฉันจะยังสนใจเรื่องเงินอีกหรือ พี่ชาย สถานที่ทำเหมืองของนายนั้นอ่านะ ฉันดูบ๊ีบก็รู้ว่ามันจะต้องอันตรายจนไม่รู้จะอันตรายยังไงได้อีกแล้ว” ผมกล่าว “เข้าไปแล้วจะรอดชีวิตออกมาหรือ”

“นายไม่มั่นใจฝีมือตัวเองขนาดนั้นเชียวหรือ” นายเช็ตชมพุกกล่าว “สถานที่อื่นๆ ที่นายไปมาก่อนหน้า ก็ไม่ใช่ที่ดีๆ เหมือนกัน”

ผมนึกในใจว่านี่ไม่เหมือนกัน สถานที่พวกนั้น ผมรู้ว่ามันอันตรายแต่ก่อนไปจะเกิดเรื่องต่างๆ นานา ทำให้ผมตกสู่สภาพไม่ไปไม่ได้ แต่ว่าการผจญภัยครั้งแล้วครั้งเล่า ปรศนากลับมีแต่จะลึกขึ้นทุกที จนถึงตอนนี้ผมรวบรวมความกล้าเริ่มใหม่อีกครั้งไม่ไหวจริงๆ

บ่อยครั้ง เรื่องเรื่องหนึ่งแม้คุณจะปรารถนามันมากแค่ไหน แต่หากลากยาวเกินไป คุณก็จะค่อยๆ หดแรงฮึดไปอยู่ดี แม้ผมรู้ว่า สถานที่แห่งนี้อาจเป็นบุญแจสำคัญ อาจเป็นจิ๊กซอร์ชิ้นสำคัญที่ขาดเสียมิได้เลยต่อเรื่องราวทั้งหมด แต่ปฏิกิริยาแรกของผมก็ยังคงเป็นการปฏิเสธ

นายเช็ตชมพุมีสีหน้าลำบากใจ มองไปทางท่านย่า ท่านย่าพูดว่า “อย่าเพิ่งปฏิเสธเร็วนัก คิดให้ดีๆ ก่อน ขอแค่หาอาคารหลังนั้นพบ ฉันจะบอกทุกสิ่งทุกอย่างกับเธอทันที”

“ท่านย่าบอกผมก่อนก็ได้” ผมกล่าว

ฮั่วเหล้าไท่ส่ายหน้า “เธอเป็นหลานชายของหมาแก่ๆ ฉันไม่เชื่อใจ

เธอไม่รักษาคำพูด เป็นนิสัยประจำของคนบ้านสกุลนี้”

ผมก็ส่ายหน้าด้วย “ขอภัยครับ ท่านไม่เชื่อใจผม ผมก็ไม่เชื่อใจท่านเหมือนกัน”

ฮั่วเหล้าไท่ถอนหายใจยาว พูดว่า “เธอไม่ไป เป็นแค่ความคิดของเธอคนเดียว แล้วคนอื่นๆ ละ”

พูดพลางหันไปทางเมินโหยวผิง

นายอ้วนรีบพูดขึ้นว่า “เราสามคนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สู้พร้อมกันถอยพร้อมกัน อย่าหวังจะมายุให้เราดำให้เร็ว แต่ที่เทียนเงินบอกว่าไม่ไป เป็นเพราะพวกคุณแสดงความจริงใจไม่พอ”

ฮั่วเหล้าไท่หัวเราะหิๆ “เรื่องเงินคุยกันไม่ยาก ที่สำคัญคือพวกเธออยากไปหรือไม่อยากไป”

ผมนึกในใจว่า นายอ้วนชอบปวนให้เสียเรื่องตลอด กำลังจะส่ายหน้าปฏิเสธ นึกในใจว่าคราวนี้ เป็นตายอย่างไรก็จะไม่รับปากอะไรง่ายๆ อีกแล้ว ทันใดนั้นเอง ผมได้ยินเสียงเมินโหยวผิงพูดขึ้นว่า “ฉันไป”

ผมสะดุ้งโหยง หันขวับไปก็เห็นเมินโหยวผิงกำลังมองมาทางพวกเรา ผมกับนายอ้วนสบตากันแวบหนึ่ง ต่างไม่กล้าเชื่อหูตัวเอง ผมกำลังจะพูดอะไรขึ้น แม่เฒ่าก็พูดแล้วว่า “เฮอะ ไปแล้วหนึ่ง”

ผมรับมือไม่ถูก ค่อนข้างโมโห รู้สึกว่าเรื่องราวหลุดจากการควบคุมของผมในทันที เสียวินาทีนั้น อยากจะบอกห้าม แต่ก็พลันนึกได้ว่าผมไม่ได้มีสิทธิ์สั่งห้ามใคร นี่เป็นสิทธิ์ของใครของมัน

ความรู้สึกในเสี้ยววินาทีนั้น อึดอัดใจมาก แม่เฒ่าหันมาถามผมกับนายอ้วน “พวกเธอละ ว่ายังไง”

“ฉันไปด้วย!” นายอ้วนรีบตอบ ผมแทบจะบ้าตาย มองไปทางเขาอย่างไม่อยากเชื่อ นึกในใจว่าเมื่อกี้เม้งใครวะที่พูดว่าเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน นายอ้วนตอบแล้วก็รีบชะโงกหน้ามาพูดข้างหูผม “เสียเกอรับปากไป

แล้ว ถ้านายไม่รับปาก เสี่ยวเกอก็เปลี่ยนมือแล้วนะ ถึงตอนนั้นนายคิดจะตามหาตัวเขาก็คยากแล้ว”

ผมคิดดูก็จริง เชี่ยเอี้ย ถ้าตอบปฏิเสธตอนนี้ ก็เท่ากับถอยออกจากเกมโดยทันที

“เธอละ” แม่เฒ่ามองผม “รีบๆ ตัดสินใจหน่อย พวกเราใกล้จะไม่มีเวลากันแล้ว”

“ตกลง” ผมตอบ “แต่ขอออกตัวไว้อีกก่อนเลยว่า ถ้าเสี่ยงเกินไป พวกเราจะถอนตัว”

ท่านย่าตบมือ นายเซีตชมพูปูพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ยินดีต้อนรับเข้ากลุ่มฉันจะเป็นคนอธิบายให้พวกนายฟัง เรื่องสถานที่เป้าหมายของเราคือที่ไหน เมื่อฟังจบแล้ว เราจะออกเดินทางภายในสามวัน”

บทที่ 33

แผนการ

เสี่ยวฮั่วอธิบายแผนการทั้งหมดให้พวกเราฟังอย่างรวบรัดหนึ่งรอบ ผมรู้สึกหัวหมุนหน้ามืด รู้สึกถูกทำร้ายทั้งทางร่างกายและจิตใจ ช่วงแรกยังพอฝืนฟังได้หน่อย ช่วงหลังคือแทบไม่ได้ฟังอะไรเข้าหัวเลย

พูดลำบากว่ามันคือความรู้สึกอย่างไร คงเป็นความหดหู่เหมือนกับคุณกำลังสนทนากับคนอื่น อยู่ดีๆ แล้วมีคนกลุ่มหนึ่งกรูเข้ามา บอกกับคุณว่า สวัสดี วันมะรืนนี้เราไปเที่ยวกันเถอะ ผมยังไม่ทันได้คิดเลยว่าวันมะรืนนี้ตัวเองจะว่างหรือเปล่า เขาก็พูดต่อเลยว่า ถ้าคุณไปเราจะให้เงินคุณก้อนโต แต่คุณต้องตัดสินใจทันทีนะ ไม่อย่างนั้นจะยกโอกาสให้คนอื่น เสร็จแล้วก็เริ่มเวลานับถอยหลัง

ขณะนี้เอง เพื่อนๆ ของคุณเริ่มตอบตกลง ในสถานการณ์เช่นนี้ คนเราไม่สามารถใช้ความคิดได้เลย จากนั้นพวกเขาก็เริ่มหารือกันอย่างสนุกสนานว่าจะไปเที่ยวที่ไหนกัน ส่วนผมเพิ่งจะได้ตั้งสติ

เมื่อมานึกดูย้อนหลัง แม่งเหมือนการจัดฉากต้มตุ๋นเหลือเกิน

พอพวกเขากลับไปกันแล้ว มองดูภาพแปลนที่เสี่ยวฮั่วทิ้งไว้ให้ ผมถามคำถามนายอ้วนสองสามข้อ จึงรู้เรื่องราวพวกเขาต้องการไปไหนกันแน่ สิ่งแรกที่ผมเข้าใจคือ คราวนี้ไม่ใช่ไปกันคนเดียว แต่แบ่งเป็น

สองกลุ่ม

กลุ่มหนึ่งจะเดินทางยังทะเลสาบหมู่บ้านปาหน่ายที่กว้างซี อีกกลุ่มหนึ่งจะมุ่งหน้าไปมณฑลเสฉวน ทั้งสองกลุ่มนี้คล้ายกับต้องคอยติดต่อกัน ไม่ใช่กลุ่มใครกลุ่มมัน ผมเห็นพวกเขาตกลงรูปแบบและระบบการสื่อสารวิธีต่างๆ คนของสองกลุ่ม คล้ายกับต้องคอยแลกเปลี่ยนข้อมูลบางอย่างกัน

ทำไมต้องทำอย่างนี้ นายอ้วนบอกว่าเสียสั้วก็ไม่ว่า แต่ท่านย่าบอกว่านี่เป็นเรื่องสำคัญมาก สถานที่สองแห่งนี้มีความเชื่อมโยงกันบางอย่าง ทั้งสองคณะต้องคอยประสานกันอย่างใกล้ชิด

ฝ่ายที่ไปกว้างซี เป้าหมายคือเรือนโบราณนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย เสียสั้วบอกว่า พวกเขาวิเคราะห์ว่าเรือนโบราณหลังนั้นน่าจะอยู่ในภูเขา อาจถูกฝังอยู่ชั้นใน พวกเขาต้องการหาวิธีที่เราใช้หนีออกมาคราวก่อน ย้อนกลับเข้าไป เป็นไปได้ว่าอาจอาศัยโพรงอุโมงค์เหล่านั้นหาตำแหน่งของเรือนโบราณให้เจอ

ส่วนทางเสฉวน ผมนึกถึงคำบอกเล่าของจินว่านถึงทันที สถานที่ที่เกิดปฏิบัติการชุดสุสานครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ดูท่าทั้งหมดทั้งปวงนี้โยงใยกันหมด อินทุตุนั่ง นายอ้วนพูดว่าเขาตัดสินใจไปกว้างซี เพราะเขาคิดถึงหยุนไฉ่ คราวนี้จะหอบของขวัญกลับไปเยอะๆ ดูว่าจะถือโอกาสหมั้นหมายเลยได้ไหม

ผมไม่อยากคิดเรื่องพวกนี้ เห็นเมินโหยวผิงนั่งอยู่ตรงนั้น กำลังเพ่งมองกระดาษพวกนั้น ผมสุดทายเป็นใจลึกๆ เดินตรงไป แล้วถามเขาว่า “เพราะอะไร”

เขาเงยหน้าขึ้นมองผม ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

“ก่อนนายจะรับปากอะไร น่าจะหารือกับพวกเราสักหน่อย” ผมพูด “ฉันรู้สึกว่ วันนี้พวกเราหลงกลพวกเขาแล้ว”

เขาก็หันหน้าเพ่งมองกระดาษพวกนั้นต่อ เพียงพูดว่า “มันไม่เกี่ยว

กับนาย”

“ฉัน...” ผมสะอึก อยากจะระเบิดโทสะ แต่เห็นเขากำลังเพ่งมอง กระดาษพวกนั้นอย่างมีสมาธิ ไม่ได้ใจลอย แต่เหมือนกำลังศึกษา

ผมมองตาของเขา ความรู้สึกท่างเหินประดังเข้ามา พลันสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงบางอย่างบนตัวเมินโฮยผิง ความรู้สึกท่างเหินเช่นนี้ ความจริงไม่ได้แปลกสำหรับผม มันคือสนามพลังรอบตัวของเขาก่อนจะสูญเสียความจำภายหลังที่ความจำเสื่อม ความรู้สึกเช่นนี้เคยหายไปช่วงหนึ่ง แต่วามันพลันกลับมาแล้ว

หรือเขาจำความได้แล้ว ผมตื่นเต้น แต่ก็ไม่เหมือน หากเขาความทรงจำคืนมาแล้ว เขาต้องหายตัวไปทันทีแน่ๆ โดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่งทุกอย่าง

ผมถอนหายใจไม่กล้ายุ่มย่ามเขามาก ชบคิดหาวิธีการอยู่ในใจ จากนั้นก็เห็นเขาลุกขึ้น เดินมุ่งไปด้านนอก

“อะไรอีกล่ะ” นายอ้วนตกใจลุกพรวดพราด

เมินโฮยผิงเดินจนถึงหน้าประตู พลันหยุดนิ่ง มองมาทางเรา “พวกนาย ใครมีเงินบ้าง”

ผมกับนายอ้วนมองหน้ากัน เดินตรงไปหา ผมเป็นคนถาม “นายจะทำอะไร”

“ฉันจะออกไปซื้ออะไรหน่อย” เขาตอบเรียบๆ

ผมกับนายอ้วนมองตากันแวบหนึ่ง อธิบายความรู้สึกตอนนั้นไม่ถูก แต่อยากฆ่า ไม่รู้ว่าเป็นอารมณ์ชั่ววูบหรือช่าง นายอ้วนโอบไหล่เขาไว้ พูดว่า “ได้เลย เสียเวลาผู้นำสงสาร ในที่สุดฉันก็รู้สึกว่าคุณเป็นคนธรรมดา กับเขาเสียที มา เสียอ้วนจะเป็นคนดูแลเอง นายอยากไปไหน **เลน ครอว์ฟอร์ด*** หรือสวนสัตว์ดีล่ะ”

* Lane Crawford ร้านขายเสื้อผ้าแบรนด์ชื่อดังของฮ่องกง

บทที่ 34

เสวอนกับแยกกัน

สุดท้ายพวกเราไม่ได้ออกไปไหนทั้งนั้น คนขายเนื้อล่อปึงที่ปากทางเป็นคนบ้านสกุลชั่วเกลี้ยกล่อมพวกเราจนยอมกลับ บอกว่าออกไปตอนนี้อันตรายเกินไป ถ้าต้องการซื้ออะไร พรุ่งนี้ทำรายการมาให้ก็พอ

วันที่สองเป็นวันจัดซื้อ เสี่ยวฮัวมาหา บอกให้พวกเราเขียนสิ่งของที่ต้องการทั้งหมดออกมา พวกเขาจะเอาไปจัดการให้ นายอ้วนถือโอกาสสับโขกพวกเขาก่อนใหญ่ ตกเย็นเมื่อข่าวของเครื่องใช้ส่งมาถึง พวกเราจึงพบว่า คนที่สับโขกได้โหดสุดคือเมินโหยวผิง เพราะในกองสิ่งของของเขา มีหีบที่ดูก็รู้ว่ามูลค่าไม่ธรรมดาอยู่หนึ่งใบ

“ท่านย่าบอกว่า คุณต้องใช้ของสิ่งนี้” เสี่ยวฮัวบอก

เมินโหยวผิงเปิดออกแล้วหยิบเอาดาบโบราณเล่มหนึ่งออกมาจากข้างใน ขนาดและรูปทรงคล้ายกันมากกับเล่มเดิมของเขาก่อนหน้า

เมื่อชักออกจากฝัก ประกายแสงเย็นเยียบ สีสันในเป็นลักษณะพิเศษแต่คมมืดไม่ได้เป็นสีโลหะดำ

“รี้อออกมาจากโกดังที่บ้านเรานะ คุณลองรำเล่นดูไหม”

เมินโหยวผิงซึ่งน้ำหนักมือดูแล้วเสียบไว้กับกองสัมภาระของตัวเอง นายอ้วนตาร้อนผ่าว “เฮ้ ทำไมไม่หามาให้พวกเราบ้าง”

“ดาบชนิดนี้ไม่ได้เหมาะสำหรับทุกคน” เสี่ยวฮั่วกล่าว “มันหนักเกินไป”

อุปกรณ์อื่นๆ ส่วนมากพวกเราเคยใช้งานมาก่อนแล้ว มีดยาวของนายอ้วน เขายังคงไม่ค่อยพอใจ บอกว่าคมมีดบางไป ฟันตันไม้อาจบินได้ อยากได้มีดเดินป่าแบบสันมีดหนาถึงจะดี

ผมไม่ได้ดูของของผมเลย นายอ้วนเป็นคนจัดให้ทั้งสิ้น ผมมองดูพวกเขาเก็บข้าวของ ในใจรู้สึกอยากประท้วง พักผ่อนอยู่ข้างๆ

จากนั้นคือช่วงเวลาพักร้อน พวกเสี่ยวฮั่วต้องเตรียมงาน พวกเราก็พักผ่อนกันอยู่ในบ้าน ชิวชิวหาโทรทัศน์มาให้เครื่องหนึ่ง ยามว่างก็ดูทีวี

เมินโหยวผิง่วนอยู่กับดาบเล่มนั้น เห็นได้ว่าน้ำหนักยังแตกต่าง เขากำลังทำความคุ้นเคย

ช่วงนี้ผมอยู่ว่างๆ ก็ทบทวนเรื่องราวทั้งหมด ทดลองใส่ข้อมูลที่ได้มาใหม่เข้าไปในการวิเคราะห์เมื่อก่อนเพื่อดูว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง

ถ้าพวกเราสมมติว่า ผู้มีอิทธิพลเบื้องหลังที่บีบบังคับพวกเขาให้เกิด “ปฏิบัติการลักลอบขุดสุสานครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์” ครั้งนั้น ภายหลังที่ ‘มัน’ ผู้นี้ได้จารึกแห่งหลุมจำนวนมากไป อาจจะถอดรหัสความลับของผ้าไหมจารึกได้ก่อนฉิวเต๋อเซา นำไปสู่ปฏิบัติการอื่นๆ ตามมา ปฏิบัติการเหล่านี้ท้ายสุดจบที่การคว้านน้ำเหลว ส่วนรางวัลต่อความสำเร็จของปฏิบัติการครั้งก่อน คนทุกคนในเก้าสกุลใหญ่ต่างได้รับสิ่งที่หากมองจากปัจจุบันเป็นสิ่งที่ไร้ค่าหรือเป็นค่าตอบแทนอันน้อยนิด แต่สำหรับสมัยนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดนั่นคือ การล้างประวัติทำให้ผู้ถูกหมายหัวในพายุกวาดล้าง แม้ยังคงต้องดำรงชีวิตกันอย่างเก็บตัว แต่ทั้งวงศ์ตระกูล เส้นสาย ความสัมพันธ์ ทั้งหมดยังรักษาไว้ได้

ลูกๆ ของพวกเขาถูกฝึกให้เป็นบุคลากรรัฐ ส่วนมากก้าวเข้าสู่สาย

งานวัฒนธรรม พูดยากกว่านี้เป็นไปเองโดยธรรมชาติ หรือเพราะนโยบาย
 อย่างในทางลับเป็นตัวชักจูง แม้ไม่มีหลักฐานบ่งชี้เป็นขึ้นเป็นอัน แต่ ‘มัน’
 ผู้นี้ ต้องมีส่วนพัวพันอย่างมากเป็นแน่

ผมถึงกับสงสัยว่า วิธีถอดรหัสผ้าไหมจารึกของฉิวเต๋อเข้าในคราว
 นั้นอาจเป็นใครบางคนหรือกลุ่มใดบางกลุ่มจาก ‘มัน’ เป็นคนนำออกไป
 ลักลอบบอกฉิวเต๋อเข้าด้วยซ้ำ

นายอ้วนบอกว่า ยุคสมัยนั้นประกาก้าวหน้ารัฐถดถอย รูปแบบของ
 สังคมเริ่มเปิดมากขึ้น สิ่งที่สมัยก่อนเป็นเรื่องยอดเยี่ยม อย่างเช่น
 สหภาพแรงงาน คณะกรรมการที่פקอาศัย ก็เริ่มล้มลง คนที่ใจกล้า
 หน้อยก็เริ่มทำธุรกิจขนาดเล็ก **ระบบความรับผิดชอบของครัวเรือน** (*The Household Responsibility System*) ก็เริ่มต้นขึ้นในยุคนั้น ขณะเดียวกัน
 ชาวต่างชาติก็เริ่มเข้ามาอยู่ในสายตาของชาวจีน สิ่งใหม่ๆ แทนที่สิ่งเก่าๆ
 ระบบของ ‘มัน’ อาจล่มสลายไปในความเปลี่ยนแปลงคราวนั้น

เหมือนกับธุรกิจในยุคนี้ แม้อंकักรจะสลายตัว แต่แผนงานยังอยู่
 คนที่มีศักยภาพจะนำเอาแผนงานไปหาผู้ลงทุนรายต่อไป

บางทีในเครือข่ายอิทธิพลของมัน อาจมีใครบางคนหรือบางกลุ่มมี
 ความเชื่อมโยงบางอย่าง นำไปสู่การร่วมมือกับฉิวเต๋อเข้า ดำเนินการ
 ‘แผนงาน’ ที่ยังไม่สำเร็จลุล่วงต่อไป

การสำรวจทางโบราณคดี “หอบ้านสกุลจาง” กับ “ทะเลสีชา” น่าจะ
 มีต้นตอมาจากยุคนั้น นี่สามารถอธิบายได้ว่า เหตุใดปฏิบัติการสองครั้งนี้
 จึงเล็กกว่าปฏิบัติการร่วมของเก้าสกุลใหญ่ในคราวนั้นมาก ถึงกับต้องให้
 “อาสาม” เป็นคนจัดเตรียมสิ่งของตัวเอง ขณะเดียวกัน ยากจะฟันธงได้ว่า
 เจตนาหรือไม่เจตนา เหล่าทายาทของเก้าสกุลใหญ่ที่แฝงตัวอยู่ในสายงาน
 วัฒนธรรมถูกระดมพลมาพร้อมหน้ากัน

กาลเวลาผ่านไป จวนจะยี่สิบปีไปแล้ว เศรษฐกิจเริ่มมีความสำคัญ

ตีตื้นเทียบเท่าการเมือง แก้วสกุลเก่าแก่แตกแยกกระจาย แต่ด้วยรากฐานจากยุคเก่า ก่อให้เกิดถิ่นฐานที่มั่นของตัวเองในหลายพื้นที่ บ้านสกุลฮั่ว บ้านสกุลเซีย ดองญาติกับครอบครัวข้าหลวงใหญ่ในกรุง ปักกิ่ง บ้านสกุลอุ้วเราอาศัยความพากเพียรพยายามของ “อาสาม” สร้างรากฐานอันแข็งแกร่งขึ้นในฉางซา ส่วนบ้านสกุลอื่น บ้างก็ล้างประวัติชาวสะอาดเข้ารับราชการ บ้างก็หายสาบสูญไปจากสังคมโดยสมัครใจ

ขณะนี้เอง พูดได้ยากว่า ‘มัน’ ผู้นี้ยังมีตัวตนอยู่หรือไม่ ดูจากพฤติกรรมของเหวินจิ้น ‘มัน’ ผู้นี้อาจจะยังอยู่ แต่ก็เหมือนกับสิ่งอื่นๆ ในสังคม มันพรางตัวลึกลับและเก็บตัวมากขึ้น

ผมรู้สึกลังเลมาก ควรเล่าเรื่องฮั่วหลังให้ท่านย่าฮั่วฟังหรือไม่ ความร้อนของฮั่วเหล่านี้นี้ ผมรู้สึกคุ้นเคย ขณะเดียวกันก็รู้สึกเหมือนเกิดขึ้นกับตัวเอง ความคิดของผมแต่ก่อนนี้คือผมไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องใดๆ แทนคนอื่น ผมควรบอกทุกสิ่งกับเขา ให้เขาเป็นผู้ตัดสินใจเอง แต่หลังจากผจญเหตุการณ์มากมาย ตอนนี้ผมกลับรู้สึกว่า ความจริงบางเรื่องไม่รู้จะเป็นการดีกว่า รู้กับไม่รู้ เป็นเพียงเรื่องราวไม่กี่วินาที แต่วิถีชีวิตของคุณอาจเปลี่ยนไปนับแต่นั้น อีกทั้งการไม่รู้ บางทีก็ไม่ได้เป็นเรื่องเลวร้ายแต่อย่างใด

น่าเสียดายที่เส้นทางบางสาย เมื่อก้าวลงไปก็ย้อนกลับไม่ได้ คนที่เด็ดเดี่ยว สามารถตัดขาดตัวเองทิ้ง แต่จิตใจยังคงมุ่งหน้าไปต่อ

ภายหลังตอบตกลงแล้ว พวกเราแลกเปลี่ยนรายละเอียดข้อมูลกัน อีกบางส่วน การแยกกันลงดินกับเมินโหยวผิงและนายอ้วน ผมรู้สึกทั้งกังวลแต่ก็ตื่นเต้น แต่ท่านย่าพูดมีเหตุผล อีกทั้งเมินโหยวผิงเป็นคนตอบตกลงด้วยตัวเอง โดยจุดยืนแล้ว ผมมีความคิดค้านใดๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์ เว้นเสียแต่จะถอนตัว ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ ส่วนนายอ้วนรีบร้อนอยากกลับไปเจอหยุนไฉ่ ไม่สนใจความรู้สึกผมเลยสักนิด

ส่วนอีกด้านหนึ่ง ผมรู้สึกเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจจริงๆ เลือกไปเส้นทางของเมินโหยวผิง จะว่าไปแล้วมันอันตรายสุดๆ ผมแค่นี้ก็หัวนกับพวกเขาสองคน ผมรู้สึกกังวลเล็กน้อย แต่เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในถ้ำหิน หากตอนนั้นไม่มีผมอยู่ด้วย พวกเขาอาจรับมือได้อย่างอยู่รอดปลอดภัย หวนคิดถึงทุกสิ่งที่ผ่านมา แทบในทุกสถานการณ์ผมจะเป็นภาระเสมอ ดังนั้นจึงไม่ยินยอมตัดคัดค้าน ยังดีที่จากการประเมินของท่านย่าทางฝั่งพวกเขาอย่างมากหนึ่งอาทิตย์กว่าก็กลับมาได้แล้ว

ท่านย่า นายอ้วนกับเมินโหยวผิง อีกสามวันจะออกเดินทางกลับไปพาหนายผมกับเซียววีฮั่วออกเดินทางช้ากว่าพวกเขาสองวันมุ่งหน้าสู่เสฉวนทางฝ่ายผมแม้จะปลอดภัยกว่า แต่สิ่งของอุปกรณ์มีลักษณะพิเศษมาก ต้องสั่งเข้ามาจากต่างประเทศ เรื่องนี้ทำให้ผมรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี

หลายวันหลังจากนี้ออยู่อย่างสุขสบาย เพราะออกไปไหนไม่ได้จึงได้แต่กินเหล้าเคี้ยวอาบแดด ผมจะกังวลเป็นพักๆ พอคิดทบทวนสักพักก็คลี่คลาย แต่หากไม่ขบคิดด้วยหลักเหตุผล เพียงแค่นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาเฉยๆ ก็ารู้สึกว่ามันมีปัญหาก็ผมไม่ทันคำนึงถึงอยู่ตรงไหนสักแห่ง ไม่รู้มันคือสัญญาณหรืออาการจิตหลอนไปเอง

นายอ้วนซื้อไฟปอกไปฝากฉิวฉิว สองสามวันหลังจึงสับไฟกันทั้งวัน ยายหนูสนอกสนใจพวกเราเป็นพิเศษ มาเป็นเพื่อนเล่นกับพวกเราทุกวัน พอเธอมาปั๊บ นายอ้วนก็จะยึดตราหยกใส่ออกเลื้อย ทั้งคู่แะกันไปแะกันมาจนผมรำคาญ

สามวันต่อมา พวกเขาก็ออกเดินทาง คฤหาสน์ทั้งหลังเหลือผมคนเดียว ในบ้านที่โล่งโจัดแม้แต่ตอนกลางวันยังชวนขนหัวลุก ขณะนี้เอง ผมจึงเห็นคุณค่าของฉิวฉิว เราคุยเรื่องสมัยเด็กๆ กันเยอะมาก เหตุการณ์ที่ผมลืมไปหมดแล้วเริ่มวนกลับ การพบเจอกันสมัยนั้นที่จริงก็เพียงครั้งสองครั้งเท่านั้น เด็กๆ กลุ่มหนึ่งจากไม่รู้จักกันจนถึงสนิทสนมกัน เวลาไม่

เพียงหนึ่งชั่วโมง ผมพลันรู้สึกดีอยู่ในใจ ในสมัยที่ยังไม่รู้เรื่องราวอะไรเลยนอกจาก “เหยี่ยวจับลูกไก่” (เกมงูกินหาง) พวกผู้ใหญ่ทั้งหลายในบ้านกลับจมอยู่ในวังน้ำวนอันซับซ้อนขนาดนี้

บางครั้งมักรู้สึกว่า การเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ของคนเราคือขั้นตอนของการสูญเสียความสุข แทนที่จะเป็นตรงกันข้าม

คฤหาสน์ยามค่ำคืนยิ่งน่าสะพรึงกลัว ผมข่มตานอนสองคืนก็ไม่หลับ มักรู้สึกเหมือนมีคนมาเป่าลมที่ข้างหู หลอกหลอนตัวเองจนสติแตก รอจนกระทั่งสิ่งของจากต่างประเทศส่งมาถึง ผมก็แทบจะเผ่นแน่บออกจากบ้านนั้นทันที

เสียเวลาทันทีที่สนามบินอีกสี่ชั่วโมง นายเช็ดชมพู่จึงจัดการกับขั้นตอนส่งสินค้าเสร็จ ผมพบว่าชื่อจริงของเขานับประชาชนคือเชียวอวีเจิน ก็แปลกใจว่าทำไมเขาจึงมีสองชื่อ เขาบอกว่าเชียวอวีฮัวเป็นชื่อศิลปินในวงการ เป็นธรรมเนียมจากสมัยโบราณ เดินกินรำกิน ห้ามใช้ชื่อจริง เพราะอาชีพนักแสดงจำเป็นอาชีพต่ำต้อย จะทำให้ชื่อเสียงของพ่อแม่เสื่อมเสีย อีกอย่างคือไม่มีใครรับได้หากนางเอกจริงชื่อจริงคือหมาๆ แมวๆ อะไรทำนองนั้น เชียวอวีฮัวจึงเป็นชื่อที่อาจารย์ของเขาตั้งให้ตอนเขาฝึกจริงเสียแต่ว่าชื่อนี้ทรงพลังเกินไป จนเดี๋ยวนี้ผู้คนลืมชื่อเดิมของเขาไปหมดแล้ว

ผมรู้สึกว่ามิเหตุผลดี แล้วพลันนึกขึ้นว่า เมินโฮยผิง นับเป็นชื่อศิลปินอย่างหนึ่งได้หรือเปล่า หากเขาไปเล่นจริง คงได้บทเป็นยักษ์มารอะไรพวกนั้นแทน

อยู่บนเครื่อง ผมหลับเป็นตาย ไปถึงไหนก็มีคนมาคอยต้อนรับ ผมไม่ต้องคอยทวงอะไรเลย ระหว่างนั้นนายอ้วนส่ง MMS มาให้ เป็นรูปคู่ของเขากับหยุนไฉ่ ดูท่าพวกเขาจะไปถึงบ้านอากุ้ยแล้ว ปากของนายอ้วนฉีกยิ้มถึงติ่งหู จากนั้นพวกเรา ก็ไปรับสัมภาระที่สนามบิน เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นบรรดาสิ่งของอุปกรณ์ที่ต้องสั่งเข้ามาเป็นพิเศษ

พวกมันเป็นวัตถุที่เป็นโครงเหล็กคล้ายกับ “กระดุกขายโครง” เหมือนกับเป็นโครงกระดุกช่องอกของสัตว์ที่ทำด้วยเหล็ก สูงราวครึ่งคน สามารถถอดประกอบได้

“นี่คืออะไร” ผมถามนายเซ็ดชมพู เขาตอบว่า “นี่คือรังของพวกเรา”

บทที่ 35

เรือยเปื่อย

ผมไม่รู้ว่ “รัง” หมายถึงอะไร รู้สึกว่าคงฟังผิด อาจเป็นคำว่า “ลัง” หรือคำอื่นๆ แต่ขณะนี้ฝนตกลงมา จุติรับสิ่งของมีผู้คนชวักไขว่ เราเองก็ไม่อยากอยู่นานจึงไม่ได้ถามละเอียด ขนข้าวของขึ้นรถบรรทุกเล็ก แล้วขับเข้าเมืองเจิงตูท่ามกลางสายฝนพรำ

รถบรรทุกเล็กขนาดเล็กกว่ารถตู้ผมเสียอีก ล้อมีขนาดเท่ากะละมังล้างหน้าเท่านั้น รถล่นไปตลอดทาง เสี่ยวฮั่วบอกให้ผมอดทนไว้ อยู่ในเมืองขับได้แต่รถเล็กแบบนี้ ถนนลูกรังช่วงขึ้นเขาจะเปลี่ยนเป็นรถใหญ่ เพราะเส้นทางช่วงนั้นเดินทางลำบาก ผมนึกในใจ สมเป็นอาชีพนี้จริงๆ หน้าด่านจะก่อหรุแคไหนก็ตาม เมื่อกลับเข้าพื้นที่ก็เหมือนหวัชโมย ทำอาชีพนี้เหมือนนั่งม้าโยกสลับกันระหว่างไก่อร้างกับต่ำต้อย แปลกดีที่ทุกคนยอมรับได้ง่ายเหลือเกิน

เจิงตูเป็นเมืองที่ยอดเยียมมาก สมัยเรียนมหาวิทยาลัยผมเคยมาที่นี่กับเพื่อนๆ พูดถึงสาวสวยกับของกินเมืองเสฉวน พวกเราก็น้ำลายไหลย้อย คำคำหนึ่งที่บรรยายภาพที่นี่ได้ดีที่สุดก็คือ “เป็นสุข” แต่คราวนี้ผมคงไม่ว่างไปหาความสุขแน่ๆ

รถบรรทุกขับเข้าตรอกเล็กๆ เส้นหนึ่งในย่านเปยเจิง พอข้ามถนน

เส้นใหญ่เส้นหนึ่ง ผมก็เห็นประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัยเสฉวน ข้างในเต็มไปด้วยบ้านปูนเก่าๆ สีเหลืองซีด ภายนอกเหมือนกับถูกซ่อมแซมตามแผนปรับปรุงภูมิทัศน์ แต่ผมเดินดูแต่เป็นบางจุด ทำให้ภาพเก่าแก่ลักษณะนี้เหมือนกับใช้งานได้ แต่เสียที่พื้นฐานดั้งเดิมไม่ดีพอ เมื่อดูอย่างละเอียด บ้านเก่าๆ ก็ยังเป็นบ้านเก่าๆ ตรงสุดซอยด้านใน มีบ้านรับรองเล็กๆ เปิดให้บริการอยู่ บ้านรับรองไม่มีป้ายชื่อ มีแต่แผ่นไม้ดานเล็กๆ เขียนตัวหนังสือสีแดงว่า “หอพัก” แขนงอยู่หน้าประตู สายไหวไปตามลม

พวกเราจอดรถแล้วเข้าไป อ้อมฟรอนต์อันซ่อมซ่อม (ถ้าสิ่งสิ่งนั้นต้องเรียกมันว่าฟรอนต์จริงๆ ละนะ) พื้นที่พลันเปิดโล่ง ด้านในระเบียงปรากฏการตกแต่งสไตล์ยุโรปอันพิถีพิถัน พื้นกระดานเป็นไม้จริงทั้งหมด สองข้างระเบียงแขวนเต็มไปด้วยภาพวาดสีน้ำมัน เลี้ยวหัวบอกผมว่า นี่เป็นหน้าด่านแห่งหนึ่งของพวกเขาในเฉิงตู บ้านรับรองหลังนี้ไม่เปิดให้บริการคนนอก ถ้าใครมาถาม จะเต็มตลอด ป้ายที่แขวนไว้เป็นเพียงตัวหลอกข้างในมีแต่พวกลูกน้องที่เดินทางขึ้นเหนือล่องใต้

พวกเราแยกย้ายเข้าห้อง อาบน้ำผ่อนคลายครู่หนึ่ง ลูกจ้างประจำหน้าด่านเสฉวนคนหนึ่งก็พาพวกเราไปกินชาลาเปา “ทานเปาจื่อ” เดินเที่ยวถนนท่องเที่ยวอีกสองสามสาย อาหารมื้อดึกคืนนี้คือหม้อไฟน้ำมันวัวเจ้าหนึ่ง อุแม่เจ้า ผมเพิ่งรู้ว่ามื้อดึกนี้กินหม้อไฟกันได้ด้วย และเพื่อกำจัดรสเผ็ดซาในปาก พวกเราซดเบียร์เพื่อล้างปากไปหกเจ็ดกระป๋อง แต่ก็ยังหลังหัวชายุบยับจนแทบหมดสติคาที่

ที่ตลกคือ ไปหาห้องน้ำในร้านไม่เจอ ถามผู้หญิงคนหนึ่ง อาจเป็นเพราะดื่มมากไปลิ้นแข็งพูดไม่ชัด “ห้องน้ำอยู่ไหนครับ” พูดเป็น “ห้องน้ำหน้อยครับ” ผู้หญิงคนนั้นโมโหมาก ดำสวนด้วยภาษาเสฉวน “แม่แกไม่ใช่สัวมว๊ัย!” เลี้ยวหัวหัวเราะไม่หยุด

นี่เป็นทัวร์จัมจุ่มตามตำรา ใช้เวลาที่เร็วที่สุด ล้มผัสกับความโดด

เด่นของท้องถิ่น จะว่าไปแล้วผมเป็นแขก เลี้ยวหัวเป็นเจ้าบ้าน จึงเป็นผู้พาเที่ยวลวกๆ ตามสภาพ พอเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น พวกเราก็กออกจากเมืองเจิ้งตู ขั้วขึ้นทางด่วน ตลอดทางไม่ได้พูดคุยอะไรกัน ช่วงเวลาที่ผ่านมา ผมหลงรักการเดินทางไกลเช่นนี้ไปแล้ว เลี้ยวหัวก็ไม่เจอะจงจะชวนผมคุยเรื่องอะไร แต่ไม่รู้ทำไม ผมไม่รู้สึกรู้สีกเป็นคนแปลกหน้าหรือกระอักกระอ่วนใดๆ อาจเป็นเพราะภูมิหลังของเราคล้ายคลึงกันมากจริงๆ ผมคล้ายกับเห็นตัวเองอีกคน จากตัวของเขา

เราจึงต่างคนต่างมองไปนอกกระจกรถบ้าง หรือหลับพักสายตาสักตามโอกาส ดูภูเขา ดูเมฆ ดูฟ้า ทิวทัศน์เปลี่ยนแปลงไปซ้ำๆ ภูเขาสูงขึ้นทุกที ถนนแคบลงทุกที ทุกครั้งที่ตื่น จะพบว่าวิวรอบข้างเป็นป่ามากขึ้นเรื่อยๆ คำวันนั้น พวกเราลงมาเปลี่ยนเป็นรถใหญ่ที่วิ่งออฟโรดได้ดีกว่า เข้าสู่เส้นทางภูเขาเต็มตัว ขับต่อไปท่ามกลางความมืดอีกหนึ่งคืน

ในที่สุด เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น รोजนผมตื่นจากแรงกระดังกระดอนของรถลงมาสูดอากาศ ภาพแรกๆ ที่เห็นก็คือภูเขาหิมะในตำนานสีลูกที่ทอดยาวติดกัน

“ชื่อภูเขาเหินยงซาน หรือภูเขาสี่ดรุณี” คนขับรถพูดด้วยภาษาถิ่นเสฉวน “เหือกเขาแอลป์แห่งแดนตะวันออก”

ผมยืนอยู่ริมขอบทางหลวงรอบภูเขา ก้าวอีกหนึ่งก้าวก็คือเหวลึกหมื่นโยชน์ ทิวทัศน์เบื้องหน้ายอดเยี่ยม ทอดมองไปยังยอดเขาเขียวชอุ่มเป็นแพ และภูเขาหิมะสูงตระหง่านขาวสะอาดที่อยู่ถัดไป สีเขียวแซมกับสีขาวหิมะไม่เคยหลอมกลมกลืนกันถึงขั้นนี้มาก่อน บางทีอาจมีเพียงธรรมชาติเท่านั้น ที่จะผสมสีที่แตกต่างแต่เข้ากันได้ขนาดนี้ เมฆหมอกลอยวนเวียน งดงามจนต้องหวั่นไหว

ทว่าความงามที่ยิ่งใหญ่นี้กลับไม่ได้ให้ความรู้สึกขมขื่น แต่เป็นความอ่อนโยน ลึกกลับ ภูผาดรุณีทั้งสี่ พวกท่านยืนตระหง่านอยู่ที่นั่น กำลัง

ครุ่นคิดสิ่งใดกันอยู่ๆ

ผมอดแปลกใจความอ่อนไหวทางอารมณ์ที่ผุดขึ้นมาของตัวเองไม่ได้ แต่ก่อนผมก็เคยไปยังสถานที่ดังามเช่นนี้ไม่น้อยกับนายอ้วน แต่ในยามที่เริ่มรู้สึกประทับใจ เป็นต้องล้มคะมำกับถ้อยคำทศจรรย์ของนายอ้วนทุกที นานๆ จะได้แยกกับเขาลักรั้ง ความรู้สึกกลับต่างกันขนาดนี้ บางทีผมเหมาะกับการซัดๆ เขียนๆ อะไรซึ่งๆ มากกว่ามาเป็นโจรสลัดสุสานจริงจังแบบนี่

“นี่คือพี่ใหญ่ นี่คือพี่รอง น้องสาม แล้วก็น้องเล็ก น้องสาวคนเล็ก จะสูงที่สุด สวยที่สุด สูงหกพันกว่าเมตร” คนขับรถกล่าว “พวกเราเรียกว่าสี่ตระกูลนี้ พื้นที่ละแวกนี้มีแต่ชาวเผ่าเชียงกับชาวทิเบต สถานที่ที่พวกเราจะไปเป็นที่ของชาวเผ่าเชียงมากกว่าเผ่าอื่น จำไว้ว่าอย่านั่งบนธรณีประตูของพวกเรา และอย่าไปแตะขาตั้งสามขาของพวกเราด้วย”

“ขาตั้งสามขาคืออะไร” ผมถาม

“ทุกๆ บ้านของชาวเผ่าเชียงจะมีเตาตั้งกระทะอยู่ที่หนึ่งอยู่ ดูเหมือนขาตั้งสามขา ภาษาท้องถิ่นเรียกซีหมี บนซีหมีจะแขวนกระทะเหล็กไว้ใบหนึ่ง ข้างใต้กระทะไฟ ไฟนั่นคือไฟหมีนปี ไม่มีวันดับชั่วนิรันดร์ เป็นไฟที่ติดขึ้นจากหัวเชื้อที่เทพอัคคีมอบให้พวกเขาเมื่อหลายหมื่นปีก่อน ดังนั้น ไฟนั่นจึงศักดิ์สิทธิ์มาก ฉันเคยมีเพื่อนคนหนึ่ง ขากเสลดลงไปในห้องไฟนั่น ตอนหลัง...” เลี้ยวฮวบแรงฟันไปพลางเล่าไปพลาง “ฉันต้องซื้อแกะไปร้อยกว่าตัว จึงไถตัวเขาออกมาได้”

“นายเคยมาที่นี่แล้วนั้นหรือ” ผมรู้สึกแปลกใจ

เขายิ้มให้ผม “เรื่องมันยาวนะ มันเป็นเรื่องบางอย่างของฉันเอง นายไม่อยากรู้หรอก”

ผมเห็นสีหน้าของเขาก็ยิ่งรู้สึกว่ามันบึ้งเบี้ยวเข้าไปใหญ่ แต่เมื่อสูดอากาศอันแสนสดชื่น รู้สึกว่ายังเข้าตรู่อยู่ เบี้ยวสักหน่อยก็ไม่เลว

เส้นทางช่วงสุดท้ายต้องใช้รถมอเตอร์ไซด์ พวกเราเรียกคนขี่มอเตอร์ไซด์ในพื้นที่มาหลายคน ตกลงราคากันเสร็จก็ขึ้นของทั้งหมดลงจากรถ มาถึงหมู่บ้านหนึ่งที่อยู่ใกล้กับทางหลวงมากที่สุด หาแรงงานในหมู่บ้านที่ไม่ได้ออกไปทำงานข้างนอก จ้างมาสามสี่คน แอบอ้างว่าเป็นช่างภาพนักข่าว จ้างพวกเขาเป็นลูกหาบช่วยขนของแล้วเข้ามอเตอร์ไซด์อีกสองสามคัน คนคนทุกคนไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่งในภูเขา

สมัยที่ท่านยาฮ์ว่ามาที่นี่ ที่นี่คือป่าลึกเขาสูงของจริง ตอนนี้ดีกว่ายุคนั้นมากแล้ว แม้ยังผจญเรื่องยุ่งยากอยู่มาก แต่ในที่สุดก็เข้าถึงรอบๆ หน้าผาชั้นที่ว่านั้น หลังจากแต่ะพื้นมณฑลเสฉวนวันที่สาม ระยะทางที่นี้อยู่ห่างจากหมู่บ้านที่ใกล้ที่สุดราวครึ่งวัน นายอ้วนกับเมินโหยวผิงขณะนี้ น่าจะอยู่ระหว่างทางขึ้นเขาจากหมู่บ้านปาหน่ายในกว้างซี

นอกจากสภาพอากาศกับธรรมเนียมของผู้คน ความรู้สึกตอนนี้คล้ายๆ กับที่ปาหน่าย นี่ทำให้ผมอุ่นใจขึ้นเล็กน้อย พวกเราใช้ล้อขนส่งสัมภาระทุกอย่างมุ่งหน้าเดินเลาะตีนหน้าผาไปเรื่อยๆ ไม่นานก็ถึงบริเวณที่เป็นโพรงถ้ำ รูvenรู บางช่วงติดกันถี่ยิบ “รูบางรูถูกต้นไม้พวกนั้นบังอยู่ ความจริงรูถ้ำบนนั้นก็มีอีกเยอะ” คนท้องถิ่นบอกเรา หน้าผาที่มีแต่รูถ้ำเช่นนี้บนภูเขารอบๆ มิเต็มไปหมด คนท้องถิ่นเรียกถ้ำพวกนี้ว่าเทพนอนซ่อนไข่มูไม่รู้ว่าจะเขียนอย่างนี้หรือเปล่า ฟังแล้วพิลึกขบกล

ผมถามเสี่ยวฮัว “เอาไงต่อ รู้ไหมว่าถ้ำที่พวกนั้นเจอผ้าไหมจารึกเป็นถ้ำไหน” เสี่ยวฮัวส่ายหน้า “ท่านยาต่อนั้นก็ไม่ได้ขึ้นมาด้วยตัวเอง อีกทั้งผ่านไปนานขนาดนี้ ต่อให้ต่อนั้นทำเครื่องหมายทิ้งไว้ก็คงหายไปหมดแล้ว รู้แค่อายุช่วงกลางๆ ซ้ายยังอยู่สูงมากๆ เราคงต้องหาดู” พุดพลางเสี่ยวฮัวก็เริ่มสั่งให้คนอื่นแกะสัมภาระแล้วเริ่มวาดภาพหน้าผาทั้งแผ่น กำกับตัวเลขให้กับถ้ำทุกถ้ำที่มองเห็น

“หาดู?” ผมเงยหน้าขึ้นมองหน้าผาก็รู้สึกหน้ามืด นึกในใจว่า หากัน

ยังไถ่ให้ป็นขึ้นป็นลงอย่างนี้ทั้งวันใครจะทนไหว อีกอย่าง ผมพลันรู้สึกว่
ถ้าพวกนี้คู้่นๆ ชอบกล รุเยอะแยะขนาดนี้ มองขึ้นไปทำไมช่างเหมือนกับ
อุกกาบาตรพุนในอาณาจักรเจ้าแม่ซีหวังหมู่ นั่นเหลือเกิน

บทที่ 36

รับ (ตอน 1)

เหตุการณ์สุดท้ายที่อาณาจักรซีหวังหมู่ ผมปฏิเสธการระลึกถึงมันอีก เป็นการขัดขึ้นโดยกายภาพอย่างหนึ่ง ดังนั้นเมื่อผมเชื่อมโยงภาพตรงหน้าเข้ากับเหตุการณ์ก่อน ก็พลันรู้สึกว่หน้าผานี้ น่าเกลียดน่าขยะแขยงขึ้นทันที โชดหินสีเขียวดำ บวกกับรูถ้ำบนนั้น ทำให้ภูเขาทั้งลูกเป็นเหมือนซากสัตว์ยักษ์เน่าเฟะเป็นรูปพรุน ตะไคร่น้ำสีเขียวเหมือนกับน้ำหนองและเชื้อราบนซากศพ ทั่วๆ ที่ก่อนหน้านี้ผมไม่มีความรู้สึกเช่นนี้

ยังดีที่เกิดขึ้นเพียงพริบตาเดียว ลูกน้องจากเสฉวนของเสี่ยวฮั่วเป็นคนตัดตอนความคิดนี้ของผม พวกคนท้องถิ่นช่วยกันปลดเชือกลงมาจากล่อ ลูกน้องจากเสฉวนเป็นคนสั่งการให้ผูกเชือกเข้ากับตัวล็อกหน้าผามันคืออุปกรณ์ชิ้นเล็กๆ ที่สามารถปักเข้ารอยแยกโชดหิน แล้วจะขัดคาล็อกแน่นในทันที

พวกเรามีอุปกรณ์ปีนหน้าผาครบชุด เข็มขัดนิรภัย เครื่องมือไรยตัวกูญแจนิรภัย ชุดเชือก หมวกกันน็อก คาราไบเนอร์ รองเท้าปีนหน้าผา ผงแมกนีเซียมคาร์บอเนตและถุงใส่ผง สมาคมปีนหน้าผาแห่งแรกของโลกเกิดขึ้นที่ไซเวียต แต่อุปกรณ์เหล่านี้ผลิตที่สวิตเซอร์แลนด์ เห็นแล้วรู้สึกอุ่นใจมาก

แต่เลี้ยวหัวไม่ได้ทำตามหลักการขั้นตอนทั้งหมด เขาถอดเสื้อนอก ออก ลากเชือกมาผูกไว้กับเอว สวมเพียงเสื้อกล้ามแล้วเริ่มปีนหน้าผา ด้วยมือเปล่า เขาตัวผอมมาก ไม่มีกล้ามเนื้อเด่นชัด แต่ไม่รู้ทำไม เมื่อปีน ขึ้นหน้าผาก็เหมือนแสดงกายกรรม มีท่าที่ผมแม้แต่คิดยังไม่กล้าทำ จำนวนมาก ยกตัวอย่างเช่น ใช้มือข้างเดียวเกาะไว้กับแรงเหวี่ยงที่ยื่นลำออกมา ใช้แรงจากเอวส่งเท้าไปบนต้นไม้ที่อยู่ไกลมากต้นหนึ่ง ใช้หลังเท้าเกี่ยว ลำต้นไม้แล้วปล่อยมือเหวี่ยงตัวข้ามไป เมื่อเกี่ยวเกาะแรงเหวี่ยงที่อยู่นั่นบน ไม่ถึง เขามักใช้วิธีพลิกตัวตีลังกานบนหน้าผาอย่างรวดเร็ว ห้อยหัวลง เหวี่ยงขาขึ้นไปใช้หลังเท้าเกาะแล้วออกแรงม้วนตัวขึ้นในพริบตา เขาทำท่า พวกนี้อาจคล่องแคล่ว ซ้ำยังมีความงดงามเป็นพิเศษอย่างหนึ่งด้วย

สิ่งที่น่าสนใจที่สุดคือความเร็วของเขา ผมได้เห็นกับตาตัวเองแล้วว่า วิชาเหินหลังไต่ผนังคืออะไร ยกเว้นเจอจุดที่ได้ข้ามไปยากจริงๆ นอกนั้น เขาจะไต่ด้วยความเร็วสูงมากทั้งสิ้น ถึงขั้นเดินทางได้เร็วกว่าเดินทางราบ ธรรมดาเสียอีก แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น กว่าเขาจะปีนจนถึงยอดหน้าผาก็ใช้เวลาไปเกือบสี่ชั่วโมง สุดท้ายเมื่อเขาอยู่บนที่สูง ผมแทบมองไม่เห็นตัว ของเขาแล้ว จนกระทั่งเขาโยนเชือกลงมา พวกเขาก็ตระหนักว่าเขาไปถึงยอด เรียบร้อย

คนด้านล่างปรบมือให้อย่างยกย่อง ผมเองก็อดนับถือไม่ได้ นึกในใจว่าไอ้หมอนี่ตอนฝึกจ้าว คงฝึกวิชา “ไซอิ๋ว” ไปด้วยแน่ๆ

อาศัยเชือกที่เขาขึ้นไป พวกเราส่งอุปกรณ์ทุกอย่างขึ้นไปด้วย รอกเลื่อนตัวหนึ่ง มีเชือกเจ็ดเส้นโยนลงมาจากด้านบน ทำเป็น “บันได” สำหรับช่วยปีนหน้าผาเจ็ดเส้นด้วยกัน ผมไม่รู้ว่เชือกพวกนี้ใช้งานอย่างไร แต่ดูจากฝีมือของเลี้ยวหัว ผมพลันตระหนักได้ว่าเชือกพวกนี้อาจเตรียมไว้สำหรับผม

ผมไม่ได้รู้สึกละอายใจตรงไหน รู้สึกแต่เพียงหวาดกลัวเท่านั้น ถ้า

แค่ให้ผมปั่นขึ้นไปเฉยๆ ผมอาจพอรับได้ แต่ถ้าให้ผมต้องไต่ข้ามไปมา ระหว่างเชือกโลหะก็ เขียวเอ๊ย ผมไม่กล้ารับประกันจริงๆ ว่าจะสามารถยันไว้ ไม่ตกลงมาตายได้นานแค่ไหน

จากนั้นลูกน้องจากเสฉวนช่วยกันประกอบสิ่งที่เรียกว่า “รัง” มันทำจากเหล็กเส้น รูปร่างคล้ายกับอู้งเลียบ ภายในกรงเล็บสามารถใส่ถุงนอนได้หนึ่งใบ บนถุงนอนกับกรงเล็บ ล็อกไว้ด้วยวงแหวนโลหะกลวง แกนกลางอู้งเลียบอยู่ด้านในถูกชักตึงขึ้นแขวนไว้กับหน้าผา

ผมเข้าใจนิยามคำว่ารังทันที นี่เป็นที่พักนอนของเราบนหน้าผา มีน้ำละ ถึงต้องเรียกมันว่ารัง

ลูกน้องเสี่ยวฮั่วบอกผมว่า นี่เป็นสิ่งประดิษฐ์ของคนฟินแลนด์ เป็นอุปกรณ์ของนักถ่ายภาพนก ใช้ถ่ายภาพเหยี่ยวชนิดหนึ่ง เหยี่ยวชนิดนี้ทำรังอยู่บนหน้าผา จับตามองได้ยากมาก พวกเขาประดิษฐ์อู้งเลียบเช่นนี้ ใช้ถุงนอนใบนี้ สามารถดำรงชีพอยู่บนหน้าผาโดยไม่ต้องลงสู่พื้นดินได้เป็นเดือนๆ รู้อำบนหน้าผามีมากเกินไป พวกเราคิดจะคันดูให้ครบ อย่างน้อยๆ ต้องกินเวลาเป็นอาทิตย์ๆ ขณะที่หน้าผานี้สูงมาก คนธรรมดาขึ้นไปเที่ยวหนึ่งอาจใช้เวลาหนึ่งวัน ดังนั้นจึงต้องอยู่แต่บนนั้น

รังจะติดตั้งไว้บนยอดหน้าผา บริเวณนั้นมีแสงแดดมาก ตะไคร่น้ำน้อย ไม่อับชื้น อีกหนึ่งขั้นตอนสุดท้ายก็คือยกตัวผมขึ้นไป

ผมมีประสบการณ์ปีนหน้าผามาก่อน คราวนี้ไม่ถึงกับขายหน้าจนเกินไปนัก เพียงแต่เมื่อถึงช่วงกลาง มองลงด้านล่างเห็นแต่เพียงพุ่มไม้เขียวเป็นแพ รู้สึกหวียวๆ นึกถึงหน้าผาชายขอบบึงงู ในหัวผุดวาทหลายสิ่ง แล้วก็อดทึ่งในความเปลี่ยนแปลงของตัวเองไม่ได้ หากเป็นเมื่อก่อน มาถึงสถานที่เช่นนี้ต้องเข่าอ่อนเป็นแน่ แต่ขณะนี้กลับเยือกเย็น นิ่งได้ถึงขั้นนี้

เมื่อถึงยอดหน้าผาชั้น ดวงอาทิตย์ก็คล้อยตกลงแล้ว มันคือสุดขอบหน้าผาแล้วจริงๆ แทบไม่มีที่ให้วางเท้า ด้านบนเป็นต้นไม้กับพุ่มไม้

เตี้ยๆ งอกอยู่ ภายใต้แสงอาทิตย์อัสดง ภูเขาหิมะอันสูงตระหง่านทว่า
งดงามอ่อนช้อยรอบทิศ แลดูลึกลับเกินหยั่ง ส่วนหน้าผาหินรอบตัวเริ่มมี
หมอกขาวลอยฟุ้ง ใต้แสงสลัวของยามเย็น เงามืดที่หลบแสงอยู่ใน
หุบเขานั้นมืดสนิท คว้นไฟจากหมู่บ้านชุมชนที่อยู่ไกลลิบ กับทุกสิ่งสรรพนี้
ผสมผสานเป็นภาพอันน่าพิศวง

เสี้ยววันนี้อยู่บนโซดหินก้อนหนึ่งสองเท้าปล่อยกว้างอยู่กลางอากาศ
ข้างใต้คือเทวสิทธิ์มันโยชน์ เขาทอดสายตามองไกลไปยังคีรีหิมาลัย ดวงตา
เรียงประกายของความเลื่อมใสศรัทธา

บทที่ 37

ธ (ตอน 2)

ผมกับเลี้ยวหัวมีจังหวะที่รู้จักกันอยู่บางอย่าง อาจเป็นเพราะพื้นเพผมหลังคล้ายกันมาก หรืออาจเป็นเพราะบ้านสกุลเดียวกับบ้านสกุลผู้มีสายพานเชื่อมโยงที่อธิบายไม่ได้อย่างหนึ่งอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นความรู้สึกนี้ทำให้ผมไม่รู้สึกกระอักกระอ่วนหรือปรับตัวไม่ถูก แต่กลับทำให้ผมเข้าใจความรู้สึกของเขาขณะนี้ จึงนั่งลงเงียบๆ ด้วยเช่นกัน

สายลมในยามย่ำค่ำ มีความเย็นสบาย ที่นี้เป็นโลกอีกใบหนึ่ง คุณเพียงต้องนั่งลงตรงนี้จะเข้าใจ คุณไม่มีเส้นทางไหนให้กลับลงไป และไม่มีเส้นทางไหนเชื่อมต่อไปถึงที่อื่นอีก สิ่งที่คุณมีอยู่ทั้งหมดคือโชดหินไม่กี่ก้อนรอบๆ นี่เท่านั้น แต่ทั้งสองข้างเป็นเหลี่ยมสุดหยั่ง ม่านหมอกสะสมรวมตัวกันช้าๆ ได้ฝ่าเท้า ผมนั่งอยู่เฉยๆ ชะเง้อมองดูรอบทิศจากดอยสูงร้อยเมตร ยอดดอยโดดเดี่ยวอันละม้ายคล้ายกันที่ไกลห่าง เรียงรายลูกต่อลูก พลันเกิดความรู้สึกมหัศจรรย์เสมือนหนึ่งตนนั้นเป็นผู้วิเศษ เพียงแค่ยกเท้าขึ้นก็สามารถไจหนะยานจากหน้าผาแห่งนี้ ย่ำอย่างลงบนทะเลเมฆหมอก ก้าวข้ามนทีแห่งหินผา เห็นฟ้าไปสู่หิมาลัยอันไกลโพ้น

ผมพลันเข้าใจบรรดาผู้บำเพ็ญเพียรวิธีเขียนทั้งหลายแหล่ ในสมัยนั้นพวกเขาป็นได้ขึ้นมาเหนือภูผาหิน มองเห็นภาพอันยิ่งใหญ่ที่ตรงหน้า

ภายใต้มนต์เสน่ห์อันแรงกล้าเยี่ยงภพภูมิแห่งเทวาลัย มันเป็นไปได้อย่างมากจริงๆ ที่จะฟันเชือกเพียงเส้นหนึ่งที่มีอยู่นั้นทิ้ง ชั่งตัวเองจนตายอยู่บนหน้าผาชันแห่งนี้

คืนนั้นไม่มีการพูดคุย ด้วยความเร่งรีบ พวกเราสั่งอุปกรณ์เข้ามาได้เพียงสองชุด ขณะเดียวกันก็ไม่อยากให้การทำงานของพวกเราเปิดเผยเกินไป เสี่ยวฮั่วบอกว่า แคเราสองคนก็พอแล้ว พวกเรามีเวลาสองวันสำหรับการค้นหาเบื้องต้น รอจนคณะของท่านย่าไปถึงริมทะเลสาบที่ป้าหน่ายเตรียมการทุกสิ่งแล้วเสร็จ พวกเราจึงจะดำเนินการขั้นต่อไป

ท่านย่าฮั่วปักใจเชื่อว่าอีกครั้งหนึ่งของหอบ้านสกุลจางฝังอยู่ใต้ทะเลสาบ ใต้อาคารนั้นฝังร่างบรรพชนของบ้านสกุลจางทุกชั่วคน และเพื่ออำพรางอัตลักษณ์ตัวตน คนเหล่านี้ก่อนลงฝังต้องตัดมือขาทั้งแล้วใช้เหล็กเหลวฉนิกโลง

บ้านสกุลจางลึกลับขนาดนี้ สืบทอดต่อกันมานับร้อยปีไม่ขาดตอน แต่แทบไม่มีเรื่องเล่าขานร่ำลือใดๆ เลย พวกเขามาจากไหนกันแน่ แล้วทำอะไรกันบนภูผาพิศมณีนี้นี้ เหตุใดเมื่อพวกเขาตายไปต้องใช้เหล็กเหลวฉนิกโลง หรือจะเป็นอย่างที่ท่านย่าฮั่วกล่าวไว้ ที่แท้พวกเขาคือปีศาจ เมื่อตายไปศพจะเกิดการแปรเปลี่ยนเป็นภัยมหันต์

ไม่มีใครรู้ทั้งสิ้น เมื่อหลายร้อยปีก่อนต้นเหตุที่ช่างซื่อเหลยช่วยออกแบบหอบ้านสกุลจางที่หลบแสงจากทุกทิศแห่งนี้เพื่อเก็บซากร่างโครงกระดูกของพวกเขาคืออะไร และพวกเขาปรับความเข้าใจบางอย่างให้ตรงกันกับฮ่องเต๋ไฉนุคนั้นได้อย่างไร

ผมนึกถึงภาพแปลนอย่างซื่อเหลยนั้น ใจกลางของเรือนโบราณชั้นสุดท้าย โลงยักษ์ที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวชั้นนั้นน่าจะเป็นชั้นบรรจบบรรพชนรุ่นแรกๆ ของบ้านสกุลจาง เมื่อปลายยุคปี 70 ของศตวรรษที่ 20 สถานที่แห่งภารกิจแรกของคณะสำรวจทางโบราณคดีก็คือที่นั่น ณ ที่แห่งนั้น

พวกเมนโหยวผิงจะพบเจอกับสิ่งใด

ถ้าเป็นเมื่อก่อน ผมจะต้องถูกเผาเป็นจุณไปด้วยความกระหายใคร่
รู้อย่างร้อนแรง แต่ความรู้สึกของผมขณะนี้คือ สิ่งที่อยู่ ณ ที่นั่น ต้องเป็น
สิ่งที่ผมไม่ต้องการเห็นอย่างแน่แท้ มันไม่มีทางเป็นของดีอย่างแน่นอน

คำคิณั้น ผมลอยคว้างอยู่ในอุ้งเล็บของ “รัง” บนหน้าผา ขดตัว
นอนอยู่ในถุขนอนโดยมีเชือกนिरภัยผูกเอาไว้อย่างแน่นหนา ตะเกียง
น้ำมันก๊าดขนาดเล็กแขวนอยู่ด้านบนแผ่ลำแสงส่องสว่างเป็นรูปพัด เสี้ยว
ฮัวนอนหลับไปแต่หัวค่ำแล้ว ลีกลงไปได้เหวหลายร้อยเมตร มองเห็นแสง
ไฟของพวกคนข้างล่างเป็นหย่อมๆ เสียงจากด้านล่างเมื่อส่งขึ้นมาถึงข้าง
บนถูกลมตีจนเป็นเสียงร้องคร่ำครวญดุจผีสิง จับใจความไม่ได้ การเข้า
นอนเช่นนี้ทำให้ผมรู้สึกเหมือนฝัน ไม่มีทางคิดถึงเลยว่าสักวันผมจะมา
อยู่ในเหตุการณ์เช่นนี้ ทว่าผมไม่ได้ใช้ความพยายามสักเท่าไรก็ผล็อย
หลับไปแล้ว

ง่ายดายจนผมเองยังรู้สึกกลัว ก่อนที่สติจะวูบดับหายไปไหนผม
ผมพลันตระหนักขึ้นได้ว่า

ผมเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ

บทที่ 38

เชือกคู่

สองวันต่อมานี้ ผมใช้ชีวิตเยี่ยงจิ้งจกหรือนักหาสมุนไพรรชาวเผ่าเซียงที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่เมื่อยุคก่อน เนื่องจากไม่เกี่ยวกับเนื้อหาหลักมากนัก จึงขอเล่าข้ามๆ

ผมเริ่มจากนักปีนหน้าผามือใหม่ที่มีประสบการณ์จริงเพียงเล็กน้อยคนหนึ่ง เริ่มสามารถอาศัยเชือกเหล่านั้นคลานไต่ไปตามหน้าผาได้ตามลำพัง พวกเราเริ่มจากบนสู่ล่าง เข้าไปค้นหาในถ้ำที่ละถ้ำ ขั้นตอนทั้งหมดความจริงเป็นเรื่องสนุก แต่อธิบายเป็นคำพูดไม่ถูก ถ้าพวกนี้ส่วนมากไม่ลืก ส่วนใหญ่เป็นรอยแยกภูเขาตามธรรมชาติ มองเห็นเหมือนถ้ำ ความจริงลึกลับเพียงหนึ่งช่วงแขน เบียดตัวเข้าไปยังไม่มีด แต่แม้จะเป็นเช่นนี้ พวกเราก็กังพบเจอโครงกระดูกที่ไม่สมบูรณ์จากถ้ำจำนวนไม่น้อย บางส่วนม้วยผมยังเห็นชัด แต่โครงกระดูกส่วนใหญ่ตกเกลื่อนกระจาย เห็นได้ว่าถูกลั้วทะกิน

นึกถึงความเด็ดเดี่ยวของพวกเราที่ตัดเชือกทิ้งไป ตอนแรกรู้สึกว่าการมุ่งมั่นนี้น่าประทับใจ แต่เมื่อเห็นโครงกระดูกเหล่านี้เข้า โครงกระดูกในถ้ำเปลี่ยวกลับทำให้ผมรู้สึกขุ่น ไม่รู้ว่าจนถึงวาระสุดท้าย พวกเขารู้สึกอย่างไร อาจมีบางคนเกิดภาพหลอนในยามทิวจัด ซึ่งน่าจะเป็นผลสำเร็จ

สูงสุดจากความพากเพียรของพวกเขาแล้ว

เหตุการณ์ราบรื่นเกินคาด ช่วงเช้าของวันที่สองเท่านั้น พวกเราก็พบถ้ำที่พวกเขาเจอผ้าไหมจารึกนั้นแล้ว เหตุที่แน่ใจว่าใช่ เพราะรอบๆ ปากถ้ำมีร่องรอยการตอกตริ่งที่เห็นชัด ถ้ำสูงเท่าครึ่งคน ลึกกว่าถ้ำอื่นๆ ทั้งหมด แต่ก็ยังสามารถมองเห็นกันถ้ำได้ในปาดเดียว ข้างในมีโครงกระดูกนั่งขัดสมาธิอยู่ร่างหนึ่ง

เรียกโครงกระดูกบางที่อาจไม่เหมาะ เพราะซากศพนั้นมีรูปทรงมนุษย์ที่สมบูรณ์ แต่ก็ไม่ใช่म्मมี เหตุที่ซากกระดูกยังคงรูปมนุษย์อยู่ได้ เป็นเพราะบนตัวของเขาสวมชุดเหล็กเอาไว้ชุดหนึ่ง

ชุดเช่นนี้เป็นอุปกรณ์สำหรับฝึกบารมีอย่างหนึ่งของผู้บำเพ็ญเพียรในพื้นที่บ้าน ว่ากันว่าธรรมเนียมเช่นนี้ในพื้นที่เสฉวนยุคโบราณมีไว้สะกดตัณหาราคะ ผมไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านพื้นที่บ้าน ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน เพียงแต่รู้สึกเหนื่อยแทนเขาที่ต้องแบกชุดโลหะหนักอึ้งทั้งตัวเช่นนี้ ปีนขึ้นมาถึงที่สูงขนาดนี้

ชุดเหล็กกลายเป็นโครงโซ่เหล็ก แต่ใช้เหล็กเก่า ชุดทั้งชุดสนิมเซาะจนติดเป็นเนื้อเดียวกัน โครงกระดูกข้างในหลุดลุ่ยหมดแล้ว แต่ด้วยมีเปลือกนอกหุ้มไว้ จึงตั้งอยู่ในท่าเดียวกับตอนตาย ผั่งถ้ำสีดำมืดรอบๆ ตัวศพ มีหลุมที่เกิดจากการทุบจำนวนมาก ดูเหมือนผ้าไหมจารึกจะเก็บไว้อยู่ที่นี้ บัดนี้ถูกปล้นชิงไปจนหมดสิ้น

คนผู้นี้ไม่รู้คือใคร ดูจากมวยผมบนกะโหลกไม่ใช่ผมหงอก คงไม่ใช่คนแก่ เขามาจากไหน เคยทำเรื่องอะไรบ้าง ก่อนตายคิดเรื่องอะไรอยู่ ทุกครั้งที่พบศพหนึ่งศพ ผมก็จะอยากรู้เรื่องราวพวกนี้

เพราะเงาของเราสองคนคงบังแสงที่สองเข้าถ้ำ เสียวฮัวจึงเปิดไฟฉายตอนที่ชีวชีวเล่าให้เราฟัง ช่วงท้ายของการชุดเจาะค้นหาเมื่อครานั้นเกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้น แต่ทุกสิ่งที่นี่ไม่เหมือนกับเป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์

สำคัญ อีกอย่าง ปฏิบัติการครั้งนั้นเป็นปฏิบัติการยิ่งใหญ่ มีผู้เข้าร่วมจำนวนมากก็เพื่อแสวงหาถ้ำนั้นหรือ

ถึงแม้ตอนนั้นพวกเขาต้องค้นหาทुरुถ้ำจนทั่วหน้าผาบริเวณนี้ แต่ก็ไม่น่าจะถึงขั้นต้องให้ออกโรงกันหมดทั้งเก้าสกุลใหญ่ ขบวนทัพที่ยิ่งใหญ่อย่างไม่เคยมีมาก่อนเช่นนี้ย่อมต้องเกิดจากคำเชิญชวนของคนคนหนึ่ง คนคนนั้นย่อมต้องพิจารณาแล้วว่า สถานการณ์มีความจำเป็นให้ต้องทำเช่นนั้น เหตุที่ต้องระดมของคนจากทั้งเก้าสกุลใหญ่น่าจะเป็นเรื่องถูกต้องแล้ว

ภาพที่เราเห็นเบื้องหน้านี้ต้องเป็นภาพหลอกอย่างหนึ่งเป็นแน่
แล้วก็คาดไม่ถึง ข้างหลังศพโบราณศพนี้ พวกเราพบว่าบนผนังหินมีรอยดินโคลนแตกร้าวประหลาด เมื่อขูดดินโคลนออก กลับเจอผนังปูนผนังด้านหลังเกิดจากการนำเอาหินภูเขาของที่นี่คลุกผสมกับปูนแล้วนำมาก่อ การเจอปูนในสถานที่เช่นนี้ ผมรู้สึกทำใจรับไม่ได้ เห็นได้วก่อนที่พวกเขาเหล่านั้นจะถอนกำลังกลับ ได้ปิดตายที่นี่

“ท่านอย่าเล่าเรื่องนี้ให้นายฟิงหรือเปล่า” ผมมองดูผนังปูน นี่ทำให้ผมกังวล การก่อผนังปูนปิดรูถ้ำแสดงว่าข้างในมีอันตรายมหันต์ที่จำเป็นต้องกักขังไว้ แต่ท่านอย่าไม่เคยเล่าให้พวกเราฟัง แม้กระทั่งเอ่ยถึงการปิดตายที่นี่ก็ไม่เคย

“คราวนั้นท่านอย่าเป็นกลุ่มแรกที่ถอนกำลังกลับ การปิดผนึกที่นี่น่าจะเกิดขึ้นโดยฝีมือคนอื่นภายหลังคนบ้านสกุลฮั่วจากไปแล้ว” เสี่ยวฮั่วกล่าว “ถ้าหากท่านอย่าอยากทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ ไม่น่าจะต้องมีลูกเล่นกับเรา”

พูดพลางเขาหยิบหินก้อนหนึ่งข้างๆ ทุบผนังปูนสองที่ผนังหินไม่ขยับ แต่ผิวปูนชั้นนอกหลุดล่อนออกไป แล้วพวกเรา ก็พบความเปลี่ยนแปลงทางสีของปูนชั้นใน มันเป็นสีแดงคล้ำ

จะว่าเป็นสีแดง ความจริงมันออกไปทางสีเหลืองน้ำตาลเข้มมากกว่า

เหมือนสีน้ำสนิม ผมหยิบเศษปูนก้อนหนึ่งขึ้นดม ไม่ได้กลิ่นแปลกปลอม
 แม้จะยังไม่แน่ใจ แต่ผมนึกขึ้นได้ทันที นี่อาจเป็นเลือด ท่านย่า
 บอกกับพวกเราว่า เมื่อตอนสำรวจที่นี่ได้เกิดเหตุร้ายขึ้น ที่นี้มีคราบเลือด
 แสดงว่าพวกเรามาถูกทางแล้ว เพียงแต่คราบเลือดปรากฏขึ้นด้วยลักษณะนี้
 ทำให้ผมรู้สึกว่ามันมีปัญหา

ผมเคยเห็นคราบเลือดคล้ายๆ แบบนี้นบนแท่นเชือดของโรงฆ่าสัตว์
 ตอนนั้นผมกับอาสาสมัครไปหาซื้อของไหว้รับตรุษจีน คราบเลือดเก่าให้ความ
 รู้สึกกดดันยิ่งกว่าเลือดสดๆ

แต่ว่าเมื่อเลี้ยวหัวตุนต่อไป เศษปูนแตกกล่อนมากขึ้นๆ ผมก็พบ
 ความผิดปกติ เนื้อปูนเป็นก้อนๆ ข้างในเป็นสีเช่นนี้ทั้งหมด ยิ่งเจาะเข้าไป
 ลึกลึกก็ยิ่งเข้ม เข้าใกล้สีแดงจริงๆ มากขึ้นทุกที ถึงขั้นที่ว่าไม่รู้เพราะคิดไป
 เองหรืออย่างไร ผมเริ่มได้กลิ่นคาวเลือด

เลี้ยวหัวก็มีสีหน้าแปลกใจ ทุนต่อไปอีกสองสามครั้ง รื้อเอาหิน
 ออกมาสองสามก้อนแล้วก็หยุด ร้อง “เอ๊ะ”

ผมมองดูหลุมที่เขาทุน เนื้อปูนด้านในเป็นสีแดงล้วนเหมือนกับปูน
 นี้ผสมด้วยน้ำเลือดจริงๆ

หากมีคนบาดเจ็บหรือล้มตายไม่น่าจะมีเลือดไหลออกมาขนาดนี้
 อีกอย่าง เลือดพวกนี้ซึมลงเนื้อปูน มีอย่างไ้ไหน ซึมลงไปได้ลึกขนาดนี้

“เป็นไปได้ไหมว่า ตอนนั้นพวกเขาถือเคล็ดบางอย่าง ผสมเลือด
 หมาลงไปในปูนเพื่อป้องกันสิ่งชั่วร้าย” ผมถามเลี้ยวหัว

เลี้ยวหัวพลิกดูก้อนปูนบนพื้นพูดว่า “ยิ่งขุดลึกคราบเลือดยิ่งเข้มข้น
 ในปูนมีเลือดผสมมากขึ้น แต่พื้นผิวชั้นนอกไม่เยอะ แสดงว่าเลือดนี้ซึม
 จากข้างในออกมาข้างนอก” เขาจับปูนที่เป็นสีดำ “ข้างในไม่สัมผัสกับ
 ออกซิเจน ธาตุเหล็กในเลือดไม่ทำปฏิกิริยากับออกซิเจน สีจึงไม่จางลง”

“เลือดซึมจากข้างในออกมา?” ผมนึกดูว่ามันมีเหตุผลอะไร ความ

รู้สึกไม่ใช่ว่าหนึ่งแม่ชานไปทั่วร้าง ผมพลันนึกถึงสุสานศพโลหิต

เสียวหัวใช้หินทุบต่อไป ปูนที่ผสมเลือดแม่ไม่แข็งเกินไปนัก แต่เมื่อส่วนที่ร่วนซุยด้านนอกถูกทุบออกหมดด้านในก็มีเศษหินเยอะขึ้นเรื่อยๆ จนทุบต่อไปไม่ได้ พวกเราจึงให้ด้านล่างส่งก้อนปอนด์ขึ้นมาให้ ค่อยๆ ทุบหินออกทีละนิด

การผสมหินเข้ากับปูนพอกๆ กับคอนกรีตผิวถนนสมัยนี้ ทนต่อแรงบดทับได้ดีมาก พวกเราต้องทุบเอาปูนที่อยู่ระหว่างหินออกแล้วจึงจัดเอาหินออกมา ทำให้คืบหน้าเชื่องช้า ในพื้นที่อันคับแคบเราสองคนเหวี่ยงช้อนหลังอย่างรวดเร็ว และพอประสานงานกันผิด ก็ถูกก้อนของอีกฝ่ายทุบโดนนิ้วโดนหัว ชอกช้ำเกินบรรยาย

ไม่รู้เหมือนกันว่าชุดนานแค่ไหน ด้านนอกมีดสนิทไปหมดแล้ว เมื่อจัดหินก้อนหนึ่งออก ผมก็พลันเจอกระดูกท่อนหนึ่งฝังอยู่ในปูน

ผมกับเสียวฮั่วสบตากันแวบหนึ่ง รีบเร่งมือขึ้นอีก เมื่อจัดหินที่อยู่รอบๆ ออก ซากร่างอันแปลกประหลาดร่างหนึ่งก็ปรากฏออกมา

มันคือซากศพที่ย่อยสลายจนหมดแล้วแต่ไม่หลุดกระจาย พวกเราเพียงขุดออกมาเล็กน้อยก็สามารถมองเห็นกะโหลกศีรษะกับกระดูกท่อนแขน ส่วนอื่นๆ ยังฝังอยู่ในคอนกรีต เนื้อกระดูกเป็นสีเหลือง แทบจะแตกเป็นเสี่ยงๆ สามารถยืนยันได้ว่าเป็นศพมนุษย์ แต่ก็มีแตกต่างเล็กน้อย เพราะบนกระดูกเหล่านี้ มี “ขน” ประหลาดปกคลุมอยู่หนึ่งชั้น เมื่อส่องดูอย่างละเอียดก็จะเห็นว่า ด้านบนนั้นคือ “เส้นผม” ตัดเต็มไปหมดเหมือนเชื้อรา ขวนขวานลุก

ผมชะงักเข้าไปดูใกล้ๆ อย่างละเอียด ริมปลักเสียวฮั่วอกไม่ให้แตะตัว ผมเองก็ถอยหลังสองสามก้าวเช่นกัน ไม่รู้ว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่ พอเห็นเส้นผม ผมก็จะตั้งท่าป้องกันตัวเต็มสูบทันที

สิ่งเหล่านี้มองดูเหมือน “เส้นผม” แต่เมื่อถึงจุดที่รู้ เส้นผมพวกนี้ยึด

ติดอยู่กับกระดูก มืออยู่ในกระดูกแทบทุกท่อน เส้นผมเหมือนงอกออกมาจากกระดูกเหล่านี้ และเป็นเพราะเส้นผมที่เปื่อยแล้วแห้งกรอบ เมื่อสัมผัสก็แตกเป็นเศษเล็กๆ ถูกของเหลวจากศพแปะติดอยู่บนผิวกระดูกจำนวนมาก

เสี้ยวฮั่วสวมถุงมือ หยิบก้อนมาเคาะเปิดกะโหลกที่ฝังอยู่ในคอนกรีตนั้น เคาะสองสามที กะโหลกก็แตก หันฝั่งที่ใช้จัดตะปูเขี่ยเอาเศษชิ้นกะโหลกออก ส่องไฟฉายเข้าไป ก็เห็นด้านในหัวกะโหลกอัดแน่นไปด้วยวัตถุคล้ายเส้นผมด้วยเช่นกัน

“ແ່ງແລ້ວ” เสี้ยวฮั่วร้องออกมาคำหนึ่ง

ผมก็นึกได้ทันที ความสูญเสียอันหนักหน่วงของพวกเขาคราวนั้น ต้องไม่ใช่เพราะอุบัติเหตุ ดูท่าแล้ว พวกเขาเผชิญกับบางสิ่งต่างหาก บางสิ่งที่ลึกลับ

ก่อนหน้านี้ผมก็แปลกใจมาตลอด ขบวนการที่แข็งแกร่งขนาดนี้ต่อให้เจอกับดักกลไกแยบยลแค่ไหนก็ไม่ควรเป็น “เหตุการณ์สำคัญ” ไปได้ แก้วสกุลเก่าแก่ไม่ใช่โจรกระจอก ต่อให้มีคนตายสักคนสองคน ด้วยฝีมือและประสบการณ์ของคนคณะนั้นจะต้องรีบหาทางหนีได้ในทันที แต่ในบางเวลา ต่อให้คุณมีฝีมือดีแค่ไหนก็ไม่มีประโยชน์

ผมลำบากใจเล็กน้อย หากเป็นอย่างนี้ การเปิดรูถ้ำนี้ก็อันตรายมาก ไม่รู้ว่าสถานการณ์ข้างในถ้ำเป็นอย่างไร แต่ข้างหลังยังต้องมีศพอีกแน่ เกิดหุบไปหุบมาเจอผีแม่ย่าคลานออกมาลักตัว พวกเราคงแย่ อีกอย่างก็ไม่ว่าเส้นผมพวกนี้เข้าไปงอกอยู่ในหัวกะโหลกได้อย่างไร

ผมบอกความกังวลให้เสี้ยวฮั่วรู้ คิดไปคิดมาก็สวมเสื้อผ้าอย่างมิดชิด สวมถุงมือสองสามชั้น สวมแว่นตาป้องกัน แล้วใช้ผ้าก๊อซพันใบหน้าที่อยู่นอกผิวหนังทั้งหมดอย่างแน่นหนา เหมือนคนเป็นแผลไฟไหม้ขั้นรุนแรง จนแน่ใจว่าไม่มีอวัยวะส่วนไหนอยู่นอกผิวหนังอีกแล้ว เราจึง

เริ่มพูดกันต่อ

คราวนี้เรื่องเหี่ยวหุ่มหลังไม่มีแล้ว เพราะเหี่ยวถูกกักไว้ข้างในหมด ไม่ถึงลิบนาที ซอกลับทุกจุดของผมเริ่มประท้วง ผมจำต้องเกาะฯ ไปพลาญ ขุดเจาะรอบตัวศพไปพลาญ ระมัดระวังเหมือนทำงานสำรวจทางโบราณคดี

แล้วเราก็คาดไม่ผิด ซากศพที่สองถูกเจอแทบในทันที มันแทบจะ กอดอยู่กับศพที่หนึ่งตามด้วยศพที่สามอยู่ในตำแหน่งเดียวกันกับศพที่สอง กำลังกอดร่างศพที่หนึ่งอยู่เช่นกัน และทั้งหมดก็เป็นเหมือนศพที่หนึ่ง บน กระดูกเต็มไปด้วย “เส้นผม” พวกนั้น

ขุดกันต่อไปจนถึงด้านหลังก็เป็นก้อนหินกองปิดไว้เฉยๆ ปูนอัด เข้ามาไม่ถึงข้างในนี้ บนหน้าผาไม่มีอุปกรณ์อัดคอนกรีตขนาดใหญ่ การใช้มือตักราดเอานั่นไม่สามารถอัดเข้าไปลึกมากนัก นั่นทำให้งานขุดเจาะ เร่ง่ายขึ้น ซากศพจำนวนมากกว่าถูกขุดตามออกมา สิ่งที่ชวนแปลกใจคือ โครงกระดูกทุกร่างกอดกันหมด ที่แรกผมนึกว่าพวกเขาต่อสู้กัน แต่เมื่อ ขุดไปๆ ก็ตระหนักได้ พวกเขา กำลังผลักดันคนด้านหน้า เหมือนต้องการ ดันคนข้างหน้าให้ออกไป

ผมพลันรู้สึกเหมือนเห็นภาพเหตุการณ์ในอดีต คนด้านนอกเทปูน เข้าด้านใน คนด้านในถูกกองหินหนักทับไว้ ตะโกนร้องบอกว่าอย่าทำ ดัน คนข้างหน้าออกไปข้างนอก แต่เส้นผมจำนวนมากมหาศาลเลื้อยไต่มาตาม ซอกหิน กลืนกินพวกเขาทั้งหมด พวกเขาโอดร้องครวญคราง ก้อนหินที่ ทับถมลงมาทำให้พวกเขาเดินทางต่อไปไม่ได้ ชัดขึ้นดินรอนอย่างเจ็บปวด และสิ้นหวัง ปูนถูกกระทุ้งอัดเข้ามาจากด้านนอกเหมือนเสากระทุ้งประทุ เมือง บีบอัดเศษหินให้แตกเป็นผง บีบอัดพวกเขาให้ร่างแหลก เลือดของ พวกเขาไหลมากองรวมกัน ผสมเข้ากับน้ำปูนที่ไหลทะเข้ามา

นี่ไม่ใช่เหตุการณ์ที่สามารถบรรยายได้ด้วยคำว่าความตาย เหล่า ลูกจ้างในอดีตท้ายที่สุดต้องตายไปด้วยวิธีนี้ มิน่าพวกแกสกุลง

หวาดหวั่นพรึ่นพริ้ง ไม่ยอมกล่าวถึง เลี้ยวหัวขมวดค้อมองผม ดึงถุงพลาสติกที่คลุมหัวไว้ออกใช้นิ้วขีดเหงื่อที่ปอยผมปาดไปด้านหลังแล้วพูดว่า “นายเป็นฝ่ายถูก การปิดปากถ้านี้ไม่ได้เกิดขึ้นภายหลังท่านย่าฮั่วจากไปแล้ว แต่เป็นการปิดถ้ำตันที่ภายหลังเกิดเรื่อง จึงทำให้เกิดภาพน่าสยดสยองแบบนี้ ท่านย่าน่าจะรู้เรื่องนี้ด้วย ทำไมท่านจึงไม่บอก”

“มันก็ไม่แน่” ผมกล่าว “อาจเป็นหลังจากที่ท่านจากไปแล้ว พวกคนที่เหลือยังไม่ยอมตัดใจ อยากลองอีกครั้ง ทำให้เกิดเรื่องแบบนี้”

เลี้ยวหัวสายหน้า “นายรู้ไหมว่าการติดตั้งเครื่องเทปูนบนหน้าผาชั้นแบบนี้ต้องใช้เวลาและกำลังมากมายขนาดไหน พวกเขาพอเกิดเรื่องขึ้น ยังไม่ทันได้หนีออกจากถ้ำ ปูนก็เริ่มเทแล้ว นี่แสดงว่า...

เขาทำท่าจะพูดแล้วก็หยุด ผมเข้าใจความหมายของเขาทันที “นี่เป็นสถานการณ์ที่เตรียมไว้ล่วงหน้า มีเครื่องเทปูนเป็นหลักประกัน พวกเขาคาดเดาว่าข้างในจะมีอันตรายแบบนี้ ก่อนจะเข้าไปจึงเตรียมการเอาไว้พร้อมสรรพ หากเกิดเรื่องขึ้นข้างใน ก็จะเทปูนขังพวกเขาไว้”

“พวกเขาสมควรใจเอง” เลี้ยวหัวมองดูกองซากศพ “ฉันค่อนข้างรู้สึกสบายใจขึ้นหน่อย”

“แต่ดูจากสภาพนี้ ถ้าพวกเขาสมควรใจเอง ทำไมถึงมีสภาพอย่างนี้ละอย่างกับ**ถังหูลู่*** คนหนึ่งดันอีกคน” ผมกล่าว

“ฉันนายคิดว่าเป็นยังไง” เลี้ยวหัวส่องไฟฉายมาที่ผม

“สมมติว่า มีคนหกคนอยู่ข้างในถ้ำที่คับแคบ อยู่ๆ เกิดเหตุร้ายขึ้น พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับความตาย พวกเขาพากันหนีไปทางปากถ้ำ แต่ปากถ้ำมีปูนอัดเข้ามาเป็นระลอกๆ ตอนนี้พวกเขาน่าจะแยกกัน จมอยู่ในปูนที่ละคน ทุกคนอยู่ในท่าไม่เหมือนกัน ระยะห่างก็ไม่เท่ากัน แต่ไม่เหมือนกับตอนนี้ตัวติดกัน” ผมกล่าว “อีกอย่างพวกเขาเป็นมืออาชีพทั้งหมด

* ขนมหวานชนิดหนึ่งของจีน พุทราเชื่อมเคลือบน้ำตาลเสียบกับไม้

ฉันรู้สึกว่ในเวลาอย่างนั้น พวกเขาัก็รู้ว่าตัวเองต้องตายแน่ๆ น่าจะถอดใจไปนานแล้ว ไม่เดินรบนหาทางรอดชั้นรุนแรงขนาดนี้”

เสี่ยวฮั่วส่งไฟไปที่กองซากศพ เจียบไปครู่หนึ่งแล้วจึงพูดขึ้นซ้ำๆ “มีเหตุผล ถ้างั้นความหมายของนายคือ พวกเขาไม่ได้สมัครใจนั้นหรือ ข้างนอกมีเครื่องจักรขนาดใหญ่ติดตั้งไว้ มีปูนผสมรอไว้เยอะเยะ พวกเขาจะไม่รู้เขี้ยวหรือว่ามีไว้ทำอะไร”

ผมนึกในใจว่ามันก็ไม่แน่ หากเฉพาะเรื่องนี้ คำอธิบายที่ฟังขึ้นมีมากมาย อย่างเช่นคนกลุ่มนี้ถูกบังคับมา หรือการกระทำเช่นนี้ของพวกเขา ก็เพื่อนำส่งวัตถุบางอย่างออกไป แต่ก็ไม่สามารถอธิบายอีกเรื่องหนึ่ง

ผมคิดไปคิดมาก็รู้สึกว่อาจมีความเป็นไปได้หนึ่ง ที่อธิบายเหตุการณ์สองเรื่องได้ในคราวเดียว ผมพูดกับเสี่ยวฮั่ว “นายว่า ทำไมท่านย่าไม่บอกเราเรื่องที่นี่ถูกเหฺนุนปิดไว้”

“ฉันไม่รู้ อาจเป็นเพราะท่านรู้สึกว่มันไม่ใช่เรื่องที่น่่าภูมิใจนัก หรือว่า... เสี่ยวฮั่วคิดเล็กน้อย “โอเค ฉันยอมรับว่มันอธิบายยากชะมัด แต่ฉันรู้ว่าท่านย่าคาดหวังในเรื่องนี้สูงมาก ท่านไม่ได้กำลังกลั่นแกล้งหรือหลอกลวงพวกเรา ถ้าท่านรู้ว่าที่นี่ถูกเหฺนุนปิดไว้แล้วไม่บอกเรา งานลามาของเราทางนี้ยุติ แผนของท่านก็ดำเนินต่อไปไม่ได้ ท่านไม่มีทางทำอย่างนั้น”

“ถูกต้อง” ผมพยักหน้า “ท่านย่าไม่บอกเรา เห็นได้ชัดว่ คำอธิบายที่ฟังขึ้นที่สุดก็คือท่านไม่รู้เรื่องจริงๆ แต่ว่าสมัยนั้นท่านมีส่วนร่วมกับการนี้เต็มตัว ไม่มีทางที่จะไม่รู้ นั่นแสดงว่เหลือคำอธิบายอีกอย่างเดียว”

“นายตั้งใจจะพูดอะไร”

“โครงกระดูกพวกนี้ คนพวกนี้ ไม่ใช่พี่น้อง พลพรรคของเก้าสกุลใหญ่” ผมกล่าว “หลังจากเก้าสกุลถอนกำลังออกไปแล้ว แม่่งมีคนอีกกลุ่มหนึ่งมาถึงที่นี่ เข้าไปในนี้ สะดุดกับดักแล้วถูกปิดตายอยู่ข้างในอีกอย่างเรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้นนานเกินไ้นัก เลือดพวกนี้ยังเป็นสีแดง”

“อ้อ นายจะบอกว่า พวกเราไม่ใช่คนกลุ่มแรกที่มาถึงที่นี่ ต่อจาก แกัสกุลใหญ่”

“คงเป็นอย่างนั้น อีกอย่างจำนวนคนของคนคณะนี้” ผมเก็บปูนก้อนหนึ่งขึ้นมา “เครื่องผสมปูน คนทั่วไปจัดหามาไม่ได้หรอก มันต้องเป็นคณะที่ใหญ่โต มีอิทธิพล และมีกองหนุนอันแข็งแกร่งเช่นเดียวกัน”

เสี่ยวฮั่วฟังกับผ่นงั้ข้า้งๆ ถอนหายใจออกมา “อีกอย่าง พวกเขารู้ว่าข้างในมีอันตราย ติดตั้งเครื่องเทปูนไว้ล่วงหน้า ถ้าอย่างนั้น คนพวกนี้จะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนชุดเดิม” เขามองผม “มีคนไม่ยอมถอดใจ”

“ถูก มีคนไม่ยอมถอดใจ” ผมพยักหน้า เราต่างคนต่างเงิบ โครงกระดูกพวกนี้บิดเบี้ยวแตกร่วน เน่าเปื่อยอย่างแยกรูปทรงไม่ออกอยู่ตรงนี้ พวกเราไม่สามารถพบเจอข้อมูลอะไรบนตัวพวกเขา แต่ผมรู้สึกคลื่นไส้ ตัวอะไรกันแน่หรือที่ทำให้คนจำนวนมากต้องพลีชีพอย่างไร้ความหมายเช่นนี้ ครั้งแล้วครั้งเล่า

เงิบบ้งน้ไปครู่หนึ่ง เสี่ยวฮั่วจึงพูดว่า “ไม่ว่าจะเป็นยังไงก็ตาม ดูจากสถานการณ์ตรงนี้ พวกเขาก็ยังล้มเหลวอีก พวกเรายังต้องมาสานต่อภารกิจที่ยังไม่ลุล่วง อีกอย่างคือพวกเขากะทบกลไกเข้า กลไกนี้คณะแกัสกุลเคยโดนกับตัวมาแล้วครั้งหนึ่ง แสดงว่ากลไกข้างในไม่ได้เป็นแบบใช้งานครั้งเดียว สิ่งที่พวกเขาเจอ พวกเราก็นี่ไม่พ้น ข้างในถ้านี้ต้องมีบางสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ ‘เส้นผม’ พวกนี้ เราต้องระวังตัวยิ่งกว่าเดิม”

ในหัวของผมผุดภาพหนึ่ง หากในโพรงกะโหลกของผมมีเส้นผมอย่างนั้นงอกออกมา ปลายผมที่มแทงไปมาอยู่ในสมอง มันสมองของผมจะกลายเป็นก้อนผมที่เปราะเปื้อนไขมันจากสบู่นานาสิ่งปฏิกูลที่ล้วงออกมาจากท่อระบายน้ำ ขอยอมตายเสียดีกว่า ยังดีที่รื้บปัดความคิดเช่นนี้ทิ้งไปอย่างรวดเร็ว

พูดจบเสี่ยวฮั่วส่งค้อนให้ผม บอกให้ชุดต่อ เดิมทีเขาจะชวนผมคุย

บ้าง แต่คราวนี้เราไม่มีกะใจพูดคุยกันอีกแล้ว

ไม่นานพวกเรา ก็ชุดซาศกศพออกมาอีกสองสามร่าง ข้างหลังก็เป็น หินลั่นๆ แล้ว ไม่พบโครงกระดูกใดๆ อีก พวกเราดำเนินการไปสามชั่วโมง สิ่งี่ชุดออกมาได้นอกจากหินก็ยังเป็นหิน

ผมพลันนึกสงสัย เป็นไปได้ไหมว่าคนปิดถ้ำคราวนั้นจะอุดถ้ำทั้งถ้ำ จนตันหมดแล้ว ถ้าอย่างนั้นการกระทำของเราตอนนี้ก็เป็นการกระทำของ คนโง่ แต่นึกอีกทีก็ไม่น่าใช่ อีกอย่างตอนนี้ผมก็ไม่มีทางเลือกอื่น ไม่ว่า ต้องชุดอีกนานแค่ไหน ผมก็ต้องชุดต่อไป

ความจริงคือ จนท้ายที่สุดผมก็ไมรู้ตัวเองแล้วว่าชุดไปที่ชั่วโมง ความจริงเรียวแรงของผมรืดหมดไปแล้ว ง่วงใจจะขาด แต่เลี้ยวหัวไม่เสนอให้พัก ผมก็เกรงใจ ขณะจ้วงเจีย พลันมีเสียงดังก้องหินตรงหน้าพังครืน ผ่นหิน ตรงหน้าถล่มหายไปครึ่งแฉก เผยให้เห็นปากถ้ำมืดตื้อ

ในมือผมยังถือหิน “คีย์สโตน” ก้อนสุดท้ายนั้นอยู่ มินงอยู่พัก ใหญ่จึงนึกขึ้นได้ว่าเราชุดทะเลแล้ว เลี้ยวหัวสบตาผมแวบหนึ่ง ยกไฟฉาย ขึ้นส่อง เห็นว่าด้านหลังผนังหินคือทางไปต่อของอุโมงค์ถ้ำซึ่งลึกจนไม่เห็น ปลายทาง แต่ห่างออกไปยี่สิบเมตร บนพื้นของเส้นทางอุโมงค์ ปรากฏไ้ หินเผาเป็นใบๆ วางเรียงกันไปจนสุดปลายอุโมงค์

สิ่งที่ชวนสงสัยคือ บนไ้ทุกใบมีวัตถุทรงกลมขนาดเท่าผลเมลอน งอกอยู่ เมื่อส่องไฟดูก็พบว่า ด้านบนของมันมีเส้นผม วัตถุรูปทรงคล้าย ลูกบอลเหล่านี้คล้ายกับหัวมนุษย์ขนาดเล็ก งอกขึ้นมาจากไ้เรียงราย แน่นหนาเต็มทั่วทั้งอุโมงค์ เส้นขนทั้งตัวผมลุกตั้งขึ้นอย่างมีอาจควบคุม

บทที่ 39

สืบพมน้อยๆ

เสี่ยวฮั่วจุดตะบันไฟกำหนึ่งโยนเข้าไปพื้นที่เบื้องหน้าพวกเราสว่างโร่ทันที แล้วเราก็เห็นเส้นผมที่อยู่เต็มบริเวณ “ชน” สีดำพวกนั้นแทบจะปกคลุมเต็มพื้น ไม่เว้นกระทั่งบนผนัง ภายในถ้ำเย็นเฉียบ พวกเราอยู่เฉยๆ ครูหนึ่ง เหยียบบนตัวเย็นลงทำให้รู้ซมชนหดตัว ชนจึงลุกซู่ไปหมด

ขณะเดียวกันยังมองเห็นอีกว่า ฝาผนังทั้งหมดถูกทุบเป็นหลุมๆ ภายในหลุมเหล่านั้นมีสิ่งของใส่ไว้ พอจะมองออกว่าส่วนใหญ่เป็นบันทึก ม้วนไม้ไผ่ บางหลุมว่างเปล่า เห็นได้ว่ามีคนหยิบไปแล้ว ผมคิดว่าผ้าไหมจารึกส่วนสำคัญที่จันทวนถึงนำไปแปลจะต้องนำไปจากที่นี่

ม้วนไม้ไผ่มีจำนวนเยอะมาก เรียงยาวไปตามทางอุโมงค์ถ้ำด้วยเช่นกัน ฝาผนังทั้งสองด้านมีหมด กวาดตามองไปแล้ว ที่นี่เหมือนเป็นระเบียบลับที่ใช้เก็บคัมภีร์

บริเวณที่ลึกที่สุดไฟฉายส่องเข้าไปไม่ถึง คำนวณระยะทางคร่าวๆ ขึ้นต่ำราวสามร้อยเมตร ลึกมีตัวอย่างน่าสะพรึง

ภาพเช่นนี้ทำให้ผมนึกถึงเตาเผาโบราณแห่งหนึ่งที่ผมเคยเห็นในอำเภอหลงจวน แต่ไม่ได้ลึกยาวขนาดนี้ เราสองคนยืนอยู่ปากถ้ำ ทำอะไรไม่

ถูกไปชั่วขณะ

พื้นที่ข้างในคับแคบพอกับด้านนอก ต้องคลานเอาจึงจะเข้าไปได้ เลี้ยวหัวทดลองคลานเข้าไปแต่ผมจับเขาไว้ ผมจำให้แบบนี้ได้ เคยเห็นที่ถ้ำมู้อั่วมาแล้ว ไทพวกนี้ลักษณะคล้ายกับไทบรรจู่หุ้มมนุษย์พวกนั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง ก็เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าข้างในอาจมีแมลงชนิดเดียวกัน

ผมบอกกับเลี้ยวหัว เลี้ยวหัวมองไปยังเลื้อยโลหะของศพโบราณด้านหลัง พูดยว่า “ถ้าเป็นอย่างนี้ เลื้อยเกาะเหล็กนั้นอาจไม่ใช่อุปกรณ์เสริมของการบำเพ็ญบารมี แต่เป็นชุดป้องกันตัว มีไว้ป้องกันแมลงพวกนี้ อาจมีไว้สำหรับให้พวกคนงานที่นำไหเหล่านี้มาตั้งใช้สวมใส่ ระหว่างก่อสร้างที่นี่”

ผมพยักหน้า ส่องไฟฉายไปด้านหน้า ก็พบว่าบริเวณที่ว่างผืนหนึ่งบนพื้นเต็มเกลื่อนไปด้วยเศษเปลือกของด้วงศพสีแดง เพียงแค่เห็นก็รู้สึกครั่นไปทั้งตัว

เลี้ยวหัวส่องไฟไปที่ไหใบหนึ่ง ลูกที่ผมออกจนเต็มนั้นชวนขนลุกนักร ผมกล่อมตัวเองให้เชื่อมั่นไม่ใช่เส้นผม แต่เป็นอย่างอื่นไม่ได้

“นายคิดว่าตอนนั้นคนพวกนั้นเข้าไปยังไง” ผมถาม “ไม่ใช่เหยียบลงไปบนไหพวกนั้นหรอกจริงไหม ขยะแขยงตายซัก” อีกอย่างคือไหพวกนั้นวางเรียงอย่างเป็นระเบียบ เหมือนไม่เคยมีใครเหยียบ

เลี้ยวหัวส่องไฟไปยังผนังและเพดาน ยืมให้ผม พูดยว่า “สำหรับพวกเขา จะเข้าไปนั้นง่ายมาก”

ผมเห็นเขายืมเจ้าเล่ห์หน่อยๆ ไม่รู้ว่าหมายถึงอะไร เห็นเขาล้วงเอาไม้พลองยาวเท่าท่อนแขนสองท่อนออกมาจากท่อของไม้รู้ทำจากวัสดุอะไร เขานำมันมาต่อกัน แล้วถอดถุงมือออก เหลือเพียงฝ่ามือที่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ วอร์มร่างกายด้วยท่ายืดเส้นยืดสาย ประสานมือเข้าด้วยกัน แล้วหมุนเป็นวงกลม

ผมไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไรจึงไม่ทันนึกเรื่องห้าม เขาหยิบไม้พลอง

ทันไดนั้นเองก็จำลองบนพื้นด้านหน้าแล้วพุ่งตัวออกไปในพื้นที่อันคับแคบ เหมือนนักกายกรรม ตามด้วยพลิกตัวกลางอากาศ เขาก็เหยียบเข้ารูบนผนังข้างหนึ่งแล้ว

ผมยังไม่ทันได้สติ เขาก็ชักไม้พลองที่กำแน่นไป ควงกลับกลางอากาศ พร้อมกับเลี้ยววินาทีที่ร่างกายของเขาเสียศูนย์ ไม้พลองก็จำลองบนรูผนังที่เขาเหยียบอยู่ เขาพลิกตัวอีกครั้ง แล้วใช้กระบวน์ทำสุดพิสดาร ทั้งตัวเองไปยังผนังอีกฟากหนึ่งได้พอดีพอดี

ผมช็อกจนค้างแทบหลุด เห็นเขาทำท่าเช่นนี้ซ้ำๆ ไม้พลองนั้นเหมือนคทาวิเศษ ในเวลาอันสั้น เขากระโดดสลับไปมาระหว่างผนังถ้ำสองฝั่งรวดเร็วปานภูต กระบวนท่าต่อเนื่องลื่นไหล ไม่เห็นจะกินแรงเลยสักนิด ไม่กี่วินาทีก็ห่างจากผมไปไกลลิบ

มืออาชีพ ในหัวของผมผุดคำคำนี้ขึ้นมา เทียบกับพวกคุณหนู เทียบกับเงินผิออซื้อที่ค่อยๆ คลำผ่านกลไกไปที่ละนิดๆ อย่างระมัดระวังแล้ว เทคนิคขั้นเทพเช่นนี้ไม่รู้ลึกลงว่าตั้งกี่เท่า ระหว่างคำว่ากรวยรับรองว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและปลอดภัยที่สุดแล้ว

ไม่นานเท่าไร ก็ได้ยินเสียงผิวปาก แสงไฟฉายสว่างวาบส่องออกมา ดูท่าทางด้านในจะตื้นกว่าที่ผมคิด

“เป็นไงบ้าง” ผมถาม เสียงสะท้อนก้องไปมาในถ้ำ

“ไม่ได้ยากอย่างที่ฉันคิด สบายๆ ก็ผ่านมาได้แล้ว!” เขาตะโกนตอบมา “ข้างในนี้มีห้องอยู่ห้องหนึ่ง”

“สบายพอดิ แล้วฉันล่ะ” ผมโมโห ผมแม้แต่ทำแรกยังทำไม่ได้เลยเหอะ

“เดี๋ยวฉันจะลองหาทางดู นายอยู่เฉยๆ ก่อน” เสียงของเลียวฮัวตอบกลับมา “ฉันเห็นของประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง”

เสียงของเขาดังสะท้อนไปในอุโมงค์ และเป็นเพราะมีผ้าก๊อชพัน

หน้า ฟังแล้วรู้สึกอึดอัด

“มันคืออะไร” ผมถามกลับไปทันที

เงิบไปสักพัก เสียงของเขาจึงตอบกลับมาลอยๆ “ไม่รู้ บอกไม่ถูก เหมือนจะทำจากเหล็ก” พุดพลงผมก็ได้ยินเสียงเคาะโลหะดังออกมาจากข้างใน

“นายกั๊บบรรยายหน่อยสิ” ความอยากรู้อยากเห็นของผมถูกสะกิดทันที ในหัวของผมผุดภาพประหลาดขึ้นมากมาย

“เอ่อ...” เขาลังเลครู่หนึ่ง “ฉันไม่รู้จะบรรยายยังไง”

“มันบรรยายยากตรงไหน” ผมตะโกนเข้าไปอย่างรำคาญ “กลมหรือเหลี่ยม ยาวไหม แบนไหม ใหญ่แค่ไหน”

“มันเป็นจานเหล็กใบใหญ่ๆ เหมือนฉาบ ข้างบนมีลวดลายแปลกๆ เยอะมาก” เสี่ยวฮั่วตอบ ฟังจากน้ำเสียง สมาชิกของเขาถูกสิ่งนั้นดูดไปจนหมดสิ้นแล้ว

“แล้วมันแปลกตรงไหน”

“อาเฮียเอี้ย...” เสียงของเสี่ยวฮั่วเบาลง คล้ายกับไม่อยากรู้ “ไอ้สิ่งนี้มันหมุนอยู่ มันกำลังหมุนของมันเอง”

บทที่ 40

เจ้าสิงประหลาด

กำลังหมุ่นเอง? ผมยังนึกไม่ออกว่าสิ่งสิ่งนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร เกิด
ใจร้อนอยากจะตรงเข้าไปดูทันที จึงร้องบอกไปว่า “รีบหาทางให้ฉันเข้าไป
ไปเร็วๆ สิ”

“เดี๋ยวก่อน ฉันรู้สึกผิดปกติ” เขาร้องโพล่งออกมา จากนั้นเสียงก็
เงียบกริบไปทันที

“อะไรอีกล่ะ อย่างักได้ไหม” ผมด่าออกไป

เสียงฮั้วคราวนี้ไม่พูดอะไรอีกแล้ว เหลือเพียงเสียงของผมสะท้อน
ก้องอยู่ในถ้ำ

หากมิใช่เพราะสิ่งที่อยู่ตรงหน้าน่ากลัวเกินไปจริงๆ ผมจะต้องวิ่งฝ่า
ไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้นเป็นแน่ เทียบกับแต่ก่อน การจ้องใจแว่นก็เช่น
นี้ทรมานจิตใจผมยิ่งกว่า ผมรออีกสักพัก ตะโกนร้องออกไปอีกที แต่
เสียงฮั้วยังคงไม่ตอบ ผมเพียงได้ยินเสียงเคาะโลหะ ดังออกมาจากข้างใน

ผมอดอยากด่าคำหยาบออกไปไม่ได้ แต่เมื่อนึกได้ว่าเป็นเพื่อนเล่น
สมัยเด็ก อีกทั้งไม่สนิทกันมาก จะระเบิดอารมณ์ตรงๆ ก็ไม่เหมาะ ก็ใช้
ก้อนในมือทุบหินเพื่อแสดงความหงุดหงิด พลังตะโกนเรียกต่อไป

ผมตะโกนต่อไปอีกสองสามครั้ง เสียงเคาะโลหะจากด้านในก็ดัง

ขึ้นๆ แทบเข้าซ้ายทำลายข้าวของแล้ว

“นายทำบ้าอะไรอยู่” ผมเริ่มตระหนก

เสียงฮัวก็ยังไม่ตอบ เสียงที่ตอบกลับมา คือเสียง “แก๊ง แก๊ง” แหลมสูง เหมือนเขาใช้อะไรออกแรงเคาะ “จานเหล็ก” นั้นอยู่ เสียงสะท้อนก้องไปทั่วถ้ำ เสียงนี้จะว่าดังไหมก็ไม่ดัง แต่ที่มโหฬารโสโครกประสาทเป็นพิเศษ ฟังแล้วหงุดหงิด

ผมพลันตระหนักถึงความไม่ถูกต้อง ไม่มีเหตุผลที่เขาไม่ขานตอบผม โตเป็นผู้ใหญ่ด้วยกันแล้วทั้งคู่ สถานการณ์เช่นนี้ไม่ใช่เวลาใช้อารมณ์แบบเด็กๆ หรือว่าเขาเกิดพูดไม่ได้กะทันหัน ต้องใช้วิธีเคาะจานเหล็กเพื่อขอความช่วยเหลือ เพียงแค่นาทีสองนาทีเมื่อไหร่ แบบไม่มีสัมมามีเสียงใดๆ ทางเขาก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นแล้วอย่างนั้นหรือ

แต่ฟังเสียงจากเสียงโลหะสั่นครางก็รู้ว่า เขาออกแรงเคาะอย่างมาก มันเป็นการทุบแบบสุดแรง ลับสนแต่ไม่แรงเร้า ไม่เหมือนสัญญาณขอความช่วยเหลือ ฟังดูเหมือนตั้งใจจะทุบทำลายสิ่งสิ่งนั้นมากกว่า

ผมตะโกนสุดเสียงอีกครั้ง ยังคงไร้เสียงตอบกลับ ผมรีบคลานย้อนกลับไปปากถ้ำ ค่ำวิทย์สื่อสาร เรียกลูกน้องข้างล่าง ลูกน้องพวกนั้นต่างกลับไปหมดแล้ว น้ำเสียงจ้วเจีย ผมเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง พี่น้องจากเสฉวนก็บอกว่าจะขึ้นมาทันที แต่พอวางวิทยุลงผมจึงตระหนักขึ้นได้ กว่า จะปีนมาถึงบนนี้ ใช้เวลาถึงสี่ชั่วโมงกว่านั้น หากเกิดเรื่องข้างในจริงคงตายไปสิบกว่ารอบได้แล้ว หรือหากให้ผมช่วยดึงพวกเขา ขึ้นมาก็ต้องมีสองชั่วโมง เหตุการณ์จะคอยทำไม่ได้

ผมจึงคลานกลับเข้าไป ด้านในเสียงดังหนวกหูจนผมว่าวุ่น ผมตะโกนต่อไป สภาพแวดล้อมเหมือนลำโพงแบบนั้น เสียงของผมก็ดังกังวานมากเช่นกัน ไม่มีทางที่เขาจะไม่ได้ยิน แต่เขาก็ยังไม่ตอบ ผมใจร้อนเป็นไฟ นึกถึงเรื่องอาสามกับเซี่ยเหลียนหวน

เชี่ย! ผมนึกในใจว่า คงไม่ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยหรอกนะ นี่เป็น
โศกนาฏกรรมเกินไปแล้ว จิบหายเอ๊ย ทั้งหมดนี้มันเรื่องอะไรกันแน่

ผมคิดว่าหากเสียชีวิตหรือเกิดเรื่อง ผมจะรู้หน้าบ้านสกุลเซีย
อย่างไร บ้านสกุลอยู่เราจะได้ชื่อว่าเป็น “เครื่องเก็บเกี่ยวคนบ้านสกุลเซีย”
อะไรอย่างนั้นหรือเปล่า

แม่ง! แม่ง! แม่ง! ผมจ้องมองเส้นผมบนไหล่ประหลาดเมืองหน้า ใน
สมองวนวายสับสนแทบใช้ความคิดไม่ได้ แล้วในพริบตานั่นเอง ผมพลัน
มองเห็นหลุมรูข้างๆ ผนัง ที่ขุดออกมาเพื่อเก็บคัมภีร์โบราณ

ผมมองดูถุงมือและรองเท้าเป็นเขารอบตัว ลองเทียบวัดดูครู่หนึ่ง
พลันนึกถึงวิธีฝ่าไปได้ แต่สัญชาตญาณบอกผมว่า วิธีนี้เป็นวิธีห่วยแตก
อาจพาตัวเองลงหลุมไปด้วย

เสียงสับแกว้หูทำลายความสุขมรอบคอบของผม ความรู้สึกดัง
กล่าวกลืนหายไปในความกังวลอันไร้ขอบเขต ผมสูดหายใจเข้าลึกๆ
พยายามกดความวุ่นใจลงไป ก้าวข้ามกองหินที่พังถล่ม เข้าสู่ช่อง
อุโมงค์ด้านในอย่างระมัดระวัง

เมื่ออย่างเท้าลงไป เศษเปลือกของดวงศพพวกนั้นกรอบแตกอยู่ใต้
ฝ่าเท้า ความรู้สึกนั้นทำให้ผมต้องเสียววาบอีกครั้ง ลูกบอลเล็กที่มีเส้นผม
งอกเต็มเหล่านนั้นเหมือนสัมผัสได้ถึงการบุกรุก แลดูน่าสะพรึงกลัวขึ้น ภาย
ใต้แสงไฟฉายของผม

วิธีที่ผมคิดไว้ที่จริงมันน่าเกลียดมาก ตามผนังถ้ามีแต่หลุมเก็บ
คัมภีร์โบราณ หากผมไม่ยากล้มผัสโดนก้อนเส้นผมขยะเขย่งข้างล่างก็
ต้องไต่ไปตามผนังถ้า เขยิบไปข้างหน้าโดยสอดเท้าเข้าไปตามรู

ที่จริงดูเหมือนไม่ยาก แต่ปัญหาอยู่ที่ผมไม่มีทางถอย ผมจะไต่
เข้าไปครึ่งทางแล้วหยุดไม่ได้ ในสถานที่คับแคบเช่นนี้ถอดตัวเกาะผนัง ต้อง
อาศัยพลังของนิ้วมียึดตัวไว้กับหลุมรูเหล่านนั้น ถือเป็นการทดสอบพละ

กำลังที่หนักหนาสาหัส หากเพดานถ้ำนี้สูงอีกหน่อยจนผมยืนตัวตรงได้ก็จะเบาแรงกว่านี้ไม่น้อย

เสียงดีโลहनันทำให้สติแตก ผมเทียบวัตถุเล็กน้อยแล้วเข้าไปลองทำดู พบว่าไม่ได้ยากอย่างที่คิด โดยเฉพาะเวลาหมุนตัวคว้ายืด หากระวังเรื่องทรงตัวสักหน่อย ผมจะมีช่วงเวลาพักหายใจสั้นๆ

ดังนั้นผมสูดหายใจลึกๆ อีกทีแล้วก็เริ่ม อาศัยแรงฮึดแรก ไม่ให้โอกาสตัวเองถอย ไตลึกลงไปสลิปกว่าเมตรในรวดเดียว ความเร็วพบว่าพอใช้ส่วนท่วงท่าจะสง่างามหรือไม่ก็อีกเรื่อง

ผ่านไปสลิปกว่าเมตร นิ้วมือของผมก็ล้าแล้ว จำต้องพักสักเดี๋ยวจึงไปต่อได้ ไฟฉายคาบไว้ที่ปาก มองเห็นดงเส้นผมดกอยู่เต็มพื้น

ระยะตรงนี้เข้าใกล้กว่าเดิมมาก มันคือลูกบอลลูกเล็กๆ ส่วนที่อยู่ข้างในเหมือนกับมีขนาดใหญ่กว่าพวกที่อยู่รอบนอก ผมพยายามกล่อมตัวเองว่าเส้นขนพวกนี้เป็นเห็ดแชมปิญองสายพันธุ์ใหม่ชนิดหนึ่ง แต่เมื่อมองเห็นจากระยะประชิดเช่นนี้ มันคือเส้นผมจริงแท้แน่นอน เป็นเส้นผมที่ยืดตรง ช้ายังแวววาวเป็นประกาย

ตัวอะไรถึงไต่ดงสิ่งเช่นนี้ออกมาได้ ผมรู้สึกขยะแขยงและขนลุกขนพอง หากอยู่ในพื้นที่กลางแจ้งใดๆ ก็ตาม คุณเห็นเส้นผมจำนวนมากมายขนาดนี้ปูแผ่เป็นแพ สงสัยแม้แต่ความกล้าที่จะมองมันยังไม่มี นับประสาอะไรกับผม ที่มีผืนร้ายอันฝังใจกับพวกเส้นผมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

นอกเหนือจากความขยะแขยง ผมกลับเกิดความคิดบ้าๆ เพราะความกังวล อยากจะแหวกเส้นผมพวกนั้นดูว่าไฉ่วัตถุคล้ายศีรษะข้างล่างนั้นมันคืออะไรกันแน่ ระยะของผมขณะนี้ แค่อ้อมมือลงไปก็ถึงแล้ว

มองดูนานๆ รู้สึกทนไม่ไหว สูดหายใจเข้าแล้วมุงหน้าต่อ แต่เมื่อแรงฮึดแรกผ่านไป ส่วนที่เหลือก็เร่งความเร็วไม่ขึ้นอีก ต้องค่อยๆ สลิปไปที่ละคืบ ทีละนิด ไต่ฝ่าเท้าลงไปครึ่งฟุตก็คือเส้นผมปริศนาพวกนั้น ขึ้นหน้า

แต่ละคืบต้องใช้แรงนิ้วช่วยผลักดัน หลุมผนังบางหลุมเล็กจนเหยียบได้ไม่เต็มเท้า สอดเท้าเข้าไปได้เพียงแคปลายนิ้ว ไม่นานก็เริ่มมีอาการตะคริวกินยังดีที่ตลอดทางมานี้ ประสาทของผมตึงตัวตลอด จนเสียงเคาะโลหะที่สลับแก้วหูถูกกีดกันอยู่ภายนอก สมาธิของผมเพ่งอยู่กับนิ้วมือตัวเองจนหมด

ไม่รู้ว่าจะเหมือนกันว่ากระต๊อบๆ มานานแค่ไหน หันไปอีกทีก็ไม่เห็นฝั่งที่มาแล้ว ไฟฉายก็ส่องไม่ถึง คำนวณดูน่าจะเกินครึ่งทางแล้ว เสียงเคาะโลหะก็ยังอยู่

ผมผ่อนคลายลงเล็กน้อย นึกในใจว่าหากเป็นเช่นนี้ อันตรายของเขาคงไม่ได้ถึงขั้นถึงกับชีวิต ผมเหวี่ยงทวนตัว อยากหาที่พักก่อน เมื่อหันไฟฉายกลับมาพลันรู้สึกว่ามีตรงไหนผิดปกติ

จากท่าเคลื่อนไหวที่ของผมเมื่อครู่นี้ ผมคาบไฟฉายหมุนสลับไปมานับครึ่งไมถ้วน ทุกครั้งที่เห็นคือเส้นผมกับผนังถ้ำมีดสนิทั้งสองข้าง แต่คราวนี้มีวัตถุบางอย่างบังแสงไฟฉายของผมไว้วูบหนึ่ง

ผมหันกลับไป พลันเห็นในความมืดห่างจากผมไปสิบกว่าเมตร บริเวณที่เดิมที่มีดสนิบัดนี้ปรากฏวัตถุที่แตกต่างไปจากเดิม

วัตถุนั้นสูงกว่าคน แต่ไม่ใช่คนแน่ๆ ผมไม่เข้าใจสิ่งที่ตาเห็น หากจะให้พูดถึงจริงๆ ผมพูดได้เพียงว่า ผมมองเห็นก้อนเส้นผมขนาดใหญ่โตมหึมายืนอยู่ตรงนั้น

ที่แรกผมนึกว่าเป็นผีแม่ย่า แต่ก็รู้ทันทีว่าไม่ใช่ เพราะผมไม่ได้กลิ่นหอมแบบนั้น แต่ข้างใน “เส้นผม” นี้ต้องมีบางสิ่งอยู่แน่ๆ เพราะท่าที่ก้อนเส้นผมนั้นยืนอยู่ ดูบ๊อบก็รู้สึกได้ว่าข้างในมีสิ่งมีชีวิต

แต่สิ่งสิ่งนั้นไม่ขยับ ยืนอยู่ตรงนั้นเฉยๆ ภายใต้ลำแสงของไฟฉาย เส้นผมเหล่านั้นเปล่งประกายปิศาจที่แปลกประหลาด เห็นแล้วต้องสั่นสะท้านไปทั้งตัว

บทที่ 41

เสียวพว

เสียววินาที่นั่น ในสมองของผมวินิจฉัยได้สองอย่าง ไอ้สิ่งนี้คืออะไร
เมื่อก็ไม่ทันสังเกต ถ้ามันอยู่ตรงนี้แต่แรกก็อาจเป็นสภาพตอนโตของ
ลูกบอลผมดกข้างได้นั้น แต่ถ้าไม่ใช่ ไอ้นี้เป็นสิ่งมีชีวิต ก็ยุ่งละงานนี้

เสียงเคาะโลหะดังชัดเป็นพิเศษ ผมมองดูรอบๆ นึกในใจว่า หรือนี้
ไม่ใช่สัญญาณขอความช่วยเหลือ แต่เป็นสัญญาณเตือน ความคิดแล่น
เร็วดังสายฟ้า ผมมองหาทางหนีที่ไล่ให้ตัวเองทันที แต่พบว่าไม่มีทางให้
ถอยจริงๆ หากปัญหาของเสียวฮั่วคือเจ้าสิ่งนี้ ผมซึ่งอยู่ในสภาพเช่นนี้ก็ยิ่ง
ย่ำแย่เลวร้าย เสียวฮั่วยังทุบโน่นนี่นั่นแสดงความหงุดหงิดได้ ส่วนผมคง
ทำได้แต่ใช้หัวโขกผนังอย่างเดียว

แต่ถึงแม้จะตื่นตระหนกก็ยังมีสติชัดเจน ไม่ได้มีน้มน้ำงวงวยอย่างที่เคย
เคย ผมไม่รอให้ไอ้ นั่นเป็นฝ่ายบอกผมว่ามันคือตัวอะไร ก็ล้วงเอาบันทึก
ม้วนไม้ไผ่ออกมาจากหลุมใกล้มือทันที

โฮเฮะหนักร่วมห้าหกซังเลยทีเดียว ผมเล่นแต่แผ่นลอกลายที่ใช้
กระดาศสาจนชิน บันทึกม้วนไม้ไผ่ที่หน่วงหนักทำให้ผมรู้สึกยาเกรง คว่า
ขึ้นมาได้ก็เขวี้ยงใส่ไอ้ตัวนั้นทันที

ม้วนไม้ไผ่จะเย็บติดกัน แต่ผ่านมานานปีเช่นนี้ เส้นไหมที่ใช้เย็บ

เปื่อยเป็นขี้ดินไปหมดแล้ว ตอนผมคว้าไว้ยังเป็นรูปเป็นทรง แต่พอปาออกไปก็เหมือนนางฟ้าโปรยดอกไม้ แผ่กระจายออกไปโดนก้อนเส้นผมก้อนนั้น

ผมรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่า ข้างในขยุ้มเส้นผมนั้นมีตัววัตถุห่อหุ้มอยู่ แท่งไม้ไผ่ตกลงเปลี่ยนพื้น

ผมจ้องมองมันอย่างระวังตัว หากมันขยับตัว ผมจะกระโดดลงไป ไม่สนใจว่าจะเหยียบโดนทำอะไรทั้งนั้น โขยแนบออกไปก่อนค่อยว่ากัน

แต่สิ่งนั้นยืดยุ่นไม่ขยับ เป็นความนิ่งที่นิ่งจริงๆ เหมือนเป็นสิ่งที่ไร้ชีวิต ผมระวังตัวอยู่ครู่หนึ่ง ในใจรู้สึกชัดเจน อยากให้มันขยับ ผมจะได้ถือโอกาสเผ่นหนี แต่เมื่อมันไม่ขยับ มันก็อาจไม่มีพิษภัย บางทีอาจเป็นเพียงฐานเสาที่ตั้งอยู่ตรงนั้นแล้วก้อนเส้นผมมันไต่ขึ้นไปคลุมมิด นั่นหมายความว่า ผมต้องรีบผ่านที่นี้ไป

ได้ยินเสียงดังที่สวบแก้วหู ผมตั้งสติ ไม่ลังเลมากไปกว่านี้ กัดฟันเดินหน้าต่อ เพียงไม่กี่ก้าวผมก็เข้าไปใกล้ไอ้สิ่งนั้นมากขึ้นอีก

ลองนึกภาพดู ท่ามกลางความมืด เส้นผมก้อนเบ้อเรอยื่นจ้งก้าอยู่ตรงนั้น คุณไม่รู้ว่ามันคืออะไร คุณต้องขยับตัว ไฟฉายส่องไปส่องมาในความมืด ลำแสงกระทบมันวูบๆ วาบๆ ความรู้สึกขณะนั้นอึดอัดแคไหนสุดท้ายผมตัดสินใจไม่มอง ก้มหน้าก้มตาไต่เข้าไปให้เร็วที่สุดเท่าที่นั้น

ในกระบวนการทั้งหมด หลังศีรษะของผมนั้นชายับๆ รู้สึกว่าเส้นผมมันจ่ออยู่ที่ท้ายทอยผมนี่เอง ทิ่มแทงต้นคอเจ็บจี๊ดๆ ผมกัดฟัน ยึดเยาะตัวเองว่า เมื่อไหร่ที่ข้ามพ้นด่านนี้ไปได้ ถึงจะเรียกว่าชินชาแล้วจริงๆ

หว่าป็นไป ป็นไป พลันรู้สึกถึงความหนาววาบอย่างหนึ่ง ผมจึงหยุดแล้วตั้งสติสักครู่

ต้นคอผมคันนิดๆ จริงๆ ขยับตัวเล็กน้อย ไม่เพียงไม่หาย แต่กลับคันยิ่งกว่าเดิม

ผมตัวเย็นวาบ เพราะตระหนกได้นั้นไม่ใช่ความรู้สึกที่คิดไปเอง

ไอ้ฉิบหาย ไอ้ตัวนั้นอยู่หลังผม! ผมตัวลั่นไปทั้งร่างอย่างรุนแรง

ประสาทรับรู้ทั้งหมดพุ่งไปรวมกันที่ต้นคอ ผมแทบจะนึกภาพออกว่า เหตุการณ์ข้างหลังเป็นอย่างไร หากผมหันหน้าไป หัวของผมจะต้องฝังจมลงไปในขยุ่มเส้นผมก้อนใหญ่ในทันที

เลี้ยววินาทีนั้น ไม่รู้อะไรจิตใจให้ผมตัดสินใจเช่นนั้น ผมไขกัศรีระไปด้านหลังอย่างแรง หมายถึงกระแทกเจ้าสิ่งนั้นให้ถอยไปแล้วรีบแผ่น จากนั้นได้ยินเสียงดังต๊ับ คีระระของผมเจ็บปวดพร้อมด้วยเสียงดังวี้ในหัว สิ่งที่อยู่ข้างหลังแข็งดั่งเหล็กกล้า

การกระแทกใส่แบบไม่ยั้งแรงนั้น ไม่ใช่คำว่าเจ็บคำเดียวจะบรรยายได้อีกแล้ว ผมหัวหมุนตามัว หน้ามืดในทันที เร็วแรงที่มีมือหายไป พอรู้สึกตัวอีกทีก็ม้วนกลิ้งอยู่ไปในดงเส้นผมที่พื้นแล้ว

ผมตะเกียกตะกายลุกขึ้น เส้นผมติดอยู่เต็มมือ ไหลดินเผาที่เท้าถูกผมเหยียบส่งเสียงลั่นเปรี้ยะๆ ระหว่างดิ่งด้น ไฟฉายหลุดออกจากปาก กลิ้งตกลงไปในกองเส้นผม ซึ่งผมก็ไม่กล้าควานหา รู้สึกว่ามีกดทับลงบนคีระระบิ๋นน้อยพวกนั้น เส้นผมติดพันอยู่ในเล็บ ผิวสัมผัสคล้ายกับกดอยู่บนผ้าขี้ริ้วเป็นก้อนๆ ของเหลวจำนวนมากถูกคั้นออกมาข้างใต้

ไม่มีเวลาให้รู้สึกสะอิดสะเอียน ขณะซูลมุนั้นผมจำอ้าวออกไปทันที เบื้องหน้ามืดสนิท มีเพียงแสงจากไฟฉายของเลี้ยวฮั่วที่ปลายทาง ใต้ฝ่าเท้าประเดี้ยวตื้นประเดี้ยวลึก แต่ผมก็ไม่สนใจอะไรอีกแล้ว มิไ้ถูกผมเหยียบแตกอย่างรวดเร็ว ตาตุ่มของผมถูกบาดหลายที ผมรู้ว่าได้แผลแล้วแน่ๆ แต่ไม่รู้สึกลับเจ็บ

พุ่งไปจนถึงจุดไฟฉาย ด้านหน้าไม่มีใ้ไ้ให้อีกแล้ว ผมพุ่งตัวออกไป พบว่าตัวเองเข้ามาอยู่ในห้องหินขนาดเล็กห้องหนึ่ง เสียงเคาะโลหะที่บาดหูดังก้องอยู่ใกล้ๆ

สถานการณ์เช่นนี้ มันคือนรกดีๆ นี่เอง ผมตะโกนร้องเรียกออกไปว่า “ต้าฮัว!” แล้วจึงพบว่าตัวเองเรียกชื่อผิด ที่นี่ยังยืนตัวตรงไม่ได้ ผมลุกขึ้น ยืนโก้งโค้ง กวาดตามองหา เห็นไฟฉายของเลี้ยวฮัววางชัດอยู่กับหลุมหนึ่งข้างๆ แต่ไม่เจอตัวเขา ไม่รู้ว่าหายไปไหน

ขณะเดียวกัน วัตถุประหลาดอย่างหนึ่งดึงดูดสายตาของผม

มันเป็นจานเหล็กใบหนึ่งจริงๆ ขนาดเท่ากับโถะกลมตัวหนึ่ง ตั้งอยู่ใจกลางห้องหิน ดูปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นวัตถุโบราณที่มีอายุยาวนานมาก ด้านบนแกะสลักเต็มไปด้วยลวดลายประหลาด เหมือนอย่างที่เราจะเห็นว่า มันกำลังหมุน เสียงเคาะโลหะที่ไม่สม่ำเสมอ นั้นดังออกมาจากด้านในของจานเหล็กนี้ เหมือนเป็นออโต้ไฟฟ้าขนาดยักษ์

ขณะเดียวกัน ผมก็ยังเห็นว่า ส่วนฐานของจานเหล็กนั้นเชื่อมกันกับเนื้อหิน ข้างใต้ยังมีเสียงซัดตึงของโซ่ลาน แสดงว่าแรงขับเคลื่อนของจานเหล็กนี้มาจากด้านในฐานหินนี้

แต่เลี้ยวฮัวล่ะ ที่นี่ยกั๊บแคบ จะไปแอบอยู่ที่ไหนได้

ผมหยิบไฟฉายของเขา ขณะนี้จึงรู้สึกเจ็บจี๊ดที่เท้า กัดฟันมองไปตรงทางเข้ามา ไม่รู้แน่ชัดว่าไอ้สิ่งนั้นกำลังตรงมาด้วยหรือเปล่า พร้อมกับฟังเสียงเคาะที่ไม่สม่ำเสมอ นึกในใจว่า หรือเลี้ยวฮัวจะอยู่ใต้ตัวจาน

จานเหล็กมีขนาดใหญ่มาก แต่ข้างบนไม่มีรูนี้

เพื่อพิสูจน์ ผมก้าดอนของผม ตามองไปยังปากถ้ำ พลังเคาะลงไปบนจานเหล็ก สิ่งที่เราคาดไม่ถึงคือเมื่อผมเคาะลงไป เสียงเคาะจากข้างใต้ก็เปลี่ยนไปด้วยคล้ายกับขานรับ

“แม่!” ผมโหม่ นึกในใจว่าชนเกินไปแล้ว นายลงไปทางไหน! พร้อมกับรีบวนหาภายในถ้ำ แต่จานเหล็กทั้งใบนั้นปิดสนิทอย่างไร้ช่องโหว่

ในความมืด เสียงโถไหแตกดังแว่วมาจากในอุโมงค์ ผมใจหายวาบเหมือนกับมองเห็นไอ้สิ่งนั้นกำลังตรงมา ผมก้าวกะเผลกจะหาของมาอุด

ทางเข้าแต่ก็ไม่เป็นผล ด้วยความร้อนรน ผมได้แต่เพียงรีบหาต่อไป พลังร้องตะโกนขึ้นในนั้น “รีบบอกฉันมาว่าจะเปิดไฉนออกยังงี้!”

ตะโกนออกไปได้ไม่กี่คำ ผมพลันพบว่า บริเวณกันجانส่วนที่ต่อกับหินนั้นขยับได้ ดูเหมือนจะสามารถยกขอบจานขึ้น ดึงแกนหมุนด้านในออกมาได้

ผมรีบหมอบลงไปดันมันขึ้น เนื่องจากจานยังหมุนอยู่ ขอบจานจึงขัดกับไหล่ผม ผมถูกผลักให้เดินหมุนไปตามจานพร้อมกับออกแรงยกขึ้น ตอนเริ่มต้นมีน้ำหนักมาก แต่พอผมยกได้สูงราวหนึ่งฝ่ามือก็เริ่มเบา จานทั้งใบถูกยกออก ดึงแกนหมุนเหล็กข้างใต้ออก จานเหล็กก็หยุดหมุน ผมหายใจหอบแล้วก็เห็นว่าใจกลางแกนหมุนของเหล็กดำนั่นกลวงด้านบนมีรูรูปวงรี ทะลุไปถึงด้านล่างเหมือนเป็นท่อ

เสียงเคาะยังดังอยู่ ผมถึงกับรู้สึกว่แรงสั่นสะเทือนส่งจากแกนหมุนเพลาชั้นมาถึงไหล่ผม แสดงว่าเลี้ยวฮั่วอยู่ข้างล่าง ผมไม่ยอมหยุด จะตะโกนเรียกอีก แต่ปรากฏว่านั่นกลับทำให้ผมต้องตกใจ

เสียงที่ผมตะโกนออกมา อู้้อี้ คลุมเครือ ไม่ใช่เสียงที่ผมอยากเปล่งออกมาแม้แต่น้อย

ผมกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้สึกอึดอัดที่ลำคอ พอจะร้องอีกครั้งก็พบว่าเกร็งกล้ำเนื้อลำคอไม่ได้ น้ำเสียงแปลกประหลาด เปล่งเสียงดังไม่ได้

ผมขบริมฝีปากล่าง นึกในใจว่าแย่แล้ว

ความรู้สึกนั้นไม่ใช่ลำคอถูกอุดตัน แต่รู้สึกว่กล้ำเนื้อในโพรงจมูกกับเส้นเสียงซา แม้ยังหายใจด้วยปอดได้ แต่ไม่สามารถส่งเสียงที่ดังนัก

ผมออกแรงตะเบ็ง เค้นเสียงร้องออกมาอย่างแหบแห้งสองสามครั้งก็แน่ใจแล้วว่าเกิดปัญหา ไม่ใช่แค่คิดไปเอง แต่ผมพูดไม่ได้แล้วจริงๆ

ผมไม่ได้สังเกตว่อาการเริ่มขึ้นเมื่อไหร่ ที่แท้ไม่ใช่เลี้ยวฮั่วไม่ยอม

ขานตอบ แต่เพราะสถานที่นี้มีปัญหา มีอะไรบางอย่างทำให้เส้นเสียงของ
คนเป็นอัมพาต?

หรือเป็นเพราะโดนเส้นผมพวกนั้นเมื่อครู่ นึกพลางรู้สึกว่ในลำคอ
ตัวเองคันยิบๆ คลื่นไส้อยากอา้วก แต่ไม่น่าเป็นเพราะเหตุนั้น เพราะเสีว
ฮัวไม่ได้โดนเส้นผมแต่ก็เหมือนจะพูดไม่ได้เช่นกัน สิ่งที่ทำให้ผมโดนเล่น
งานอย่างไร้สุมเสียงเช่นนี้ น่าจะเป็นอากาศของที่นี่

มิน่าเขาต้องเอาแต่เคาะ แต่ตอนนี้จะอย่างไรดี ผมไม่ต้องใช้แรง
มาก ในการยกจานเหล็กใบนี้ แสดงว่าใต้จานเหล็กมีกลไกดันน้ำหนัก พอ
ยกสูงขึ้นอีกหน่อย กลไกดันน้ำหนักก็จะทำงาน แต่ถ้าผมปล่อยมือ ตาม
หลักของการออกแบบ จานเหล็กนี้อาจขัดค้างไว้ หรืออาจค่อยๆ จมกลับ
คืนที่ช้าๆ ก็ได้ เสีวฮัวอาจติดอยู่ข้างในเพราะเดาความคลาดเคลื่อนนี้เอง

แม้ผมจะรู้สึกว่แค่ใช้ไส้ตึงคิดสักนิดก็รู้ว่เมื่ออยู่ตัวคนเดียวไม่
ควรเสียงทำเรื่องแบบนี้ แล้วทำไมเสีวฮัวจึงพลาดกับเรื่องง่ายๆ ผมไม่
เข้าใจ แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาคิดเรื่องพวกนี้ ต่อให้ผมสามารถมุดเข้าไปในรู
ได้ เมื่อจานทับลงมา ผมก็อาจถูกขังเหมือนเสีวฮัวอยู่ดี ตอนนี้มีแต่ต้อง
ลองสำรวจดูก่อนว่ข้างใต้มันเป็นอย่างไร

ผมออกแรงยกจานเหล็กขึ้นจนกระทั่งมันเกือบชนเพดาน ลอง
ปล่อยมือดู ปรากฏว่จานเหล็กนั้นไม่ตกลงมาทันที แต่มีเสียง “แกร๊ก” เข้า
ล็อก แล้วจึงค่อยๆ ตกลงมาทีละนิด เป็นไปตามที่คาดไว้ไม่ผิด

ผมบีบนิ้วหัวโหล่ครู่หนึ่ง มองออกไปทางอุโมงค์ คล้ายกับยังไม่มี
อะไรเกิดขึ้น ก็รีบเข้าไปใกล้กับแกนกลาง สอดไฟฉายส่องลงไปในรูใต้
แกนหมุน

ผมเห็นกลไกที่ซับซ้อนข้างใต้ทันที ส่วนใหญ่จะเป็นโซ่สีดำ ด้านบน
ติดเต็มไปด้วยวัตถุคล้ายหุ่นที่บรรยายไม่ถูก พาดไขว้ไปมา ยังขยับ
สั่นไหวไม่หยุด ที่น่าแปลกใจคือ โดยความรู้สึกแล้ว ผมคิดว่จะลงไป

จากตรงนี้เป็นเรื่องยากมาก เพราะช่องว่างระหว่างชั้นส่วนด้านล่างคับแคบมาก ถ้ามีหุ่นอย่างเลี้ยวฮั่ว บวกกับวิชาหอดกระตุก จะผ่านเข้าไปได้หรือเปล่าผมไม่รู้ แต่ผมมองไม่เห็นเลี้ยวฮั่ว

ผมยืนขึ้น ดันจานเหล็กกลับขึ้นไปบนสุดอีกครั้ง ขณะนี้ผมเปล่งเสียงอะไรก็ไม่ได้แล้ว จึงยื่นมือลงไปเคาะที่ท่อด้านใน

ผนังโลหะด้านในเกิดประกายไฟแลบแปล็บ แต่เลี้ยวฮั่วก็ยังไม่โผล่หน้ามา เสียงเคาะที่ดังมาตามผนังท่อ ถึงกับไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ผมร้อนใจเป็นไฟลน แต่จะด่าก็ด่าไม่ออก นึกในใจว่า หรือเขาไม่เพียงเป็นใบ้เท่านั้น แต่ยังหูหนวกตาบอดอีกด้วย

สุดท้ายผมยอมตัดใจ คว่าเอาบันทึกม้วนไม้ไผ่มัดหนึ่งออกมาจากผนังข้างๆ ไม่สนใจอีกแล้วว่ามันจะมีมูลค่าแค่ไหน โยนลงไปทั้งกำ คราวนี้ได้ผล แทบในทันที เสียงเคาะก็หยุดสนิท ผมส่งไฟฉายลงไปตามล่าง หมายถึงเห็นเลี้ยวฮั่ว ต่อให้เป็นแค่สักส่วนหนึ่งของตัวเขาก็ยังดี

และแล้ว ได้เงาโซ่และชิ้นส่วนต่างๆ พวกนั้นปรากฏเงาเงาหนึ่งขณะเดียวกันผมได้ยินเสียงดังทึบๆ แต่นั่นไม่ใช่เสียงร้องของคน มันเป็นเสียงที่คล้ายหินก้อนหนักกระทบเสียดสีกัน

ผมพลันรู้สึกไม่เข้าท่าพร้อมกับรู้สึกไม่ถูกต้อง เพราะแน่ใจได้ว่า เงานั้นไม่ใช่เลี้ยวฮั่ว

ขณะนี้เอง เสียงเคาะโลหะแบบเมื่อครู่ดังขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่ได้มาจากใต้จานเหล็ก ทว่าดังมาจากอีกฝั่งของอุโมงค์

ผมรู้สึกงุนงง หันหน้าไปฟัง แล้วก็เห็นว่าไอ้ก้อนเส้นผมนั่นปรากฏตัวอยู่ในรัศมีไฟฉายของผมแล้ว เสียงเคาะประหลาดนั้นดังออกมาจากตัวของมัน

ถ้าเจอกับเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวอย่างมาก ผมตอนนี้เชื่อมั่นว่าตนเองสามารถรับมืออย่างเยือกเย็น แต่เรื่องที่เจอเป็นเหตุการณ์ที่อธิบาย

ไม่ได้เลย ผมเผชิญหน้าไม่ถูกจริงๆ

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ เมื่อคืนนี้เสียงยังดังออกมาจากข้างล่างอยู่เลย ผมไม่มีทางฟังผิด แต่ทำไมถึงเปลี่ยนไปอยู่ทางนั้นได้

ผมมองไปยังก้อนเส้นผมนั้นไม่รู้เหมือนกันว่าเสียงดังออกมาได้อย่างไร ขณะนี้ก็ไม่สนใจอย่างอื่นแล้ว ปล่อยจานเหล็กให้มันค่อยๆ ปิดลงมาจนเริ่มหมุนอีกครั้ง ผมชูค้อน ปาดเหงื่อที่หนึ่ง เตรียมตัวจะกันสั๊กยก

ไม่มีเมนโหยวผิงกับนายอ้วนอยู่ด้วย ผมรู้สึกประหม่า ขานี้สั้นหมดแล้ว นึกถึงตอนอวสานของตัวเอง ถ้าต้องดับจิตงานนี้ ตอนนายอ้วนกับเมนโหยวผิงมาคารวะหลุมศพจะจูงมำหรือเปล่านั้นว่าไอ้หมอนี่ขาดพวกเราแล้วก็ไม่รอดจริงๆ ผมขณะนี้นึกเสียใจมากที่ยอมแยกทางกับพวกเขาง่ายๆ

แต่ดูจากความเร็วในการเคลื่อนที่ของก้อนเส้นผมนี้ ผมก็เชื่อว่าจะไร้ทางชนะเสียทีเดียว

เสียงเคาะที่สวบแก้วหูคราวนี้ ไม่เหมือนกับเสียงที่ดังมาจากข้างใต้ อาจเป็นเพราะวัตถุที่ใช้เคาะเป็นคนละอย่าง ไม่บาดแก้วหูจนเกินไป เหมือนเดิมผมมองดูสิ่งนั้น มันเชื่องช้าจนแทบสังเกตไม่พบการเคลื่อนไหว จิตใจร้อนลุกเป็นถ่านแดง ถึงกับเกิดความคิดว่าจะปาดฝ่ายบูกดีหรือเปล่า

แต่เมื่อสงบลง ผมก็พบว่าเสียงนั้นมีอะไรบางอย่าง เมื่อตั้งใจฟังอย่างละเอียด ผมก็อึ้ง ผมพบว่าผมกำลังได้ยินเสียงพิสดาร

เสียงเคาะโลหะที่ดังขึ้นนั้น มันมีจังหวะ มีหน้าซ้ำยังเป็นจังหวะกลองของคนตรังว!

บทที่ 42

อ้อกู๋

ตอนอยู่จางซา ผมเคยฟังจื๋วบ่อยๆ ขณะนี้จึงงง ฟังอยู่หลายนาทีกี่ก็แน่ใจ
ว่ามันใช่แน่ๆ

เลี้ยววินาทีนั้นเอง ผมเข้าใจทันที นึกในใจว่าเฮ้ย หรือว่านี่ต่างหาก
คือเลี้ยวฮั่ว เลี้ยวฮั่วถูกห่ออยู่ในก้อนเส้นผมแล้ว?

คิดแล้วก็แน่ใจว่าต้องใช่ ถ้าหากที่นี่มีสัตว์ประหลาดที่ติดลงจื๋วเป็น
ผมเอาหัวโขกกำแพงตายไปเลยดีกว่า แต่ว่าแล้วไอ้เสียงเคาะใต้จานเหล็ก
เมื่อครูนี้อะ คืออะไรกัน แล้วทำไมเลี้ยวฮั่วถึงมีสภาพอย่างนั้น เขาเสียที่
เข้าแล้ว เส้นผมพวกนี้งอกออกมาจากตัวของเขาหรืออย่างไร

ผมมองดูจานเหล็ก สลับกับก้อนเส้นผมนั้น ตัดสินใจไม่ไปสนมัน
ก่อน สงบจิตใจรอดูก่อน สิ่งสิ่งนั้นคล้ายกับมองเห็นแล้วจึงวางก้อนเหล็ก
ลง ไม่เคาะต่อ

พอเสียงเจี๊ยบลง ความหนาวเย็นภายในถ้ำก็ซึมเข้ากระดูก ความ
รู้สึกเย็นเยียบวังเวงพลันเกิด คล้ายกับชั่ววินาทีที่ก้าวออกมาจากดิสโก้เทค
ผมพลันรู้สึกขำนิดหน่อย ต้องกักฟันทนไว้ รอจนกระทั่งก้อนเส้นผมนั้น
ค่อยๆ เติบโตมาหยุดที่หน้าช่องทางเข้าห้องหิน

ก้อนเส้นผมยักษ์นั้นอุดรูโหม่งค์ไว้ ผมขนลุกซู่ๆ กลืนน้ำลายเอือก

หนึ่ง จากนั้นผมก็เห็นในกองเส้นผมนั้น มีไม้พลองด้ามหนึ่งยื่นออกมา มันยื่นมาจนถึงหน้าผมแล้วส่าย จากนั้นชี้ไปยังอีกข้างหนึ่ง

ผมจำได้ว่ามันคืออันเดียวกับที่เสียวฮั่วใช้เหาะเหินเมื่อครู่นี้ มองตามปลายไม้ ก็เห็นว่าเขาชี้ไปยังหลุมหลุมหนึ่งบนผนังหินข้างๆ

หลุมนั้นใหญ่เป็นพิเศษ ใหญ่กว่าหลุมอื่นๆ ข้างๆ ยังมีหลุมขนาดพอๆ กันอีกหลายหลุม ผมเดินตรงไป ก็พบว่าข้างในมีก้อนวัตถุประหลาด ดูปุ๊บก็รู้ว่าทำจากเหล็ก ผมมองไปทางก้อนเส้นผมนั้นแวบหนึ่งก็เห็นเขาส่ายไม้พลองอีก บอกให้ผมเร็วหน่อย

ผมขุดเอาก้อนเหล็กนั้นออกมาจากเบ้าหลุม พบว่ามันหนักมาก คลี้ออกดู ปรากฏว่าเป็นชุดเหล็กตัวหนึ่ง

พื้นที่ส่วนมากใช้แผ่นเหล็กกับหนังปลามาเชื่อมกัน ด้านบนมีคราบน้ำมันที่แห้งกรังไปแล้ว สามารถฉีกออกได้เหมือนหนังเท้าลอก ผมฉีกหนังพวกนี้ออกก็พบว่าวัตถุชิ้นในยังเก็บรักษาไว้ค่อนข้างดี

ผมหันไปมองเจ้าสิ่งนั้นอีกที เขาโบกไม้พลองอีกเหมือนบอกให้ผมสวมมันเข้า

เอาวู้ย ผมนึก เรื่องราวกลายเป็นน่าขันในทันที

ศึกษาชุดเหล็กชุดนั้น ใช้เวลาไปไม่น้อย โชคดีที่ยังไม่ซับซ้อนจนเกินไป ทำยสุดก็สวมมันโดยใช้เรียวแรงสุดกำลัง ด้านในผูกอรอนร้ายกาจกว่าด้านนอกมาก ทำเอาข้าสั่นมิดเต็มหน้าผม แถมยังมีกลิ่นสุดประหลาดอีกด้วย อีกอย่าง สิ่งสิ่งนี้มันปิดสนิทหมด แม้แต่รูสำหรับมองยังไม่มี

เบื้องหน้าของผมมืดสนิท ขณะกำลังไม่รู้จะทำอย่างไรดี ก็รู้สึกมีไม้มากระทุ้งที่นอกชุดเหล็กทีหนึ่ง ผมยกมือขึ้นมาจับไว้ เขาก็เริ่มดึงผมเดินไปเหมือนคนตาบอดถูกไม้เท้าลากจูงไปข้างหน้า ไม่นานผมก็รู้ว่าตัวเองเดินกลับมาอยู่ในอุโมงค์แล้ว จากนั้นก็ย่อลงไปบนเส้นผมเหล่านั้น

ชุดเหล็กหนักกว่าที่คิด ออกแรงจนสุดยังเกือบลุกยืนไม่ไหว ผมเข้าใจแล้วว่า การเคลื่อนไหวอันเฉื่อยช้านั้นเป็นเพราะความจนใจ เเคราะห์ดีที่น้ำหนักเช่นนี้แสดงถึงความแน่นหนาทนทานของเสื้อเกราะ คนจีนชอบความรู้สึกหนักแน่นเช่นนี้แหละ

เข้าสู่โมงค์ เมื่อย่ำลงไปบนก้อนเส้นผมพวกนั้น ผมก็รู้สึกหยียที่ไต่ฝ่าเท้าอย่างยิ่ง แต่เพราะสวมบู๊ตเหล็กที่แข็งแกร่งจึงเหยียบย่างอย่างมั่นใจ

พวกเราเดินๆ หยุดๆ จังหวะจะเป็นไม้พลองด้านหน้าเป็นผู้ควบคุม ใช้เวลาเดินร่วมครึ่งชั่วโมงกว่า ผมจึงรู้สึกว่าเส้นผมที่เท้าหายไป กลายเป็นเหยียบลงบนหินอีกครั้ง จากนั้นผมเริ่มรู้สึกถึงเศษหิน พวกเรากลับมาถึงตรงทางเข้าแล้ว

ไม้พลองยังไม่พอใจ พาผมเดินหน้าไปต่อ จนกระทั่งต้องคลานเข้าออกไป เริ่มได้ยินเสียงนกร้องข้างนอก จึงรู้ตัวว่ามาถึงปากถ้ำด้านหน้าแล้ว

กลิ่นในอากาศเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างอัศจรรย์ มันคือกลิ่นหิน กลิ่นพรรณไม้และกลิ่นไอหมอก ไม้พลองเดินหน้าต่อ ผมสุดหายใจเข้าที่หนึ่ง ไม่รู้ว่าควรถอดชุดเหล็กออกได้หรือยัง ขณะนี้ก็ได้ยินเสียงที่น่าเกลียดมากๆ ดังขึ้น “นายโง่หรือเพี้ยนกันแน่ ทำให้ฉันเดินมาแล้วต้องเดินกลับไปอีกรอบ”

เสียงนั้นเสมือนเปล่งออกมาจากปากของคนที่สับชิการ์มาหนึ่งวันเต็ม ผมกลืนน้ำลาย พบว่าเหมือนกับตัวเองก็เปล่งเสียงได้แล้วเหมือนกัน แต่อาจขึ้นอยู่กับความจุปอด ผมฟังคำพูดตัวเองไม่รู้เรื่องแม้แต่คำเดียว

แล้วก็ได้ยินเสียงเขาดังขึ้นต่อว่า “ถอดหมวกออกก่อนสิ”

ผมฟังหลังกับผนังถ้ำแล้วออกแรงทั้งหมด ถอดหมวกเกราะออก ความรู้สึกสดชื่น ตื่นตัว โถมเข้าไบน้

เป็นปากถ้าจริงๆ ด้วย บนท้องฟ้าด้านนอกเป็นดวงจันทร์กระจ่างใส โปรยแสงสีเงินที่เย็นตาลงบนต้นไม้ที่อวกามอยู่นอกเหว พวกลูกน้องจากเจิงตู่ยังขึ้นมาไม่ถึงเลยแต่ก็เห็นว่าเชือกที่ผูกไว้ข้างๆ ยังตึงและส่ายไหว แสดงว่าพวกเขา กำลังพยายาม

ไ้ก่อนเส้นผมนั้นอยู่ตรงหน้าผมนี้เอง นอนแผ่อยู่กับพื้น เหมือนผลพิที่ขึ้นรา ดูตลกดีเหมือนกัน ผมกระแอมทีหนึ่ง คายเสลดทิ้ง จึงพูดจาขัดถ้อยขัดคำขึ้น ผมถาม “นายเป็นอะไรไป ทำไมมีสภาพแบบนี้”

เขากล่าว “อย่าเพิ่งถาม ช่วยเอาเส้นผมพวกนี้ออกให้ฉันก่อน ใช้ไฟลน”

ข้าขึ้น เรามีคบเพลิงสำเร็จรูปขนาดเล็กสำหรับนักปีนเขาไปด้วย มิใช่ใช้สร้างความอบอุ่นและส่งสัญญาณ ความจริงมันก็คือไฟแช็กขนาดใหญ่ นั่นเอง ผมหยิบออกมาเขย่าแล้วจุด นำไปลนตามตัวเขา

ไม่รู้เพราะความร้อนที่สูงมากหรืออย่างไร เส้นผมพวกนั้นพอเข้าใกล้ไฟแช็กหน่อยก็หยดเย็นทันที ตามด้วยเสียงดังซ้อ หิงงอไปหมด เป่าอีกทีก็กลายเป็นผง ผมใช้เวลาเพียงสองสามนาทีก็เผาเส้นผมที่อกของเขาจนเกลี้ยง แล้วจึงเผาจุดต่างๆ ต่อ

ไม่รู้เพราะนิสัยเสียส่วนตัวของผมเองหรือเปล่า เผาไปสองสามทีก็รู้สึกสนุก เส้นผมจำนวนมากขนาดนั้นเผาได้มันมีมาก มิน่าเมื่อก่อนอาสาสามเคยพูดว่า มนุษย์มีธรรมชาติที่ชอบเล่นไฟ โดยเฉพาะหลังจากที่เห็นว่าไฟสามารถเผาทำลายสิ่งโสมม สิ่งของที่สกปรกแค่ไหนก็สามารถเผาให้เป็นถ่านเป็นจุณ

เผาจนกระทั่งไ้ก่อนเส้นผมกลายเป็นไ้ไม่มีขน ผมจึงเลิกรา เมื่อเขาถอดหมวกเกราะออก ผมก็เห็นเหงื่อท่วมหัว จากนั้นก็มุดออกมาจากคอเสื้อเหล็ก เหมือนตัวหนอนที่ออกจากดักแด้ ผมได้กลิ่นคาวเลือดคั่งแล้วเห็นเสื้อผ้าของเขาได้ชุดเหล็กแดงฉานไปด้วยเลือดสดๆ

“ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ ฉันต้องแบกไอ้ขะนี่ไปมาเพื่อพานายกลับมา” เสียงของเขาค่อยๆ ฟั่น “พี่ชาย ที่หลังหัดมีไหวพริบน้อยจะได้ไหม”

ผมนึกในใจ นี่ฉันตั้งใจช่วยนายขนาดยอมทิ้งชีวิตตัวเองเลยนะ เรื่องนี้โทษฉันไม่ได้นะ

เขาหยิบผ้าก๊อชออกมาจากกระเป๋า ถอดเสื้อออก แล้วผมก็เห็นแผลที่นากลับบริเวณชายโครงของเขา

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่” ผมถาม “ทำไมถึงได้เจ็บหนักขนาดนี้ เมื่อกี้มันแค่แป็บเดียวเองนี่”

เลี้ยวหัวเอาน้ำในกามาล้างแผลก่อนเล็กน้อย กัดฟันพูดว่า “ได้งานเหล็กนั่นมีตัวร้ายกาจ”

เลี้ยวหัวใช้เรียวแรงไปมาก ใบหน้าซีดเผือด เขาตัวผอมมอยู่แล้ว ทำให้บาดแผลนั้นแลดูน่าสะพรึงกลัวยิ่งขึ้น

ผมช่วยเอายาผงหยุนหนานไปเย่า* ผสมกับของอย่างอื่นห้ามเลือดให้เขาก่อน ส่วนเขาก็อดทนเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผมฟัง

เรื่องราวซับซ้อนกว่าที่คิด ยิ่งฟังยิ่งงง หลังจากที่เลี้ยวหัวเห็นงานเหล็กนั้นก็พบว่าได้งานเหล็กมีกลไกจึงทดลองยกมันขึ้น ขณะนี้เอง ได้งานเหล็กเริ่มมีเสียงเคาะโลหะดังออกมา เสียงพวกนั้นดังอย่างไม่สม่ำเสมอ เขารู้สึกแปลกใจมาก รู้สึกว่ามีสิ่งมีชีวิตอยู่ข้างใต้

ขณะนี้เอง ผมเริ่มตะโกนเรียกเขา เลี้ยวหัวรู้สึกติดขัดที่ลำคอ ขณะเดียวกันก็รู้สึกรำคาญผม (ไอ้หมอนี่ถึงกับพูดออกมาตรงๆ) ก็เลยไม่สนใจผม อยากจะลงไปดูข้างใต้ว่าเป็นอย่างไรกันแน่ เขาใช้ไม้พลองค้ำงานเหล็กไว้ ใช้เท้าเกี่ยวไว้ที่ปากรูแล้วมุดตัวลงไปในรูนั้นอย่างกับงู ปรากฏว่าโครงสร้างข้างใต้ซับซ้อนจนทำความเข้าใจไม่ถูก ในรูหินข้างใต้

* ยาจีนชนิดหนึ่ง มีสรรพคุณห้ามเลือดได้ดีมาก

มีแต่โซ่เหล็กและพันธเพื่องชนิดต่างๆ

สิ่งที่ขับเคลื่อนพันธเพื่องพวกนี้เหมือนจะเป็นกระแสไฟฟ้าไหลข้างในหิน แต่แกนหมุนหลักอยู่ตรงไหน ตอนนั้นเขายังไม่เห็น

เมื่ออยู่ข้างใต้ เสียงเคาะโลหะดังจนหูจะดับ พอเขาจุดไฟขึ้นส่องดูรอบตัว เสียงนั้นก็พลันหยุด จากนั้นเขาได้ยินเสียงลมกระซกผ่าน เจ็บจี๊ดที่ชายโครง เขารีบม้วนตัวกลับออกมา เมื่อดูอีกทีก็เห็นตัวเองบาดเจ็บสาหัสขนาดนี้แล้ว

ตอนนี้เองเขาพบว่าตัวเองพูดไม่ได้แล้ว ด้วยความตกใจ เขาจะกลับออกมาก่อนด้วยวิธีเดิม แต่พอเขาเดินมาถึงตรงอุโมงค์ ก็พบว่าพวกเส้นผมที่อยู่ใกล้ทั้งหมดตั้งชันเหมือนกลืนคาบเกล็ดบนตัวดึงดูดพวกมัน

เขาพูดไม่ได้ กลับออกมาก็ไม่ได้ เลือดก็ไหลไม่หยุด จำต้องถอยกลับไปก่อน อยากจะหาของมาจุดไฟ ส่งสัญญาณถึงผมด้วยแสงไฟ แต่เขากลับเจอชุดเหล็กพวกนั้นเข้าจึงนำออกมาสวมแล้วเดินกลับไป ปรากฏว่าพอเดินได้ถึงครึ่งทาง เส้นผมพวกนั้นต่างกรูเข้ามาเกาะ เเคราะห์ดีที่ชุดเหล็กนี้แข็งแรงแน่นหนา

ไม่มีช่องตา เขามองไม่เห็นผม เพียงแต่รู้สึกถึงตัวผมขณะอยู่ระหว่างทาง กะเข้ามาจับตัวดู แต่กลับทำให้ผมช็อกเกือบตาย แล้วที่ทำให้แทบเป็นบ้าคือขณะที่เขาใกล้จะหมดแรงอยู่แล้วนั่นเอง กลับได้ยินเสียงผมพุ่งเข้าไปในห้องจานเหล็ก

เขารู้ว่าผมอาจประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเหมือนเขาจึงต้องย้อนกลับมาใหม่ ผลก็คือใช้แรงจนหมดไม่ว่า ยังทำให้เขาต้องเสียเลือดอันมีค่ามากมายขนาดนี้

“อากาศตรงนั้นอาจมีปัญหาก็ได้ ทำให้เส้นเสียงของเราเป็นอัมพาต” เขากล่าว “ฉันต้องให้พวกด้านล่างส่งหน้ากากกันพิษมาให้ ถ้าเส้นเสียงฉันเสีย ร้องจื๊ออีกไม่ได้ สาวๆ มากมายจะต้องเสียใจ”

ผมฟังจบรู้สึกไม่พอใจ เรื่องนี้ไม่ใช่ความรับผิดชอบของผมเสีย
 หน่อย ถ้าจะบอกว่าผมมีส่วนที่ตัดสินใจผิดพลาดจริงๆ ก็คือผมประเมิน
 ความสามารถของเขาต่ำไป หากเป็นเมินโหยวผิง ผมอาจจะรอเฉยๆ อยู่กับที่
 จะว่าไปแล้ว คนคนนี้มีนิสัยคล้ายๆ กับผมจริงๆ พุดไม่เยอะ ใน
 หัวไม่รู้คิดอะไรอยู่

“ตัวข้างได้นั้นคืออะไร ร้ายกาจขนาดนี้ บ๊ะจ่างหรือเปล่า” ผมถาม

“ไม่ใช่แน่ๆ สถานที่อย่างนี้รับรองได้ว่าไม่มีผีดิบ” เขากล่าว “แต่
 สถานที่อาถรรพณ์อย่างนี้ถ้าจะมีสิ่งชั่วร้ายอยู่บ้างก็ไม่แปลก สรุปลก็คือ จะ
 ลงไปต้องระวังตัว”

ผมพยักหน้าแล้วนึกถึงเรื่องที่เขาพูด รู้สึกแปลกๆ เขาบอกว่า
 เส้นผมพวกนั้นมีปฏิกิริยากับเลือดของเขา แล้วทำไมมือเท้าของผมเป็น
 แผลเลือดออก แต่เส้นผมพวกนั้นไม่มีปฏิกิริยากับผม

หรือเป็นเพราะผมดูดันกว่า ไม่ใช่สเปกพวกมัน

คิดพลางก็ตรวจดูบาดแผลตัวเอง พอเห็นเข้าเท่านั้น ผมก็สะดุ้ง บน
 มือของผมยังมีเส้นผมติดคาอยู่หรือมแทรก

ผมรีบไปปิด พลันพบว่ามันติดอยู่กับที่ ปิดไม่หลุดจึงดึง พอดึง
 เท่านั้นก็เจ็บถึงหัวใจ เมื่อดูอีกทีก็พบว่าเส้นผมพวกนี้มันงอกออกมาจาก
 ข้างในแผล

ผมดึงมันหน่อยหนึ่ง แผลก็เปิดขึ้นหน่อยหนึ่ง เนื้อด้านในพันติด
 อยู่กับเส้นผม ผมแทบเป็นบ้า รีบตรวจดูที่เท้า พอถอดถุงเท้าออก บริเวณ
 ที่ถูกระเบี่ยงบาดก็เต็มไปด้วยตอขนสีดำๆ

บทที่ 43

ตอบ

ผมไม่รู้ว่เส้นผมพวกนี้แค่ติดอยู่ในแผลหรืองอกออกมาจากในแผล แต่ไม่ว่ามันจะเข้าไปอย่างไรผมก็รู้สึกทรมานใจมาก อยากถอนมันออกมาใจจะขาด แต่พอถึงมันเท่านั้น แผลทั้งแผลก็จะเจ็บปวด เป็นความเจ็บปวดลึกมาก แสดงว่เส้นผมในแผลติดอยู่ลึกมาก

หากล้มลงโดนเศษไม้บาดพร้อมกับนำเอาเส้นผมดำเข้าไป ยังอาจทำให้เกิดลักษณะเช่นนี้ได้ แต่พอกัดฟันจะออกแรงดึงผมออก แม้แต่เนื้อด้านในยังปลิ้นออกมาแล้ว เส้นผมกลับไม่ยอมหลุด มีหน้าซำเมื่อถึงเสร็จลึกๆ ในแผลก็เริ่มคัน เหมือนกับเส้นผมมันงอกเข้าไปด้านใน

เลี้ยวหัวมองเห็นแผลผมก็ขนลุกด้วยเหมือนกัน นึกถึงคำพูดของเขาที่ว่เส้นผมรับรู้ถึงกลิ่นคาวเลือดบนตัวจึงไต่ขึ้นมาเกาะ ก็ตระหนักขึ้นว่เส้นผมพวกนี้อาจมีชีวิตจริงๆ หากพวกมันงอกเข้าไปในแผลผมได้จริงๆ นึกภาพพวกมันเลื้อยไปตามเส้นเลือดและเส้นประสาทไปถึงทั่วทั้งตัวอยากเอามิดลับแขนทิ้งเสียเดี๋ยวนี้เลย

หากตายไป มีคนเปิดกะโหลกชันสูตรแล้วพบว่าข้างในสมองยึดเต็มไปด้วยเส้นผม มันจะเป็นภาพสยดสยองขนาดไหน ถึงขั้นเอาไปถ่ายเป็นภาพยนตร์สยองขวัญได้แล้ว

เสี่ยวฮั่วบอกให้ใจเย็นๆ พลังชักมิดพกของเขาออกมา ใช้ไฟลนฆ่าเชื้อก่อน แล้วบอกให้นอนลง เขานั่งทับหัวไหล่ผม ใช้เท้าเหยียบข้อมือผมไว้แล้วถามว่า “นายว่าชีวิตชีวาเป็นยังไง”

ช่างเป็นคำถามที่ชวนงงที่สุด หากเป็นคนอื่นอาจจะงักงักครุ่น แต่สำหรับผม ผมรู้ตัวทันทีว่าเขาต้องการเบี่ยงเบนความสนใจ ทำให้กลับเพ่งความสนใจไปที่ฝ่ามือยิ่งกว่าเดิม แทบจะเป็นจังหวะเดียวกันก็รู้สึกเจ็บปวดแสนสาหัสที่ฝ่ามือ ความเจ็บปวดจากปลายมิดร้อนฉ่าจี้ลงไปบนแผลไหลทะลักเข้าสู่ความทรงจำอย่างไม่มีตกหล่น

เสี่ยวฮั่วลงมือเร็วมาก ผมแน่ใจว่า ไม่ว่าข้างในแผลของผมจะเลวร้ายแค่ไหนก็ไม่ได้ได้รับผลกระทบใดๆ เลย ความเจ็บปวดคงค้างอยู่เพียงสามสิบกว่าวินาที เขาก็ปล่อยมือ

เลือดสดๆ ไหลออกมาจากแผล แต่เส้นผมหายไปแล้ว เสี่ยวฮั่วยื่นปลายมิดให้ดู บนนั้นเป็นเศษไหมบางๆ ขนาดเท่าเล็บมือ มีวัตถุบนเนื้อติดอยู่เส้นผม เศษไหมและเนื้อ แทบจะเกี่ยวพันเป็นก้อนเดียวกัน

นำมาส่องดูใต้แสงไฟ ผมก็มองอย่างได้ชัดเจน เส้นผมพวกนั้นงอกออกมาจากเศษไหม ทะลุเนื้อออกมา

“น่าจะงอกออกมาจากบนเศษไหม แต่เหมือนจะหยุดโตแล้ว” เขากล่าว “หยุดโตแล้ว? นายรู้ได้ไง”

“นายดูเอาเอง” เขาให้ผมดูเศษไหมชิ้นนั้น “ถึงแม้ว่ากล้ามเนื้อพวกนี้ถูกเส้นผมพันไว้ แต่เส้นผมก็งอกออกมานอกตัวของนาย ไม่ได้งอกเข้าไปในตัวนาย”

ผมมองดู มันก็ใช่ เหมือนกับการปลูกเส้นผม สิ่งที่ฝังลงไปบนหนังศีรษะคุณไม่มีราก เป็นเพียงจุดลึกลับตำแหน่งเท่านั้น แต่ว่า เนื่องจากเส้นผมพวกนี้ทะลุกล้ามเนื้อของผมออกมาอย่างเห็นได้ชัด แสดงว่าพวกมันเพิ่งจะงอกเงยขึ้นหลังจากเศษไหมฝังลงไปบนแผลผมแล้ว

“มันจะมีพิษอะไรหรือเปล่านะ นายช่วยเอาออกมาจากตัวฉันให้หมดดีกว่า”

เขาไม่พูดอะไร แต่แสดงสีหน้าแปลกใจ ยื่นเศษไผ่ชิ้นนั้นไปยังด้านในชุดเหล็กตัวที่ชุ่มเลือดของเขา วางมันลงผ่านไปไม่นานนัก เส้นผมพวกนั้นพลันขยับตัวซ้าๆ เลื้อยแทงตรงไปยังบริเวณที่เปื้อนเลือดมากที่สุด แล้วเริ่มบิดม้วน

ผมนึกในใจ นี่มันเส้นผมอะไรกัน มันคือปลิงที่ตัวเท่าเส้นด้ายซัดๆ เขามองดูมัน สลับกับแผลผม แล้วพูดว่าแปลก

“สิ่งสิ่งนี้ไวต่อเลือด ถ้าเมื่อไหร่ไม่มีเลือดเกาะเหล็กนี้ละก็ ในแผลของฉันคงจะอัดเต็มไปด้วยเส้นผมพวกนี้แล้ว แต่ว่าถ้าเส้นผมพวกนี้กระหายเลือด เมื่อมันเข้าไปในแผลนายแล้ว ก็น่าจะออกเรื่อยไปตามเส้นเลือดนายถึงจะถูก แต่นายดูสิ เส้นผมในแผลนายมันงอกออกด้านนอก แสดงว่าพวกมันกำลังหนีจากร่างกายนาย”

“หนี?” ผมงง

เขาดึงมือผมไปเหนือชุดเหล็กแล้วบีบแผล หยดเลือดสองสามหยดลงไป พอเลือดหยดลงไปบนเส้นผม เราก็เห็นเส้นผมพวกนั้นหดหนีไปอย่างรวดเร็ว

ผมมองดูแล้วงงง เอ๊ะ นี่มันเรื่องอะไรกันแล้วก็ได้ยินเขาพูด “ที่นี้ฉันก็รู้แล้วว่าทำไมท่านยาตองให้ฉันพานายมาด้วย”

สีหน้าเลี้ยวฮั้วเหมือนกับปลงตก ผมแปลกใจว่านั่นมันหมายความว่าอย่างไร

เขาพูดว่า “อู๋เสี่ย เลือดของนายพิเศษมาก”

“เลือดของฉันพิเศษ?” ผมนึกถึงคำพูดของเหลียงซือเย่เมื่อคราวนั้น “นายหมายถึงที่ฉันเคยกินเกล็ดเลือดกิเลน* ั้งหรือ”

* ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Dragon Blood ในเล่มสามได้ใช้คำว่าเลือดมังกร จึงขอแก้ไขกลับเป็นเลือดกิเลนตามคำแปลภาษาจีน

“จริงๆ แล้วเป็นยังไงฉันก็ไม่รู้ กินเกล็ดเลือดกิเลนก็อาจเป็นส่วนหนึ่ง เลือดประเภทนี้เกิดขึ้นยังไง ปัจจุบันยังเป็นปริศนา” เขาพูด “ไม่นึกว่านาย จะมีร่างกายแบบนี้ นายเป็นมาแต่กำเนิดหรือเป็นขึ้นภายหลัง”

ผมนึกในใจว่า คงเป็นภายหลังละมัง แต่ก่อนเดินทางไปตำหนัก หลู่หวังเจ็ดดารา ผมก็ไม่เคยสังเกตเลือดตัวเองเหมือนกัน ตอนตรวจ สุขภาพที่โรงเรียนก็เป็นปกติดี แต่ใครจะรู้ ตอนอยู่โรงเรียนผมไม่เคยเจอ เรื่องแบบนี้สักหน่อย

เขาใช้ไฟลนมือ ทำแผลอื่นๆ ให้ผมต่อ พร้อมกับพูดว่า “ท่านย่า ต้องรู้แน่ๆ ท่านคงคิดเผื่อเอาไว้แล้ว แต่ทำไมไม่บอกฉันนะ”

ตอนที่ผมเล่าเหตุการณ์เหล่านี้ได้กล่าวถึงรายละเอียดเรื่องนี้ไว้ด้วย แต่ผมไม่รู้ว่ายายแก่นั้นเป็นเพราะรู้รายละเอียดนี้จึงจับคู่ผมกับเสี่ยวฮั่ว หรือเปล่า ผมเองก็ไม่มั่นใจ เพราะเลือดของผมขลังบ้างไม่ขลังบ้าง พอๆ กับกระบี่หกซี้พजरของตัวฉัน* พึงพาไม่ค่อยได้จริงๆ

“เลือดกิเลนมันคืออะไรกันแน่” ผมนึกถึงเลือดของเมินโหยวผิงก็ถามขึ้น พอถามจบ ปลายมีดสั้นก็แทงเข้าเท้าผม เจ็บจนแทบแด่ดิน

ครูหนึ่งเขาก็ควักของชิ้นหนึ่งออกมาส่งให้ผมดู พลังพูดว่า “ฉันรู้ไม่มาก ฉันแค่เคยได้ยินตำนานมากมาย ว่ากันว่าเมื่อก่อนเคยมีคนศึกษา การเกิดขึ้นของน้ำเลือดชนิดนี้แปลกมาก เหมือนกับว่าทุกคนจะแตกต่างกันออกไปหมด พอฉันบอกว่า มีความเป็นไปได้อย่างหนึ่งคือการดูดซึม คนที่กินยาจีนติดต่อกันเป็นเวลานานๆ ทัวทั้งตัวจะมีกลิ่นยาจีนจางๆ เช่นเดียวกับคนที่สูบบุหรี่เป็นประจำ กลิ่นบุหรี่ก็กำจัดไม่ออก ถ้านายอาบน้ำ ด้วยยาฉีดยาแก้แผลงทุกวัน ก็อาจได้ผลแบบเดียวกัน”

ผมนึกในใจว่าเหมือนตายซักแต่วิธีที่เขาพูดเหมือนกับการรมควันหอม

* ตัวละครเอกตัวหนึ่งในเรื่อง “แปดเทพอสูรมังกรฟ้า” ตัวฉันเป็นองค์ชายเจ้าสำราญ วิชาบู๊ที่ฝึกบางครั้งก็ใช้ได้ บางครั้งก็ใช้ไม่ได้

คนโบราณใช้วิธีนี้รักษาโรคกลิ่นตัวด้วยเหมือนกัน ว่ากันว่าพระสนมหยาง กุ้ยเฟยมีกลิ่นตัวจึงแช่น้ำสมุนไพรจีนทุกวัน สมัยราชวงศ์ชิงมีพระสนมองค์หนึ่งชื่อพระสนม**เซียงเฟย*** ว่ากันว่านางเติบโตมากับเครื่องหอม กลีบดอกไม้จึงมีกลิ่นพิเศษติดตัวตลอดเวลา แต่ผมกับเมินโหยวผิงไม่มีกลิ่นตัวอะไรเป็นพิเศษ และผมไม่เชื่อว่าเกล็ดเลือดกิเลนชิ้นเล็กๆ จะมีสรรพคุณมากมายมหาศาลขนาดนี้

“ฉันยังเคยได้ยินอีกความเป็นไปได้หนึ่ง นายเคยได้ยินเรื่องมนุษย์ ยาไหม”

ผมส่ายหน้า ผมทำอาชีพค้าขายโบราณวัตถุ ไม่ถนัดเรื่องทางการแพทย์อยู่แล้ว

เขาเทน้ำในกา ล้างและบิดคราบเลือดกับเหงื่อบนเสื้อกล้ามทิ้ง นำมาใช้กดแผลผม พลาตพูดว่า “สมัยโบราณ นักเล่นแร่แปรธาตุบางคนจะเลี้ยงคนเอาไว้กลุ่มหนึ่ง เรียกว่ามนุษย์ยา คนพวกนี้ส่วนมากเป็นคนบ้า หรือทาส มีไว้ใช้ทดสอบยาปรุง เพราะยาปรุงส่วนมากมีพิษร้ายแรง พวกนักเล่นแร่แปรธาตุต้องการให้คนพวกนี้มีภูมิต้านทานพิษ จึงจะป้อนพิษปริมาณน้อยๆ ให้กินทุกวัน เพื่อให้ร่างกายของคนพวกนี้ปรับตัวเข้ากับพิษได้ที่ละนิด คนพวกนี้จึงกินยามาแล้วสารพัดอย่าง ร่างกายมีคุณลักษณะที่ผิดเพี้ยนไม่ปกติ โดยเฉพาะเลือดของพวกเขาก็จะไม่เหมือนกับคนทั่วไป”

ผมพูด “พ่อฉันไม่ได้โรคจิตขนาดนั้น ฉันโตมากับข้าวสายนะ อย่าได้หาว่าพ่อฉันใช้สารหนูทำกับข้าว ใช้ปรอทแทนซีอิ๊ว”

พูดจบ ขาผมก็เจ็บจี๊ดจนแทบชักอีกครั้ง

“ถึงยังงี้นี่ก็เป็นข้าวที่ดีมากสำหรับฉัน ฉันเชื่อว่าท่านอย่างจงใจ

เป็นคนโปรดของเฉียนหลงฮ่องเต้ กลิ่นกายหอมจรรจนเป็นที่เลื่องลือและได้รับพระราชทานชื่อว่า “เซียงเฟย” หมายถึง พระสนมแห่งกลิ่นหอม

จัดการอย่างนี้ ถ้านายกับจอมเทพหน้าดำคนนั้นมีเลือดแบบนี้เหมือนกันก็สมเหตุสมผลแล้ว นายสองคนควรแยกกันใช้งาน พวกเขาเป็นขบวนใหญ่ใช้เบอร์ใหญ่ ทางฉันก็ใช้เบอร์เล็กหน่อย อีกอย่างเห็นได้ชัดว่า นายมีมันสมองที่ไม่เลว เรื่องนี้ชดเชยความเสียเปรียบทางกำลังกายได้” เขากดขามผมไว้

“นายแม่งก็ดูเหมือนพวกที่กำลังกายไม่เวิร์กเหมือนกันนั่นแหละ อย่างมากก็แค่เป็นปายกระโดดเก่งกว่าฉันเท่านั้นเอง” ผมพูดอย่างโมโห

“นับตั้งแต่ระบบสุสานของชาวจีนก้าวเข้าสู่ยุคที่มีพิธีฝังอย่างสมบูรณ์ อาชีพควากรวยดักทราย คุณสมบัติอันเป็นที่ต้องการอันดับหนึ่งก็คือร่างกายคล่องแคล่วปราดเปรียว เหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวอย่างที่เห็นๆ กันนี้ไม่ได้จะเจอกันบ่อยๆ” ขณะนี้ เขาหันมามองผมด้วยสีหน้าแปลกๆ

“มีอะไร” ผมกัดฟันถาม

เขาพูด “โทษที ฉันเผลอดัดโดนเส้นเลือดใหญ่นายขาดนะ”

บทที่ 44

กาฬกา

เขาทำหน้าใสซื่อ ออกแนวสะใจเล็กๆ แต่ผมกลับแน่นิ่งไป ตั้งตัวไม่ทัน จนกระทั่งหนึ่งวินาทีผ่านไปจึงนึกขึ้นได้ ชักเท้ากลับมาดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

แต่พอเห็นแผล เลือดนั้นมีแต่ไม่เห็นอาการพุทพะลักเยิ้มยงคน เส้นเลือดขาดแต่อย่างใด ผมลองขยับขาดู นอกจากเจ็บแผลก็ไม่มีอาการอื่น

ผมมองเขาอย่างงุนงง เขามองผมอย่างสงบ แต่ผมไม่รู้สถานการณ์ ตกลงเส้นเลือดเส้นไหนกันแน่ที่ขาด

จ้องกันสักพัก เขาพลันยิ้มออกมาช้าๆ ยิ้มแบบกึกๆ เนือๆ ผมยังคงเข้าไปใหญ่ เขาจึงพูดว่า “แค่ล้อเล่นนะ”

“ล้อเล่น?”

เขาขำพุดออกมา ตบไหล่ผม ส่งกาน้ำมาให้ บอกให้ผมล้างแผล ลักหน้อย แล้วพูดว่า “ชีวิตของนายคงน่าเบื่อแน่ๆ”

ผมค่อยๆ เข้าใจความหมายของเขา แต่ก็ไม่โกรธ เพียงรู้สึกขำ นึกในใจว่า ไอ้หนูนี้มีสิทธิ์สั่งสอนฉันเรื่องนี้ด้วยหรือ ก็ไม่เห็น่ว่าชีวิตของนายจะแฮปปี้มีสุขอะไรนักหนา

แต่ว่าเรื่องนี้กลับทำให้ผมมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปกับเขา แม้ทีแรกก็
ไม่รู้สึกว่าคนคนนี้จะมึปัญหา แต่เพราะภูมิหลังของเราทั้งคู่คล้ายกันเกินไป
แม้ผมจะรู้นิสัยตัวเองว่าเป็นอย่างไร แต่ผมเข้าใจได้ เขาอยู่ในวิถีชีวิตเช่น
นั้นอาจกลายเป็นอย่างไร หรืออาจถูกบังคับให้ต้องกลายเป็นคนอย่างไร

นี่ยังเป็นจุดร่วมเพียงหนึ่งเดียวของคนทำอาชีพคว่ำกรวยทุกคนที่
ผมเจอ ไม่ว่าจะเป็นนายอ้วน เมินโหยวผิง หรือพวกดิบเถื่อนอย่างพานจือ
อาสาม พวกเขาต่างมุ่งหวังผลประโยชน์ ก็ไม่ถึงกับเป็นพวกประโยชน์
นิยมไปทั้งหมด แต่พวกเขาไม่มีความคิดแบบศิลปินอารมณ์ที่ว่า “ทำเรื่อง
ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตและไม่มีคนเข้าใจ” ทำนองนี้

แต่การเล่นตลกของเสี่ยวฮั่วจะว่าไปแล้วมันคือสิ่งไร้สาระ ไม่มี
ความหมายจำเพาะเจาะจง นี่ก็คือสาเหตุที่ผมตั้งตัวไม่ทันแต่แรก คนคว่ำ
กรวยแต่ไรมาจะตรงไปตรงมา ไม่เป็นเช่นอย่างนี้ การล้อเล่นนี้ทำให้ผม
ตระหนักได้ว่า เสี่ยวฮั่วไม่เหมือนคนพวกนั้น

อาจเป็นเพราะเขาเป็นนักแสดงจิว นี่ทำให้ผมอดนึกถึงเก้าแก่สอง เจ้า
บ้านที่สองแห่งเก้าสกุลใหญ่ในยุคนั้นไม่ได้ ท่านเจ้าบ้านที่สองผู้เป็นทั้ง
วีรชนผู้กล้าและเด็กน้อยในคราวเดียว นับเป็นคนที่น่ารักที่สุดในเก้าบ้าน

ทำแผลเสร็จ ผมปะปลาสเตอร์เต็มไปหมด ขาทั้งข้างเป็นเหมือน
ศิลปวัตถุยุคหลังสมัยใหม่ จากนั้นสวมถุงเท้า แล้วก็เห็นขาผมเข้าไปใน
ถ้ำลึก ยังเรียกผมไปดูด้วย เมื่อมองเข้าไป ผมก็พบว่าเส้นผมพวกนั้นเริ่ม
ลามแผ่ออกมาทางปากถ้ำ เห็นได้ว่าถูกเลือดของเสี่ยวฮั่วดึงดูด

ผมถามเขาว่าเอาอย่างไรต่อ สภาพของเขาเกรงว่าแม้แต่ขยับตัวยัง
ลำบาก หากไม่ใช่เพราะผมรู้ว่าพวกเรามาที่นี่ทำไม ผมคงตัดสินใจส่งเขา
ลงจากหน้าผาไปแล้ว

“ช่วงนี้พวกเราอย่าเพิ่งเข้าไปละกัน” เสี่ยวฮั่วกล่าวแผลแล้วพูด “พวก
ท่านน่าจะส่งข่าวมาเร็วๆ นี้ ตอนนี้พวกเราไม่มีความจำเป็นต้องเข้าไป

ข้างใน ต่อจากนี้พวกเรากรอพงข้าว”

งานเหล็กที่ปลายอุโมงค์ถ้า ดูไม่ออกว่าผลิตขึ้นในยุคสมัยไหน และเอาไว้ใช้ประโยชน์อะไร อีกทั้งไม่รู้ว่ “ตัวร้ายกาจ” ที่เลี้ยวฮวบอ้อมมันคืออะไรกันแน่ แต่สภาพภายในถ้ำนั้นก็มองเห็นชัดเจนหมดแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องเข้าไปอีกจริงๆ

ผมนึกถึงคำพูดของท่านย่า ที่ทั้งสองทีมต้องประสานช่วยเหลือกัน ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องประสานช่วยเหลือแบบไหน ลึกๆ ในใจรู้สึกกังวล

ลูกน้องของเลี้ยวฮวบอีกสองชั่วโม่งจึงขึ้นมาถึง แทบหมดสภาพ เมื่อเห็นบนนี้เต็มไปด้วยเลือดก็ตกใจ พวกเราเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง จากนั้นก็ให้เขาช่วย ค่อยๆ ส่งเลี้ยวฮวบกลับขึ้นไปบนยอดเทว เสร็จแล้วเขาก็กลับลงไปเตรียมอาหารและยาส่งมาให้เพิ่ม

หลายวันต่อจากนั้น เราใช้ชีวิตอยู่เยี่ยงมนุษย์นก อยู่แต่ในรังบนหน้าผา พื้นที่ที่เล็กจืดคับแคบ สี่ทิศรายรอบคือเหวลึก ทางเลือกก็คือให้อยู่เฉยๆ หรือถ้าไม่อยากอยู่เฉย การเคลื่อนไหวจะเป็นการออกกำลังที่ต้องใช้เรี่ยวแรงมากที่สุดในโลก

เลี้ยวฮวบสมารถดีมาก ถ้าไม่เล่นเกมมือถือก็จ้องมองภูเขาหิมะไกลๆ อย่างนิ่งเฉย มองดูวิวทัศนียภาพตระการตาอยู่บนผาสูง สลับกับเล่นเกมเรียงอิฐเทอร์ทริส มันดูสวยงามอย่างแปลกๆ มักทำให้ผมรู้สึกว่ามันไม่เป็นความจริง

ส่วนผมก็ไม่แพ้เขาเหมือนกัน นั่งพิงหน้าผาสูง ลมจากที่สูงพัดผ่านทัศนียภาพทั้งหมดรวมทั้งพุ่มไม้เขียวขจีใต้ผาเท้าสายไหวอยู่กลางเกลียวคลื่นสีเขียว พุดคุยเรื่องอดีตกับเลี้ยวฮวบบ้าง นั่งเหม่อเฉยๆ บ้าง รู้สึกเหมือนไอ้จิ้งสองคนในเรื่อง “คอยโกโดดท์” สิ่งเดียวที่เป็นทุกข์คือปลดทุกข์ เพราะมันทำลายความงามเหล่านี้ขึ้นรุนแรง ข้ายังมีอันตรายถึงชีวิตได้

ทุกเมื่อ

ระหว่างนี้ ลูกน้องข้างใต้ต้องเข้าออกหมู่บ้านที่อยู่ใกล้สุดทุกวันวัน
ละครึ่ง ใช้โทรศัพท์ที่นั่นยืนยันข่าวสาร สองสามวันแรกไม่มีข่าวคราวใดๆ
ทั้งสิ้น แต่เมื่อถึงวันที่สาม ข้างล่างก็ส่งซองจดหมายซองโตมาซองหนึ่ง

พวกเราฝึกออกดูพบว่าข้างในเป็นกระดาษกับรูปถ่าย รูปแรกเป็น
รูปถ่ายรวมของนายอ้วน หยุนไฉ่กับเมนโฮยวผิง นายอ้วนนั่งกางเกงขาสั้น
ยืนโพสท่าอยู่ริมธารที่เราคุ้นเคยดี เมนโฮยวผิงนั่งอยู่บนหินก้อนข้างๆ
หยุนไฉ่โพสท่าเป็นเพื่อนนายอ้วน เธอสวมชุดสาวน้อยแบรนต์ ELAND ที่
นายอ้วนเอาไปฝาก ในความโล่งๆ เจือความเชือกๆ เข้ากับรสนิยมของนายอ้วน

ด้านหลังรูปถ่ายเป็นลายมือของนายอ้วนเขียนไว้ว่า “อิจฉาอะดิ”

ผมด่าออกมาคำหนึ่งหันไปมองเสี่ยวฮั่วที่อยู่ในเสื้อกล้ามเปื้อนเลือด
นึกในใจว่า แม่งเลือกทีมผิด

รูปถ่ายอื่นๆ ที่เหลือจำนวนมากเป็นรูปถ่ายภายหลังพวกเขาเข้าไป
ขึ้นเขาแล้ว อาศัยก็อยู่ด้วย เหมือนกับเขายังเป็นผู้นำทางเหมือนเดิม ผม
เห็นท่านยานั่งอยู่บนเกี้ยว นีมันซูลีไทเฮาซัดๆ แล้วก็คิดถึงเงินฝิ่นซื้อ นึก
ในใจว่า ไหนว่าคนคว่ำกรวยแก่ตัวไปจะลำบากไม่ใช่หรือ คนพวกนี้ถ้าไม่
ยึดติดจนเกินไป คุณภาพชีวิตตอนนั้นปลายรับรองเหนือชั้นกว่ามหาเศรษฐี

พลิกดูไปเรื่อยๆ จนเห็นพวกเขามาถึงจุดหินที่ผมพาพวกเขาออก
มาเมื่อตอนนั้น ที่นั่นเป็นเชิงเขา มีพุ่มไม้อยู่เต็ม ไม่น่าเชื่อที่ยังอุดมสำห
าจนเจอ ข้าวของอุปกรณ์ของพวกเขาทั้งหมดกองไว้ใกล้กับรูนั้น เมนโฮยว
ผิงสวมชุดผจญภัยในถ้ำ คล้ายกับกำลังเตรียมตัวเข้าไป

จากนั้นก็ไม่มีภาพคนอีกแล้ว แต่เป็นภาพเหตุการณ์ในถ้ำทั้งสิ้น
หากมีคนติดมาก็เป็นเพียงบังเอิญ

เสี่ยวฮั่วเริ่มรำคาญ พลิกผ่านๆ ไปเร็วๆ จนกระทั่งถึงรูปใบหนึ่งที่
มีปากกาสีแดงทำเครื่องหมายไว้ก็ดึงออกมา

ภาพที่เห็น คือภาพอุโมงค์หินช่วงหนึ่ง แบบเดียวกับที่ผมคลานออกมา สีของฝาผนังที่ตบแพลชนั้นซีดมาก แต่ที่มองเห็นคือ เมีนโหยว ผิงนำอยู่หน้าสุด เบี่ยงตัวหลบ เพื่อให้คนด้านหลังถ่ายภาพที่ตัวเขาบังอยู่ มันคือแผ่นกระดานหินแผ่นหนึ่ง บนนั้นแกะสลักรูปภาพทรงกลม คล้ายกับแผนที่ดาววงกลม

ภาพถ่ายชัดเจนมาก ผมรู้ทันทีว่า ภาพภาพนั้นคือภาพที่เราเห็นบนจานเหล็ก ในห้องหินปลายอุโมงค์คงเส้นผมพวกนั้นอย่างแน่นอน รอบๆ จานเหล็กยังแกะสลักภาพขนาดเล็กอีกจำนวนมาก รูปถ่ายช่วงหลังๆ เป็นรายละเอียดลดทอนพวกนั้นทั้งสิ้น

เลี้ยวหัวมอดูแล้วทำท่าสุดหายใจ เห็นได้ว่าเขาไม่เข้าใจความหมาย ผมบอกให้เขาพลิกดูด้านหลัง ด้านหลังรูปถ่ายก็มีข้อความเขียนไว้บรรทัดหนึ่งจริงๆ

เมื่อเห็นรูปถ่ายใบนั้นผมก็เข้าใจทันที ปฏิบัติการของพวกเมีนโหยว ผิงเกี่ยวข้องกันกับปฏิบัติการฝั่งเรา สถานที่ปลายทางของพวกเขาก็มีความเกี่ยวข้องกับสถานที่ปลายทางของพวกเราด้วย

ข้อความหลังรูปถ่ายยืนยันข้อสันนิษฐานของผม แต่ไม่ได้ให้เบาะแสมากไปกว่านี้

จากทางเข้าเจ็ดร้อยเมตร พบสิ่งกีดขวางด่านแรก ภูเขาสำหรับเปิดทางน่าจะอยู่ฝั่งเธอ โปรดรีบวิเคราะห์

เขียนไว้ชัดเจนแจ่มแจ้ง

จากจุดนี้สันนิษฐานได้ว่า พวกเขาอยู่ที่ป่าหน่าย หลังจากเข้าไปในภูเขาหินผ่านรอยแยกที่ผมออกมา อาจอาศัยแบบแปลนอย่างชื่อเลย ทำให้พบเส้นทางเข้าสู่เรือนโบราณในภูเขาที่ท่าย่ำฮั่วตามประเพณีไว้ แต่

ระหว่างทางพบสิ่งกีดขวาง สิ่งที่เกิดขวางก็คือสิ่งที่อยู่บนภาพถ่าย

ผมไม่อาจรู้ว่ามันคือประตูบานหนึ่ง หรือเป็นผนังหินก้อนหนึ่งเท่านั้น แต่ที่ไม่ต้องถามคือลายภาพบนนั้น น่าจะเป็นลายเดียวกันกับบนจานเหล็ก สองสิ่งนี้มีความข้องเกี่ยวกัน

ถ้าเป็นอย่างที่ท่านย่ำว่าไว้ ชั้นอื่นๆ ของหอบ้านสกุลจางอยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่งของภูเขาได้ชั้นหิน ถ้าเช่นนั้นผู้ก่อสร้างเรือนโบราณที่พรางกายหลังนี้ อย่างชื่อเหลยผู้บูรณะซ่อมแซม ไปจนถึงยอดฝีมือผู้ติดตั้งจานเหล็กบนผาชันที่อยู่ห่างกันนับพันลี้ ก็ย่อมมีความเกี่ยวโยงกันอย่างแนบแน่นด้วยอีกประการหนึ่ง เรื่องราวข้างในนี้อาจซับซ้อนจนเกินจินตนาการด้วยเช่นกัน

พวกเรานำเอารูปถ่ายที่เป็นกุญแจสำคัญเสียไว้กับโครงเหล็กของ “รัง” ของเราที่ละใบ ก็มาตรวจดูอย่างละเอียดทีละใบ

ผมแทบจะมั่นใจได้ว่า ภาพสลักนูนต่ำบนผนังหินนั่นก็คือภาพจานเหล็ก ภาพสลักรูปวงกลมน่าจะแสดงถึงตัวจาน

ส่วนภาพสลักรอบตัวจานต้องค่อยๆ พินิจพิเคราะห์อย่างละเอียด ดูจากฝีมือการแกะสลัก ภาพสลักนูนต่ำบนผนังทั้งแผ่น ไม่นับเป็นงานฝีมือชั้นยอด พุดอีกอย่างก็คือ มันไม่มีคุณค่าทางศิลปะมากนัก ลายเส้นบางซัดยังทำทิ้งไว้ครึ่งๆ กลางๆ ภาพแกะสลักผืนนี้ ต้องเป็นเพียงงานดิบ ยังไม่ผ่านการขัดเกล

ว่ากันด้วยรูปแบบ มันมีเอกลักษณ์ของยุคราชวงศ์ชิงที่เด่นชัด จุดนี้เกี่ยวข้องกับอย่างชื่อเหลยแน่ๆ ถ้านี้เป็นงานออกแบบโดยอย่างชื่อเหลย แต่กลับจบงานอย่างลวกๆ แล้วละก็แสดงว่าวัตถุประสงค์ของการออกแบบคือสำหรับใช้งานมากกว่าประดับสวยงาม ดูทรงแล้วผนังหินที่ขวางทางไม่ได้ธรรมดาอย่างที่เห็น

พวกเราเรียงลำดับรูปถ่ายใหม่ เริ่มดูจากตำแหน่งสิบสองนาฬิกา

รูปถ่ายภาพแกะสลักหุ่นตัวโอบแรกคือสัตว์รูปร่างแปลกประหลาดตัวหนึ่ง

สัตว์ในงานประติมากรรมหุ่นตัวตามธรรมเนียมจีน ผมแทบจะท่องจำได้หมด ไม่ว่าจะเป็นเป็เซี่ยะ เสือสิงห์ แต่สัตว์ตัวนี้มีให้เห็นน้อยมากจริงๆ แม้ลายเส้นค่อนข้างเป็นนามธรรม แต่ผมก็จำได้ทันที มันคือตัว “โหว่”

ความเป็นมาของ “โหว่” นั้น มีเรื่องเล่าต่างกันอยู่สองอย่าง หนึ่ง บอกว่าเป็นปู่ของกิเลน กิเลนนับเป็นสัตว์เทพเจ้าในยุคดึกดำบรรพ์ โดยทั่วไปถือว่าต่ำกว่ามังกรหนึ่งขั้น ส่วน “โหว่” เป็นบรรพบุรุษของกิเลน กิเลนมังกรเป็นอาหาร นับเป็นห่วงโซ่อาหารชั้นสูงสุด อีกหนึ่งบอกวามันคือ “ป้า” ชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นผีดิบชนิดพิเศษอย่างหนึ่งนั่นเอง

ตัว “โหว่” ในภาพแกะสลักถูกของประหลาดอย่างหนึ่งมัดไว้ เชื่อมติดกันกับภาพแกะสลักรูปจานเหล็กข้างใต้

ภาพแกะสลักหุ่นตัวโอบในรูปถ่ายโอบที่สองดูเหมือนจะต่อดิตกันกับ “โหว่” ในรูปโอบที่หนึ่ง ภาพทั้งภาพเป็นภาพเดียวกัน แต่ผมดูออกว่าเป็นส่วนประดับตกแต่ง มันเป็นภาพคนจำนวนหนึ่ง แต่เห็นได้ว่าคนพวกนั้นไม่มีมือขา

คนที่ไม่มีมือขามีทั้งหมดเก้าคน มีทั้งมุ่มไกล้และมุ่มไกล่ ทั้งหมดเปลือยกายท่อนบน ท่อนล่างสวมกางเกง อยู่ในท่าวิ่งหนีแต่ไม่แตกตื่น

ผมถนัดสายนี้ เมื่อเห็นของดีก็อดอวดภูมิไม่ได้ ผมชี้ไปยังคนพวกนั้นในรูป พูดว่า “ไม่มีการขัดเกลา ไม่มีร่องรอยการลบเหลี่ยมมุมซ้ำๆ ตัวคนพวกนี้เหมือนกับแกะสลักขึ้นมาแบบรวดเร็วเดียว แต่ถึงกระนั้น รูปร่างท่าทาง อากัปกริยาของตัวคนพวกนี้เหมือนกับกระโดดโลดเต้นอยู่บนผืนนายช่างที่เป็นคนแกะเป็นยอดฝีมือ ถึงเขาจะไม่ให้ความสำคัญกับตัวงาน แต่ประสบการณ์อันโชกโชนทำให้เขาแม้จะหวัดมือชู้ๆ ก็ได้จิตวิญญาณอย่างที่ตัวเองต้องการ”

เลี้ยวหัวไม่ได้สนใจส่วนนั้น แต่กลับถามว่า “ทำไมถึงไม่ให้ความสำคัญ”

ผมกล่าว “ช่างก่อสร้างยุคโบราณแบ่งเป็นสองประเภท ประเภทหนึ่งคือเป็นผู้มีฝีมือแล้วยังเชี่ยวชาญทักษะงานก่อสร้างแบบต่างๆ จะมียุคเป็นผู้คุมงาน คนกลุ่มนี้มักทำแต่งงานประณีต ขึ้นเล็กๆ งานหยาบๆ อย่างขัดไม้หินไม่นำถึงมือพวกเขา อีกประเภทหนึ่งคือช่างฝีมือ เป็นช่างล้วนๆ คนกลุ่มนี้มีฝีมือสูงส่ง แต่ต้องหาเข้ากินค่า หากินด้วยฝีมือและน้ำพักน้ำแรง คนประเภทนี้เป็นช่าง ไม่ใช่ศิลปิน ดังนั้นพวกเขาจะไม่เข้มงวดต่อตัวเองอะไรก็ได้ก็จะอยู่”

เมื่อครูที่ผมประเมินว่าภาพสลักนูนต่ำบนผนังหินเป็นประเภทใช้งานก็ด้วยหลักการนี้ วิธีเดียวที่จะทำให้กลุ่มช่างยอมทุ่มฝีมือสุดตัว ก็คือมีนายจ้างที่เจ้ากี้เจ้าการ

เลี้ยวหัวพยักหน้า บอกให้ผมดูต่อไป

รูปถ่ายใบถัดไป เป็นตำแหน่งทกนาฬิกา ภาพที่แกะสลักดูยากกว่า ยังคงเป็นคนกลุ่มหนึ่ง แต่เห็นได้ชัดเจนว่าไม่ใช่คนกลุ่มเดิมที่กำลังหีนนั้น เพราะคนกลุ่มนี้มีมือครบสมบูรณ์ อีกอย่างคือเครื่องแต่งกายมีเอกลักษณ์ที่เด่นชัด ผมดูออกในแวบเดียว ว่าไม่ใช่ชาวจีนฮั่น

คนกลุ่มนี้ถือดาบยาวกันทุกคน สวมหมวกประหลาด มีด้วยกันจำนวนมาก ช่างแกะสลักใช้เทคนิคซ้อนภาพ จึงนับจำนวนแน่ชัดไม่ได้ และดูจากท่วงท่าของพวกเขาค่อยๆ คล้ายกับกำลังดักข่มใจมด

ผมตีความไม่ถูก โดยธรรมเนียมทั่วไป ดูจากภาพโดยรวมภาพทุกภาพต่างนำเสนอความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ภาพสลักนูนต่ำที่นี้สามภาพเชื่อมต่อกัน ก็ยังสับสนไปเลยก็ได้ หรือว่าจะมีความหมายสองชั้นซ้อน

ถ้าอย่างนั้น ภาพแกะสลักภาพสุดท้ายก็ต้องเป็นกุญแจสำคัญ ผมรีบดูรูปถ่ายใบสุดท้าย

ภาพถ่ายรูปแกะสลักใบสุดท้าย กลับผิดความคาดหมาย ไม่ใช่ภาพประหลาด แต่เพราะตรงนั้นมันไม่มีภาพแกะสลักเลยต่างหาก มีเพียงรูลีสามรูเรียงกันเป็นรูปดอกเหมย

ภาพหลักทั้งสี่เกิดจากลายเส้นสวยงามที่เชื่อมต่อกันอย่างแยบยล ประกอบกับภาพสลักนูนต่ำบนจานเหล็กตรงกลาง ทำให้ดูเหมือนนาฬิการูปทรงประหลาด

เลี้ยวหัวตูดังตรงนี้ เลิกคิ้วกับผมที่หนึ่ง ไม่รู้ว่าเขานึกอะไรขึ้นได้ หรือต้องการโต้แย้งเรื่องไหน จากนั้นก็ถามผม “นายคิดเห็นอย่างไร”

ผมยังคิดไม่ตก ภาพชุดนี้มันเชื่อมโยงกันหรือแยกจากกันแน่ ถ้ามันเชื่อมโยงกันละก็ ผมกลับคล้ำยคล้ำยคลาว่าจะมองเห็นเค้าลางเล็กน้อย

บทที่ 45

คำใบ้จากกวางซี

ถ้าเอาภาพแกะสลักที่วนอยู่รอบจานเหล็กมาเรียงกันเป็นเส้น ภาพแกะสลักผืนใหญ่นี้ ช้ายสุดเป็นตัว “โหว่” ตรงกลางเป็นภาพคนหนึ่ง ขวาคสุดเป็นชนกลุ่มน้อยในเครื่องแต่งกายประหลาดและท้ายสุดหลังภาพแกะสลักคือรูสามรุ

สิ่งที่คาใจผมคือ ทิศทางการหันหน้าข้างในภาพ ดูจากใจความแล้ว แม้ว่าโหว่จะถูกล็อกล้ามไว้บนจานเหล็ก แต่ก็ยังอยู่ในท่าโล่งล่า

คนไร้มือขวาตรงกลาง หันหลังให้โหว่ อยู่ในท่าวิ่งหนี และที่สำคัญ ภาพชนกลุ่มน้อยนั้นหันหน้าเข้าหาคนที่วิ่งหนี นั่นหมายความว่า ชนกลุ่มน้อยถือดาบกับตัวโหว่ จัดขบวนทัพ ตีชนาบนหน้าหลัง

เรื่องนี้มีคำอธิบายได้หลายอย่าง ความรู้สึกแรกของผมก็คือ หรือว่านี่จะเป็นการไล่ล่า มีด้วยกันสองฝ่าย หนึ่งคนหนึ่งสัตว์ ล้อมสังหารพวกคนที่ไม่มือขวา

ดูจากรูปภาพแล้ว นี่เป็นคำอธิบายที่สมเหตุสมผลที่สุด แต่หากอธิบายเช่นนี้แล้วมีความหมายอย่างไร ผมคิดไม่ออกจริงๆ

ผมแทบจะแน่ใจว่า ภาพแกะสลักที่บอกเล่าเรื่องราวเป็นรูปธรรมขนาดนี้ จะต้องนำเสนอความหมายบางอย่าง ไม่ใช่แค่สิ่งประดับสวยงาม

ธรรมดา สิ่งระดับสวยงามโดยมากจะเป็นภาพกลุ่มหงส์มังกร สามารถ
ลอกแบบซ้ำๆ และให้ความรู้สึกเป็นองค์รวม

ถ้าไม่ได้ถอดความเช่นนี้ความจริงยังมีบางส่วนให้ต้องตีความกันอีก
อย่างเช่น นี่เป็นการซูมโจมตี?

นักดาบชนกลุ่มน้อยชুমู่อยู่ข้างหน้า พวกชายไร้มือขวาทำหน้าที่เป็น
เหยื่อล่อ แต่ถ้าอีกฝ่ายคือโหว่ ผมไม่เชื่อหรอกว่าจะมีสัตว์ชนิดนี้จริง
นักดาบพวกนี้ต้านได้ไม่ถึงหนึ่งวินาทีก็ถูกเผาเป็นตอตะโกแล้ว

ภาพแกะสลักมักนำเสนอเหตุการณ์เกินจริง ความเป็นไปได้มาก
สุดก็คือ สิ่งที่เราประสบพบเจอในยามนั้นพวกเขาไม่สามารถอธิบายมัน จึง
สวมแทนที่ด้วยสัตว์ในเทพนิยาย

เมื่อวิเคราะห์ตามนี้ก็ไร้ทิศทางโดยสิ้นเชิง ผมนำเอาภาพแกะสลัก
เข้ามาดูรายละเอียดใกล้ๆ ขอบคุณกล้อง SLR มืออาชีพทำให้รายละเอียด
ชัดเจนทุกอนุ

แต่เมื่อดูละเอียดกลับยิ่งผิดหวัง เพราะภาพสลักนั้นต่ำมันไม่มี
รายละเอียดเลย

สมมติว่าภาพทั้งหมดไม่ได้เชื่อมโยงกัน แต่ละชุดมีความหมายอัน
เป็นเอกเทศ ถ้าเช่นนั้นก็ยิ่งวิเคราะห์ไม่ได้เข้าไปใหญ่

ดูยังงี้ก็สายหัวทั้งนั้น เพราะแม้แต่ทิศทางให้ขบคิดยังไม่มี เสี่ยว
ฮัวฟิงไปด้านหลัง พูดยว่า “มันดูคล้ายๆ กุญแจฟันลิ้นะ สงสัยต้องย้อน
กลับไปตรงงานเหล็กถึงจะเห็นเค้าลาง”

ผมพยักหน้าเงิบๆ ผมเคยได้ยิน “กุญแจฟันลิ้น” คือกลวิธีอย่างหนึ่ง
ไม่ใช่กุญแจจริงๆ แต่เป็นระบบกันขโมยที่มีประสิทธิภาพมาก ทำอย่างไร
จึงจะทำให้ต้นทุนการจัดการของสิ่งหนึ่งเพิ่มสูงขึ้นเป็นเท่าตัว วิธีการที่ดี
ที่สุดก็คือทำให้ปัจจัยสำคัญสู่ความสำเร็จนั้นอยู่ไกลกันมากพอ ยก
ตัวอย่างเช่น ประตูด่านโลกใต้ ลูกกุญแจอยู่หัวโลกเหนือ ในเทพนิยาย

ของยุโรปเหนือ ปีศาจร้ายที่ถูกสังหารมักถูกหั่นร่างเป็นชิ้นๆ นับจำนวนไม่ถ้วน นำไปโปรยไว้ทั่วทุกมุมโลก ทำให้หากจะคืนชีพให้กับจอมปีศาจ กลุ่มพวกวายร้ายต้องใช้เวลาเดินทางยาวนานข้ามหลายศตวรรษ

แต่ว่าในเมื่อมีระเบียบขั้นตอนการเปิดประตู แสดงว่าหอบ้านสกุลจางหลังนี้ไม่ใช่สุสาน ผมสันนิษฐานว่ามันอาจเกี่ยวข้องกับระบบการฝังรวมเป็นไปได้ว่าในโอวาของบรรพชนมีข้อบังคับว่า เว้นช่วงทุกๆ ก็ชั่วคน ผู้วายชนม์สายเลือดบ้านสกุลจางต้องถูกขนย้ายไปไว้ในเรือนโบราณหลังนี้

เพียงแต่ไม่รู้ว่่าเรื่องนี้ เกี่ยวข้องกับยางชื่อเหลยไต้ไฉ่อย่างไร ยางชื่อเหลยไต้บอกรัดในตั้วว่าสกุลเหลย ส่วนราชวงศ์ชิงสืบสกุลไต้ซินเจวียลล่อต่างไม่มีเหตุให้ต้องเป็นผู้ลงทุนสร้าง “หอบ้านสกุลจาง” อันลึกลับแห่งนี้

ทางฝั่งเมินโหยวฝั่งเผชิญกับกลไกหินก้อนที่แยบยล เคล็ดวิธีการเปิดผนึกกำแพงหินน่าจะอยู่ในภาพทั้งสี่ ขณะที่งานเหล็กฝั่งเราอาจเป็นงานถอดรหัสข้อความที่ซ่อนเร้นอยู่ในภาพทั้งสี่ รายละเอียดเป็นอย่างไรมิแต่ต้องย้อนกลับไปยังงานเหล็กนั้นเท่านั้นถึงจะรู้

หลังจากพักผ่อนกันหลายวัน พลกำลังของเราต่างก็ฟื้นตัวพอสมควร แผลของเสี่ยวฮั่วไม่มีเลือดออกตั้งนานแล้ว จะย้อนกลับไปก็ไม่ใช่เรื่องเสี่ยงเกินไปนัก ดังนั้นพวกเราจึงเริ่มเตรียมการ เมื่อนึกถึงอุโมงค์ที่ต้องผ่านนั้นเป็นเรื่องยุ่งยาก พวกเราจะฝ่าเข้าฝ่าออกกันม่อยๆ ไม่ได้ จึงเตรียมอาหารและน้ำสำหรับหนึ่งอาทิตย์ ด้วยกลัวว่าอากาศข้างในจะถ่ายเทเข้าเกินไป จึงติดตั้งพัดลมระบายอากาศไว้ตรงปากถ้ำอีกตัว ความจริงมันคือเครื่องนวดข้าวที่พี่น้องจากเจิงตูขอยืมมาจากในหมู่บ้าน ชื่อสายไฟขดเบ้อเร่อ ต่อไฟขึ้นมาจากเครื่องปั่นไฟใต้หน้าผา

พูดตามตรง วิธีคิดของผมคือเอาน้ำมันเบนซินขึ้นมาสองสามถัง ราดแล้วเผาให้เหี้ยนม้วนเดียวจบ แต่อุโมงค์ในภูเขาคับแคบ ออกซิเจนถูกเผาไหม้หมดได้ง่าย ทำให้เกิดสุญญากาศ ไฟจุดติดยาก ตอนเรียนสถาปัตย์

เคยเรียนวิชาที่เกี่ยวข้อง หากใช้เครื่องเป่าลมเป่าอากาศเข้าไปข้างใน ด้านในจะกลายเป็นเตาเผาอุณหภูมิสูง โครงสร้างหินภูเขาที่ไม่เสถียรอยู่แล้ว อาจถูกไฟไหมจนพังถล่มได้

เสี่ยวฮั้วไม่สามารถใช้วิชาเหินหลังคาได้ผนังของเขาได้อีก พวกเราบินกลับไปยังปากถ้ำ ตรวจสอบชุดเหล็กพวกนั้น พบว่าด้านในชุดเหล็กของเสี่ยวฮั้วบนรอยเลือดมีเส้นขนสีดำขนาดเท่าข้อมืองอกขึ้นแล้ว เป็นขดๆ ก้อนๆ บนพื้นที่เปื้อนเลือดก็เช่นกัน ขอให้มီးเลือดสักหยดเดียวก็น่ามีเส้นขนสีดำงอกขึ้นมาทั้งสิ้น ตัวพวกนี้อย่างกับราจริงๆ

คลี่ดูตัวที่ผมใส่ ยังพอใช้การได้ บริเวณที่เปราะเลือดของเสี่ยวฮั้วติดเชื่อบ้าง แต่ส่วนอื่นๆ ไม่มี

เสี่ยวฮั้วพูดว่า มีเลือดผมอยู่ ไม่ต้องกลัว ขอให้ผมเดินดูๆ เข้าไปก็ไม่น่าเป็นอะไร เขาจะสวมชุดเหล็ก แล้วช่วยแบกผมเข้าไป

ลำพังชุดเหล็กนั้นก็หนักมากแล้ว แบกผมอีกคนย่อมเป็นไปไม่ได้ บวกกับเพดานถ้ำที่ต่ำมากปกติแค่นั่งตัวตรงยังไม่ไหว แบกคนอื่นคงลำบาก คิดไปคิดมา เสี่ยวฮั้วก็สรุปได้วิธีหนึ่ง ให้ผมสวมหน้ากากกันแก๊สพิษสวมชุดเหล็กเดินเข้าไปก่อน ระหว่างทางให้ตอกหมุดไว้บนเพดานถ้ำ ร้อยเชือกทำรอกเลื่อน เมื่อมีคนดึงเชือก สิ่งที่อยู่บนเชือกก็จะเคลื่อนที่ไปข้างหน้าได้ ไหนๆ เขาน้ำหนักตัวเบา สามารถไต่ไปกับเชือกด้วยวิธีนี้

ผมฟังดูแล้ว ก็เป็นวิธีเดียวที่ทำได้ จึงตกลงตามนั้น ข้างล่างส่งตัวหมุดขึ้นมาให้ เสี่ยวฮั้วช่วยสวมชุดเหล็กให้ผม คงรู้สึกสนุกจึงตบชุดผมเสียงดังๆ ผมเดินเข้าถ้ำไป พร้อมเสียงเชียร์จากเขา รู้สึกอึดอัดนี่แท้ที่จริงใส่ในของมันฟังพาก็ไม่ได้พอๆ กับนายอ้วน

ใช้ค้อนป็นเขาตอกหมุดชนิดพิเศษลงบนรอยแตกของเพดานถ้ำ ผมเคยเรียนวิศวกรรมโครงสร้างรู้จักวิธีทำโครงสร้างสามเหลี่ยมเพื่อรับน้ำหนัก

จึงตั้งใจตอกหมุดสามถึงสี่ตัวในทุกจุด ให้ใช้ยักนักกีฬาซูโม่ก็ไม่มีปัญหา

ทำทุกสิ่งเสร็จใช้เวลาไปราวสามชั่วโมง มือผมชาไปหมดแล้ว ไม่เจออันตรายใดๆ อีก ที่ปลายอุโมงค์ จานเหล็กยังอยู่ในสภาพเดิม ยังมีเสียงเคาะโลหะดังมาจากใต้จานแผ่วๆ แต่ไม่ใช่เสียงเคาะแรงๆ เหมือนเดิม เป็นเหมือนกับวัตถุแขวนไว้แล้วลมพัดมากระทบกับประตูเหล็กมากกว่า

ผมถอดชุดเหล็กออก พบว่าเหงื่อชุ่มไปทั้งตัว เปียกและเหมือนเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ก็ดึงตัวเสื้อย้วยเข้ามา ติดตั้งไฟฉายเหมือน ก่อกองไฟขึ้น หนึ่งกองตรงช่องทางเข้า ราวด้วยน้ำมันเบนซินไว้กันเส้นผมจู่โจมกะทันหัน พวกเรานำเอาอาหาร เหล้า ที่นำเข้ามา วางไว้บนจานเหล็ก แล้วเริ่มเปรียบเทียบจานเหล็กกับรูปถ่าย

ทั้งสองคนสวมหน้ากากกันแก๊สพิษ คราวนี้ไม่เกิดอาการเสียงหาย แต่หน้ากากนั้นหนักมาก สวมไว้แล้วทรมานต้นคอ เสื้อย้วยเสนอให้พวกเรารีบทำให้จบ

สิ่งที่เกาะสลักอยู่บนหินในรูปถ่ายเป็นจานเหล็กแผ่นนี้จริงๆ ลวดลายตรงกันทุกอย่าง แต่รอบจานเหล็กตรงนี้ไม่มีภาพสามชุดตามผนังหินในรูปถ่าย

จานเหล็กหมุนช้าๆ ตามเข็มนาฬิกา เสื้อย้วยรู้ว่าวิชาสถาปัตยกรรมเกี่ยวข้องกับเรื่องกลไกในหลายจุด จึงถาม “เอาไงดี”

ผมนึกในใจ กลไกทั่วไปต้องทำความเข้าใจก่อนว่ามันสั่งการอย่างไร ผมบอกให้เขาช่วย เริ่มจากหมุนตามเข็มนาฬิกาดูก่อน ดูว่าจะเร่งความเร็วมันได้ไหม แล้วก็พบว่าเวลาหมุนตามเข็มนาฬิกา สามารถหมุนจานได้เร็วมาก แสดงว่าการหมุนตามเข็มนาฬิกาไม่สั่งการกลไก จากนั้นก็เริ่มหมุนทวนเข็มนาฬิกา พอหมุนดูก็รู้สึกไม่ถูกต้อง

ผมรู้สึกกินแรงทันที เป็นแรงที่หน่วงหนัก แต่ไม่ได้ขัดตาย รู้สึกเหมือนกับไขลาน ผมออกแรงผลักเกือบสุดแรง จานเหล็กเริ่มถูกหมุน

ย้อนกลับ แทบจะเป็นเวลาเดียวกัน ใต้จานเหล็กก็มีเสียงสายโซ่เส้นหนัก ขยับเคลื่อนไหว

เสียงดาที่ผมหมุนทวนเข็มได้เพียงทำลิบองศาทั้งหมดแรงเสียแล้ว ไม่ว่าเลี้ยวฮั้วกับผมจะออกแรงจนเส้นปูดแค่ไหน จานเหล็กนั้นก็ไม่นับอีกแม้แต่เซนติเมตรเดียว

แต่ผมรู้ดีว่า มันยังไม่สุด แต่เพราะพวกเรามีแรงไม่ถึง ผมสุดท้ายใจเข้าลึกๆ ตะโกนแทบสุดเสียง กลั่นหายใจผลึกสุดฤทธิ์ แต่เสียงทั้งหมดอู้อ้อยู่ใต้หน้ากากกันแก๊สพิษ ทำให้น่าขันมาก สุดท้ายขาของผมลื่น สูญเสียแรงค้ำ เลี้ยวฮั้วคนเดียวแรงไม่พอ จานเหล็กนั้นก็หมุนตามเข็มนาฬิกาสวนกลับมาทันที

“ต้องหาควายเข้ามาสักตัวแล้ว” เลี้ยวฮั้วพียงผนังถ้ำหอบรัวๆ

เท้าผมแทบพลิก เจ็บปวดแทบสิ้นชีวิต นึกในใจว่าถ้านายอ้วนอยู่ด้วยก็คงดี งานกรรมกรจำพวกนี้ก็ไม่ถึงมือผมแล้ว

แต่พวกเราก็ไม่คิดจะเรียกคนข้างล่างขึ้นมาช่วย เพราะความรู้สึกตอนหมุนเมื่อครูไม่ถึงกับเป็นเพราะพวกเรามีแรงไม่พอ สิ่งสำคัญคือจานเหล็กนี้ไม่มีหลักยึด เรียบๆ ลื่นๆ ลวดลายบนนั้นก็ขัดจนมันวาว รับแรงไม่อยู่ หากมีก้านจับจะดีกว่านี้

ดังนั้นผมลืมหาเครื่องมือที่เป็นด้ามยาว เพื่อดูว่าพอมีจุดไหนให้สอดเข้าไปได้หรือไม่

หาอยู่ก่อนวัน พบว่าจานเหล็กทั้งใบไม่มีที่ให้ลงแรงได้เลย ถึงแม้ด้านบนจะเต็มไปด้วยลายแกะสลัก แต่เป็นลายละเอียด เอาอะไรขัดก็ไม่ได้

ผมย้อนนึกถึงประสบการณ์ในชีวิต เหตุการณ์เหมือนตอนเปิดฝาชวดน้ำแร่แต่มือลื่น ทำให้ปิดไม่ออก

วิธีที่ง่ายที่สุดคือเพิ่มแรงเสียดทานให้กับมือ ใช้ผ้าขนหนูอะไรก็ได้มาจับช่วย ที่นี้ไม่มีผ้าขนหนู เลือผ้าของเราน่าจะพอใช้

ดังนั้นเราจึงคิดจะถอดเสื้อ ผมตรวจดูก่อนว่าเสื้อทำจากผ้าอะไร มีส่วนที่หยาบหนาหรือไม่ ขณะนี้เอง เสี่ยวฮั่วพลันพบสิ่งผิดปกติ เขาชี้ที่เสื้อผม “นี่คืออะไร”

ผมก้มหัวลงไปดู ก็เห็นบนเสื้อ บริเวณที่ถูกับจานเหล็กตอนออกแรงหมุนเมื่อครู่ เป็นสีดำทั้งหมด

“สีหลุดร่อน” ผมสบถดำเสียงอู้อี้ มองดูฝ่ามือตัวเองก็พบว่าบนฝ่ามือก็เป็นสีดำเช่นกัน

แต่มันไม่ใช่สี เป็นเม็ดๆ คล้ายกับผงถ่าน ผมแปลกใจ เคยมีคนเอาผงถ่านมาทาบนี้นี่รึ

ผมเอาไฟฉายส่องมือ ขยี้ดูก็พบอีกว่ามันไม่ใช่ผงถ่านเม็ดๆ พวกนี้มีสภาพเป็นเกล็ด แต่พอขยี้ด้วยมือ ก็แตกเป็นผงละเอียดมาก ผมพบว่าผมเหมือนจำเม็ดผงเช่นนี้ได้

ใช้ไฟฉายส่องดูจานเหล็ก ดูด้วยตาเปล่าดูไม่ออกว่ามันมีบางสิ่งฉาบเคลือบอยู่บนนั้น แต่เอาของมีคมขูดดูก็หลุดล่อนเป็นแผ่น เมื่อนำมาขยี้ ผมร้องอุทานอ๊ะ บอกกับเสี่ยวฮั่วว่า

“ແ່ງແລ້ວ ນີ້ຄືເລືອດ”

บทที่ 46

กราบเลือดบนจานโลหะประหลาด

“เลือด?”

“ใช่ เป็นเลือดแน่ๆ มีคนรินเลือดปริมาณมากลงบนจานเหล็ก ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวด้วย เลือดพวกนี้คือ ชั้นนี้แห้งแล้ว ราดทับอีกชั้นหนึ่ง ต้องราดทับซ้ำๆ อย่างนี้ไม่รู้กี่ครั้ง ถึงพอกหนาได้ถึงขนาดนี้” ผมกล่าว มองดูลวดลายบนจานเหล็ก แล้วก็เข้าใจทันที “นายดูร่องของลายพวกนี้สิ มันเคยเห็นของที่คล้ายๆ กันมาก่อน พวกนี้คือร่องนำเลือด นี่ไม่ใช่จานเหล็กธรรมดา แต่เป็นจานเหล็กบูชายัญ”

เพื่อยืนยันทฤษฎีของผม ผมหยิบกระดิกนำออกมาแล้วเริ่มรดลงไปบนจานเหล็ก รดอย่างระมัดระวัง ภายใต้แสงไฟสีของน้ำนั้นคล้ายกับของเหลวสีลึกลับบางชนิดในยุคโบราณ เริ่มสะท้อนแสงสีเหลืองวิบวับ รินลงไปตรงใจกลางจานเหล็ก แล้วมันก็กระจายออกไปตามลวดลายบนนั้นอย่างรวดเร็ว

มองเห็นลักษณะการไหลของน้ำ ผมแทบจะยืนยันได้ทันทีว่า ลวดลายพวกนี้ผ่านการออกแบบมาโดยเฉพาะ ลักษณะการไหลของน้ำมีความงดงามและกลมกลืนอย่างประหลาด

สายน้ำแผ่กระจายออกไปเหมือนมีชีวิต กลายเป็นภาพมหัศจรรย์

จากนั้นไหลตามลวดลายลงไปสู่ด้านข้างจานเหล็ก และน่าแปลกใจที่เมื่อมันไหลจนถึงด้านข้างแล้วไม่ได้หยดลงสู่พื้น แต่ไหลกลับลงไปข้างใต้ฐานแล้วยังไหลเวียนต่อไปตามลวดลายข้างใต้นั้นจนไปรวมกันที่แกนหมุน

นี่เป็นเพราะแรงตึงผิวของน้ำ หากเป็นเลือดจะมีสิ่งเจือปนมากกว่าแรงตึงผิวมีมากกว่า น้ำเลือดสีแดงไหลเวียนไปยังใต้ฐานเหล็ก น่าจะสวยงามยิ่งกว่านี้

“ที่แท้สิ่งนี้ใช้งานอย่างไร” เสี่ยวฮั่วผ่านโลกกว้างมา ไม่ได้แปลกใจมากนัก “หรือว่าพวกเราจะต้องไปหาเลือดเยอะๆ มาราดด้วยเหมือนกัน”

เรื่องนี้ผมไม่รู้ ผมคลำดูจานเหล็กครู่หนึ่ง ครอบเลือดที่โดนน้ำเริ่มละลาย รู้สึกค่อนข้างสดใหม่ ความเป็นไปได้ว่าจะถูกรดไว้สมัยที่เกาสกุลใหญ่บุกเข้ามา

โจรสลัดสุสานไม่นิยมพิธีกรรมใหญ่อย่างการบูชาเลือด อีกอย่างในสถานที่แบบนี้ แม้จะไม่ใช่สุสานโบราณ แต่น้ำเลือดเข้ามาก็ไม่เป็นเรื่องดี หากเกาสกุลใหญ่เข้ามาคราวนั้นเคยรดเลือดลงบนจานเหล็กต้องมีสาเหตุอื่นอีกแน่ ขณะนี้เรายังจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูก คงมีแต่ต้องลองดู

ผมคิดว่า บางทีข้างใต้จานเหล็กนี้อาจมีกลไกบางอย่างสามารถสั่งการได้ด้วยเลือด

ข้อนี้ไม่ใช่เรื่องเข้าใจยาก กลไกชนิดนี้อาจใช้ประโยชน์จากความเหนียวหนืดเฉพาะตัวของน้ำเลือด ลวดลายที่ออกแบบไว้พวกนี้ ใช้เลือดเป็นสื่อกลาง ผมเชื่อว่าเทคโนโลยีสมัยโบราณสามารถทำได้อย่างแน่นอน ขอให้ออกแบบลวดลายให้รัดกุมพอ หากใช้น้ำหรือของเหลวชนิดอื่นความเร็วในการซึมไหลจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ผมเตรียมชักรอกส่งเสี่ยวฮั่วกลับออกไป ให้เขาเรียกคนข้างนอกหาเลือดส่งขึ้นมาหน่อย แต่เสี่ยวฮั่วกลับจับดูคราบเลือดที่ละลาย ทันใดนั้นก็ถามว่า “เดี๋ยวก่อน นายว่านี่เป็นเลือดอะไร”

“เลือดอะไร?”

“ถ้าเป็นเลือดหมูเลือดหมายังดีหน่อย แต่ถ้าเกิดเป็นเลือดคนก็ลำบากแน่ ดูจากปริมาณเลือด ไม่ใช่แค่ถึงสองถึงจะเอาอยู่ชะด้วย จะหาเลือดจำนวนมากขนาดนี้ขึ้นมาถึงนี่ เป็นเรื่องใหญ่มาก”

ผมคิดอีกที ก็จริง ถ้าเป็นเลือดคนคงยุ่งแน่ แต่เก้าสกุลใหญ่ไม่ได้บ้าเลือดอย่างนั้นหรอกมัง อีกอย่างผมไม่เชื่อว่ากลไกยุคโบราณสามารถแยกแยะความแตกต่างอันละเอียดอ่อนระหว่างเลือดมนุษย์กับเลือดสัตว์ได้

ผมกับเสี่ยวฮั่วต่างไม่ใช่คนเลือดเยอะทั้งคู่ ถ้าจะรีดเลือดกันจริงๆ เราสองคนรวมกัน คั้นออกมาได้ถ้วยหนึ่งก็ไม่เลวแล้ว ผมนึกสักรูแล้วพูดว่า เลือดหมูกับเลือดคนใกล้เคียงกัน หาเลือดหมูมาลองดูก่อนก็แล้วกัน

เสี่ยวฮั่วส่ายหน้า “ยุ่งยากเกินไป” เขาคิดเล็กน้อยแล้วพูดต่อ “เอาหมูมาตัวหนึ่ง”

เอาหมูขึ้นมา ฟังดูเป็นความเห็นที่ดี ประการแรก เส้นผมข้างนอกเยอะเยอะนั่น หากขนเลือดขึ้นมาที่ละงๆ กระตุ้นเส้นผมพวกนั้นเรื่อยๆ ไม่รู้จริงๆ ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขนหมูขึ้นม่าย่อมดีกว่า อีกประการคือ หมูตัวเป็นๆ สามารถรับประกันว่าเลือดจะไม่แข็งตัวเสียก่อน แต่เมื่อนึกภาพตามอย่างละเอียด ชักรอกหมูขึ้นหน้าผาสูงชันขนาดนี้ มันคือ “ศิลปะแสดงสด” ชนิดหนึ่งเข้าไปแล้ว

เมื่อส่งข่าวลงไป คนข้างล่างถึงกับอึ้งไปเลย ติดต่อยืนยันกลับไปกลับมาอีกหลายรอบ วิทยุสื่อสารเงียบไปพักหนึ่ง เห็นได้ว่าไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิงแล้วว่าพวกเรากำลังทำอะไรกัน เสี่ยวฮั่วสั่งให้พวกเขาทำตาม คนข้างล่างจึงตอบกลับว่าจะไปลองดู จนถึงวันที่สอง พวกเราได้ยินเสียงหมูร้องดังมาจากวิทยุก็รู้ว่าได้มาแล้ว

ผมกับเสี่ยวฮั่วสองคนช่วยกันดิ่งสุดชีวิต กว่าจะเอาขึ้นมาได้ พอมาถึงปากถ้ำก็เห็นว่ามันเป็นหมูเนื้อซึ่งกำลังช็อกจนไม่รู้จักดิ้นหรือขัดขึ้นแล้ว

ในหมู่บ้านชนบทมีหมูเป็นเรื่องปกติ แต่ปราบพยศหมูจนจนเข้ามาถึงในป่าลึกได้นับว่ายุ่งยาก ลูกน้องพวกนั้นคงลำบากน่าดู

เราสองคนปลดเอาหมูลงจากเชือก ยัดเข้าไปในถ้ำ ได้กลิ่นเหม็นคลุ้งมุลตามตัวหมูไม่ได้ชำระล้างให้สะอาด กลิ่นเหม็นที่พอกไว้เป็นแรมปีรมจนหายใจลำบาก เนื่องจากเสียเวลาไปหนึ่งวันแล้ว พวกเรต่างก็รีบร้อนจึงไม่สนใจอะไรอีก แขนหมูไว้กับเชือกแล้วชักรอกเข้าไปเหมือนส่งสินค้า

กลับเข้าไปในถ้ำอีกครั้ง พวกเราเริ่มเตรียมการ ใช้ใบมีดขูดคราบเลือดเก่าบนจานเหล็กออก เผยให้เห็นสภาพจริงของจานเหล็ก ทำให้ลวดลายบนนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น

เมื่อตรวจสอบเสร็จสิ้นผมก็พบว่า ลวดลายทั้งหมดบนจานเหล็กน่าจะเป็นรูปทรงของดอกไม้ ผมยังพบอีกว่าบางส่วนบนจานเหล็กมีร่องรอยซ่อมแซมที่ชัดเจน ภาพโดยรวมของจานเหล็กดูเก่าแก่โบราณมาก แต่ตรงจุดที่ซ่อมแซม รอยขรุขระ ไปจนถึงคราบสนิมบนแผ่นเหล็กค่อนข้างใหม่ แสดงว่าในยุคที่ห่างจากปัจจุบันไม่ยาวนานเกินไปนัก เคยมีการบูรณะซ่อมแซมจานเหล็กนี้มาแล้วหนึ่งครั้ง

เลี้ยวหัวมองดูบริเวณเหนือจานเหล็ก เราพบว่าเพดานถ้ำจุดหนึ่งมีตะขอกหิน ขนาดใหญ่เท่าท่อนแขน ดูก็รู้ว่าถูกเคาะสกัดขึ้นเพื่อแขวนของ เราจึงช่วยกันร้อยเชือกผ่านตะขอกหินแล้วแขวนหมูขึ้นไป

เจ้าหมูนั้นเหมือนจะเพิ่งรู้ตัว เริ่มต้นและร้องเสียงดังแสบแก้วหูมาก เชือกเส้นเล็กนั้นห่วงตึงจนเหมือนสายพิณ ผมกลัวเหลือเกินว่ามันจะขาดผึงลงมา

เนื่องจากเพดานถ้ำไม่ได้สูงนักอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อแขวนหมูขึ้นไปหัวหมูก็อยู่ใกล้จานเหล็กมาก สามารถปล่อยเลือดได้โดยตรง เลี้ยวหัวมองผม ส่งมีดสั้นของเขามาให้ บอกว่า “เอาเลย”

ผมชะงักกึก พูดยว่า “ฉันไม่เคยฆ่าหมู”

เขาขยิบตาให้ผมยิ้มๆ “นายไม่เคยฆ่าแล้วฉันเคยฆ่าหรือไง ไบมีดนี่คมมาก นายปาดที่คอมันทีเดียวก็จบ”

ผมพูดอย่างโมโห “แล้วทำไมนายไม่ทำเอง”

“ฉันทำไม่ลง” เขากล่าว “เอามิดไปเชือดสัตว์ที่มีขนาดตัวพอๆ กับตัวเอง มันไม่ใช่เรื่องที่ใครๆ ก็ทำได้ลง”

“ทำนี่ แล้วฉันดูเหมือนคนที่จะทำลงหรือไง หน้าตาของฉันเหมือนคนเชือดหมูหรือไง” ผมด่า แต่เลี้ยวหัวยังคงมองผมอย่างไรแววกังขา แววดาเช่นนั้นก็คือ เขาไม่มีวันเป็นคนลงมือเด็ดขาด

ผมรับมิดพกของเขามา มองดูเจ้าหมูนั้น ก่อนนี้ไม่ทันนึกถึงเรื่องเชือดหมูมาก่อน เลี้ยวหัวคลุกอยู่ในวงการ ผมนึกว่าเรื่องฆ่าหมูไม่ใช่ปัญหาอะไร แต่ที่ไหนได้ เรื่องนี้กลับตกมาที่ตัวผม?

หมูนั้นร้องโหยหวนมาก รู้สึกรำคาญใจ ผมตั้งท่าอยู่สองที แต่ก็แทบสติแตก รู้สึกว่าตัวเองก็ลงมือไม่ได้เช่นกันแน่นอน จึงพูด “บอกลูกน้องนายให้พาคนฆ่าหมูมาด้วยดีไหม”

“ถ้าผาบนี่คนท้องถื่นลือกันว่ามีฝีมือ เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ พวกเขาไม่กล้าขึ้นมาเด็ดขาด”

เลี้ยวหัวกล่าวต่อ “นายไร้หน้าขนาดนี้เลยหรือ”

“นายไม่มีสิทธิ์ว่าฉัน” ผมมองหมูนั้นแล้วยิ้มเจื่อน นึกในใจว่า ถ้านายอ้วนอยู่ด้วยก็ดี แต่ไม่รู้ว่าเขาจะเชือดพวกเดียวกันลงหรือเปล่า

ยึกยักอยู่นาน ทั้งสองคนไม่มีใครยอมเป็นแพชฆาตจึงต้องดึงเอาลูกน้องข้างล่างขึ้นมาอีกครั้ง ซึ่งลูกน้องของเลี้ยวหัวเป็นมือสังหารอยู่แล้วอยู่เฉยตุนี่เรื่องพันคนถือว่าติดอันดับ พวกเราเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง เขาฟังจบกลับปฏิเสธว่า “เส้นเลือดของหมูหนามาก เชือดลงไปเลือดจะฉีดพุ่งไปทั่ว ถ้าจะปล่อยเลือดต้องใช้ท่อสำหรับปล่อยเลือด” พูดพลางก็หาเหล้าออกมาขวดหนึ่ง กระดกชดเหล้าในนั้นเกลี้ยง ชักมีดตัวเองออกมาฟันกัน

ขวดทิ้ง จากนั้นฟันปากขวดให้เป็นปลายแหลม กระซวกเข้าไปในคอหมู
เจ้าหมูร้องตะเบ็งสุดเสียง เลือดสดๆ ไหลออกมาจากกันขวด น้ำ
เลือดเป็นสายๆ เริ่มเลื้อยไต่ไปตามลวดลายบนจานเหล็ก

ผมรู้สึกคลื่นไส้ ทนดูต่อไปอีกไม่ได้ ซากศพที่เคยเห็นมาก่อนล้วน
แล้วแต่เน่าเฟะน่าขยะแขยง แต่ยังไม่เคยรู้สึกงเกลียดงขังเช่นนี้มาก่อน
ขั้นตอนการฆ่าหมูทำให้ใจผมสั่น

ผ่านไปห้านาที หมูเริ่มหยุดดิ้น หายใจพะงาบๆ เลือดหมูไหลไป
ตามลวดลายเหล่านั้น ย่อมเอาจานเหล็กที่พวกเราชุดจนเกลี้ยงแล้วให้
กลับมาเป็นสีดำแดงอีกครั้ง ระหว่างที่น้ำเลือดไหลเอื่อยจนเต็มลวดลาย
พวกนั้นน่าจะสวยงามอย่างน่าพิศวง แต่ผมไม่ได้ดูมันอย่างละเอียด สิ่งที่
ผมรู้สึกกังวลคือ จานเหล็กไม่มีการเปลี่ยนแปลง ยังคงหมุนวนต่อไป
ตามเดิม

เลี้ยวหัวบอกว่า หน้าที่ของจานเหล็กคือนำส่งเลือดลงไปสู่กลไก
ด้านล่าง ถึงแม้เลือดจะกระจายเต็มจานแล้ว แต่กว่าจะไหลลงไปถึงใต้จาน
ยังต้องใช้เวลาก็กักหน้อย

แล้วก็คาดไม่ถึง ผ่านไปอีกสามสี่นาที การหมุนของจานเหล็กนั้น
เกิดการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย คล้ายกับติดขัดสองสามทีแล้วก็หยุดนิ่ง

ผมกับเลี้ยวหัวตั้งทำป้องกันตัวทันทีเผื่อว่าจะมีกลไกบางอย่างทำงาน
ได้ยินเสียงไซ้เหล็กกระทบเสียดสีกันเป็นชุดๆ ดังออกมาจากใต้ฐานของ
จานเหล็ก จากนั้นเสียงจากตึกดำบรรพ์นี้เริ่มดังขึ้นภายในผนังถ้ำทั้งสี่ด้าน

ผมช็อกทันที ฟังเสียงที่ดังถี่ๆ ในผนังรอบด้าน นึกในใจว่าฉิบหาย
แล้ว หรือว่าข้างในผนังถ้ำทั้งหมดนี้เป็นกลไกทั้งสิ้น

ถ้าเป็นเช่นนี้ แสดงว่าจานเหล็กนี้ขับเคลื่อนกลไกขนาดใหญ่ ถ้า
เป็นกลไกขนาดใหญ่ก็ต้องไม่ใช่เรื่องธรรมดา แต่ต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง
ใหญ่มาก เพราะหากคุณต้องการขับเคลื่อนวัตถุน้ำหนักไม่เกินไปหนึ่ง

ร้อยกิโลกรัม จะไม่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวรุนแรงขนาดนี้

เพ็ญนึกได้ว่าต้องเตือนทุกคนให้ระวังตัว การเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นแล้ว บนผนังถ้ำรอบตัวสามด้านที่เดิมบรรจุบันทึกม้วนไม้ไผ่และคัมภีร์โบราณพลันสั่นสะเทือน ม้วนคัมภีร์ทั้งหมดถูกดันออกมา จากนั้น “สิ่งของ” แปลกๆ เป็นตัวๆ ก็ “ยื่น” ออกมาจากกันถ้ำอย่างช้าๆ

บทที่ 47

เติบโตแบบภาพสลัก

เพียงชั่วพริบตา รุบนผนังถ้ำทั้งสามด้านเบื้องหน้าผมก็เรียบเสมอเป็นฝาผนังเต็มผืน สิ่งที่ยื่นออกมาจากในรู หนุนออกมานอกผนัง แลดูเหมือนส่วนหนึ่งของภาพสลักขุนต่ำ

เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมาก พวกเราจึงมองการเปลี่ยนแปลงรอบตัวอย่างงุนงง ไม่มีใครพูดอะไร เพราะในชั่วขณะนั้น รูทุกรูมี “ช่อง” ยื่นออกมาแล้วก็กลายเป็นอย่างที่เห็น ขั้นตอนทั้งหมด ตื่นตะลึงมาก

ผมถึงกับรู้สึกหลอนว่า คล้ายกับมีตัวอะไรจะพุ่งออกมาจากผนัง เมื่อส่องไฟฉายดูสิ่งที่ยื่นออกมาจากรู ก็พบว่าทั้งหมดแกะสลักขึ้นด้วยหินชนิดเดียวกับผนังถ้ำ ภาพแกะสลักที่ยื่นออกมาจากรูทุกรูล้วนไม่เหมือนกัน ผมดูออกทันทีว่า แท้ที่จริงแล้วมันคือบางส่วนของภาพแกะสลักขุนต่ำเต็มแผ่น

ถอยหลังไปจนถึงปากทางเข้า เพื่อดูภาพรวมของผนังทั้งแผ่น ผมก็เข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น แท้ที่จริงแล้ว บนฝาผนังนี้ควรมีภาพแกะสลักจนเต็ม แต่บัดนี้ถูกทุบทำลายทั้งหมด จนไม่มีเหลือ

ส่วนหลุมที่ยุบจมลงไป คือรูที่ขุดไว้บนภาพแกะสลักเดิม เหมือนกับภาพต่อจิ๊กซอว์ ตรงนี้หายไปชิ้นหนึ่ง ตรงนั้นโผล่ไว้รูหนึ่ง ส่วนที่

สูญหายไปนั้น ที่จริงฝังจมอยู่ในบางแห่งของรูนั้น ขับเคลื่อนด้วยกลไก เมื่อกลไกทำงาน ก็จะถูกดันออกมาเติมเต็มส่วนที่ขาดหาย ภาพแกะสลักที่สมบูรณ์ก็จะปรากฏขึ้น

แบบยลจริงๆ จากการติดตั้งเช่นนี้ ข้างในภาพแกะสลักน่าจะแสดงข้อมูลบางอย่าง แต่ส่วนที่เป็นกุญแจสำคัญจะถูกซ่อนไว้ มีแต่เมื่อภาพแกะสลักกลับคืนสภาพเดิม จึงจะถอดความได้

แต่เมื่อมองดูผนังถ้ำ ผมก็พูดไม่ออก ภาพสลักทุกส่วนที่นอกเหนือจากส่วนสำคัญ ถูกทาบทำลายทิ้งหมดเกลี้ยง มีนาผนังถ้ำนี้ถึงได้ดูหยาบเหลือเกิน

เรื่องเหล่านี้ก็ออกได้ไม่ยาก เสียวฮัวกับลูกน้องของเขา ต่างเข้าใจตรงกันแทบในทันที ช่วงขณะนั้นไม่มีใครไปสนใจเจ้าหมู่นั่นอีก ทุกคนเดินตรงไปหาผนัง ล่าวดูส่วนที่ยื่นออกมา

ภายหลังพยายามแยกแยะ พวกเราพบว่า ชิ้นส่วนภาพแกะสลักที่ยื่นออกมาเหล่านั้น ต่างแกะสลักภาพที่แตกต่างกันไป ส่วนที่เห็นชัดที่สุดเป็นรูปมือคน แต่เป็นมือเล็กๆ ที่พรวม้ว แสดงว่าเป็นมือของบุคคลในภาพพื้นหลังระยะไกล บางส่วนแกะสลักเป็นลายเส้นที่ดูไม่ออก แต่จะมีรายละเอียด ผมมองเห็นชิ้นหนึ่ง แกะสลักเป็นรูปดวงตาข้างหนึ่ง แสดงว่าต้องเป็นส่วนหนึ่งของใบหน้า แต่ดวงตาดวงนั้น ไม่ใช่ดวงตามนุษย์ ไม่รู้ว่าเป็นใบหน้าเช่นไร

มีภาพระยะไกล มือ้วยะบนใบหน้า มันต้องเป็นภาพสลักหุ่นต่ำเล่าเรื่องหรือฉากเหตุการณ์ นึกถึงตรงนี้ผมพลันนึกถึงรูปถ่ายที่ส่งมาจากกว่างซี รูปภาพแกะสลักหุ่นต่ำที่นั่นกับที่นี่มีความคล้ายคลึงกันในบางรายละเอียด

ผมจะถามเสียวฮัวทันที แต่ก็เห็นเขาหยิบรูปถ่ายพวกนั้นออกมาเทียบดูแล้ว เมื่อเปรียบเทียบรายละเอียดบางจุด ก็พบว่าใช่ บนภาพถ่าย

จากกว้างซีที่พวกเราได้เห็นก่อนหน้านี้ภาพสลักหุ่นต่อสามภาพรอบจานเหล็ก พวกเราเห็นรายละเอียดที่ตรงกันกับชิ้นส่วนภาพแกะสลักอันกระจัดกระจายของที่นี่

ส่วนที่เป็นมือ คือมือของพวกคนที่แต่งกายแบบชนกลุ่มน้อยในรูปถ่าย ส่วนดวงตาข้างนั้น ตรงกันกับดวงตาของ “โหว่” ในรูปถ่าย

ดูเหมือนว่าภาพแกะสลักบนผนังหินที่กว้างซีกับภาพแกะสลักดั้งเดิมบนผนังถ้ำแห่งนี้จะเหมือนกัน

“ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้นี่เอง” ผมนึก ภาพสลักหุ่นดำที่นี้ แม้จะเป็นชิ้นๆ แต่งานฝีมือยอดเยี่ยม รอยสกัดกลมกลึง เก๋ลิ้งเกลา เห็นได้ว่าเป็นงานศิลป์ชิ้นเอกที่ทำขึ้นอย่างตั้งใจ ส่วนภาพสลักหุ่นดำที่ผมเห็นในรูปถ่ายจากกว้างซี กลับเป็นงานแกะลวกๆ ทำแบบหยาบๆ เป็นไปได้ว่า ภาพสลักทางกว้างซีลอกเลียนแบบจากที่นี่ไป

แต่ว่าการจัดการเช่นนี้มีความหมายอะไรหรือ ผมนึก หากเป็นอย่างที่เลี้ยวฮั่วพูด ภาพแกะสลักหุ่นดำทางฝั่งกว้างซีเป็นคำใบ้ของที่นี่ ถ้าอย่างนั้นมันกำลังบอกใบ้อะไรกับเรา

ผมพยายามตีความ เปรียบเทียบรายละเอียดในรูปถ่ายกับที่นี่ หมายจะพบเจอนัยอะไรพิเศษ แต่ตรวจดูอยู่ก่อนวันก็ไม่พบอะไรที่ให้แรงบันดาลใจ

สังเกตรอบตัวอีกครั้ง หากผมหันหลังให้กับทางเข้าถ้ำ ผนังถ้ำทางซ้ายมือของผมก็คือ “โหว่” ตัวนั้น หากภาพสลักที่นี่ไม่ถูกทุบทำลาย “โหว่” นั้นต้องอลังการอย่างยิ่งเป็นแน่แท้ ถัดมาผนังถ้ำตรงหน้าผม น่าจะเป็นกลุ่มคนที่ไม่มียี่หวา ส่วนผนังถ้ำทางขวามือก็คือพวกทหารชนกลุ่มน้อยที่ดักซุ่มโจมตี

รูสามรูในรูปถ่ายคล้ายกับหมายถึงปากทางเข้าถ้ำด้านหลังผม ลำดับถูกต้องทุกประการ

ภายในถ้าไม่มีใครพูดจาต่างตรวจดูรูปถ่ายพวกนั้นกันอย่างละเอียด
ผมนั่งลง จิบเหล้าอีกหนึ่ง รู้สึกบางอย่างไม่ถูกต้อง

เพราะผมพบว่า ลวดลายบนรูปถ่ายเป็นภาพง่าย ๆ ไม่มีอะไรซับซ้อน
นี่ไม่ใช่ภาพแกะสลักนูนต่ำที่มีความละเอียดสูง ซึ่งสำหรับภาพแกะสลักที่
เรียบง่าย สามารถมองหาเนื้อหาใจความพิเศษได้ยาก

ผมจึงเบนความสนใจมาที่งานเหล็ก เมื่อมองมัน ก็พบเจอปัญหาทันที
บนงานเหล็กมีลวดลายซับซ้อนมากมาย แต่มีลายขนาดใหญ่อยู่
สองเส้น ไขว้กันเป็นรูปกางเขนอยู่บนจาน บนปลายของกางเขนต่างมีปุ่มนูน
ปุ่มที่นูนขึ้นตรงตำแหน่งสิบสองนาฬิกาใหญ่โตเป็นพิเศษ

จานเหล็กในรูปถ่าย ปุ่มนูนนี้อยู่ที่ตำแหน่งของ “โห้ว” ส่วนจาน
เหล็กเบื้องหน้าผม ปุ่มนูนนี้อยู่ตรงตำแหน่งปากถ้า หากปุ่มนูนหมายถึง
เข็มชี้ของจานเหล็ก แสดงว่าจานเหล็กกำลังชี้ผิดตำแหน่ง

ผมบอกเรื่องนี้กับเลี้ยวฮั่ว เขาก็ขมวดคิ้ว ผมพูดว่า “ดูเหมือนว่า
ภาพลวดลายบนรูปถ่าย เป็นคำสั่งที่บอกเราว่า สิ่งของที่นี่ควรจัดวางแบบ
ไหน จานเหล็กนี้หมุนได้ ถ้าเราหมุนจานเหล็กให้อยู่ในตำแหน่งเดียวกับ
รูปถ่าย อาจกระตุ้นกลไกลำดับต่อไป”

เลี้ยวฮั่วลูบคลำงานเหล็ก มองดูรูปถ่าย รู้สึกว่ามีเหตุผล “หมุน
ตามเข็มหรือหมุนทวนเข็มนาฬิกา”

“ปกติน่าจะหมุนทวนเข็มนาฬิกา แต่เมื่อไหร่ที่เราใช้เลือดหมูสั่งการ
กลไกไปแล้ว ทิศทางของกลไกอาจเปลี่ยนไปก็ได้ ต้องหมุนดูถึงจะรู้” พูด
พลางผมก็ตรงเข้าไป

คราวนี้เลี้ยวฮั่วรั้งผมไว้ พูดว่า “อย่าไปหมุนมันอีกเลยจะดีกว่า”

บทที่ 48

ความลับ

เลี้ยวหัวบอกความคิดของเขากับผม “สี่ด้านเป็นภาพแกะสลัก ส่วนงานเหล็กสามารถหมุนได้ ภาพแกะสลักมีด้วยกันเพียงแค่สี่ทิศ ถ้าอย่างนั้นต่อให้ไม่เห็นรูปถ่ายนี้ หมุนงานเหล็กไปมั่วๆ ก็พอจะสุมตำแหน่งตามรูปถ่ายนี้ได้ขึ้นมาไม่ยาก ถ้านี่เป็นคำใบ้พิเศษแล้วละก็ มันก็เดาง่ายเกินไป และไม่มีส่วนจำเพาะ”

ผมขมวดคิ้ว ยังไม่ค่อยเข้าใจ เขาจึงพูดต่อ “ยกตัวอย่างตู้নিরায়ในบ้านเรา อย่างน้อยก็ต้องมีตัวเลขรหัสสามตัว รหัสลับถึงจะมีผล รหัสลับที่มีความน่าจะเป็นไปได้ตั้งแต่ศูนย์ถึงเก้าสิบแบบถึงจะมีความซับซ้อนมากพอ ไม่ว่าไอ้งานเหล็กนี่จะเป็นอะไร ถ้าหากมันเข้าชุดกันกับภาพแกะสลักสี่ด้านนี้แล้วจะกลายเป็นรหัสลับหรือมาตรการป้องกันผู้อื่นเข้ามาไขกลไกแล้วละก็ ความน่าจะเป็นของมันก็จะมีแค่สี่แบบน้อยนิด เด็กสามขวบก็ยังสุมได้อย่างง่ายดาย” เขาเว้นครู่หนึ่ง “นั่นหมายความว่า มันไม่มีประโยชน์อะไรเลย สมมติว่ารหัสตู้নিরায়ของนายเป็นเลขหลักเดียวซึ่งมีแค่เลขหนึ่งถึงเลขสี่ มันก็ไม่ใช่ตู้নিরায়แล้ว เพราะมันป้องกันอะไรไม่ได้เลย”

ผมใช้นิ้วตีรูปถ่ายที่หนึ่ง เข้าใจทันทีว่าคำพูดของเขานั้นมีเหตุผล เลี้ยวหัวพูดต่อไปว่า “เราสมมติว่า ด้วยเทคโนโลยีในยุคนั้น

สามารถสร้างบุญแฉกให้ที่ตั่งด้วยเลขหลักเดียว โดยมีแค่เลขหนึ่งถึงสี่
เพียงสี่ตัวเท่านั้น แล้วนายจะทำให้บุญแฉกนี้มีความปลอดภัยที่มาก
พอได้ยังไง” เขามองผม “รู้เรื่องกฎของการหัดตัวไหม”

ผมส่ายหน้า น้ำเสียงเสียวฮั่วเรียบนิ่งมาก เหมือนศิลปินแก่ๆ ที่
กำลังเล่าเรื่องอุปรากรให้ผู้ฟัง “เมื่อทางเลือกของนายมีให้เลือกไม่มาก
พอ ก็ใช้วิธีลดจำนวนครั้งของการเลือกลง เหมือนกับการถูระเบิด เมื่อ
นายมีสายไฟแค่สีแดง เหลือง น้ำเงินให้ตัดเพียงสามเส้น อย่างมากที่สุด
ของนายก็คือตัดได้ครั้งเดียว ถ้าตัดผิดเมื่อไหร่ก็ระเบิดทันที ดังนั้นถ้าที่
นายพูดมันถูก พวกเราจะหมุนจนเหล็กนี้ ก็อาจมีโอกาสแค่ครั้งเดียว ถ้า
มันผิด กลไกของที่นี่ก็อาจทำงานโดยไม่รู้ว่าจะนำไปสู่ผลอะไร”

พูดจบเขามองไปยังอุโมงค์ทางออก “ก่อนจะมั่นใจเต็มร้อยและ
เตรียมตัวจนพร้อม เราจะทดลองอะไรง่าย ๆ ไม่ได้ ที่นี้เคยเกิด
โศกนาฏกรรมมาแล้วครั้งหนึ่ง มันอาจเกิดขึ้นได้อีก”

ผมฟังอึ้งๆ รู้สึกเหมือนกับอยู่ๆ ก็ไม่รู้จักเขา “นายมักจะอธิบาย
ปัญหาด้วยน้ำเสียงแบบนี้หรือ”

เขาเอาไฟฉายส่องดูจานเหล็กที่โซกเลือด “มาตรฐานการทำงานของ
คนสกุลเซียก็คือรอบคอบ คำสอนประจำตระกูลของฉัน เป็นอย่างนี้มา
ตั้งแต่เด็ก”

ถ้าแก่แกแห่งเจ้าบ้านสกุลเซียมีชื่อเสียงเรื่องความรอบคอบ กระทำ
การสิ่งใดไม่ขาดตกบกพร่องจริงๆ ผมมาคิดดู แล้วมาตรฐานบ้านสกุลอู๋
ล่ะคืออะไร ปู่ของผมเหมือนจะมีชื่อเสียงเรื่องมนุษยสัมพันธ์ดีงาม ฟังดู
ตอนนี้ ไม่ใช่เรื่องเชิดหน้าชูตาสักเท่าไรเลยจริงๆ

“ตกลง คุณชายเก๋า งั้นตอนนี้เราควรทำยังไงดี” ผมนั่งลงกับพื้น
เสียวฮั่วพูดว่า “พวกเราต้องเริ่มคิดตั้งแต่ต้น ทุกสิ่งต้องมีเหตุผล
ที่นี้ออกแบบกลไกเอาไว้อย่างแยบยลจะต้องมีความจำเป็นในตัวของมันเอง

มาช่วยกันคิดเถอะ ท่านนายน้อยสาม”

ได้ยินคำเรียกที่ห่างเหินไปนาน ไม่รู้ทำไม หัวใจของผมกระตุกทีหนึ่ง เกิดความรู้สึกเศร้าลึกๆ อย่างบอกไม่ถูก เขามองผม ผมมองเขา ต่างคนต่างขำ ดูท่าทางเราสองคนแบกรับสิ่งที่คล้ายกันอยู่มากมายจริงๆ

เราทั้งคู่ต่างเจียบ ผมค้นเอาเนื้อแห้งท่อนึงออกมาจากกองเสบียง กินไปพลางพูดไปพลางว่า “นายว่า ทายาทของหอบ้านสกุลจางนั้นนะ พวกเขาใช้งานกลไกที่นี้ยังไง เราลองคิดแบบนี้ดูดีไหม สมมติว่านายเป็นทายาทบ้านสกุลจาง ที่นี้เตี้ยนายเสีย นายต้องเอาร่างเตี้ยไปฝังที่หอบ้านสกุลจางที่กว้างซี เราลองจำลองเหตุการณ์ทั้งหมดดู”

เสี่ยวฮั่วตอบ “ถ้าเป็นฉัน จะแอบเอาเตี้ยไปเผา แล้วบอกทุกคนว่าฉันเอาไปฝังเสร็จแล้ว คนบ้านสกุลเซียไม่ทำเรื่องเกินความจำเป็น”

ผมพูด “ฉันบอกว่าสมมติ ถ้านายเป็นคนบ้านสกุลจาง เหตุการณ์จะเป็นยังไง”

เสี่ยวฮั่วคิดสักครู่ “เริ่มแรก ฉันจะต้องได้คำอธิบายมาก่อน ญาติผู้ใหญ่ของตระกูลจะต้องแจ้งเรื่องนี้กับฉันในการพบปะลับๆ ว่า ตระกูลเรามีสุสานประจำตระกูลอันเก่าแก่อยู่แห่งหนึ่ง ฉันต้องพาศพของพ่อไปฝังที่สุสานแห่งนั้น แต่สุสานโบราณแห่งนั้นมีระบบกันขโมยที่แน่นหนา จะต้องมาหาถ้าหากหนึ่งที่ถูกเขาสีตรูณีในเสฉวนก่อน ฉันจะเจอกุญแจสำหรับเปิดสุสานโบราณจากที่นี่”

“แบบนี้จะไม่ตรงกัน ถ้าเป็นอย่างนี้ นายจะไม่ได้เห็นคำใบ้จากทางกว้างซี นายควรไปที่กว้างซีก่อน เจอสุสานนั้น เจอคำใบ้ที่เป็นภาพแกะสลักบนผนังหิน แล้วค่อยกลับมาหาวิธีไขกุญแจที่นี่”

“คำใบ้ของภาพสลักหินนั้นคือ จงถ่ายรูปที่นี้ไว้เป็นที่ระลึกแล้วนำรูปถ่ายกลับไปภูเขาสีตรูณีอย่างนั้นรี”

ผมไม่รู้สีกข์เลยสักนิด กำลังจะหน้าแบ้ แต่พลันนึกอะไรขึ้นได้

“รูปถ่าย จริงสิ รูปถ่าย”

ผมหยิบรูปถ่ายที่ทางกว้างซึ่งส่งมาให้ทันที ถือไว้ในมือ พร้อมใช้ความคิดแล้วนึกในใจว่า บ้าจริง

นี่เป็นความผิดพลาดของการคิดเองเออเองทั้งสิ้น คนเรามักใช้รายละเอียดความเป็นจริงในปัจจุบันเป็นตัววิเคราะห์ตัดสิน มองข้ามปัจจัยเรื่องเวลาและสถานที่ พวกเราเข้าใจมาตลอดว่า ภาพแกะสลักทางกว้างซึ่งเป็นคำใบ้ของที่นี่ แต่สมัยนั้นบนโลกนี้ยังไม่มีเทคโนโลยีกล้องถ่ายรูป

นั่นหมายความว่า ไม่มีทางที่จะเกิดสถานการณ์เยี่ยงพวกเรา นั่งสูมหัวตีความรูปถ่ายเหมือนอย่างตอนนี้ สิ่งที่พวกเขาส่งมาได้อย่างมากก็คือภาพวาดเลียนแบบหรืออาจเป็นแค่ความทรงจำของตัวเองเท่านั้น และไม่ว่าจะเป็นภาพวาดหรือความจำ ต่างต้องมีความคลาดเคลื่อนในรายละเอียด

โดยเฉพาะการวาดภาพ ภาพวาดมีโอกาสดกไปสู่มือคนนอก หากภาพวาดสามารถสื่อความหมายใดๆ ได้ ก็จะไม่ปลอดภัยอย่างยิ่ง ในฐานะของสุสานโบราณที่มีระบบกันขโมยอันซับซ้อนขนาดนี้ ไม่มีทางทำผิดพลาดเพียงเรื่องแค่นี้ อีกอย่าง ใครจะรับประกันได้ว่าลูกหลานภายหน้าจะพกพาเครื่องมือสเก็ตช์ภาพไปสุสานด้วย หรือจะมีกฎประจำตระกูลให้คนบ้านสกุลจางทุกคนต้องฝึกปรือทักษะการวาดภาพกันตั้งแต่เด็ก พร้อมกับเวลาฝั่งศพต้องบรรจุเครื่องมือวาดภาพลงโลงไปด้วย

ถ้าอย่างนั้น สารในรูปถ่ายนี้จะต้องไม่ใช่เพียงภาพเท่าที่เห็น ความหมายที่ซ่อนอยู่น่าจะอยู่ภายนอกภาพ แบบที่คนบ้านสกุลจางในยุคนั้นเมื่อเห็นภาพแกะสลักขุนต่านี้ ก็จะร้องอ้อทันทีว่าตัวภาพนั้นสื่ออะไร คนที่รู้เื่อนางจะเข้าใจนัยซ่อนเร้นของภาพเอง

เพ่งมองแต่ภาพในรูปถ่ายนั้นไม่มีประโยชน์ แต่ต้องเข้าใจนัยที่ซ่อนเร้นของภาพในรูปถ่ายด้วย

บทที่ 49

เคล็ดโบราณ

เมื่อผมพูดจบ เสี่ยวฮั้วก็ถามว่า ดูออกไหมว่าทุกสิ่งของที่นี่สร้างขึ้นในราชวงศ์ไหน

ผมตอบ “พูดยาก ที่นี่ไม่ใช่โบราณสถานตามสูตร สมมติว่าที่นี่เป็นสุสานโบราณหรือวัดวาอารามร้าง ตัวสถาปัตยกรรมจะมีรายละเอียดทางวัฒนธรรมจำนวนมาก ทำให้เราวิเคราะห์ยุคสมัยของมันได้ แต่สมมติว่าสิ่งที่นายค้นพบมันเป็นซากเก่าแก่ของร้านตีเหล็กแห่งหนึ่ง เว้นเสียแต่ร้านตีเหล็กนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งในซากเมืองโบราณขนาดใหญ่ ไม่อย่างนั้นเราจะระบุยุคสมัยของมันได้ยากมาก เพราะในร้านตีเหล็กมีข้อมูลทางวัฒนธรรมแฝงอยู่น้อยเกินไป”

ทุกสิ่งของที่นี่ ตั้งแต่ภาพแกะสลักหินบนผนัง จานเหล็ก ลวดลายหรือลายเส้นทั้งหมดต่างขาดเอกลักษณ์เฉพาะตัวของราชวงศ์ใดราชวงศ์หนึ่ง ดังนั้นแทบจะไม่สามารถวิเคราะห์ว่ามันสร้างขึ้นในยุคไหน ผมเองก็รู้ไม่ลึก เพราะในจิตใต้สำนึกของผมได้ผูกโยงมันเข้ากับตระกูลของยางชื้อเหลยเอาไว้แล้ว

ที่นี่มีเครื่องโลหะ ตามหลักแล้วโลหะปรากฏขึ้นครั้งแรกในยุคหินใหม่ แต่เพราะมีเหล็กอุกกาบาตอยู่ ในความเป็นจริงจึงยากจะใช้เครื่องโลหะ

เป็นตัวละครบุคลสมัย ทว่าเมื่อมีอย่างชื่อเหลยเข้ามาเกี่ยวข้อง นั้นหมายความว่าต่อไปที่นี้ไม่ได้สร้างขึ้นในยุคราชวงศ์ชิง ก็ต้องเคยใช้งานในยุคราชวงศ์ชิง

เรื่องที่ย่างชื่อเหลยควบคุมได้ ผมเชื่อมั่นมาตลอดว่า บัณฑิตผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสาธารณรัฐประชาชนจีนอย่างผมไม่มีเหตุผลที่จะเอาไม่อยู่

“นายคิดว่าสามารถตีความอะไรได้จากการรู้ยุคสมัยของที่นี่อย่างนั้นหรือ” ผมถาม

“วัฒนธรรมสุสานจีนนั้นมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง กลไกที่แบบยลนานาชนิดต่างมีเอกลักษณ์ประจำยุคสมัยที่เด่นชัด ยิ่งเป็นยุคราชวงศ์ที่รุ่งเรือง ก็จะมีมีความก้าวหน้าในทางเทคนิค ยกตัวอย่างเช่น ราชวงศ์ฮั่นมีกับดักกระดานพลิก พอถึงราชวงศ์ถังก็พัฒนาเป็นหลุมพรางกระดานซ้อนชาวเหลียวเนื่องจากภูมิประเทศตั้งอยู่ในเขตหนาวทางทิศเหนือ สุสานโบราณฟากนั้นส่วนมากใช้ยาพิษใช้หิน พอถึงราชวงศ์ชิง เทคโนโลยีเครื่องจักรกลของต่างชาติเข้ามาก็ยังมีพัฒนาการที่หลากหลาย ถึงขั้นที่ว่าเมื่อเจียบเสียงแล้วกลไกก็จะกลับคืนสภาพเดิมได้ ถ้าเรารู้ว่าที่นี่สร้างขึ้นในยุคไหนก็จะพอรู้คร่าวๆ ว่าที่นี่มีความเป็นไปได้อะไรบ้าง” เสี่ยวฮัวกล่าว “ฉันยกตัวอย่างแบบสุดโต่งอย่างหนึ่งก็คือ ที่นี่ไม่ได้สร้างในยุคปัจจุบัน จึงไม่มีพวกแสงอินฟราเรดให้พวกเราต้องกังวล”

เรื่องนี้ผมก็เคยได้ยินจากคุณปู มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่เอาลูกเล่นนี้มาใช้กับที่นี่ ผมรู้สึกว่เสี่ยงเกินไป เพราะก่อนหน้านี้ผมผจญกับอะไรมามากมาย ผมเข้าใจว่า ในกองปริศนาหลายพันปีนี้ สิ่งหนึ่งที่ผมกล้ายืนยันก็คือ ดูถูกคนโบราณไม่ได้เด็ดขาด

คุณปูเคยเล่าเรื่องหนึ่งให้ผมฟัง เขาเคยเห็นเครื่องปั้นดินเผาประหลาดชิ้นหนึ่ง ในสุสานยุคราชวงศ์โจวเหนือ มันเป็นแจกันดินเผาทรง

กระบอก บนนั้นมีรูที่เป็นรูนิ้วมือ ดูคล้ายกับเครื่องดนตรีมากกว่า นึกว่า
 ตันเจอภาชนะที่ใช้ “กรอง” แต่เมื่อหยิบก็พบว่ามันหนักมาก พอคว่ำมันลง
 เพื่อส่องดูอย่างละเอียด ในพริบตานั่นเอง รูของเครื่องปั้นดินเผาชิ้นนั้นก็
 มีแขนหินเกาะสลักจำนวนมากยื่นออกมา แขนทุกข้าง มีความโค้งงอ แขน
 จากรูฝั่งหนึ่ง สยายออกทางด้านซ้าย แขนจากรูอีกฝั่งหนึ่ง สยายออกทาง
 ด้านขวา

แขนทุกข้างคลี่ออกเป็นรูปใบพัดเหมือนนกยูงรำแพน

ลักษณะแพนออกเช่นนี้ทำให้สายตาของเขาจับไปตรงกลางของ
 ใบพัดโดยอัตโนมัติ แล้วก็เห็นว่าบนตำแหน่งเส้นกลาง ในรูตรงกลางนั้น
 เองมีรูปั้นพระพุทธรเจ้าสี่ด้านยื่นออกมา ประกอบกับพระหัตถ์สองข้าง
 จึงเหมือนรูปปั้นกวนอิมพันมือที่ฝังอยู่ในแจกัน

คุณปู่จึงไปทันที เพราะในเลี้ยววินาทีเดียวกัน รูทุกรูมี “สิ่งของ” งอก
 ออกมาแล้วกลายร่างเป็นสิ่งสิ่งนี้ ขั้นตอนของมันนั้นตื่นตาตื่นใจมาก ถึง
 กับนึกว่าแจกันใบนี้เป็นสิ่งมีชีวิต

ภายหลังคุณปู่ทำสิ่งนี้หายไปประหว่งลิ้นแล้วก็ไม่เคยได้เห็นอีกเลย
 แต่เนื่องจากชอบมันมาก มักคิดถึงอยู่เสมอ จึงอยากให้ช่างฝีมือสมัยใหม่
 ช่วยจำลองสร้าง แต่ไม่มีช่างสมัยใหม่คนไหนทำออกมาได้ เพราะพวกเขา
 ไม่สามารถบรรจุกลไกลงในเครื่องปั้นดินเผาที่เผาเสร็จแล้ว ต่อให้ฝันทำ
 ออกมาสักชิ้นก็เป็นคนละเรื่องโดยสิ้นเชิง

ในยุคราชวงศ์โจวเหนือ ไม่น่ามีงานฝีมือมหัศจรรย์เช่นนี้ คุณปู่
 บอกผมว่า เรื่องนี้บอกกับเราว่าในทุกยุคสมัยมักมีคนจำนวนหนึ่ง พวกเขา
 สามารถก้าวล้ำนำหน้ายุคสมัยของตัวเองยังเป็นสุสานโบราณที่เข้าใจยาก
 ยิ่งเป็นสถานที่ที่ไม่สอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติ ยิ่งมีโอกาสเห็นของ
 ประภาณนี้ได้มากขึ้น

แต่ไหนๆ ก็วิเคราะห์ยุคสมัยการสร้างของที่ไม่ได้ ผมก็ไม่เข้าใจ

ความกับเลี้ยวหัวมากเกินไป พวกเราทำได้เพียงขบคิดกันต่อ ยังคงเป็นเรื่องตีความเงื่อนไขในรูปถ่าย

แต่ถ้าเป็นเช่นนี้ ความหมายที่แฝงอยู่ในภาพแกะสลักนี้คืออะไรกันล่ะ นี่เป็นเรื่องยากยิ่งกว่าตีความรูปภาพเสียอีก เพราะไม่มีหลักให้จับยึดเลย หากเป็นเรื่องราวที่รู้จักเฉพาะคนในตระกูล นั้นเท่ากับเราคาดเดาจากอะไรไม่ได้เลย

บวกกับตระกูลลึกลับตระกูลนี้ไม่มีข้อมูลให้สืบค้น เท่ากับว่า พวกเราเผชิญกับปริศนาที่ไร้ทางแก้ไข

นึกถึงตรงนี้ ผมนับถือผู้วางระบบนี้ในยุคนั้นขึ้นมาทันที หากนี่คือระบบกันขโมย มันก็ประสบความสำเร็จเกินคาด

ผมจำคำที่คุณปู่เคยพูดได้ ระบบกันขโมยมีด้วยกันไม่กี่ระดับ สุสานโบราณขนาดใหญ่มักจะมีสิ่งเหล่านี้เหมือนกัน

ข้อแรกหาไม่เจอ ข้อสองเปิดไม่ออก ข้อสามเอาไปไม่ได้ หอบ้านสกุลจางแห่งนี้แทบจะบรรลุขั้นเทพในทุกข้อเหล่านี้ มีน่าตลอดหลายปีมานี้ทุกคนต่างต้องยอมแพ้กับมัน

แต่ว่าเมื่อนึกดูอีกที นี่เท่ากับจนตรอกแล้วอย่างนั้นหรือ สิ่งเดียวที่ทำได้ในตอนนี่คือไปจากที่นี้ออกไปรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหอบ้านสกุลจาง แต่ด้วยความลึกลับของหอบ้านสกุลจาง จะหามาได้หรือเปล่านั้นเรื่องหนึ่ง ต่อให้มันมีข้อมูลอยู่บ้างจริงๆ สงสัยก็ต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าครึ่งปี นี่ยังไม่แน่ว่าข้อมูลพวกนั้นจะใช้งานได้จริงหรือเปล่า

นึกถึงจุดนี้ ผมก็ท้อ ผมเป็นคนประเภทที่หากมีความหวังแม้สักนิดเดียวก็จะมีคามกระตือรือร้นล้นปรี่ แต่ฯ เมื่อจิตของผมวิเคราะห์ไปแล้วว่าเรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ ผมก็จะเฉาแห้งในทันที ส่วนเลี้ยวหัวเมื่อฟังผมพูดจบก็เงยบขมิ้มไปเช่นกัน

นับจากของส่งมาถึงมือเราจนถึงเวลานี้ พวกเราเสียเวลาไปเยอะ

มากแล้ว แต่มันหาหนทางไม่ได้จริงๆ ผมรู้สึกค่อนข้างสิ้นหวัง รู้สึกว่าต่อให้พยายามต่อไปอย่างเหนื่อยเปล่าอีกสักสองวัน ก็คงต้องจบด้วยส่งจดหมายกลับไปบอกท่านยาวว่า “Sorry พวกเราไปต่อไม่ไหว เรากลับไปอาบน้ำอาบท่ากันที่ปักกิ่งก่อน แล้วค่อยช่วยกันหาทางอื่นอีกทีดีไหม”

ตัวผมนั้นไม่ถือหรอก แต่ก็รู้สึกว้า หากทำอย่างนี้ หน้าตาของบ้านสกุลอุ้งคงหมดสิ้น แม้ความจริงจนถึงตอนนี้บ้านสกุลอุ้งก็ไม่ได้มีหน้าตาอะไรเหลืออยู่แล้วก็ตาม แต่ผมรู้ว่าเสียหัวไม่มีทางยอมแพ้ง่ายๆ แบบนี้

เขาเจียบไปครูหนึ่งแล้วส่งลูกน้องจากเสฉวนสองคนว่า “ช่วยส่งจดหมายกลับไปแทนฉัน บอกพวกเขาว่ารูปถ่ายของพวกเขาไซรส์ไม่ได้ พวกเราจะใช้วิธีของเราเอง ให้พวกเขา รออีกสักพัก”

พวกลูกน้องจากเสฉวนพยักหน้า แต่สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย “นายท่านจะทำเองหรือ จะให้ใครเรียนท่านอาจารย์ไหมขอรับ”

เสี่ยวฮั่วส่ายหน้า “ไม่เป็นไร ฉันรับมือได้”

ลูกจ้างคนนั้นก็พยักหน้าออกไป ผมช่วยดึงเชือกส่งพวกเขาออกไป พลังถามเสี่ยวฮั่ว “อะไรคือวิธีของเราเอง ตอนนี้ยังมีวิธีอะไรอีก”

“เปลี่ยนวิธีคิดอีกแบบ กลไกทุกชนิดถ้าเราแก้ไขตามวิธีการปกติไม่ได้ ยังสามารถใช้วิธีปาเถื่อนนิดหน่อย”

ผมยังไม่เข้าใจ เขาจิบเหล้าขาวอีกหนึ่งแล้วพูดว่า “ถ้านายไม่มีปัญญาบิดรูปิกให้กลับคืนสภาพเดิมวิธีที่ง่ายที่สุดคืออะไร” เขาทำท่าแะออก “แกะแผ่นสืบนรูปิกทุกชิ้นออกแล้วประกอบใหม่ ตามใจต้องการ”

“หา นายหมายความว่า นายจะ...”

“ฉันจะเข้าไปถอดความลับ จากข้างในตัวกลไก” เขาพูด “ฉันจะเข้าไปข้างหลังผนังถ้าพวกนี้ ดูว้ากลไกที่นี่มีโครงสร้างยังงี้”

บทที่ 50

เข้าสู่ภายในโลก

พวกเราปลดร่างหมูลงมา เอน้ำล้างจานเหล็กทั้งใบ ไม่นานเสียงจักรกลก็ดังขึ้น โซเหล็กตึงลากไม่หยุดข้างในผนังถ้ำ จากนั้นภาพแกะสลักบนผนังถ้ำค่อยๆ หดกลับคืนไป ขณะเดียวกัน จานเหล็กกระตุกสองสามครั้ง ก่อนจะเริ่มหมุนช้าๆ

ผมกับเลียวฮ้วนเอาไฟเย็น ปืนลูกซองสั้น เหล้าขาว อุปกรณ์ส่องสว่างต่างๆ มาจัดกระเป๋าใหม่ ช่วยกันยกจานเหล็กขึ้น ใช้ดุนเหล็กค้ำไว้ เผยให้เห็นปากถ้ำนั้น

การบาดเจ็บของเลียวฮ้วนยังทำให้ผมใจสั่น ข้างใต้ไม่ต้องมีตัวปัญหา ลงไปตอนนี้ต้องอันตรายมาก เลียวฮ้วนก็ไม่บ่มบ่าม เขาลับเอาขาหมูข้างหนึ่งออกมา ผูกด้วยเชือก หย่อนลงไปในรูก่อน

เหมือนกับตกปลา พวกเราค่อยๆ หย่อนทีละนิด จนกระทั่งลงไปลึกมากแล้วก็ยังไม่มียอะไรมีเกิดขึ้น

เลียวฮ้วนเอาแผ่นโลหะมารองอกและหลัง ขยับตัวเล็กน้อยแล้วมุดลงรูป เขาเคลื่อนไหวเร็วมาก มองเห็นแสงจากไฟฉายของเขาจมลงไปอย่างรวดเร็ว จนถึงล่างสุดก็ดับไป

ผมไม่กล้าส่งเสียง แผ่นหลังเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ รออยู่ท่ามกลางที่

แสงไฟฉายข้างล่างจึงสว่างขึ้นอีกครั้ง กะพริบสองที มันคือสัญญาณบอก
ว่าปลอดภัย

ผมสูดหายใจเข้าลึกๆ โยนสิ่งของสัมภาระข้างบนลงไปก่อน แล้ว
ชะโงกศีรษะเข้าไปในรูอย่างระมัดระวัง จากนั้นจึงทดลองมุดตัวเข้าไป

ผม “อวบ” กว่าเลี้ยวหัวนิดหน่อย กว่าจะปีนป่ายไต่เหล็กเหล่านั้น
ลงไปถึงชั้นล่างสุดก็ยากเย็นแสนเข็ญ ผมพบว่าพื้นที่ข้างใต้คับแคบมาก
ยืนไม่ได้ ขนาดนั่งห้อยยังชน

ทั่วทั้ง “พื้นที่กลไก” ใต้จานเหล็ก มีโครงสร้างซับซ้อนมากถึงขั้นที่
ผมไม่สามารถบรรยายได้ แต่เมื่อผมลงมาเห็นก็เข้าใจระบบการทำงานของ
ของกลไกทันที

ตลับลูกปืนของจานเหล็กมีเขี้ยวโลหะจำนวนมาก สามารถอ้าออก
ตามการหมุนของจานเหล็ก รอบๆ มีท่วงเหล็กจำนวนนับไม่ถ้วน ท่วง
เหล็กคล้องกับโซ่เหล็กที่ซับซ้อนลากโยงไปยังที่ใดสักแห่งข้างห้องหินพวกนี้

เข้าใจได้ว่าการหมุนจำนวนท่วงของจานเหล็กที่ไม่เหมือนกัน เขี้ยว
เหล็กที่อ้าออกเกี่ยวเข้ากับสายโซ่ก็จะไม่เหมือนกัน การชักดึงโซ่ที่ต่างกันก็
นำไปสู่การแสดงผลของกลไกไม่เหมือนกัน

ส่วนข้างใต้ของห้องหินมีสิ่งที่คล้ายกังหันน้ำ ปักลงไปในปากบ่อ
หนึ่งข้างใต้ ข้างในปากบ่อกระแสน้ำไหลเชี่ยว มันคือเส้นทางน้ำในหิน กังหัน
น้ำที่หมุนวนถ่ายทอดพลังงานผ่านฟันเฟืองกับสายโซ่ไปยังแกนหมุนทำให้
จานเหล็กหมุนได้เองเป็นเวลาหลายปี รอบๆ ไม่เห็นสิ่งที่ทำร้ายเลี้ยวหัวใน
ตอนนั้น แต่สามารถมองเห็นวัตถุคล้ายๆ ปุยฝ้ายจำนวนมากแขวนอยู่
ตามโซ่เหล็ก เหมือนกับเป็นไขน้ำมันเมื่อนานมาแล้ว

ห้องขับเคลื่อนกลไกทั้งห้องเป็นเหมือนบ่อน้ำหนึ่ง เพียงแต่ก้นบ่อมี
พื้นที่กว้างหน่อยเท่านั้น ห้องกลไกทั้งห้องมีกลิ่นคาวเลือดเข้มข้น แต่ไม่
เห็นรอยเลือดแม้แต่หยดเดียว ไม่รู้ว่าเลือดที่ไหลมาไหลไปที่ไหน ขณะเดียวกัน

พวกเราก็ไม่เจอ “ตัวร้าย” ตามที่เลี้ยวฮั่วบอก

ไม่เห็นไม่ได้แปลว่าไม่มี พวกเราย่อตัวคันหารอบๆ อย่างไม่ประมาท พบว่ารอบๆ ไม่มีสิ่งมีชีวิตจริงๆ

อาจเป็นกลไกบางอย่างหรือเปล่า ผมนึก ทั้งเลี้ยวฮั่วและผมตาผาดไปทั้งคู่ เลี้ยวฮั่วเองก็แสดงสีหน้าแปลกใจ แต่เราทั้งคู่ต่างก็โล่งอก

ผมถามเลี้ยวฮั่วด้วยสายตาว่าเอาไงกันต่อ เขาใช้ไฟฉายชี้ไปข้างหนึ่ง ที่แท่นบริเวณผนังของบ่อแห่งนี้มีรอยแยกสามรอย ขนาดสูงห้าทศเมตร กว้างราวหนึ่งตัวคน ดูออกมาเกิดจากการสร้างขึ้น เป็นเหมือนทางเดินแคบๆ โช้เหล็กทั้งหมดแบ่งเป็นสามกลุ่ม ทั้งหมดแทงเข้าไปในรอยแยกทั้งสามนี้

แสงไฟฉายส่องเข้าไป พบว่าข้างนั้นลึกมาก คนสามารถเบียดเข้าไปได้แบบผืนๆ เมื่อส่องดูด้านบนก็เห็นว่าเพดานของรอยแยกสูงขึ้นไปราวสี่ห้าเมตร มีโช้เหล็กแขวนหินแท่งไว้เป็นแท่งๆ ข้างใต้ของแท่งหินทั้งหมดคือโหลดินเผาแบบที่เราเห็นในอาณาจักรเจ้าแม่ซีหวังหมู่

นี่เป็น “การทำโทษ” ของกลไก หากพวกเราทำอะไรพลาด หินแท่งด้านบนจะต้องตกลงมาทับโหลด้านล่างแตก แล้วพญาดวงในโหลก็จะออกมาทำลายล้างพวกเรา

แท่งหินแถวหน้าๆ หลายนแท่งตกลงมาแล้ว โหลดินเผาด้านหน้าแตกป่นไปจำนวนมาก เผยให้เห็นเส้นผมข้างใน น่าจะเกิดจากคนที่บุกรุกเข้ามาก่อนหน้าทำพลาด ทำให้กับดักทำงาน

ผมมองเห็นด้านหลังๆ จนกระทั่งจมหายไปในความมืด ยังมีแท่งหินแขวนอยู่นับไม่ถ้วน เรียงแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างน่าเกรงขาม ไม่รู้ว่ามีจำนวนเท่าไร ส่วนข้างใต้คือโหลดินเผากองเท่าภูเขา ซ้อนกันเป็นชั้นๆ ชวนขนหัวลุก

รอยแยกอีกสองช่องก็เป็นเช่นเดียวกัน มวลโช้เหล็กที่โยงโยอยู่ในรอยแยกทั้งสามเป็นเสมือนหนวดสามเส้นของสัตว์ประหลาดยักษ์

“โครงสร้างแบบนี้แสดงว่ากลไกนี้มีด้วยกันสามชั้น ต่อให้เราถอดรหัสชั้นแรกสำเร็จก็ไม่ใช่ประโยชน์ หากต้องค่อยๆ ดีความจากคำใบ้แบบเป็นชั้นๆ ไปจะเป็นงานที่กินเวลามาก ดูจากระดับความสูงของโซ่เหล็ก กลุ่มที่อยู่เตี้ยที่สุดน่าจะเป็นกลไกด่านแรก” ผมกล่าว “ไอ้สิ่งนี้เมื่อกล้ายๆ กับกลอนประตู”

ห้องเฉลยกลไกชั้นที่หนึ่ง น่าจะอยู่ปลายสุดรอยแยกโพรงโซ่เหล็กที่อยู่เตี้ยสุด พวกเราต้องผ่านเข้าไป

การออกแบบเช่นนี้นับว่าแยบคายมาก ผมสามารถมองเห็นผนังหินสองฟากของรอยแยกมีหลุมทองเหลืองจำนวนนับไม่ถ้วนตอกไว้ตะปุ่มตะป่ำตามผนัง ทั้งหมดเป็นสนิมเขียวเกรอะ คล้ายกับมีไว้ใช้เป็นทางเดิน แต่เมื่อเห็นลักษณะการเรียงตัวของหลุมทองเหลืองเป็นรูปทรงแปลกประหลาด ผมก็รู้ว่ามันต้องมีลูกเล่นแน่ๆ ใต้หลุมพวกนี้ต้องมีกับดักอีก หากเหยียบผิดตัว คงจะโชคร้ายมากกว่าดี

อีกทั้งหมดทุกตัวอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมสำหรับวางเท้ามากทั้งสิ้น คิดจะได้ข้ามไป ยากจะหลีกเลี่ยงพวกมัน ต่อให้เลี้ยวซ้ายยังอยู่ในช่วงพิด ในสถานที่คับแคบแบบนี้ก็แสดงฝีมือไม่ออก

ผมถามเลี้ยวซ้าย “เอาไงดี ท่านหงอคง”

เลี้ยวซ้ายมองบนล่างซ้ายขวา ขบคิดหาทาง ว่ามีทางไหนจึงจะหลบเลี่ยงได้ แต่เห็นได้ว่าทุกๆ รายละเอียดถูกคำนวณไว้หมดแล้ว มองสูงขึ้นไปถึงขอบบนของผนังถ้าก็ตอกเต็มไปด้วยหลุมทองเหลืองเช่นกัน เขายังนึกหาวิธีที่ดีไม่ออก

ผมชี้ไปยังแท่งหินที่แขวนขวางอยู่ด้านบน หินแต่ละแท่งมีน้ำหนักไม่ต่ำกว่าหนึ่งตัน โซ่ที่ใช้แขวนพวกมันก็แข็งแรงทนทาน ไม่รู้ว่าเราสามารถใช้เป็นทางผ่านได้หรือไม่

เลี้ยวซ้ายส่องไฟขึ้นไปดู ร้อง “ฮี้” ออกมา พูดว่า “ดูเหมือนจะได้ แต่

นายดูลี ที่นี้มีหมดทองเหลืองเต็มไปหมด ถ้าพวกเขาแม้แต่จุดเหล่านี้ยังคำนึงถึง มีหรือจะไม่ทันคิดเรื่องแท่งหินพวกนั้น สิ่งของในชอกนี้แต่ละต้องไม่ได้สักอย่าง ต้องมีกับดักทั้งหมดแน่ คนที่สร้างที่นี่ไม่เหมือนกับช่างก่อสร้างทั่วๆ ไป พวกเขาเชี่ยวชาญทักษะการคว่ำกรวย ไม่เปิดช่องว่างที่ชัดเจนขนาดนี้ให้กับเราแน่”

“ไม่เดินไปทางข้างบนก็ต้องไต่ผนังไปตามหมดทองเหลือง ไม่อีกทีก็คือเดินเหยียบไต่ดินเผาพวกนี้ไป ไม่มีทางอื่นแล้ว” ผมกล่าว เส้นทางมีอยู่แค่นี้ ไม่อย่างนั้นก็ต้องเดินทะลุกำแพงเอาแล้ว

เสี่ยวฮั่วตะแคงตัวเข้าไปในโพรง สืบเท้าเข้าไประยะสั้นๆ ใช้มือสัมผัสหมดทองเหลืองพวกนั้นเบาๆ ทีหนึ่ง แล้วย่อตัวลง เก็บเศษไต่ดินเผาที่แตกอยู่แล้วบนพื้นขึ้นมาหนึ่งชิ้น ก่อนจะถอยกลับออกมา

ด้านในไต่ดินเผายังมีคราบสีดำติดอยู่จำนวนหนึ่ง น่าจะเป็นคราบหัวคนที่เน่าเปื่อยแล้วติดคาอยู่ เขาวางเศษไต่ลงกับพื้น บอกให้ผมลองเหยียบดู ผมก้าวเท้าขึ้นไปเหยียบแล้วมันก็แตกทันที โชคดีนี้เป็นงานหยาบ ช้ำยังบางมาก ทนรับแรงเหยียบไม่ได้

เสี่ยวฮั่วดำ “แม่งโหดนรก นี่กะไม่ให้ใครผ่านไปได้เลยนี่หว่า”

“สมัยนั้นพวกเขาติดตั้งมันยังไฉนะ ไม่มีทางลับสำหรับช่างก่อสร้างบ้างหรือไง ถ้าเกิดต้องบำรุงรักษาละจะทำยังไง”

“ของอย่างนี้คงไม่มีบริการหลังการขายหรอกมั้ง กลไกสมัยโบราณปกติจะขับเคลื่อนด้วยแท่งหิน โซ่เหล็ก แข็งแรงทนทานมาก ปกติถ้าไม่ใช่เกิดแผ่นดินไหวก็ไม่เสียหายง่ายๆ อยู่แล้ว ถ้าจะมีทางผ่านเข้าไปจริงๆ ก็ต้องอยู่ในหมดพวกนี้ แต่จะให้เราคาดเดาลำหาคันว่าหมดตัวไหนถึงจะปลอดภัย มันเสี่ยงเกินไป” เสี่ยวฮั่วกล่าว “คนออกแบบที่นี่ไม่ใช่ธรรมดา ไม่มีทางคิดอ่านเหมือนคนปกติทั่วไป”

ความรู้สึกเช่นนี้ผมไม่เคยมีมาก่อน มองดูกลไกตรงหน้า รู้สึกว่า

มันไม่ได้ลึกลับซับซ้อน แต่ต้องยอมจำนนจริงๆ เทียบกับพวกกลไกवादของโซว์ภูมิของวังฉางไท่ กลไกของที่นี่ใช้งานได้จริง มีประสิทธิภาพและไร้ช่องโหว่ยิ่งกว่า นี่จึงเป็นงานออกแบบของยอดฝีมือตัวจริง ทำให้อดรู้สึกท้อแท้ไม่ได้

ถ้าเมินโหยวผิงอยู่ด้วยก็คงดี ผมผุดความคิดเช่นนี้อีกครั้งแล้ว ปลันรู้สึกตัวว่า เหตุที่เปลี่ยนร้ายเป็นดีหลายต่อหลายครั้งที่แท้ไม่ใช่เพราะผมดวงแข็ง แต่เพราะข้างตัวผมมีตัวแก้สารพัดปัญหาสองคนนั้นต่างหาก จนผมชินไปแล้วว่า เรื่องมันสมควรเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว

ล้งเล่สักพักก็เห็นเสี่ยวฮั่วถอนหายใจด้วยสีหน้าหนักใจ พูดกับผมว่า “ช่วยไม่ได้ เห็นที่ต้องดับเครื่องชนอย่างเดียวแล้วละ ขอให้พ่อปู่คุ้มครองละกัน”

พูดพลางก็เห็นเขาหยิบเอาเชือกมัดหนึ่งออกมาจากกระเป๋าส่งให้ผม บอกให้ผมถือไว้ เอาอีกปลายมาคล้องไว้ที่คอแล้วล้วงเอาขวดดิน**จือซา*** ขนาดเท่านกหวีดออกมาจากถุงใบเล็กที่ติดตัว ดึงจุกขวดออก เทของข้างในลงมาทามือ มันเป็นเม็ดผงสีดำๆ แม้ผมจะสวมหน้ากากกันแก๊สพิษไว้ ก็ยังได้กลิ่นสมุนไพรจีน

“นายจะทำอะไร” ผมสังหรณ์ใจไม่ดี

“นี่เป็นสมุนไพรจีนกับผงถ่านที่ใช้ขับเหงื่อ ยังมีสรรพคุณช่วยให้กระชุ่มกระชวย” เขากล่าว “ฉันจะเลื้อยเข้าไป”

“นายบ้าไปแล้วหรอะ!” ผมร้อง “ให้ที่นี่เปราะบางขนาดนั้น ตะเบาๆ ก็แตก ถึงนายอยากตายก็อย่าให้ฉันต้องเดือดร้อนไปด้วยสิ”

“ของที่ขึ้นไปเย็นแล้วแตก นอนแผ่ลงไปอาจไม่แตกก็ได้ ขอให้มัจจุรับน้ำหนักที่กระจายน้ำหนักตัวได้มากพอต่อให้เป็นหลอดไฟฉันก็ข้ามไปได้ งานนี้ต้องวัดฝีมือกันแล้ว” เขากล่าว

* เป็นดินชนิดหนึ่งที่มีแร่ธาตุผสม พบในมณฑลเจียงซู

พูดจบเขาถอดรองเท้าออก หันหลังแล้วนอนหงายลงกับพื้น

เดิมทีผมนึกว่าเขาจะคว่ำหน้า ไม่นึกว่าจะนอนเอาหน้าขึ้นแบบนี้ ยิ่งรู้สึกแปลกใจเข้าไปใหญ่ จากนั้นก็เห็นเขาขยับแผ่นหลังกับกันอย่างแปลกประหลาด แล้วตัวของเขา ก็เซียบแนบกับพื้นเข้าไปสู่ภายในโพรง

นี่เป็นวิธีเดินหน้าโดยใช้ความคล่องแคล่วของกล้ามเนื้อหลังพร้อมมือช่วย เหมือนทำโยคะสบายๆ อย่างหนึ่ง แต่เลี้ยวหัวเคลื่อนที่เร็วมาก จนผมรู้สึกว่าเขาเหมือนงู เลื้อยแนบไปกับพื้น ผมรู้ว่ามันเป็นกระบวนการที่ทำให้เปลือกแรงแมทาส และรู้แล้วว่ากล้ามเนื้อที่ผอมเกร็งแต่ทรงพลังนั้นฝึกได้มาจากไหน แต่จำต้องยอมรับว่า ทำนั้นน่าเกลียดชิบเป๋ง

“นายมันใจหรือเปล่า” ผมถาม เพราะถึงอย่างไร แผ่นหลังไม่มีตา ใช้วิชานี้ ยังต้องพึ่งดวง

เขามองผมแล้วพูด “หรือนายจะลอง”

ผมส่ายหน้าเจื่อนๆ เขาเพิกเฉยผม สูดหายใจลึกๆ เพื่อผ่อนคลายร่างกายสองสามครั้ง สวดท่องอะไรไม่รู้พึมพำอีกครู่หนึ่ง เริ่มขยับตัวเข้าไปสู่ด้านในของโพรงลึก

เลี้ยวขณะที่เลี้ยวหัวสัมผัสกับกองไผ่ ผมกับเขาต่างชะงักทีหนึ่ง ผมได้ยินเสียงไผ่ดินเผาถูกกดทับชัดเจนกับเสียงเสียดสีกันจากข้างใต้ คล้ายกับเจ็อด้วยเสียงไกล่จะปริ๊วของแผ่นดินเผาบางๆ ผมกลั้นหายใจ มองดูเขาขยับตัวขึ้นไปอย่างแช่มช้า ขณะที่เสียงเช่นนั้นดังมากขึ้นๆ แต่เลี้ยวหัวไม่ลังเลอีกแล้ว พาตัวเองทั้งตัวขึ้นไปบนกองไผ่

พริบตานั่น แผ่นหลังของผมชาวาบ ผมรู้สึกโชคดีที่หลังจากผจญอะไรต่อมิอะไรมามากมายขนาดนี้ ผมสามารถก้าวข้ามความกลัว ลัดมาสู่ภาวะตื่นตัวสูงโดยตรง ผมกลั้นหายใจไว้ มองดูทุกๆ การขยับตัวของเลี้ยวหัว

เพียงจิตใจเดียว เขาก็ห่างผมไปไกลมากแล้ว ภายใต้อำแสงจากไฟฉายสามารถมองเห็นเขาขยับตัวอยู่ในโพรงมืด ความรู้สึกเช่นนี้พิศวง

มาก เหมือนกับเรากำลังแหกคุกผ่านท่อสายเคเบิลอันเก่าแก่ เขาเลื้อยไปพลาง ปล่อยเชือกไปพลาง จากนั้นผมต้องตามเข้าไปโดยใช้เชือกเส้นนี้

ห้าท่อนที่ต่อมา เขาเคลื่อนลึกเข้าไปราวสามสิบเมตร ไฟฉายของผมมองเห็นไม่ชัดแล้ว ไฟฉายของเขาส่องไปด้านหน้า ตลอดทาง ไหวพวกล้วนส่งเสียงที่ชวนใจหายใจคว่ำ แต่ก็แค่เป็นแค่ขู่ ผมค่อยๆ เบาใจขึ้น ฟังเสียงสะท้อนของลมหายใจอันหอบหนักของเขาก็ตะโกนเข้าไปในโพรงว่า “ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องทำเวลาตอนนี้ ไม่มีใครแข่งกับนาย ถ้าเหนื่อยก็พักก่อน”

ครู่หนึ่ง ก็มีเสียงต่ำเจือเหนือหอบของเขาดังออกมาจากข้างใน “สถานที่แบบนี้ เป็นนายแม่งจะพักมัย” แสงไฟฉายของเขาขยับ ผมเห็นเขาส่องขึ้นไปบนแท่งหินด้านบน สิ่งบนนั้นหากตกลงมา สามารถบดขยี้เขาและเป็นที่ฝังใจได้ทันที

“คุณสติกับเรี่ยวแรงไว้ ยิ่งรีบจะยิ่งผิดพลาดง่าย” ผมพูด “ของพวกนั้นไม่ได้ตกลงมาง่ายๆ”

“นี่ไม่ใช่งานที่ต้องใช้ทักษะมาก ขอแค่ฉันยังนอนอยู่อย่างนี้ ถ้าไม่มีเหตุแทรกซ้อน ไม่ต้องใช้สมาธิมากเกินไป ยิ่งเพ่งสมาธิไว้ทีหลังมากไปจะยิ่งเกิดปัญหาได้” เขากล่าว “จะกลัวก็แต่เกิดปัญหา แบบว่าโหมงโอบอาจร้ายอยู่แล้ว แค่นี้ยังไม่แตก พอน้ำหนักตัวฉันทับลงไปก็แตกพอดี หรือว่าในกองไผ่พวกนี้มีกับดักอะไรอีก เรื่องอย่างนี้อยู่ที่ดวง ซึ่งฉันจะเร็วขึ้นหรือช้าลงผลก็เหมือนกัน ฉันยอมลดขั้นตอนการรอดังดีซะกว่า”

เสียงของเขาราบเรียบมาก ก่อนหน้าผมก็กับมีความคิดคล้ายๆ กัน นี้อยู่เหมือนกัน ไม่รู้จะเรียกว่าปลงหรือเปล่า หรือเป็นสภาวะจิตใจที่มีเฉพาะคนอย่างพวกเรา ผมรู้สึกได้ทันทีว่าความจริงความคิดอ่านของเลี้ยวหัวนั้นคล้ายคลึงกับผม

“งั้นฉันก็ช่วยอะไรนายไม่ได้แล้ว นายคงไม่ได้อยากให้ฉันช่วย สวดมนต์ให้นายอยู่ตรงนี้หรือไม่ใช่ไหม”

“รอให้ฉันเกิดเรื่องก่อนค่อยสวดละกัน ส่วนนายตอนนี้จะร้องเพลงจีวล์ักท่อนช่วยให้ฉันผ่อนคลายหน่อยนึงก็ได้” เขาพูดซ้ำๆ

เรื่องตลกแบบนี้ไม่ตลกเลยสักนิด แต่กลับทำให้ผมรู้สึกได้ว่าลึกๆ ในใจของเขากำลังกังวล ผมฟังแล้วรู้สึกกลัวนิดๆ นั่นคือเขาเป็นคนปกติธรรมดาคนหนึ่ง เขาไม่ใช่เทพและไม่ใช่ตัวประหลาด เขาก็มีอารมณ์และมีจุดอ่อนเหมือนกับผม เวลาอย่างนี้ เขาก็ประหม่าได้เหมือนกัน บางทีนี่จึงจะเป็นการแสดงออกปกติของคนในอาชีพนี้

“วางใจเถอะ ถ้านายตายฉันก็ไปไหนไม่รอด ระหว่างทางลงนรก นายร้องไปเลยจนกว่าจะพอใจ” ผมตะโกนตอบกลับไป

เขาคงรู้สึกที่ผม “ไม่ได้ถึงตาตัวเองก็ไม่มีทางรู้สึก” เสียขวัญไม่ตอบผมอีก เพียงแต่หอบหายใจ เลื้อยไปข้างหน้าต่อ ผมเองก็รู้ว่าในสภาวะเช่นนี้ การพูดเป็นเรื่องสิ้นเปลืองพลังงานและเสียสมาธิ จึงหุบปากเงียบ

แสงไฟฉายทางไกลออกไปอีก ผ่านไปสักพักจนผมมองเห็นเพียงแสงไฟอย่างเดียว ส่วนเสียงก็ได้ยินแต่เสียงหอบสะท้อนกับโพรงถ้ำ ฟังดูแว่วโหวง ฟังแล้วเหมือนเพลงกล่อมวิญญาณ ผมเริ่มคุมสมาธิไม่อยู่

ผ่านไปสักพักเขาจึงพูดขึ้นว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันว่านายคงได้ขึ้นสวรรค์ ส่วนคุณชายเก่าอย่างฉันคงไปกันคนละทิศ เพราะฉะนั้นนะ ถ้าประเดี๋ยวเกิดบ้าเกิดบออะไรขึ้น นายหันหลังไปจากที่นี่ได้เลย คุณชายเก่าจะไม่ถือโทษโกรธเคือง”

ผมยังฟังยั้งรู้สึกไม่เป็นมงคล จะบอกเขาให้เลิกเพื่อเจอ เกิดพญายม ได้ยินแล้วเกรงใจจัดให้มันจะยุ่ง ยังไม่ทันพูด เขากลับพูดขึ้นก่อน “หืม?”

“มีอะไร” ผมได้สติกลับมาทันที

“ที่เขาวนอยู่ข้างบนตรงแถบนี้ไม่ใช่หินแล้ว” เขาพูดพลางส่องไฟขึ้นไปด้านบน แต่ผมมองไม่เห็นตำแหน่งของเขาแล้ว มองไม่เห็นจุดที่เขาส่อง

ไฟด้วยเช่นกัน

“มันคืออะไร” ผมตระหนก

เขากวาดไฟดูสักพัก “อยู่สูงมาก เห็นไม่ชัด เหมือนเป็นหนังของสัตว์บางชนิด คงไม่ใช่ของดีอะไรแน่ๆ” เขาพูดพลางคล้ายกับบิดปรับวงแสงของไฟฉายเพื่อให้ลำแสงจับกลุ่มมากขึ้น การทำเช่นนั้นทำให้ไทดินเผาได้ตัวเขาส่งเสียงกระทบกันกราว ผมรีบบอกเขาว่า “ระวังตัวหน่อย! ตั้งสมาธิ ดูซินายหอบหนักขนาดนั้น รวบรวมสมาธิก่อน อย่าประมาท”

เสียงของเขาตอบกลับมาพร้อมเสียงสะท้อน เขาค่อยๆ เปลี่ยนใจส่องดูวัตถุด้านบนพลางพูดเสียงงุนงง “หอบ? ฉันไม่ได้หอบสักหน่อย ไม่ใช่ นายหรือที่หอบ”

ผมตอบ “ต่อให้ฉันหอบก็ไม่หอบหนักขนาดนั้น อีกอย่างฉันอยู่เฉยๆ จะหอบทำไม”

เขาเงยไป ส่องไฟมาทางผมวูบหนึ่ง แต่เพราะอยู่ไกลมาก ลำแสงเพียงฉายวูบวาบ ผมกล่าว “อย่าล้อเล่นนะ ทางนี้หวาดเสียวนะโว้ย”

“ฉันไม่ได้ล้อเล่น” เสียงทางฝั่งเขาเย็นเยียบ

ผมเห็นไฟฉายของเขากวาดส่องไปมาในรอยแยก รู้สึกถึงความผิดปกติ ทั้งสองคนต่างเงย ผมเริ่มเหงื่อตก ตั้งใจฟังทิศทางของต้นเสียง

มันต้องมาจากในโพรงนั่นแน่ เพราะมีเสียงสะท้อน ผมจึงนึกว่าเป็นเสียงหอบของเลี้ยวฮั่ว แต่ถ้าไม่ใช่เขา นั่นจะเป็นเสียงของอะไร

บทที่ 51

แขวนห้อย

สองคนต่างไม่พูดอะไรอีก ผมพยายามจำแนก “เสียงหอบ” นั้นอีกครั้ง เมื่อฟังอย่างตั้งใจ จึงรู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมือนเสียงหอบเท่าไร แต่เหมือนเสียงตัวอะไรกับสูดอะไรมากกว่า แต่เสียงนั้นโหวงเหวงมาก ไม่รู้ดังออกมาจากไหน พื้นที่ด้านล่างของรอยแยกนี้เปิดโล่ง มองเห็นทุกสิ่งในปราตเดียว บนผนังก็ไม่มีตัวอะไรเกาะอยู่ เสียงนั้นตามหลักควรอยู่ด้านบน บนนั้นมีทั้งโซ่และแท่งหินห้อยแขวนเรียงราย ยากจะมองหา

ผมหมุนตัวกลับไปล้วงลูกซองแฝดสั้นออกมาจากกระเป๋าพวงหิบบเทปกาว พั่นไฟฉายไว้กับปืน ส่องดูด้านบนซ้ำๆ แต่ก็ไม่เห็นอะไร

ในกระเป๋ายังมีไฟเย็น ผมดึงออกมาสองสามแท่ง จุดแท่งหนึ่งแล้วโยนขึ้นไป กระแทกกับผนังถ้ำตกลงมา ประกายไฟแปลบพลบ

คราวนี้เสียงฮัวจะขึ้นหน้าต่อก็ไม่ใช้ จะถอยกลับมาก็ไม่ใช้ ไฟเย็นสว่างมาก ส่องจนผมตาลาย ในอากาศคลุ้งไปด้วยกลิ่นโลหะไหม้แสนฉุน

ผมมองดูโซ่เหล็กด้านบน รีบหยิบออกมาอีกแท่ง ดึงลวดเส้นเล็กออกมาจากขดดินปืนท่อนหนึ่ง ดัดเป็นรูปตะขอมัดไว้กับทางไฟเย็น ทำเช่นนี้ต่อไปให้เกี่ยวโซ่ไม่ติด ตอนตกลงมาก็ยังแขวนอยู่กับผนังถ้ำส่วนที่สูงหน่อย

รอจนไฟเย็นใกล้หมด ผมขี้ตา กำลังจะจุดอีกแท่งโยนขึ้นไป ขณะนี้เองพลันพบว่าเสียงหอบหายใจนั้นหยุดไปแล้ว ภายในรอยแยกเงียบสัจตผมเหวี่ยงแตกพลั๊กๆ ทันใดนั้นเอง ผมรู้สึกว่แสงไฟฉายของเลี้ยวฮั่วถูกตัวอะไรบังแวบหนึ่ง ระหว่างนั้นผมเห็นวัตถุอย่างหนึ่งตกลงมาจากด้านบน

ผมหันไฟฉายขึ้นส่องโดยอัตโนมัติแล้วก็เห็นลำแสงสีแดงโฉบผ่านเหนือไฟเย็นที่ตกลงมาเมื่อครู่มีวัตถุสีแดงตัวหนึ่งพันชดอยู่

เจ้าตัวนั้นขนาดลำตัวราวข้อมือ กำลังจ้องดูไฟเย็นอย่างอยากรู้อยากเห็น ทั้งทั้งตัวสีแดงเพลิง แดงจนรู้สึกแสบตา

นี่ผมกำลังเจอกับงูทองงาตัวหนึ่งชัดๆ

นอกจากเหวี่ยงแตกพลั๊กเหมือนเป็นไขจับสั่นแล้ว ผมไม่รู้สึกประหลาดใจเท่าไร ที่นี้มีไ้เจ้าแม่ซีหวังหมู่ จะมีงูชนิดนี้อยู่ด้วยก็เป็นเรื่องแสนจะปกติ สิ่งที่ผมหงุดหงิดตัวเองคือทำไมเมื่อกี้จึงคิดไม่ถึง ตั้งแต่เห็นไ้พวกนี้ผมก็น่าจะตระหนักถึงความเป็นไปได้ข้อนี้แล้ว

งูทองงาสีแดงเพลิงตัวนี้ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า ไม่สนใจลำแสงจากไฟฉายผมเลยสักนิด มันชดตัวรอบๆ ไฟเย็นแท่งนั้น ทันใดนั้นเองมันพลันชูตัว ส่งเสียงหอบหายใจสองสามที

ผมเข้าใจทันทีว่ามันคือเสียงอะไร มันจะต้องได้ยินเสียงหอบของเลี้ยวฮั่วแล้วเริ่มเลียนแบบ งูชนิดนี้มักจะเลียนแบบเสียงโทนสูงของสิ่งมีชีวิตประเภทอื่น

ได้ยินเสียงที่ได้ยินเมื่อครู่ ในความเงียบขณะนี้ ผมควบคุมอารมณ์ให้สงบลง แม่งเอ๊ย มาถึงขั้นนี้ ที่นี้ น่าจะเหลือเพียงวิธีเดียว ผมขึ้นลำปิ่นเล็งไปที่หัวของงูทองงา แต่พอเล็งเข้าเท่านั้นก็รู้ว่าเหนียวโกไม่ได้

เมื่อปิ่นลั่นในนี้ หากลูกปรายสาดไปกระทบกับหมุดทองเหลืองพวกนั้น กลไกทำงาน พวกเราต้องตายสถานเดียว

ผมจ้องดูมันดมควันของไฟเย็น อีกทั้งไม่มีปฏิกิริยาต่อแสงไฟฉาย

และเสียงของผมนักตั้งสติ จุดไฟเย็นในมือ เกี้ยวเข้ากับฟันโลหะที่ตลับ
ลูกปืนแกนหมุนข้างๆ พร้อมกับหลบไปข้างๆ ไฟเย็นนั้นลุกไหม้ขึ้นอย่าง
รุนแรง กลิ่นดินปืนอันเข้มข้นพุ่งกระจายออกมา

“มาสิ มามะ” ผมภาวนา “มาทางนี้มา กลิ่นทางนี้สดใหม่กว่ากันเยอะ”

ไฟเย็นลุกไหม้ไปเรื่อยๆ จากนั้นเริ่มก็เย็นลง ผมเล็งปลายกระบอกจาก
ปืนไปตรงตำแหน่งไฟ รอให้รุ่งอรุณไถ่ถอนเปลือยมา ทว่าขณะจ้องมองไฟ
เย็นนั้นกลับรู้สึกผิดปกติ

ไฟที่ลุกเจิดจ้าส่องห้องลับทั้งห้องให้สว่างโร่ ผมเห็นบางสิ่งรูปร่าง
คล้ายมนุษย์ที่มีขนดำเต็มตัวโผล่ครึ่งตัวจากบ่อน้ำด้านล่าง เนื้อตัวเปียก
โชก

บทที่ 52

ขุนดำ

นั่นคืออะไร ยังไม่ทันจะได้เห็นชัดเจน สะเก็ดน้ำก็ระเบิดชู ไอ้ตัวนั้นกระโดดออกมาจากน้ำทั้งตัว กระโจนเข้าใส่ผมแล้ว

ขอบคุณพระเจ้าที่มอบปฏิกิริยาโต้ตอบอัตโนมัติกับผม เร็วจนตัวผมเองไม่กล้าเชื่อ ผมก้มเอวพลิกตัวหลบไปทันที เจ้าสิ่งนั้นกระแทกเข้ากับผนังหินหลังตัวผม

นี่เป็นครั้งแรกที่พบว่าร่างกายของตัวเองเร็วกว่าประสาท ต้องยกประโยชน์ให้เรื่องราวที่ผจญมาในช่วงนี้ ไม่ว่าไอ้ นั้นจะเป็นอะไร ข้าเจอยู่ที่โหดกว่าแกะเยาะมาแล้ว ข้ายังเห็นมาแล้วว่าไอ้ขาโหดพวกนั้นโดนสอยร่วงแบบไหน

เมื่อล้มลงพื้น ผมรีบตะกายตัวลุกขึ้น ถ้าเป็นแต่ก่อน ผมต้องตั้งสติดูให้ชัดก่อนว่ามันคือตัวอะไร แต่คราวนี้ไม่รู้เกิดอะไร ผมไม่หันไปดู แม้จะอยากหันแคไหน แต่ก็ยังวิ่งอ้อมไปอยู่หลังตลับลูกปืนอีกครั้งอย่างรวดเร็วที่สุดก่อน

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ผมก็ได้ยินเสียงลมกระซอกจากบริเวณที่ยืนเมื่อครู ไอ้สิ่งนั้นกระโจนเข้าใส่แทบในทันที หากเมื่อครูนี้นิ่งเลแม้แต่นิด ป่านนี้ก็กลิ้งหลุนๆ ไปกับมันแล้ว

แต่ต่อให้หลบพ้นอย่างงดงามแค่ไหนก็ตาม สถานการณ์ก็เลวร้ายถึงขีดสุด ผมยังไม่ทันลุกขึ้นก็พบว่าหลังจากพลิกตัวสองรอบ เอวกี๋หมดแรงแล้ว จึงรีบวิ่งตรงไปด้านหน้า ขณะเดียวกันสอດປັນໄປໄດ້ຮັກໄຮ້ແລ້ວເໝືອນວ່າອອກໄປໜຶ່ງນັດ

แรงถีบของปีนนั้นรุนแรงมากผมเคยได้บทเรียนมาแล้วที่เนินหินหลังมีประสบการณ์และเตรียมรับมือแล้ว พอสิ้นกระสุนแรงถีบของปีนก็เหวี่ยงมือผมออกไป ผมเหวี่ยงมือตามแรงขึ้นไต่ ยิงแบบหันหลังให้อีกหนึ่งนັດ

กระบวนท่าทั้งหมดแทบจะกระทำได้ไปในชั่วพริบตา ได้ยินเสียงล้มคว่ำจากด้านหลัง รู้ว่าเข้าเป้าแน่แล้ว แต่ไม่รู้ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรจึงวนรอบแกนตลับลูกปืน ริงกลับมาตรงระเบียบอีกครั้ง ผมโยนปืนในมือทิ้ง ชักปืนอีกสองกระบอกออกมาจากเบ้ ซัดไว้กับผนัง ขึ้นลำกระบอกหนึ่งแล้วล้มตัวลงกับพื้น

ผมรู้ว่าไอ้ตัวนั้นจะต้องตามหลังมาติดๆ ผมสามารถซัดโป้งระเบิดมันทิ้งในที่เดียว แต่พริบตานั่นเอง กลับพบว่าข้างหลังไม่มีอะไรเลย

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ผมเห็นโซ่เหล็กเหนือศีรษะลั่นสาย ตามด้วยไฟเย็นแห่งนั้นดับมอดไป

ภายในห้องกลไกดับมืดทันที ผมพุ่งตัวไปข้างหน้าโดยอัตโนมัติ แทบไม่มีเวลาแสดงความตกใจ ก็รู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงที่แผ่นหลัง ตัวอะไรบางอย่างตะปบเข้าที่หลังแล้ว

ผมล้มลงตามแรงผลัก ขาเป็นตะคริวทันที

เหตุการณ์เมื่อครู่ ผมแทบจะระเบิดพลังแฝงทั้งหมดออกมาในเวลาไม่กี่วินาที เสียชีวิตที่นั่น ถึงกับนึกว่าตนเองรับมือได้สบายมาก ทว่ามันเป็นความเข้าใจไปเอง แม่งเอ๊ย ความคิดของผมเล่นจิตตั้งสายฟ้า แทบจะสิ้นหวังอยู่ตรงนั้น รู้สึกว่าตัวเองต้องตายแน่

ในเส้นยาแดงผ่าแปดนั่นเอง ใต้ฝ่าเท้าพลันวิต โยนปิ่นทิ้ง หมุนตัว
กลิ้งตกลงไปยังปากบ่อใต้แกนหมุน จมลงไปในน้ำ

เมื่อตกลงน้ำก็มีดบาดด้าน แต่ผมรู้สึกทันทีว่าชนเข้ากับใบพัดด้านล่าง
กระแสน้ำไหลเชี่ยวมาก ผมถูกกระแสน้ำเหวี่ยงออกไป ตามด้วยร่าง
กระแทกเข้ากับบางสิ่งอย่างแรง มันคือโซ่เหล็กใต้น้ำ

ผมคว้าเอาไว้ทันที คลำดูแล้วพบว่าพื้นที่ใต้น้ำกว้างใหญ่มาก
แต่ซึ่งเต็มไปด้วยโซ่เหล็กพาดไขว้กันเป็นตาข่าย หุ้มห่อพื้นที่รอบๆ ปากบ่อ
เอาไว้มิดชิด

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ไอ้ตัวนั้นก็ตามลงมา แต่ผมลงน้ำมาก่อน
กระแสน้ำที่เชี่ยวกรากชะลอมันไว้ชั่วขณะ

ผมรู้ว่าไม่ว่ามันจะเป็นตัวอะไรก็ตาม เมื่ออยู่ใต้น้ำก็ไม่สามารถ
ทำให้ผมตายในพริบตา แผ่นหลังผมปวดแสบ ผมกลั้นหายใจ หยิบไฟ
เย็นออกมาสองแท่ง ชูมือขึ้นเหนือหน้า จุดมันแล้วโยนออกไป

แสงไฟลูกโซ่ขึ้นทันที แสงสว่างสีขาวส่องทะลุลงมาถึงใต้น้ำ เลี้ยว
วินาทีนั้นก็เห็นเงาเลือนรางเงาหนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้า

ผมถีบเท้าออกไปแทบในทันทีขาข้างหนึ่งเป็นตะคริวอย่างรุนแรงแล้ว
แต่ถึงกับไม่รู้สึกรถึงความเจ็บปวดของมันเลย ลูกถีบของผมถีบเข้าใต้หว่าง
ขาของไอ้ตัวนั้นอย่างเต็มเปา

ผมรู้สึกเหมือนถีบใส่ยางรถยนต์หนาที่บ แต่เพราะอยู่ใต้น้ำไอ้ตัว
นั้นก็ไม่มีหลักยึด จึงกระเด็นออกไปตามแรงถีบ ขณะเดียวกัน ผมอาศัย
แรงนั้นติดตัวขึ้นเหนือหน้า

ด้านบนสว่างจนน่าตกใจ ผมตะโกนลั่น ตะเกียกตะกายป็นปาย
แล้วก็ป็นขึ้นสำเร็จจริงๆ แต่ยังไม่ทันได้ยืน ผิวหนังก็ระเบิดตุ่มอีกครั้ง ไอ้
ตัวนั้นตามมาด้วยเช่นกัน

ชั่วพริบตานั่นเอง ในที่สุดผมก็ได้เห็นโฉมหน้าของมันเต็มตา

มันแทบจะเรียกเป็นวานรได้แล้ว แต่ก็ยังดูออกว่ามันคือคนที่ตัวผอมมาก เพียงแต่ตัวทั้งตัวของคนคนนั้นเต็มไปด้วยเส้นผมชนิดที่เราเห็นในอุโมงค์ ผมทุกเส้นแนบติดกับตัว ไขมันนี้เลืบบามาก ช้ำยังคล้ายกับแข็งเป็นหินแล้ว หมอนี่ดูท่าจะอยู่ในนี้มานานปีแล้ว

สิ่งที่น่าสะพรึงที่สุดคือดวงตาของมัน ผมมองไม่เห็นดวงตา ในเบ้าตาของมันก็เต็มไปด้วยเส้นผมเช่นกัน

การเคลื่อนไหวของมันแปลกประหลาดมาก ไม่เหมือนท่วงท่าของมนุษย์ เมื่อขึ้นจากน้ำแล้วก็ตะครุบใส่ผมอย่างรวดเร็ว คราวนี้หมดแรงจะหลบแล้ว จำต้องใช้เรียวแรงเท่าที่มีจุดไฟเย็นแห่งสุดท้ายในตัวขึ้น ใช้เป็นอาวุธ

แต่ไม่มีประโยชน์ ไขมันนั้นขึ้นคร่อมลงบนตัวผม ตะปบเลืบลงมาที่ข้างหู โคนหูเกิดแผลลึกเป็นริ้วเลือดทันที

ไม่มีเวลาขบคิดใดๆ ได้อีก ผมคลุ้มคลั่งด้วยความขยะแขยง กำหมัดตะบันหน้ามันทันที แต่เหมือนกับทุบลงบนเหล็กแท่ง หยดน้ำร่วงกราวลงมาเต็มหน้าผม ผมดวงไฟเย็นทุบหัวไขมันนั้นซ้ำ ประกายไฟแตกกระจาย ทีแรกผมนึกว่าคงไม่ได้ผลเช่นกัน แต่กลับพบว่าไขมันนี้พลันจากหลบไปอย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกันผมก็เห็นว่า เส้นผมบนตัวมันเริ่มบิดม้วน

ผมนึกขึ้นได้ทันที ไขมันนี้ เส้นผมพวกนี้กลัวเลือดผม

ผมป้ายเลือดที่หูกออกมาป่านหนึ่งติดใส่ไขมันนั้น ไขมันหดตัวถอยไปทันที ความรู้สึกแปลกประหลาดแผ่ซ่านขึ้นในตัวผม ผมตะโกนใส่มันว่า “คุกเข่าลง!”

มันพลันลุกพรวดขึ้น ปีนไต่ตลับลูกปืนขึ้นไปบนโซ่เหล็กแล้วเริ่มปีนเข้าไปในรอยแยก

ผมเห็นดังนั้น แยกแล้ว รีบหมุนตัวคว้าลูกของสันข้างๆ ขึ้นเล็งใส่ ลั่นโป้งสอยมันลงมา ตามด้วยอีกนัด ยิงมันกระเด็น ผมวิ่งไปตรงทางเข้ารอยแยก ขณะนี้จึงพบว่าบนกระดุกไพลาร้าของมันเป็นมิโซะลุ่มอยู่ อีกปลายของโซโยงมาจากในน้ำ

ผมรีบตรงเข้าไป คว้าโซ่เส้นนั้นมาขัดไว้กับพื้นของตลับลูกปืน แล้วแกนหมุนก็เริ่มตึงโซ่ ลากมันเข้ามา แต่ไม่นึกว่าไอ้ตัวนั้นจะมีเรียวแรงมหาศาลอย่างไม่น่าเชื่อ โซ่เหล็กลากตึงเพียงครู่ แกนหมุนถึงกับหยุดนิ่ง แต่มันก็ถูกโซ่ตึงรั้งไว้ ขยับต่อไปไม่ได้แม้แต่หนึ่งนิ้วเท่าใด ผมดันเอาเหล้าขาวสองสามขวดจากกระเป๋ามาปาใส่มันแล้วจุดไฟแช็กโยนใส่

เปลวไฟลุกพริบทันที ลามออกไปจนทั่วตัวอย่างรวดเร็ว ไม่นานนักเรียวแรงของมันก็หมด แกนหมุนค่อยๆ หมุนต่อ พันโซ่เข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไอ้ตัวนั้นถูกลากมาติดอยู่ใต้ตลับลูกปืน ไฟจึงดับไป

แอลกอฮอล์เผาไหม้หมดจดมาก ผมมองเห็นได้เส้นผมที่ไหม้เกรียมคือศพโบราณตัวเขียว ส่วนที่อยู่เหนือน้ำมีควันโขมง ปากอ้ากว้าง เบ้าตาลงโบ๋ ในอากาศคลุ้งไปด้วยกลิ่นเส้นผมไหม้ ชวนอ้วก

ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก คล่าแผลที่หลัง บัดนี้ข้าจึงเริ่มสั้น ผมรู้สึกว่าหนังที่หลังเปิดหมด สงสัยจะคล่าโดนกระดุกสันหลังตัวเองอยู่แล้ว

ขณะที่ผมเสียดสีมันเอง ศีรษะของศพโบราณร่างเขียวนั้นพลันขยับที่หนึ่ง ผมยกปืนขึ้น นึกว่ามันยังไม่ตายสนิท ทันใดนั้น ในน้ำผุดฟองอากาศขึ้นสองสามฟอง ตามด้วยวัตถุเป็นเส้นสีแดงพุ่งออกมาจากปากพุ่งเข้าใส่คอผมในพริบตา

ลำแสงสีแดงโฉบใส่ ผมเห็นแล้วว่ามันเป็นอูงสีแดงเพลิง มันพันต้นคอผมแล้วชูคอ หดหัวตรงข้างปากผม ตั้งท่าโจมตี

บทที่ 53

จูก

ผมถึงกับไม่รู้สีกกลัว ใบหน้าก็เย็นวาบ รอจนผมดึงมันออกมาจากหน้าได้
บนหน้าก็เจ็บปวดแสบร้อนแล้ว เมื่อคลำดูก็สัมผัสโดนรูของเขี้ยวพิษที่
ฝังจมลงไปได้อย่างชัดเจน

ผมมือกุมกำม แทะบไม่ยอมเชื่อ เพียงเลี้ยววินาทีเท่านั้น ความ
รู้สึกชาก็เริ่มลามจากกระพุ้งแก้ม

ผมนึกถึงภาพเหตุการณ์ตอนอาหิงตาย ขณะนั้นรู้สึกว่ามันช่าง
กะทันหัน ช่างไม่เป็นความจริง ไม่นึกว่าตัวผมเองก็ต้องมาตายด้วยสิ่ง
เดียวกัน

ความซาเผ่กระจายไปทั่วตัวผมอย่างรวดเร็ว ผมมองเห็นไอ้สิ่งนั้น
ยืนอยู่ตรงนั้น จ้องผมเขม็ง พลันตระหนักขึ้นว่ามันไม่ถูกต้อง

ไอ้สิ่งนี้ไม่ใช่ผีดิบ แม่งเอ๊ย หรือว่ามันจะมีสติปัญญา

จากนั้นผมถอยหลังซ้าๆ ต้องบอกเรื่องนี้กับเลี้ยวฮั่วก่อนที่จะตาย

ถอยหลังไปสองสามก้าว อยากจะหารอยแยกนั้น ผมอยากตะโกน

บอกเสียงดังๆ แต่พบว่าลิ้นและลำคอซาแข็งไปหมดแล้ว ผมล้มลงบน
กระเป๋ สูดหายใจลําเจออเศษกระบือ่งดินเผา

เมื่อครูเลี้ยวฮั่วใช้มันเป็นตัวทดลองรับน้ำหนัก

ผมหยิบหนึ่งชิ้นแล้วก็รู้สึกว่ายานอะไรลงไป ผมไม่รู้ว่าตัวเอง
 ยานอะไร รู้แค่ว่าตัวนั้นกลับมาขัดตัวบนตัวอีกครั้ง ผมไม่มีแรง
 รวบรวมสมาธิ ความรู้สึกค่อยๆ ไกลห่างออกไป

ตายเพราะถูกงูกัดเหมือนกัน ต้องถูกอาหิงหั่วเราะเยาะแน่ๆ ความ
 นึกคิดสุดท้ายของผมกลับเป็นเรื่องนี้ คืออยากฆ่า

ขณะที่สรรพสิ่งกำลังจะสาบสูญนั้นเองผมพลันได้ยินเสียงประหลาด
 เวียนหัวอย่างรุนแรง สุดท้ายก่อนที่จะสติจะดับวูบ ทุกสิ่งคล้ายกับ
 หยุตน์

ผมจำไม่ได้ว่าสถานการณ์ขณะนั้นเป็นเช่นใด แต่จำความรู้สึกเวียน
 หัวชั้นรุนแรงนั้นได้ชัดเจน มีแวบหนึ่งจนใช้ความคิดไม่ได้ มีสติที่แจ่มชัด
 เพียงชั่ววูบสองสามครั้งเท่านั้น สิ่งที่ผมคิดยังคงเป็น “ทำไมแม่งไม่ตายซะ
 ที่ ทรมานจะแย่แล้ว”

รู้สึกได้ว่าหลังจากผ่านไปนานนาน นานมาก คล้ายกับมีคนมาข้าง
 ตัวผม แล้วหลังจากนั้นอาการเวียนหัวจึงค่อยๆ หายไป กระทั่งผมฟื้น พบ
 ว่าทั้งเสื้อยืดและลูกน้องของเขายู่ข้างๆ ครบ

ผมไม่รู้สึกถึงร่างกายตัวเอง ความรู้สึกเริ่มต้นคือมีแค่ส่วนหัวเท่านั้น
 ไม่ว่าจะพูด หรือจะลืมตา กระทำกิริยาใดๆ ก็ไม่ได้เลยสักอย่าง ผมทำได้
 เพียงมองดูพวกเขาผ่านไปเลือกตาปิดไม่สนิท ผ่านไปอีกนานมาก จึงค่อยๆ
 ฟื้นสภาพกลับคืนมา

ผมไม่รู้ว่าทำไมตัวเองไม่ตาย พวกเขาช่วยพยุงผมขึ้น เสื้อยืดเห็น
 สีหน้าของผมก็พูดว่า “นายดวงดี ไม่ใช่พวกเรามาช่วยทันเวลา”

“ฉันดวงดี?” ผมพูดอย่างแปลกใจ

“มีตัวอะไรบางอย่างกีดหน้านายทะเล นั่นจะเป็นภูพินเข้าสู่ตัวน้อยมาก
 ส่วนใหญ่เข้าไปในปากนายหมด วันหลังเสียงพูดของนายจะต้องนำ
 เกลียดยิ่งกว่าเดิมแน่ๆ”

ผมกล้าแก้มตัวเองบนนั้นเต็มไปด้วยผ้าพันแผลจริงๆ คล้ำดูที่ต้นคอ ก็ทำแผลเสร็จเรียบร้อยแล้วเช่นกัน

“งูพวกนั้น?” ผมถาม

ผมมองไปรอบๆ “น่าจะยังอยู่ ฉันพกยาสมุนไพรติดตัว โรยไว้รอบๆ หมดแล้ว ที่นี้น่าจะปลอดภัย นายหมดสติไปสองชั่วโมงแล้ว พุดให้น้อยๆ ไว้ ไม่อย่างนั้นจะเกิดแผลเป็นบนหน้า” เสี่ยวฮั่วส่งน้ำให้ผม แล้วทำท่าตะแคงหน้า พุดว่า “เวลากินน้ำ เอียงหน้าไปอีกข้างนะ เดี่ยวมันรั่ว”

ผมทำตาม รู้สึกประหลาดใจ สองชั่วโมง ผมรู้สึกตัวเองหมดสติไปอย่างน้อยๆ สองสามวัน ทำไมจึงแค่สองชั่วโมง

มองดูรอบตัว ผมนอนอยู่ตรงที่เดิมกับตอนหมดสติ ไม่ได้ถูกเคลื่อนย้าย แสดงว่าแค่สองชั่วโมงจริงๆ

“นายไม่เป็นไรใช่ไหม” ผมถาม

“ไม่เป็นไร ฉันไม่เจอู ตอนฉันกลับมา ก็เห็นนายนอนอยู่ตรงนี้ แล้วก็... เขาชี้ไปยังศพโบราณที่ถูกผมเผา “มันอีกตัว ดูไม่ออกนะว่านายก็บู๊เก่งเหมือนกัน ฉันนึกว่านายตายแน่ๆ แล้วชะอีก”

“ถ้าฉันตาย บ้านสกุลเซียกับบ้านสกุลอู่ ก็เสมอกัน” ผมโอสองสามที เขาถามผมว่าเกิดอะไรขึ้นทำไมถึงมีสภาพอย่างนี้

ผมเล่าเหตุการณ์คร่าวๆ ให้เขาฟัง ขณะนี้ก็เห็นว่าข้างๆ นั้น ปลายของเชือกเส้นหนึ่งผูกไว้บนตลับลูกปืนแกนหมุนที่หมุนอยู่ แกนหมุนป็นเชือกจนตึง ลอยอยู่กลางอากาศ ไม่รู้อีกฟากของเชือกผูกไว้กับอะไร นี่เป็นสะพานเชือกเดี่ยวแบบง่ายๆ ต่อกออกมาจากด้านในรอยแยก ดูเหมือนเสี่ยวฮั่วจะเข้าไปจนถึงปลายสุดของรอยแยก ทำเส้นทางเชือกสำเร็จแล้ว

แสดงว่า เขาไม่ได้ออกมาดูอาการของผมทันทีภายหลังผมหมดสติ แต่มุ่งหน้าเข้าไปต่อ จนสุดทาง ทำภารกิจจนแล้วเสร็จแล้วค่อยออกมาดูว่าผมตายหรือยัง

ผมอดรู้สึกขัดใจไม่ได้ คุณลักษณะทางจิตใจเช่นนี้ไม่รู้ว่ามันเรียกว่าไรน้ำใจหรือเข้มแข็ง แต่เห็นได้ว่าสำหรับเขา ไม่ได้เป็นภาระทางใจ แม้แต่น้อย ในที่สุดผมก็พบจุดต่างระหว่างตัวเองกับเขา

อย่างไรก็ตาม ผมไม่ได้แสดงอารมณ์นี้ออกมา ไม่มีเรี่ยวแรง ขณะเดียวกันก็ไม่อยากทำลายความเชื่อใจกัน ผมรู้ว่าในสายอาชีพนี้ไม่มีธรรมเนียมเรื่องเสียงชีวิตช่วยพวกพ้อง มันเหมือนกับเป็นพันธสัญญา ล่วงหน้า ที่ตกลงกันเองเรียบร้อยว่า ในสถานการณ์ที่ต่างฝ่ายต่างเกิดอันตรายและอาจทำให้อีกฝ่ายพลอยเดือดร้อน สามารถทอดทิ้งกันได้ อันดูเหมือนเป็นเรื่องยุติธรรมดีก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ใดๆ

เป็นความจริงว่า เสี้ยวชีวิตนั้นไม่สามารถล่วงรู้สถานการณ์ทางฝ่ายผม ขณะนี้ควรย้อนกลับไปช่วยคนหรือไม่ หากผมเป็นเขา ก็คงลังเลเหมือนกัน

นี่ทำให้ผมอดนึกถึงนายอ้วนกับเมินโฮยผิงไม่ได้ หากมีพวกเขาอยู่ด้วย ไอ้ชนดกนั้นจะต้องหัวขาดตั้งแต่ก่อนจะสร้างแผลที่หลังผมแล้ว หรือไม่ก็จะเห็นนายอ้วนตะลุมตะกลิ้งไต่ดินเผาออกมาทำทุกอย่างพังพินาศ แต่ผมจะต้องรอด

เสี้ยววินาทีนั้น ผมรู้สึกไม่ปลอดภัยยิ่งที่สุด รุนแรงกว่าที่เคยรู้สึกก่อนนี้ แม้ตอนนี้เราจะมีกันสามคน แต่ความจริงผมต้องรับผิดชอบตัวเองคนเดียว ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้รู้สึกกังวลมาก ขณะเดียวกันก็พลันระจางว่าทำไมเสี้ยวชีวิตไม่ได้ซาบซึ้งกับที่ผมเข้าไปช่วยเขาในถ้ำ ซ้ำยังโมโห

เขาชินกับการแก้ไขปัญหที่ตัวเองเจอ ก่อนจะลงมือทำเรื่องพวกนี้ เขายอมรับกลายเป็นแล้วว่า ไม่มีกองหนุน ไม่มีความช่วยเหลือจากภายนอก เขาไม่ตำหนิใครในเรื่องความตายของตัวเอง พร้อมกับไม่ตำหนิตัวเองต่อความตายของคนอื่นด้วยเช่นกัน

นี่ก็คือธาตุแท้ของเก้าสกุลใหญ่อย่างนั้นหรือ ผมหนาวสะท้านในใจ

“เชือกนี้ยาวเกินไป ต่อให้ขึงตึงแค่ไหน น้ำหนักตัวของเราก็ต้องถ่วงให้มันย้อยลงอยู่ดี สองฝั่งที่ผูกเชือกจะรับน้ำหนักมาก ฉันไม่รู้ว่ามีเมื่อปีนขึ้นไปแล้วเชือกจะมีโอกาสขาดกลางคันหรือเปล่า” เขาเห็นผมจ้องเชือกเหม่อๆ ก็พูดขึ้น “ฉันจึงผูกเชือกฝั่งนี้ไว้สูงๆ เพื่อให้น้ำหนักถ่วงมาทางนี้มากกว่า ถ้ามีคนคอยเฝ้าทางนี้ไว้ พวกเราก็จะรู้ล่วงหน้าก่อนเชือกจะขาด”

“นายแม่งฟังแล้วมืออาชีพนะ” ผมพูด “นายเห็นอะไรข้างในบ้าง ห้องควบคุมกลไก หน้าตาเป็นยังไง”

“เอ่อ” เสี่ยวฮั่วทำหน้าแปลกๆ “บอกไม่ถูก ฉันไม่เคยเห็นอะไรอย่างนั้นมาก่อน”

สีหน้าของเขาบอกว่าผมต้องไปดูด้วยตาตัวเองถึงจะรู้ ผมถอนหายใจเฮือกหนึ่ง จะลุกขึ้นเพื่อตรวจสอบดูสภาพร่างกายตัวเอง พอขยับตัวเท่านั้น ข้อศอกก็ทับโดนบางสิ่ง ก้มหน้าดูก็เห็นแผ่นกระเบื้องดินเผาชิ้นนั้น

ขณะเดียวกัน ผมเห็นข้างๆ มัน มีลายเส้นขีดเขียนเอาไว้ บิดเบี้ยว ยึกยือ

จำได้ว่าก่อนจะหมดสติ เคยคิดจะฝากข้อความไว้ให้เสี่ยวฮั่วโดยใช้กระเบื้องดินเผาชิ้นนี้ ผมสะลึมสะลือ ไม่รู้ว่าตัวเองเขียนข้อความไว้รู้เรื่องหรือเปล่า ดูจากตอนนี้ คงได้เขียนบางอย่างไว้จริงๆ

ผมชำเลื่องดูแวบหนึ่งโดยอัตโนมัติ แล้วก็ต้องงง

ผมพบว่าลายมือยึกยือบนพื้นนั้นมีจำนวนเยอะมาก แต่ผมรู้สึกเหมือนกับเขียนอะไรลงไปเพียงไม่กี่ตัวเท่านั้น

ผมส่องดูด้วยไฟฉาย ก็พบว่ามันคือชุดตัวเลขยาวเหยียด

189652802200059

“นี่คืออะไร” ผมถามเสี่ยวฮั่ว

“คำสั่งเสียของนายไม่ใช่หรือ” เสี่ยวฮั่วถามกลับ “ฉันนึกว่าเป็น

หมายเลขบัตรกำรห้สลับของนายเลียอีก”

“คำสั่งเลียของฉัน?” ผมรู้สึกงุนงง นึกในใจว่า “ตอนนั้นผมไม่รู้ตัวเองด้วยซ้ำว่าเขียนอะไรลงไป อีกอย่างผมจะเขียนตัวเลขพวกนี้ทำไม

แต่ดูจากลายเส้น มันคือลายเส้นที่ผมเขียนขึ้นในรวดเดียว ลายเส้นเชื่อมต่อกันดี ผมจำแนกลายมือตัวเองไม่ออกเพราะมันหวัดมาก แต่ตระหนักดีว่าเป็นคนเขียนจริง

ผมจะต้องเขียนมันตอนสติกำลังเลอะเลือน แต่ว่า ทำไมต้องเป็นตัวเลขพวกนี้

บทที่ 54

รหัสลับ

ผมงงมาก นึกไม่ออกว่ามีเหตุผลอะไรทำให้ต้องเขียนสิ่งเหล่านี้ลงไป
ผมมองดูตัวเลขกลุ่มท้ายๆ มันเป็นตัวเลขที่คุ้นเคย อยู่ในชุดความ
ทรงจำของผม

02200059

นี่เป็นรหัสลับที่ใช้เปิดหีบบรรจุปลาทองเหลือง เห็นว่าถอดได้จาก
ผ้าไหมจารึก จนปานนี้ยังไม่รู้ประโยชน์ของมัน และมันเพียงปรากฏตัวขึ้น
ไม่กี่ครั้ง บางครั้งที่ผมทบทวนเรื่องราวเหล่านี้ เคยคิดว่าสิ่งนี้อาจเป็น
กุญแจสำคัญหรือเปล่า แต่ก็เหมือนอย่างที่ว่าชีวิตเหมือนกับการอ่าน
นิยายเล่มหนึ่งจากหลังไปหน้า ผมไม่สามารถสืบหาที่มาที่ไปได้ใดๆ ของ
ตัวเลขชุดนี้

สิ่งสำคัญที่สุดคือ ชั่วพริบตาก่อนหมดสติไป ในสมองไม่มีความ
ทรงจำใดๆ เกี่ยวกับตัวเลขเหล่านี้เลย ผมคิดว่า ควรเขียนบอกอะไรเสีย
ชั่วดีไหม แต่รับรองว่า ไม่ใช่ตัวเลขชุดนี้แน่นอน

หรือว่าสมองมีปัญหาอะไรจริงๆ ผมรู้สึกแปลกประหลาด ไม่
สบายใจมาก

เมื่อลุกขึ้นยืน เลี้ยวหัวจึงเห็นแปลที่หลัง เขาสำยหน้า ทำแปลให้

ผมเงียบบๆ พลังพูดกับลูกน้องว่า “สงสัยทางฝ่ายท่านย่าต้องรออีกสองสามวัน นายน้อยสามได้รับบาดเจ็บ ต้องพักฟื้น”

“ไม่ต้อง” ผมกล่าว “ฉันยังทนได้ อย่างมากก็แค่ได้แผลเป็น” ผมไม่แน่ใจว่าทำไมอยู่ๆ จึงพูดเช่นนั้น รู้สึกว่า ไม่อยากหยุดเพื่อพักฟื้น เพราะนั่นทำให้ผมต้องเผชิญกับไอ้สิ่งที่ตัวเองเขียน รู้ว่าหากผมตั้งใจคิดดีๆ จะต้องรู้สิ่งที่ผมไม่อยากจะรู้

พูดพลางผมไม่รอให้เสียวฮั่วเถียง ก็ขยับแขนขาดู รู้สึกว่าร่างกายไม่เป็นไรมาก ก็เดินกะเผลกๆ ไปยังใต้เชือก ตรวจดูความแข็งแรงของมัน

“นายไม่เป็นไรใช่ไหม” เสียวฮั่วรู้สึกได้ถึงความผิดปกติของผม มองด้วยสายตาสงสัย

ผมไม่ตอบเขา เพียงยิ้มอย่างงูเถื่อน เขาพูดว่า “ที่จริงเข้าไปไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่นายบอกว่าจะมีงูตกลงมาจากข้างบน นั่นต้องระวังตัวหน่อย”

“งูที่นี่มีไม่มากหรอก ไม่อย่างนั้นพวกเราคงตายไปนานแล้ว นายมียาไม่ใช่หรือ” ผมนึกถึงตอนอยู่บนครีห้วงหมูกี้ใช้กำมะถันเป็นตัวไล่กูพิษ “ป้ายไว้ตามเชือกตลอดทาง ใช้ป้องกันงูชนิดนี้ได้ดี”

เสียวฮั่วยังรู้สึกที่ผมแปร่งๆ แต่ก็ไม่ซักไซ้อีก หันมาเริ่มสอนวิธีใช้เชือกเส้นนี้กับผม

สะพานเชือกลักษณะนี้เป็นปาก ความจริงวิธีข้ามไปมีเพียงสองแบบหนึ่งคือเดินไปด้านบนเหมือนนั่งไต่ลวดสลิง อีกหนึ่งก็คือโหนตัวไปทางด้านล่าง ซึ่งพวกเราเคยเลือกได้เพียงแบบที่สอง

พวกเราเมื่ออุปกรณ์เป็นเขา สามารถล็อกตัวเองไว้กับเชือก ช่วยออมแรงเกาะเชือกได้ ถ้าหากต้องพัก ก็สามารถปล่อยมือให้คาราไบเนอร์แขวนตัวเราเอาไว้

เสียวฮั่วเป็นคนแรก เพราะเขาน้ำหนักตัวเบาว่า เขาป้ายสมุนไพรร

ป้องกันงูไปพลงง ใต้เชือกไปพลงงอย่างว่องไว

สิบนาทิต่อมา เขาก็ไปถึงอีกฝั่งแล้ว จากนั้นก็ส่องไฟฉายมาส่องสามที จากนั้นผมก็ขึ้นไปเหยียบลงบนตัวศพโบราณที่ไหม้เกรียม ปีนขึ้นไปบนแกนหมุน ลูกน้องของเลียวฮั่วช่วยผมเกี่ยวตัวล๊อคคาราไบเนอร์ลงบนเชือก

แผลที่หลังยังเจ็บแสบ แต่สมุนไพรมะพร้าวที่เลียวฮั่วทำให้มีส่วนผสมของยาชา ความเจ็บแสบนั้นจึงอยู่ในระดับที่ทนได้ ผมกัดฟันตั้งสติแล้วก็เริ่มทำการใต้เชือกเบาแรงกว่าที่ผมคิดปัญหาหลักๆอยู่ที่การแกว่งของเชือก ถ้าผมขยับตัวมากเกินไป เชือกก็จะแกว่งสาหัสรุนแรง ผมจึงใต้อย่างต่อเนื่องไม่ได้ ต้องไต่ๆ พักๆ รอให้เชือกที่เริ่มแกว่งหยุดเสียก่อน

ไฟฉายคาบไว้ในปาก ส่องไปบนแท่งหินยาวที่แขวนอยู่ด้านบนของรอยแยก คีลาดึกดำบรรพ์แช่แข็งอยู่ตรงนั้น ผมมองสูงไปกว่านั้นไม่เห็น แต่เหมือนกับสัมผัสได้ถึงโซ่เหล็กอันเก่าคร่ำครึเหล่านั้น ผมพยายามสลัดความคิด ไม่คิดอะไรทั้งสิ้น

ไม่มีงูตกลงมา ผมไต่จนถึงบริเวณที่เลียวฮั่วบอกว่าแปลกประหลาดนั้นอย่างรวดเร็ว

แสงไฟฉายจับกลุ่มกันส่องขึ้นไป ผมพบว่าบริเวณช่วงกลางของรอยแยกมีช่วงหนึ่งที่ไม่ได้แขวนแท่งหิน แต่เป็นสิ่งของจำนวนมากคล้ายกับหนังสือ ผมเคยไปโรงงานฟอกหนัง แทบจะแน่ใจได้ว่ามันคือหนังสือชนิดหนึ่งที่ตากลมจนแห้ง ดูจากสีแล้วอายุเก่าแก่มาก

ผมไม่หยุดพักนาน มุ่งหน้าต่อไป สิบกว่านาทีกให้หลังก็เห็นแสงจากไฟฉายของเลียวฮั่ว ส่องมาที่ผมจากไม้ไกล พูดกับผมว่า “ตอนลงมาระวังหน่อย”

ผมหันไปมองเขา ก็เห็นเขายืนอยู่ตรงทางออกของรอยแยก ส่องไฟฉายดูแล้ว พบว่าที่ขาของเขาเหมือนจะเป็นน้ำ

ผมปลดล็อกอย่างระมัดระวัง กระโดดลงจากเชือกแล้วก็เกือบลื่น ล้มลงไปใต้น้ำ ปลายทางของรอยแยกนี้ที่แท้เป็นสระน้ำ

เสียวฮั่วช่วยพยุงผม พบว่าน้ำในนี้ลึกถึงเข่า พื้นข้างใต้ไม่เรียบ ลักษณะลาดลงเหมือนกับในกรวย ส่องดูด้วยไฟฉายพบว่าพื้นตรงกลาง ห่องหินจมลึกลงไปมาก ส่วนรอบๆ จะตื้น ขณะเดียวกันผมยังเห็นว่า ได้ผิวน้ำใกลางห่องหินมีวัตถุขนาดใหญ่อยู่ชิ้นหนึ่ง

น้ำนั้นใสมาก เย็นอย่างเหลือเชื่อ ผมต้องกัดฟันเอาไว้จึงทนต่อความรู้สึกทึบแทงกระดูกนั้นได้ ผมย่ำน้ำลงไปอย่างระวังตัว จนกระทั่ง น้ำท่วมถึงเอวก็สามารถมองเห็นสิ่งสิ่งนั้นอย่างถนัดตา

มันเป็นวัตถุที่อธิบายลักษณะได้ยากยิ่งจริงๆ ผมเพียงแน่ใจว่า มันทำจากโลหะสำริด มองดูคล้ายกับรังต่อมหิมา

เป็นเพราะพื้นผิวขรุขระ นอกจากลวดลายที่แลดูเก่าแก่โบราณแล้ว ยังมีรูจำนวนนับไม่ถ้วน รูเหล่านี้ล้วนมีสายโซ่เชื่อมโยง ทะลุไปสู่รูบนผนังหินใต้น้ำ ขณะที่โซ่ที่โยงยาวมาจากแกนหมุนด้านนอก ก็ต่อเข้าไปด้านในรูของรังประหลาดนี้

“คุณพระช่วย” ผมไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง “นี่เป็น ‘พาสโค้ดโมดูล’ สมัยโบราณ”

บทที่ 55

ถอดรหัส

“โซ่ที่โยงมาจากแกนหมุนด้านนอก ล่ามเข้ากับกลไกส่งการข้างในนี้ มีโซ่เพียงเส้นเดียวที่เฉลยรหัสที่ถูกต้อง นอกนั้นไม่ใช่” ผมลองนับดู โซ่ที่โยงเข้ามามีทั้งหมดห้าเส้น

ผมแปลกใจมาก ไม่นึกมาก่อนว่าประเทศจีนสมัยโบราณจะมีเทคโนโลยี**โมดูลาร์*** ที่สมบูรณ์แบบเช่นนี้ ในประเทศจีน ต้นแบบเทคโนโลยีโมดูลาร์ที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ “การพิมพ์แบบบล็อกเรียงพิมพ์” ระบบโมดูลาร์ทำให้สามารถใช้งานหลายครั้งโดยไม่มีข้อจำกัดทางภูมิประเทศเห็นได้ชัดว่า กลไกของที่นี่สามารถนำไปปรับใช้กับสถานที่ไหนก็ได้

ผมนึกถึงทางฝั่งเมินโหยวผิงตันที่ ทายาทบ้านสกุลจางติดตั้งกลไกที่แยบยลเช่นนี้ มณฑลเสฉวนกับมณฑลกวางซี ทั้งโครงสร้างทางธรณีวิทยา ภูมิอากาศ ปัจจัยต่างๆ ล้วนแล้วแต่แตกต่างกัน ดังนั้นต้องรับรองให้ได้ว่ากลไกที่ติดตั้งอยู่สองที่แล้วมีส่วนเชื่อมโยงถึงกันนั้นต้องมีเสถียรภาพเพียงพอ ต่อให้พันปีผ่านไปก็ยังไม่เสียหาย

เนื่องจากกลไกทั้งหมดมีไว้สำหรับลูกหลานของพวกเขา ไม่ว่าจุด

Modular System หรือระบบประสานพิกัด เป็นระบบก่อสร้างที่ใช้ระบบชิ้นส่วนวัสดุต่างๆ สามารถถอดประกอบแยกจากกันได้ โดยไม่สูญเสียสัดส่วนดั้งเดิม ปัจจุบันใช้มากกับการสร้างบ้าน

ไหนเกิดปัญหาขึ้นก่อน ก็อาจนำไปสู่ความตายของลูกหลานตัวเอง

หากเป็นช่างฝีมือทั่วไป จะทำได้ก็เพียงใช้ทักษะฝีมือที่สูงส่งออกแบบกลไกที่เหมาะสมกับคุณสมบัติของสถานที่ทั้งสองแห่งให้มากที่สุด แต่สำหรับยุคโบราณนั้นทำไม่ได้ เพราะช่างฝีมือยุคนั้นไม่สามารถคำนวณได้ว่าอีกหลายร้อยปีถัดไปจะเป็นอย่างไร ดังนั้นกลไกที่ออกแบบติดตั้งไว้ตามภูมิประเทศที่ต่างกัน จะเป็นวัตถุสิ่งของของคนละอย่างกันโดยสิ้นเชิง

แต่ระบบโมดูลาร์ไม่ใช่อย่างนั้น มันสามารถรับรองได้ว่า ไม่ว่าอยู่ในสภาพแวดล้อมอย่างไร สิ่งสิ่งนี้เมื่อนำไปติดตั้งก็จะใช้งานได้อย่างเดียวกัน นี่ก็คือทำไมเคเอฟซีไปกินที่ไหนก็ได้รสชาติเดียวกัน ชุดตัวหนังสือหนึ่งชุดของระบบ “การพิมพ์แบบบล็อกเรียงพิมพ์” สามารถใช้งานซ้ำๆ แล้วยังมีความคมชัด ได้คุณภาพ

“แล้วยังไงหรือ” เสี่ยวฮัวไม่เข้าใจนัก

ผมกล่าว “คนโบราณมีนิสัยคิดปัญหาด้วยแนวทางการใช้งาน ยกตัวอย่างเช่น เทคนิคการพิมพ์สมัยก่อน หนังสือหนึ่งเล่มต้องแกะสลักแม่พิมพ์ทั้งอัน เมื่องานเสร็จก็ใช้อะไรไม่ได้อีก มีผู้ประกอบการสั่งพิมพ์หัวใสคนหนึ่งกรำคาญ จึงคิดค้นเทคนิคการพิมพ์แบบแยกเป็นตัวยุแล้วเอามาเรียงพิมพ์ เขาจะได้ไล่ช่างแกะสลักออกไปครึ่งหนึ่ง เก็บไว้เพียงไม่กี่คนสำรองไว้ หมายความว่า ไม่มีใครคิดสร้างโมดูลาร์เพื่อให้มันเป็นโมดูลาร์ แต่การสร้างโมดูลาร์ของคนโบราณต้องเกิดจากความต้องการลดทอนปริมาณงานที่ต้องทำซ้ำๆ ซากๆ”

ถ้าช่างก่อสร้างที่นี้ใช้งานโมดูลาร์ สาเหตุที่ผมนึกได้ก็คือ พวกเขาไม่ยากออกแบบกลไกทุกขั้นตอนใหม่ตามปัจจัยของทุกพื้นที่ ถ้าอย่างนั้นมีความเป็นไปได้สูงว่า กลไกทั้งหมดของที่นี่กับกลไกทางกว้างซี ใช้ไอสิ่งทีหน้าตาคล้ายรวงผึ้งแบบนี้เหมือนกัน ถ้าเมินโฮยผิงทุบหินพวกนั้นออก พวกเขาอาจได้เจอกับสิ่งเดียวกับผิงเรา

เหล่าผู้ออกแบบหอบ้านสกุลจาง ก่อนจะเลือกสถานที่ก่อสร้างก็ออกแบบทุกสิ่งเอาไว้เสร็จแล้ว รวมทั้งกลไกเหล่านี้ด้วย ที่นี้พวกเขาเพียงแค่เลือกพื้นที่สถานที่ จากนั้นหุบหรือขุดรู ขนเอาชิ้นส่วนโมดูลพวกนี้เข้าไปติดตั้งเป็นอันเสร็จ

“ฉันพอเข้าใจความหมายของนายแล้ว” เสี่ยวฮั่วเข้าใจวิธีคิดของผมง่ายกว่านายฮ้วน “โอ้โฮ นี้ออกจะเหลือเชื่อไปหน่อยนะ นายจะบอกว่าหอบ้านสกุลจางเนี่ยมันย้ายที่กันด้วยอย่างนั้นหรือ”

ผมพยักหน้า “ประโยชน์สูงสุดของระบบโมดูลก็คือสามารถรื้อถอนแล้วขนย้าย นายดูอย่างแบบแปลนยางชื่อเหลย ดูร่องรอยนาฬิกาชนิดอื่นๆ ที่นี้มีทั้งเครื่องโลหะ โซ่เหล็ก แต่มีเพียงสิ่งนี้เป็นทองสำริด แสดงว่าในประวัติศาสตร์ สถานที่ที่บรรจุโลงศพบรรพชนของคนบ้านสกุลจางเคยย้ายที่ไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้ง สิ่งที่มีชื่อว่าหอบ้านสกุลจาง ต้องเป็นเพียงแค่สถานที่ล่าสุดของพวกเขา”

เสี่ยวฮั่วหัวเราะออกมาที่หนึ่งอย่างมีนัย “ฉันพบอีกสาเหตุหนึ่งที่ท่านย่าให้ฉันพานายมาด้วยแล้วละ ในบางกรณี นายก็เจ๋งดีเหมือนกัน”

ผมแยกเขี้ยวใส่ นึกในใจว่า ทำไมฟังดูเหมือนก่อนหน้านี้เขาไม่อยากจะจับคู่กับผมเลยยังงี้

ผมย่อตัวลงไป ใช้ไฟฉายส่องดูวัตถุด้านล่าง “ฉันคิดว่า ยางชื่อเหลยเหมือนเป็นผู้รับเหมาเจ้าหนึ่ง ช่วยออกแบบหอบ้านสกุลจางให้พวกบ้านสกุลจางใช้เก็บโลงศพ แต่พวกเขาไม่ได้มีส่วนร่วมมากไปกว่านี้”

“ช่วงนั้นปลายของเหลยชื่อฉี อยู่ในยุคพระนางซูสีไทเฮา ภูเขาเงินภูเขาทองของแคว้นต้าชิงใช้สอยจนหมดแล้ว บ้านสกุลเหลยนั้นใหญ่โต มีสังคมกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือเพื่อนฝูงหรือรับงานนอกก็เป็นไปได้ทั้งนั้น ที่พวกเขาจะออกโรงรับสร้างสุสานบรรพชนบ้านสกุลจาง”

“ใช่ บางทีทุกครั้งที่บ้านสกุลจางจะสร้างสุสานบรรพชน หอโบราณ

พวกนั้นจะสร้างไว้ในสถานที่ลึกลับ เข้าออกลำบาก จึงต้องว่าจ้างช่างฝีมือชั้นยอดของยุค”

“ถ้าอย่างนั้น เมื่อตอนปลายหยวนตันหมิง พวกเขอาจข้องเกี่ยวกับวังฉางไห่ด้วยก็เป็นได้” เสี่ยวฮั่วกล่าว

ผมพยักหน้า เป็นไปได้สูง ถ้าวังค์ตระกูลนี้มีประวัติที่ยาวนานถึงขนาดนั้น อีกอย่างผมเชื่อว่า ยิ่งระบบการขนส่งพัฒนาขึ้น ระยะห่างของสถานที่สองแห่งก็จะใกล้กันขึ้นเรื่อยๆ บางทีตอนเริ่มต้น ถ้าที่ใช้เก็บ “ลูกกุญแจ” กับกลุ่มสุสานบ้านสกุลจางอาจห่างกันแค่ภูเขาหนึ่งลูก ต่อมาค่อยๆ กลายเป็นหนึ่งมณฑล จากนั้นคือเสฉวนกับกวางซี ถ้าหากคนบ้านสกุลจางยังมีอยู่ ไม่แน่ว่าพรหน้าอาจย้ายไปถึงต่างประเทศ

นี่ยังคล้ายปมสงสัยของผมอีกเรื่องหนึ่งคือ ผมพันธงไม่ได้สักทีว่า สิ่งของที่นี้เกิดขึ้นในยุคไหน หากเป็นไปตามที่สงสัย แสดงว่าสิ่งของเหล่านี้ผ่านการบูรณะซ่อมแซมหลายครั้ง ย่อมต้องมีร่องรอยของหลายยุคราชวงศ์ด้วยกัน จึงวิเคราะห์ไม่ได้

“พักเรื่องนี้ไว้ก่อน นายออกจะเจ๋งขนาดนี้ พอจะเดาออกหรือเปล่าว่าโซ่ตั้งเยอะเยอะพวกนี้เส้นไหนถึงจะเป็นเส้นที่ถูกต้อง” เสี่ยวฮั่วถามผม “หรือว่าพวกเราลองดึงดูทุกเส้น เดี๋ยวก็รู้เอง ที่นี้มีโซ่ห้าเส้น ถ้าพวกเราดึงผิด กับดักด้านบนจะทำงาน เจ้าหนูข้างบนอาจถูกธนูปักตัวเป็นเม่น หรืออาจเป็นกลไกอะไรก็ได้ แต่พวกเราปลอดภัยอยู่在这”

ในทางทฤษฎีแล้ว เพียงแค่ดึงโซ่ทั้งห้าเส้นนี้ครบทุกเส้นแล้วออกไปก็จบ แต่ผมไม่รู้ว่ากับดักข้างบนจะมีอะไรบ้าง หากบังเอิญมีหินยักษ์ตกลงมาปิดทางออกพวกเรา ก็ต้องตายสถานเดียวเหมือนกัน

“รหัสลับทั่วไปสมัยนี้จะให้อีกาสสำหรับความผิดพลาด มีแต่เมื่อใส่รหัสผิดเกินจำนวนครั้งที่กำหนดถึงจะมีมาตรการลงโทษ แต่คนโบราณไม่เมตตาอาชญากรขนาดนั้น สถานที่นี้ก็ไม่ได้เปิดให้ใช้งานถึงขนาดนั้น เพราะ

ฉะนั้นถ้าเกิดผิดพลาดอาจถึงตาย พวกเราต้องแน่ใจก่อนว่าเป็นเส้นทางที่จะถึงได้”

“เอาไงดี ท่านดอกเตอร์” เสี่ยวฮั่วมองผม “ฉันว่าฉันจะเปิดรายวิชา ‘ทฤษฎีการขุดสุสาน’ ที่บ้านเก่าสกุล ให้นายมาบรรยายสักสองสามคาบ”

ผมรู้สึกขำ บางทีผมก็ชอบเป็นอาจารย์สอนคนจริงๆ โดยเฉพาะเมื่อคิดอะไรสักอย่างออก อยากจะรีบพูดออกมาให้คนอื่นได้รู้สึกแบบเดียวกับผม เมื่อก่อนนายอ้วนชอบเกิดไอเดียแปลกๆ ผมไม่มีคนวิเคราะห์เรื่องราวเป็นเพื่อน แต่เสี่ยวฮั่วช่วยได้ ผมจึงพูดมากขึ้น แต่ก่อนผมก็รู้สึกเสียมารยาท แต่พอเป็นบ่อยขึ้นก็ไม่รู้สึกว่าจะเป็นไรไป

ผมมองดูรังต่อทั้งรวง ตกสู่ห้วงความคิด นึกสักครู่หนึ่ง ผมก็ถามเขา “ถ้าเป็นวิธีการของพวกนาย พวกนายจะทำยังไง”

“ไอ้โหมดูลาร์อะไรนะที่นายว่านี่นะหรือ ก็เหมือนอย่างที่นายพูดนั่นแหละ ฉันไม่เคยเห็นของอย่างนี้มาก่อนเหมือนกัน ปกติพวกฉันจะมองเห็นกับดักที่ยังไม่ทำงานแล้วทำลายมันทิ้ง หลักคิดของพวกฉันคือต้องเห็นว่ากลไกทำงานแบบไหน ดังนั้นถ้าเป็นวิธีของฉัน ต้องแะไ้รังต่อนี้ออกดู”

ก้อนทองสำริดเชื่อมติดกันทั้งก้อน แกะออกไม่ได้ อีกอย่างโน้เป็นน้ำทั้งหมด พวกเราไม่มีเวลาให้เสี่ยงมากนัก นี่ยังไม่แน่ว่าเมื่อแกะมันออกอาจทำให้กลไกข้างในเสียหาย เหมือนกับสมัยเด็กๆ ที่รีดนาฬิกาปลุกออกเป็นชิ้นๆ แล้วประกอบกลับคืนเหมือนเดิมไม่ได้

ผมพยายามให้ตัวเองจมอยู่ในน้ำ ให้เสี่ยวฮั่วช่วยส่องไฟ ผมตรวจสอบดูสายโซ่พวกนั้น พวกมันมีสภาพเหมือนกันหมด คาดว่าต่อให้เป็นเส้นทางโยงกับกลไกที่ถูกตองก็ไม่ได้ถูกใช้งานบ่อยนัก

“คิดแบบนี้จะได้ไหม นายดูนะ คนตายที่เราเห็นข้างบน ทุกคนตายด้วยฝีมือเส้นผมพวกนั้น ไม่พบร่องรอยการทำงานของกับดัก ถ้าเป็นอย่างนี้

ถ้าไม่เป็นเพราะเก้าสกลใหญ่ยังไม่ได้ทำอะไรกับที่นี่เลย เพียงแค่ขโมยคัมภีร์โบราณแล้วก็กลับ ก็เป็นเพราะที่นี่ไม่ได้ติดตั้งกับดักระดับทำลายล้าง” เสี่ยวฮั่วกล่าว

ผมเข้าใจความหมายของเขา แต่ตอนนี้ผมไม่กล้าตั้งสมมติฐานใดๆ ทั้งนั้น “ของอย่างนี้ใช้เขาเอาไม่ได้ ถ้าพวกเขาไม่ได้ทำอะไรเลยจริงๆ ละ”

“เป็นไปได้ ฉันรู้จักเก้าสกลใหญ่ รู้จักคนชุดนั้นดี เว้นเสียแต่พวกเขาจะเจอเหตุการณ์น่ากลัวมากๆ ที่นี่ หลอกหลอนพวกเขาจนต้องหนีกระเจิง ไม่อย่างนั้น อุปสรรคอะไรก็หยุดพวกเขาไม่ได้ ส่วนเรื่องที่จะหลอกหลอนพวกเราจนกระเจิงได้นะหรือ ฉันนึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะเป็นอย่างไรได้บ้าง หลักฐานที่ชัดเจนที่สุดก็คือเลือดปริมาณมากบนจานเหล็ก”

ผมนึกตาม แต่ก็รู้สึกมีบางสิ่งไม่ถูกต้องอยู่ดี “ฟังไม่ขึ้น กลไกออกแบบอย่างรัดกุมขนาดนี้จะต้องมีมาตรการลงโทษที่น่ากลัว รหัสลับในยุคโบราณไม่ได้ซับซ้อนเกินไปนัก ถ้าเปิดโอกาสให้คนทดลองซ้ำๆ ได้เรื่อยๆ ไม่นานก็ต้องคลำถูกจนได้ ถ้าอย่างนั้นการติดตั้งกลไกที่รัดกุมเข้มงวดขนาดนี้ก็ไม่มีความหมาย แต่ที่นายพูดก็มีเหตุผล ถ้าเป็นแค่กลไกเฉลยข้อมูลต่างๆ ไป เก้าสกลใหญ่ไม่น่าถึงขั้นหนีหาย ท่านอย่าบอกว่าที่นี่เกิดเรื่องใหญ่ขึ้น เกิดความสูญเสียแสนสาหัส ถ้าเป็นแค่งูไม่กี่ตัว หรือหนอนแมลงชนิดหน้อย หรือมีธนูลับ หินตกทับ พวกเขามากันเป็นทัพใหญ่ไม่น่าถึงกับเอาไม่อยู่”

เสี่ยวฮั่วพยักหน้า “อย่างเช่นไอ้ชนดำนั่น หรือไท่เส้นผมข้างนอก ถ้ามีจำนวนเพียงแค่นั้น...”

“ก็จะเป็นอย่างที่ผมเจอตอนอยู่ในเตาฆ่า พวกเขามาถึงขั้นเผาชนสี่ตำบลไหม้ทั้ง แล้วชนไหม้ที่ละใบออกไป จับใส่ตู้กระจกแน่นหนา ส่งเข้าพิพิธภัณฑ์แห่งชาติด้วยซ้ำ ดังนั้นการคุกคามทางกายภาพใดๆ ก็ตามไม่มีผลมากนักต่อพวกเขา ต่อให้ที่นี่มีไดโนเสาร์ออกมาฆ่าคนไปสักสิบ

กว่าคน ก็ต้องถูกคนที่เหลือระดมยิงจนตายคาที่อยู่อดี แต่ทุกสิ่งภายในถ้ำนี้แทบไม่ถูกทำลายเลย พวกเขาไม่ได้เลือกใช้กำลัง เป็นเพราะอะไร”

“ตกลงนายจะสรุปอะไรกันแน่” เสี่ยวฮั่วเริ่มรำคาญ

“ฉันตอนนี้ทำได้แค่ตั้งข้อสังเกตในรายละเอียด อย่างเช่น ทำไมพวกเขาไม่จัดการกับไหเส้นผมพวกนั้น พวกเขามีคนตั้งเยอะแยะ เวลาที่มีอาวุธก็พร้อม มีพร้อมขนาดนี้พวกเขาก็ยังไม่ลงมือ แสดงว่ามีเพียงความเป็นไปได้อย่างเดียวก็คือพวกเขาไม่เห็นว่ามีควมจำเป็นต้องทำ” ผมงกล่าว “บรรดาผู้อาวุโสของเราพวกนั้น พวกผู้เฒ่านั้นไม่เห็นไหพวกนี้อยู่ในสายตาเลยด้วยซ้ำ”

ผมพอจะนึกภาพเหตุการณ์ในตอนนั้นได้ พวกเขาไม่สนใจเส้นขนสีดำเหล่านั้น ไหพวกนั้นก็ไม่ได้ถูกทำลาย นั่นยังแสดงว่า ความวิบัติที่พวกเขาประสบในตอนท้าย ไม่เกี่ยวกับพวกไหนี้

โดยหลักการเดียวกัน เหตุการณ์ร้ายอันเป็นต้นเหตุให้พวกเขาสูญเสียอย่างหนักที่แม่เฒ่าเล่าว่าเกิดขึ้นที่นี่ ต้องไม่ใช่ภัยคุกคามโดยกายภาพ ไม่ใช่ธนูลับ หินกลม

สิ่งที่ทำให้ขบวนทัพของเก้าสกุลใหญ่ต้องระล่าจนสูญเสีย ต้องเป็นวิบัติภัยทางจิตประสาท

สิ่งที่พวกเขาประสบพบเจอ ต้องเป็นเรื่องที่พวกเขาไม่เข้าใจ เมื่อไม่เข้าใจก็ไม่มีทางป้องกัน

ผมงกล่าว “พวกเขาจะต้องเตรียมตัวพร้อมแล้ว จากนั้นก็เข้ากระตุนกลไก โดยนึกว่าตัวเองรับมือไหว แต่ปรากฏว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเกินกว่าที่คิด ขัดกับความเข้าใจของพวกเขาโดยสิ้นเชิง”

เสี่ยวฮั่วก็ยังมีสีหน้างุนงง ผมยกตัวอย่างให้ฟังว่า “สมมติว่าพอกกลไกทำงานแล้วมีลูกธนูระดมยิงใส่ นายก็เอาโล่มาบังได้ ถ้ามีผีดิบพุ่งเข้าใส่ นายก็ใช้ AK-47 ถล่มกลับไปได้ แต่ถ้าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่นายไม่

เข้าใจมันเลย นายจะไม่มีทางรับมือ อย่างเช่น พอนายเปิดกลไก” ผมหยุดเว้นจังหวะ “นายก็หายวับไปต่อหน้าต่อตา แล้วไม่ปรากฏตัวอีกเลย”

ผมเคยได้ยินมาว่า ในเขตภูเขาของมณฑลเจ้อเจียง เคยเกิดเหตุการณ์คนหายขึ้นพิสดาร ทีมพิทักษ์ป่าทีมหนึ่งหายตัวไปในภูเขาทางการส่งคนขึ้นเขาไปตามหา ขากลับลงมามีคนหายอีก พวกคนที่หายไปไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย หลังการค้นหาแบบบูรณาการ ก็ยังไม่ได้ผลใดๆ ผู้เฒ่าผู้แก่ในภูเขาบอกว่า ถูกล่าภูเขาเอาตัวไป สุดท้ายทีมค้นหาก็ถอนกำลังกลับ ล้มเลิกภารกิจไปเฉยๆ

ด้วยขนาดของขบวนการค้นหาขนาดนั้น ถ้าหากมีภูเขาจริงๆ ต่อให้ตัวใหญ่เท่าอุลตร้าแมนก็ถูกกลืนราบได้เหมือนกัน มีเพียงสิ่งที่หาค่าอธิบายไม่ได้เท่านั้น จึงทำให้ผู้มีอำนาจในระดับที่มีทั้งเงิน มีทั้งคนต้องถอยร่น

“สถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่นี่ตอนนั้น อาจลึกลับพิศวงยิ่งกว่านี้” ผมกล่าว “เพราะจिनว่านถึงบอกว่า คนจำนวนมากถูกหามลงมาโดยเลือดท่วมตัว คนพวกนี้ตายหมดแล้ว แต่พวกเราที่ไม่ได้รับการยืนยันจากท่านย่า ไม่รู้สาเหตุการณจริงๆ เป็นอย่างไร จึงวิเคราะห์ต่อไปไม่ได้”

“โอเค” เสี่ยวฮัวยิ้ม “ที่นายพูดมาตั้งเยอะแยะ ก็แค่ต้องการบอกฉันว่าแต่ละต้องกลไกพวกนั้นอย่างปุมปามไม่ได้ ฉันเห็นด้วย แต่มันไม่เกิดประโยชน์กับเราในตอนนี นายเล่นซูเซจันแม้มแต่ลองยังไม่กล้าเลย”

น้ำที่เย็นเยียบกระตุ่นแผลที่หลังผมให้เจ็บแสบ ผมเริ่มทนไม่ไหว ถอยหลังไปสองสามก้าวรู้สึกว่แผ่นหลังเริ่มแสบร้อน แสดงว่ายาซาเริ่มหมดฤทธิ์ ขณะเดียวกัน ผมเห็นโซ่เส้นเล็กกว่าลึบกว่าเส้นต่อออกมาจากข้างในรังตอนนี้

โซ่เหล็กพวกนี้จะต้องต่อไปยังตัวกระตุ่นกลไกชั้นสุดท้าย พวกมัน

โยงกันกับรูเล็กสลิปกว่ารูบนผนังถ้าผมเชื่อว่าหากทดลองดึงพวกโซ่เส้นใหญ่
โซ่เส้นเล็กบางเส้นก็จะขยับตาม

ผมมองสลับดูทั้งสองฝ่าย แล้วก็เข้าใจการทำงานของมันแล้ว ที่
จริงเป็นเรื่องง่ายๆ

สำหรับกลไกหนึ่งอย่าง ความจริงทำงานสองแบบก็พอแล้ว

A คือลำดับขั้นตอนสั่งการถูกต้อง กลไกทำงาน มอบรางวัล

B คือลำดับขั้นตอนสั่งการไม่ถูกต้อง กลไกทำงาน มอบโทษทันที

ที่นี่มีโซ่เหล็กสามเส้น พวกมันถูกดึงโดยแกนหมุนฟากโน้น โดย
ดึงตามลำดับที่ตั้งไว้ นี่เท่ากับเป็นรหัสตัวเลขสามหลัก จากนั้นจักรกล
ภายในรังแตนจะทำงาน ชักดึงโซ่เส้นเล็กที่โยงไปยังหลังผนังถ้า นำไปสู่
รางวัลหรือบทลงโทษ

ถ้าอย่างนั้นก็เป็นเรื่องง่ายๆ การดึงมั่วซั่วจะนำไปสู่ความผิดพลาด
ทั้งหมด มีแต่การดึงโซ่ตามลำดับที่ถูกต้อง กลไกภายในรังต่อจึงจะ
ทำงานถูกต้อง ดังนั้นเพียงเราตัดโซ่เส้นเล็กให้ขาดก่อน เราก็สามารถ
ทดลองดึงได้ไม่รู้จบ การทดลองดึงส่วนมากน่าจะนำไปสู่การที่ผิดพลาด
เมื่อเรารู้รูปแบบที่ผิดพลาด เมื่อเกิดสิ่งที่ถูกต้อง เราก็จะรู้ได้ทันที

ถึงแม้ว่ารหัสตัวเลขห้าตัวหนึ่งถึงห้า ลำดับความน่าจะเป็นของมันก็
ค่อนข้างเยอะอยู่ แต่เมื่อเทียบกับกฎแจรหัสสมัยใหม่ แ่งงานที่ต้องใช้
แรงมากน้อยเท่านี้ ถือเป็นเรื่องเล็กแล้ว

เลี้ยวหัวทำมือชมผม ผมไม่เชื่อว่าเรื่องแค่นี้เขาจะคิดไม่ถึง ก็ตอบ
ไหล่เขา

พระถัดจากนี้ก็คืองานขยันควบคู่กับการตั้งใจสังเกตแล้ว พวกเรา
เริ่มจากใส่ตัวเลขให้กับโซ่เส้นเล็กทั้งหมด จากนั้นใช้เลื่อยค่อยๆ ตัดมัน
ทำเครื่องหมายไว้บนปลายโซ่ทั้งสองฝั่ง เพื่อไม่ให้สับสน

จากนั้นพวกเราค่อยๆ ทดลองดึงโซ่เส้นที่โยงมาจากข้างนอกตาม

ลำดับที่ละครึ่ง ตรงกับที่ผมพูดไว้ไม่ผิด ผลจากการดึงของพวกเรา โซ่เส้นเล็กส่วนที่โยงออกมาจากในตัวรังต่อ ส่วนมากจะถูกชักดึงตามลำดับเดียวกัน โซ่เส้นเล็กมีทั้งหมดยี่สิบสามเส้น ลำดับที่นำไปสู่บทลงโทษได้แก่เส้นที่สี่ ห้า แปด สิบสอง ยี่สิบเอ็ด

สุดท้ายพวกเรา ก็พบลำดับการดึงโซ่ที่ให้ผลแตกต่างไปจากคำสั่งทำโทษ

เลี้ยวฮั่วจذبันทึกเอาไว้ จากนั้นใช้คาราไบเนอร์เกี่ยวโซ่พวกนั้น กลับคืน แล้วลองใหม่

วินาทีที่โซ่เส้นเล็กถูกนำวดึง หัวใจของผมเต้นมากระจุกที่คอหอยแล้ว จากนั้นพวกเรา ก็ได้ยินเสียงฝีดอันหน่วงหนัก ดังแว่วมาตามผนังถ้ำ

เสียงนั้นดังอย่างต่อเนื่องถึงห้าทหนาทีแล้วพลันหยุดนิ่ง ผมมองเลี้ยวฮั่ว เลี้ยวฮั่วมองผม เราต่างยังมีชีวิตอยู่ ไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น

เราต่างก็รู้ว่า เราทำสำเร็จแล้ว ห้องหินด้านบนจะต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างขึ้นแล้ว

บทที่ 56

ผู้สำเร็จ

พวกเราเก็บของ ปีนไต่กลับเข้าห้องหินอย่างทุลักทุเล แล้วก็มองเห็น
ความเปลี่ยนแปลงทันที

บนผนังหินภายในห้อง ผมมองเห็นตามรุที่ใช้เก็บคัมภีร์โบราณ
เหล่านั้น เกิดการเปลี่ยนแปลงประหลาด รูปร่างมีหินสลักถูกดันออกมา
ส่วนรูบางรูไม่มี

ผนังหินทั้งหมดกลายเป็นภาพจิ๊กซอร์พิสดาร บางส่วนต่อเรียบร้อย
บางส่วนเว้นไว้ เป็นรูโบ้เหมือนเดิม

“นี่ก็คือคำตอบที่ถูกต้องจ้ะหรือ” ผมพึมพำกับตัวเอง

เลี้ยวฮ้วนลงกับพื้น บิดฝาขวดเหล้ากระดกชดสองสามอีก “เสีย
แรงเสียเวลาพวกเราตั้งเยอะเยอะ คำตอบกลับดูจืดๆ ง่ายๆ เองนะ”

“นี่มันหมายความว่ายังไง” ผมเข้าไปดูใกล้ๆ

เลี้ยวฮ้วนเงยบกริบ ส่วนผมใช้ความคิดต่อ แต่พบว่าตัวเองใช้พลัง
จนหมดสิ้น สมองไม่อาจใช้งานได้แล้ว

เงยบกันครู่ใหญ่ เลี้ยวฮ้วนวดคลีงขมับพูดว่า “คิดไปก็ไม่มีประโยชน์
มาถึงขั้นนี้ ความจริงก็หมดหน้าที่ของเราแล้ว นี่น่าจะเป็นคำใบ้สำหรับ
พวกที่อยู่กว้างซี พวกเราควรทบทวนกระบวนการทั้งหมดกันก่อนว่ามี

อะไรบกพร่องไปหรือเปล่า ถ้าไม่มี พวกเราก็คงส่งไม้ต่อไปได้แล้ว”

ผมเข้าใจความหมายของเขา “คำใบ้” พวกเราได้มาแล้ว แต่สถานที่นำไปให้อยู่ทางออกไปพ้นลี้ ไม่อยู่ที่นี่ พวกเราจะคิดต่อไปแค่ไหนก็ไม่มีประโยชน์

ดังนั้นผมจึงนั่งลงด้วย เราสองคนค่อยๆ ทบทวนกระบวนการทั้งหมดเมื่อครู่ซ้ำๆ สุดท้ายเราต่างลงความเห็นตรงกันว่า ไม่มีปัญหาตรงไหน

“ถ้าทำขนาดนี้แล้วยังผิดก็ต้องบอกว่าเป็นคราวช่วยของพวกนั้นแล้ว” เสี่ยวฮั่วหยิบกล้องถ่ายรูปออกมา เริ่มถ่ายภาพรายละเอียดยกแทบทุกเม็ดของห้องกินทั้งห้องไว้

ทางฝั่งผม ปลดระวางความระมัดระวังลงทันที ตามความรู้สึกแล้ว ทรัพย์สินสำหรับผมสบายกว่าทุกๆ ทรัพย์สินที่ผ่านมา ถ้าเป็นเช่นนั้นงานก็เสร็จไปแล้วเปล่าละหนึ่ง

“นายว่า พวกทายาทสกุลจางทำไมต้องทำเรื่องให้มันซับซ้อนขนาดนี้ด้วย” เสี่ยวฮั่วเปรยขึ้น

“ไม่ได้ซับซ้อนเลยสักนิด ถ้าให้นายคิดเอง ก็จะพบว่านี่เป็นวิธีเพียงวิธีเดียว นายลองนึกดู ถ้าเป็นสมัยโบราณ พวกเราต้องจนปัญญาแน่นอน นายต้องวาดรูปทั้งหมดนี้ แล้วก็ขึ้นม้าเร็ว ส่งจากเสฉวนไปกว้างซี สมัยนั้นทั้งสองแห่งนี้เป็นภูเขาลึกมาก ไม่มีถนนหนทาง นายรู้ไหมว่าไปกลับเที่ยวหนึ่งใช้เวลาเท่าไร” ผมพูด “อย่างน้อยๆ ต้องเป็นปี อีกอย่าง เลือโจร ผู้ร้าย ทางกว้างซีสมัยก่อนยังนับเป็นเขตปลอดภัย เป็นเขตเนรเทศคนเถื่อน ส่วนที่นี้ก็เป็นรังเสือรังโจร ดังนั้นในความเป็นจริงแล้ว ในยุคสมัยนั้นการเข้าไปในหอบ้านสกุลจางเป็นไปได้ไม่ได้เลย นี่ยังไม่นับว่า นายอย่าลืมนสิ สุสานแห่งนี้มีเคลื่อนย้ายกันด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น พวกทายาทของบ้านสกุลจางเองก็ต้องเจออันตรายมากด้วยเหมือนกันนะสิ บางทีระหว่างทางลูกหลานที่รักของพวกเขาก็ต้อง

มีอันเป็นไปหลายคน ทำไมพวกเขาต้องให้บรรพชนทั้งหมดของตระกูลฝังอยู่ในที่เดียวกันด้วย แล้วภายหลังยังต้องย้ายสุสานไปมาไม่หยุดหย่อนอีก”

“ฉันว่า มันคงมีเหตุจำเป็นล่ะมัง” ผมถอนหายใจ

รูปถ่ายส่งเข้าคอมพิวเตอร์ ไปหาโทรศัพท์สาธารณะในเมืองใกล้ๆ ใช้วิธีต่อสายเข้าเน็ตส่งไปยังกว้างซีปาหน่าย จากนั้นใช้ให้ลูกน้องทางโน้นรีบส่งต่อไปจนถึงมือของท่านย่า

ผมไม่รู้วาทงพวกเขาเมื่อเห็นรูปถ่ายพวกนี้แล้วจะรู้สึกอย่างไร คงไม่ต่างกับตอนที่พวกเราเพิ่งเห็นรูปถ่ายที่พวกเขาส่งมาให้สักเท่าไร และต่อจากนั้นก็คือการรอคอยอันยาวนาน

พวกเราไม่มีอะไรทำ ผมนั่งอยู่กลางอากาศ มองภูเขาหิมะสีลูกโลก ลิป ชมก้อนเมฆหลากสียามเย็นเหมือนภาพฝัน กินลมที่มีไอทิพย์และความชื้น คุยเล่นกับเสี่ยวฮั่ว

เสี่ยวฮั่วเปิดรับผมได้มากขึ้น เราคุยกันหลายเรื่อง เรื่องสมัยเด็ก เรื่องหลังจากแยกกันแล้ว เรื่องฝึกจิว บางจังหวะก็หัวเราะเสียงดัง บางจังหวะก็เงียบอึ้งคิดนาน เนื่องจากภูมิหลังของเราทั้งคู่คล้ายกันเกินไป ถึงกับนิสัยใจคอก็ใกล้เคียงกัน เว้นแต่เพียงปู่ของผมตั้งใจล้างประวัติเก่าเกลี้ยงเกลา ส่วนเขาเป็นเพราะครอบครัว ทำให้ต้องสืบทอดภารกิจของวงศ์ตระกูล

“สวรรค์ยุติธรรมเสมอ ใครๆ ก็นึกว่าบ้านสกุลเซียเป็นวงศ์ตระกูลที่ไม่มีวันล้ม แต่ไม่มีใครคาดคิด เหมือนเป็นคำสาป หลังจากเซียเหลียนหวนตายไม่นาน พ่อของฉันเสีย คุณอาของฉันหลายคนล้มป่วยจากไปอีก จนสุดท้ายปู่ของฉันก็มาจากไปอีกทั้งตระกูลเหลือแต่ฉันคนเดียวในพริบตา พวกเครือญาติฝ่ายหญิงบ้างขอแยกตัว บ้างแต่งงานใหม่ ส่วนที่เหลือตกถึงมือฉัน ความจริงมีเพียงเศษขยะ” เสี่ยวฮั่วจิบเหล้า หลังพินหน้าผา

“นายบอกว่านายอยู่นอกเรื่องพวกนี้ตั้งแต่เด็ก หลายๆ เรื่องนายจึง

ไม่เคยมีประสบการณ์ ความจริงเป็นโชคดีของนาย หลังจากปู่ฉันตายก็ไม่มีประวัติอะไรให้ล้างอีกแล้ว บ้านสกุลเซียไม่เหลืออะไรเลย แม่ฉันพยายามรักษาภาพของบ้านสกุลเซียจากภายนอก ส่วนฉันก็ต้องออกหน้ามาเป็นเจ้าน้าน้อย ตอนนั้นฉันเพิ่งแปดขวบ” เขาเว้นครู่หนึ่ง “พวกประสบการณ์ที่นายไม่มี ฉันมีหมด แต่นายต้องเชื่อฉันว่า ประสบการณ์พวกนั้นเป็นประสบการณ์ที่ไม่น่าอภินิรมย์จริงๆ”

“บ้านสกุลเซียล้ม ต้นไม้ล้มฝูงลิงแตกซ่าน คนนับไม่ถ้วนตามมา รวบรวมเรื่อง เศรฐ์ดีที่ปู่ฉันทำอะไรรอบคอบ ก่อนตายได้เตรียมรับมือไว้หมดแล้ว เขาส่งฉันไปฝึกจิ้งกับปู่สกุลเอ้อ ถือเป็นสัญญาณอย่างหนึ่งที่บ่งบอกว่าผู้ใหญ่ยอมรับฉันน้อย บ้านสกุลเซียยังเหลือทรัพย์สินกิจการอยู่ถึงทุกวันนี้ ยืนหยัดอยู่ได้ตั้งแต่ฉันแปดขวบจนถึงยี่สิบหก เป็นเพราะแผนของคุณปู่ก่อนตายกับการคุ้มครองของด้านปู่เอ้อทั้งสิ้น” เขากล่าว “นายอาจไม่รู้ แต่ฉันต้องเตือนสตินาย ถ้านายออกจากวงการนี้ไปแล้ว จงอย่ากลับเข้ามา ผู้คนในนี้ไม่ใช่คนดี”

“จันนายนับเป็นคนดีหรือคนไม่ดี” ผมถาม

“นายคิดว่าไงล่ะ” เขามองผม ถอนหายใจ “นายคิดว่าคนดีคนหนึ่งได้ยินว่าเพื่อนเล่นสมัยเด็กเป็นหรือตายก็ไม่รู้ แต่เขายังไม่รู้สึกรู้สา ทำธุระตัวเองจนเสร็จก่อนค่อยว่ากันอีกที เป็นคนดีหรือเปล่านั้น”

“ฉันว่ามันแล้วแต่คน อีกอย่าง ความจริงเราสองคนไม่นับว่าสนิทกันมาก”

เขายิ้มขึ้น “ใช่แล้ว นี่เป็นกฎที่ปู่ของฉันตั้งไว้ ปู่ฉันฉลาดเกินไป เขาคำนวณได้ทุกอย่าง ฉันไม่กล้านึกว่าเขาจะคิดผิด นายรู้ไหมว่าฉันเคยทำเรื่องแบบนี้มาเท่าไรแล้ว เยอะมาก ฉันจะคิดทุกครั้ง ถ้าฉันไม่เชื่อที่ปู่สอนแล้วย้อนกลับไปทันที คนพวกนั้นก็จะมีชีวิตรอดอยู่หรือเปล่า” พูดพลางเขาก็ยิ้มเอง

“เมื่อไหร่ที่นายมีความคิดแบบนี้ นายก็ไม่มีวันมีเพื่อน เพราะเมื่อนายรู้ว่านายกลับไปช่วยเขาไม่ได้ ถ้าหากนายคบเป็นเพื่อนกับเขาแล้วเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น นายจะเสียใจ เพื่อไม่ให้ต้องเสียใจ เพื่อให้ฉันสามารถทอดทิ้งคนอื่นได้อย่างไม่ตะขิดตะขวงใจ ฉันจะมีเพื่อนไม่ได้ ฟังดูน่าขันใช่ไหม”

ผมไม่รู้จะตอบเขาอย่างไร ได้แต่หัวเราะแห้งๆ

เขากล่าว “แต่เรื่องพวกนี้เป็นความคิดของฉันตอนเด็กๆ ตอนนี้อายุมากขึ้นแล้ว เรื่องราวหลายเรื่องฉันคิดตกแล้ว” พูดพลางเขาก็ถอนหายใจ ยกขวดเหล้าขึ้นคารวะผม “ดังนั้น นายน้อยสาม เวลาอยู่กับฉัน นายต้องดูแลตัวเอง”

ผมคารวะตอบ รู้สึกว่าในใจของเขาก็ไม่ได้เคร่งเครียดมากเท่าไร อันที่จริง ตัวผมก็รู้สึกเช่นนี้บ่อยๆ เหมือนกัน นานๆ จะโอดครวญสักครั้ง แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้เหลืออยู่ไม่มากแล้วควรเป็นอย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้น

เราอยู่กันเช่นนี้ คอยโน้มน้าวกัน ผ่านไปห้าวัน ทางกว้างซีจึงมีข่าวคราวกลับมา

เราเห็นรูปถ่ายจำนวนมากกว่าที่เราส่งกลับไปอีก และผมก็มองเห็นการทำงานของพวกเขาทันที

บนผนังหินผิงพวกเขา พวกเมินโหยวผิงเป็นเหมือนกับพวกเรา ชุดพื้นผิวภาพแกะสลักนูนต่ำทั้งก้อนอก ที่แท้ภาพสลักชั้นนอกบนผนังหินนั้นแกะอยู่บนวัตถุที่คล้ายหินมาก ด้านหลังรูปถ่าย มีข้อความเขียนว่ามันคือวัตถุที่ใช้ไขขาวผสมกับขี้ม้า โปะลงไปบนหินใหญ่ที่ราบเรียบ จากนั้นแกะสลักลงลายลงไป

นั่นอธิบายว่าทำไมฝีมือแกะสลักจึงหยาบลวก เพราะวัสดุชนิดนี้ขัดเกลามากเกินไปไม่ได้

หลังจากชุดภาพสลักทั้ง พื้นที่บางส่วนก็แกะสลักบนหินจริงๆ ส่วน

พวกนั้นจะพูดไม่ออก เมื่อเทียบดูก็พบว่า มันเป็นตำแหน่งเดียวกันกับ ส่วนที่เว้นโบบนผนังหินฝั่งนี้

อีกอย่าง เศษส่วนที่แกะสลักขึ้นบนหินยักษ์จริงๆ เหล่านี้ รูปร่าง คล้ายกับปุ่มกด สามารถกดจมเข้าไปด้านในหินยักษ์ พวกเขาใช้รูปถ่ายที่ เราส่งไปเป็นแบบ กดส่วนที่ตรงกันบนหิน จมเข้าไปที่ละปุ่ม จากนั้นผมก็ เห็นรูปถ่ายใบหนึ่ง เป็นรูปนายอ้วนเปลือยท่อนบนตัวนี้วิ่งอยู่หน้าหิน ยักษ์ที่แยกออกจากกัน ตรงกลางระหว่างก้อนหินยักษ์ปรากฏรอยแยกที่ คนสามารถผ่านเข้าไปได้ ข้างหลังรูปถ่ายเขียนว่า “ทำได้ไม่เลว”

ผมกับเลี้ยวหัวตะแอมือกันเป็นการฉลอง แต่เราก็กพบว่า ถัดจากรูป ถ่ายพวกนี้ ยังมีรูปถ่ายอีก มันเป็นประตูลูกหินอีกบาน

ข้างหลังมีข้อความกำกับสั้นๆ ง่ายๆ “ถัดจากผนังหินชั้นแรกสี่ร้อย เมตร เป็นผนังหินชั้นที่สอง โปรดดูต่อไป”

ผมกับเลี้ยวหัวยิ้มขึ้น แต่คราวนี้ไม่มีอะไรต้องสงสัยแล้ว เพราะไม่ว่าบนรูปถ่ายจะเป็นอะไร พวกเราไม่ต้องไปนั่งไขปริศนามันแล้ว พวกเรา เพียงแค่กลับลงไป เข้าสู่ระเบียงกลไกด่านที่สอง แล้วทำตามขั้นตอนเดิม อีกครั้งก็พอ

ถ้าเป็นนิยาย ระหว่างนี้ต้องมีเรื่องราวเกิดขึ้นอีก แต่คราวนี้ราบรื่น กว่าที่ผมคิดมาก ครั้งที่สองพวกเราเตรียมการพร้อมกว่าเดิม เพียงวันที่สอง พวกเราก็ได้ภาพแกะสลักบทเฉลยชุดที่สองแล้ว จากนั้นอีกสามวัน พวก เขาเปิดผนังหินด่านที่สาม ระหว่างนั้นไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

ภายหลังเปิดประตูหินด่านที่สามแล้ว พวกเราได้ข่าวจากพวกเขา ดู จากจำนวนของกลไกที่นี่ ผมรู้ว่านี่จะเป็นด่านสุดท้าย เมื่อพวกเขาเข้าไป ได้ก็น่าจะเจอหอบ้านสกุลจางแล้ว พวกเราเก็บของในห้องหิน สุดท้ายมอง ดูภาพแกะสลักเหล่านั้น แทบจะไม่เชื่อว่าทุกสิ่งเหล่านี้ มันจบแล้วจริงๆ

เลี้ยวหัวก็ดีใจมาก เหมือนยกภูเขาออกจากอก ตอนนี้ก็แค่รอข่าว

จากทางนั้นเป็นพอ

หากเราแน่ใจว่าเสร็จธุระที่แล้วก็จะลงไปจากเหว หากเป็นชาวดีก็จะกลับเข้าหมู่บ้าน หรือไม่ก็ออกเดินทางไปยังกว้างซี รอฉลองชัยอยู่ที่หมู่บ้านปาหน่ายเลย

ผมคิดถึงเรื่องที่ท่านยาร์ปากไว้ แต่ไม่ได้รับร้อนทวงถาม ประการหนึ่งคือเจ็บระบบไปทั้งตัว ไม่มีเรี่ยวแรงนึกเรื่องพวกนี้ อีกประการหนึ่งคือไม่อยากแสดงตัวเป็นคนเห็นแก่ได้จนเกินไป ผมอยากให้เสี่ยวฮั่วเป็นฝ่ายเล่าออกมาเอง

แต่เห็นได้ว่าเป็นไปไม่ได้ วันที่สองของการพักผ่อน เสี่ยวฮั่วไม่มีท่าทีจะเล่าเรื่องเลยสักนิด สุดท้ายผมทนไม่ได้ จึงเป็นฝ่ายถามเขา

เขาพึงผั่งถ้ำเล่นมือถืออยู่ พอได้ยินผมถามขึ้น ก็แสดงสีหน้ารู้สึกผิด พูดว่า “โทษที ฉันลืมไปแล้วว่ามีเรื่องนี้ พอดีตัวฉันเองไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ด้วย”

ผมกล่าว “ฉันพอดูออก เห็นแก่ที่ฉันช่วยชีวิตนายไว้ นายช่วยจัดเต็มให้ฉันทีเถอะ”

“ได้ๆ สมควรอยู่แล้วๆ” เสี่ยวฮั่วเก็บมือถือใส่กระเป๋าเสื้อ “ว่าแต่ทำไมนายถึงอยากรู้ความจริงขนาดนี้ สำหรับฉันแล้ว ความจริงนะ บ่อยครั้งที่ไม่รู้จะดีกว่า”

ผมไม่อยากอธิบายมาก ดำสวนไปว่า “นายบอกฉันมาว่าเรื่องทั้งหมดนี้มันคือเรื่องอะไรกัน ฉันฟังจบแล้ว ฉันค่อยบอกนายว่าเรื่องของฉันมันเป็นยังไง”

“ก็ได้” เสี่ยวฮั่วขำออกมา “ชีวิตฉันน่าจะเล่าให้นายฟัง เรื่องปฏิบัติการสะท้านฟ้าที่พวกคุณคุนปุมำทำกันที่นั่นแล้วใช้ไหม”

ผมพยักหน้า เสี่ยวฮั่วก็พูดว่า “งั้นก็ช่วยออมแรงให้ฉันเยอะๆ ฉันขอนึกก่อนนะว่าจะเริ่มเรื่องยังไงดี” เขาเกาหัว “ความจริง เรื่องทั้งหมดนี้

คงต้องเริ่มจากพ่อพระใหญ่จาง เรื่องนี้นายก็คงรู้แล้วเหมือนกันใช่ไหม”

พ่อพระใหญ่จางเป็นหัวหน้าของเก้าสกุลใหญ่ ผมเคยได้ยินวีรกรรมประหลาดของเขามาบ้าง แต่ไม่รู้ว่าจะใช้เรื่องที่เลี้ยวหัวจะเล่าหรือเปล่า จึงตัดปัญหาด้วยการล่าหน้า

เลี้ยวหัวพูดว่า “ฉันจะเล่าให้ฟังคร่าวๆ นาย...” เขาเว้นจังหวะเล็กน้อย “อย่าตกใจกับเรื่องที่กำลังจะได้ฟังต่อไปนี้ มันเป็นเรื่องจริงทั้งนั้น”

พ่อพระใหญ่จางมีพื้นเพมาจากทางเหนือ เป็นสัญลักษณ์ของ “วิชาเหนือถ้ำทอดลงใต้” แต่ปฐมหลังวงศ์ตระกูลนี้ทางทิศเหนือก่อนพวกเขาจะโยกย้ายลงใต้นั้นเป็นเรื่องลึกลับมาก บ้างบอกว่าเป็นวงศ์ตระกูลใหญ่สกุลหนึ่งในภูเขาสหะยมณฑลจีหลิน แต่เมื่อถามถึงผู้คนตระกูลนี้กับคนเหนือ กลับรู้จักกันไม่มาก

แม้แต่ตัวพ่อพระใหญ่จางเอง เมื่อเล่าถึงประวัติความเป็นมาของวงศ์ตระกูลตน ก็ไม่ค่อยชัดเจนเหมือนกัน เขารู้ว่าตัวเขามาจากทางเหนือ คำสอนของบรรพชนบอกให้เก็บตัว เขารู้เพียงว่าสายเลือดของเขาไม่ได้มีศักดิ์ศรีมากนัก เหมือนจะถูกขับออกจากวงศ์ตระกูลใหญ่สกุลจางเมื่อหลายร้อยปีก่อน

เรื่องราวนี้ พ่อพระใหญ่จางเป็นผู้เล่าออกมาเองบนโต๊ะสุรา ฟังดูจากตอนนี้เป็นมุขเก่าเก็บ ตัวเขาเองก็เล่าออกมาเหมือนประหนึ่งเป็นตำนานเล่าขาน

อาจเป็นไปได้ว่า เมื่อหลายร้อยปีก่อน ในพื้นที่มณฑลจีหลิน มีตระกูลนักซัดสุสานที่ลึกลับสกุลหนึ่งเร้นกายอยู่บนเขาลึก ดำรงชีวิตอยู่อย่างไม่สนใจโลกภายนอก พวกเขายึดถือธรรมเนียมการแต่งงานกันเองภายในวงศ์ตระกูลอย่างเคร่งครัด นอกจากผู้ดูแลที่ถูกคัดเลือก คนอื่นๆ ต่างต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันบนเขา ห้ามไปมาหาสู่กับบุคคลภายนอก

แต่ต่อมา พวกเขากลับมีลูกหลานคนหนึ่ง ไปรักกับลูกสาว

นายพรานที่เป็นคนนอกตระกูล ทั้งยังทำให้อีกฝ่ายต้อง ตระกูลนี้มีอิทธิพลมาก จะสังหารเด็กในท้องของฝ่ายหญิง แต่ลูกหลานคนนั้นยืนกรานไม่ยอม สุดท้ายเลือกปลีกตัวออกไปจากวงศ์ตระกูล เขาถูกทำโทษอย่างสาหัส ถูกลิดทอนอัตลักษณ์ทุกอย่างที่มีเฉพาะคนในตระกูล จากนั้นถูกขับออกไปจากหมู่บ้าน

ลูกหลานคนนี้กับลูกสาวนายพรานออกไปจากพื้นที่ เข้ามาในตัวเมืองจีหลิน ที่โชคดีคือชายหนุ่มคนนี้ชาญฉลาดและมีความอดทนสูง เขาค่อยๆ อาศัยวิชาชุดสุสานที่มีติดตัวสร้างครอบครัวกับหญิงคนรัก

เนื่องจากเกรงกลัวการจับตามองของวงศ์ตระกูล พวกเขาใช้ชีวิตอย่างเก็บตัวจนชั่วชีวิต จากนั้นเรื่องนี้ก็กลายเป็นกฎของบรรพชน

วงศ์ตระกูลนี้สืบทอดต่อไปอีกหลายชั่วอายุคน ค่อยๆ กลายเป็นผู้มีอิทธิพลที่เร้นกายอยู่ในเขตกวนตง*

ว่ากันว่า หายาثرุ่นที่สองของลูกหลานคนนั้นเคยย้อนกลับไปยังสถานที่ที่พ่อแม่พวกเขาถูกขับออกมา หมายจะไปพบปู่ย่า แต่กลับพบว่าสถานที่เดิมเป็นหมู่บ้านประจำตระกูลได้กลายเป็นสถานที่รกร้างไปแล้ว ไม่รู้ทุกคนหายไปไหนหมด แต่พวกเขาก็พบความลับอันเป็นสาเหตุที่ทำให้วงศ์ตระกูลต้องตัดขาดจากโลกภายนอก อยู่แต่ในหมู่บ้านร้างแห่งนั้น

ปรากฏว่า ได้ดินของหมู่บ้านร้างมีห้องใต้ดินขนาดใหญ่ ตระกูลนี้เป็นผู้สร้างขึ้น ด้านในมีโลงเหล็กที่ปิดผนึกเอาไว้อยู่จำนวนนับไม่ถ้วน ล้วนแล้วแต่เป็นโลงของเหล่าบรรพชนของวงศ์ตระกูล

เหตุที่ห้องใต้ดินแห่งนี้น่าสะพรึงกลัว อยู่ที่ชั้นล่างสุดของห้องใต้ดิน บรรดาโลงศพที่มีอายุเก่าแก่ที่สุด ถูกขนย้ายไปจนหมดสิ้น แสดงว่าหมู่บ้านตระกูลนี้มีการอพยพย้ายถิ่น ไม่รู้ว่าการหลบหนีอะไร ส่วนโลงศพที่เหลืออยู่ ทุกใบมีลักษณะแปลกประหลาดพิศวงอย่างไม่มียกเว้น

* เขตพื้นที่นับจากซานไห่กวนมุ่งตะวันออก กินอาณาบริเวณของมณฑลเหอหนาน จีหลิน เฮยหลงเจียง

พวกเขาทำการเผาทำลายห้องใต้ดินทิ้งเพื่อปกปิดความลับนี้ แต่ความลับเรื่องนี้ก็กลับกลายเป็นตำนานเรื่องหนึ่งประจำวงศ์ตระกูล

หลายสิบปีก่อน ในยุคสมัยที่ประเทศจีนตกสู่ความวุ่นวายที่สุด พ่อพระใหญ่จึงเป็นผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในเขตฉางซาขณะนั้น ในช่วงเวลาเปลี่ยนถ่ายระหว่างขุมอำนาจเก่ากับขุมอำนาจใหม่ เขาเข้าร่วมการปฏิวัติในคราวนั้นในฐานะบุคคลในวงการ พลั้งมือเขาสูงส่ง ทักษะความสามารถยอดเยี่ยม และเป็นผู้มีอิทธิพล จึงตั้งหลักมั่นอยู่ในศูนย์กลางขุมอำนาจได้อย่างรวดเร็ว พวกเราไม่รู้ว่พ่อพระใหญ่แจ้งใช้ชื่อโดยคุณั้น เอาเป็นว่าตำแหน่งของเขาในยุคนั้นสูงส่งมาก อย่างน้อยก็อยู่ในกลุ่มขุมอำนาจอันดับหนึ่ง

อยู่ในตำแหน่งสูงขนาดนี้ย่อมใกล้ชิดกับบุคคลชั้นแกนนำเป็นธรรมดา ในโอกาสบังเอิญครั้งหนึ่ง ท่านผู้นำคนหนึ่งก็ได้ยินความลับนี้จากปากของเขา

ขณะนั้นพวกเขาอาจคุยกันเรื่องนี้แบบสนุกๆ ในวงสุราเล็กๆ แต่ท่านผู้นำท่านนี้กลับเก็บไปคิด เขาสนใจใคร่รู้เรื่องความลับนี้อย่างยิ่ง

ภายหลังการปฏิวัติลุ่ล่ง ทุกคนต่างแก่ชราไปตามลำดับ พ่อพระใหญ่แจ้งก็เกษียณอายุ รั้นกายบ้านนา คิดว่าจะใช้ชีวิตที่เหลือไปเช่นนี้ แต่อยู่มาปีหนึ่ง พ่อพระใหญ่แจ้งก็ได้รับเชิญไปพบกับท่านผู้นำท่านนั้นอีกครั้งอย่างเป็นทางการลับ

ขณะนั้นท่านผู้นำอยู่ในวัยไม้ไถ่ล่ฝ่ง ขณะสนทนา พ่อพระใหญ่แจ้งสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงความหวาดกลัวต่อความแก่และความตายของท่านผู้นำ ท่านผู้นำสั่งให้เขาออกตามหาความลับนั้นของบรรพบุรุษ

ดังนั้นพ่อพระใหญ่แจ้งจึงรื้อค้นข้อมูลต่างๆ ของวงศ์ตระกูล ใช้อำนาจพิเศษตรวจสอบจดหมายเหตุประจำอำเภอ ในที่สุดก็พบเบาะแสร่องรอย พวกเราไม่รู้ขึ้นกระบวนการอันแน้ชัด แต่สุดท้ายพวกเขาก็พบ

เบาะแสที่นำมาสู่ภูเขาสีตรุนีที่เสฉวนแห่งนี้ จึงเกิด “ปฏิบัติการลอบฆต
สุสานครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์” ขึ้น

ขณะนี้สุขภาพของท่านผู้นำเลวร้ายลงอย่างรุนแรง พวกเขาจำเป็นต้อง
ปฏิบัติการกิจเสี่ยงภัยในขณะที่ยังไม่พร้อม สุดท้ายปฏิบัติการลอบฆต
สุสานครั้งใหญ่แห่งประวัติศาสตร์กลายเป็นภัยพิบัติของเก้าสกุลใหญ่กำลัง
สำคัญของแต่ละสายสกุลขณะนั้นแทบล่มสลายในชั่วข้ามคืน สุดยอด
มือดีล้วนล้มตายในเวลานั้น

ภารกิจครั้งนี้รับคำสั่งโดยตรงจากท่านผู้นำ ดังนั้นจึงมีท่านรองฯ อีก
คนเป็นผู้บัญชาการ ในหนึ่งปีนั้น ทั้งท่านรองฯ และท่านผู้นำทยอยตายจาก
ภารกิจทั้งหมดจึงยุติโดยอัตโนมัติ แทบไม่มีใครรู้เห็นเหตุการณ์นี้เลย

ผมนึกถึงรูปถ่ายใบที่ผมเห็นจากอารองตอนนั้น คนบนรูปถ่ายมี
ตำแหน่งสูงส่งขนาดนั้น ผมยังไม่อยากจะเชื่อ แต่ดูจากตอนนี้น่าจะเป็นเรื่อง
จริง

“โชคดีมากที่ปฏิบัติการนี้เป็นความลับสุดยอด ดังนั้นเมื่อบุคคลทั้ง
สองเสียไปแล้ว ก็ไม่มีใครรู้ว่าเคยเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ภายหลังบ้านเมือง
เกิดความวุ่นวาย เก้าสกุลใหญ่ทั้งหมดดอยอย่างสงบเสถียร ขณะเดียวกัน
ผู้เฒ่าผู้แก่หลายคนก็ทยอยลาโลก เรียกได้ว่า ยุคทองของนักดักทราย
แห่งฉางชาสิ้นสุดลงแล้ว หลังจากนั้นคลื่นลมก็สงบมาโดยตลอด ทุกคน
ต่างเชื่อว่าเหตุการณ์นี้ ผ่านไปแล้ว รวมทั้งท่านย่าฮั่ว ท่านปู่เก๋า ต่างคน
ต่างมีความตั้งใจจะล้างประวัติ สลัดเงามืดของเรื่องนี้ทิ้ง พร้อมกับบริหาร
กิจการจึงแบ่งเขตพื้นที่หากิน บ้านสกุลใหญ่เริ่มเกี่ยวดองเป็นทองแผ่น
เดียวกัน” เสี่ยวฮั่วกล่าว

“แต่พวกเขาไม่เห็นว่า เรื่องเรื่องนี้ยังไม่จบ ก้าวเข้าประตูหลวง ลีก
ปานมหาสมุทร ลูกๆ ของพวกเขาถูกจับตามองและบ่มเพาะปลูกฝัง
เตรียมไว้แต่แรกแล้ว นายก็รู้ ผู้กุมอำนาจกลุ่มนี้มีแนวคิดเรื่องลำดับชั้น

ยุคที่ฝังลึกมาก ตั้งแต่คนรุ่นเก่ายังอยู่ ผู้มารับช่วงรุ่นที่สอง และรุ่นที่สาม ก็ก่อตัวขึ้นแล้ว

“ดูเหมือนว่าช่วงกลางของยุคปี 70 ตั้งแต่คนรุ่นฮั้วหลิง อาสามของ นายอายุยังไม่ถึงยี่สิบ ความจริงพวกเขาได้ทำการสืบประวัติและคัดเลือก แล้วรอบหนึ่ง ฉันเชื่อว่าครอบครัวนาย พ่อ อารอง อาสามของนายต่างก็รู้ เรื่องนี้เป็นอย่างดี ยุคสมัยนั้นน่ากลัวมาก คนหนุ่มสาวต่างก็ไฟแรง ตั้งแต่คนรุ่นเก่ายังไม่วางมือ ความจริงคนรุ่นใหม่ก็เริ่มลงมือทำงานกันแล้ว”

เสี่ยวฮั้วเรียกท่านผู้นำยุคนั้นว่ากลุ่มอำนาจ A แสดงว่ากลุ่มอำนาจ A นี้ยังไม่ถึงการค้นหาที่ลึกกลับนั้น ภายหลังท่านผู้นำเสียชีวิตไปแล้ว ผู้สืบทอดกลุ่มอำนาจ A ทำเป็นยอมรับความล้มเหลวของเก้าสกุลใหญ่ แต่ในความเป็นจริง พวกคณะฮั้วหลิงที่ทำงานอยู่ในสายโบราณคดีได้เริ่มรับงานสานต่อไปตั้งนานแล้ว อีกทั้งในช่วงเวลานั้น เป้าหมายของพวกเขาก็ได้เปลี่ยนจากหน้าผาชันที่เสฉวนไปเป็นหอบ้านสกุลจาง ขณะเดียวกัน ความเกี่ยวข้องระหว่างแบบแปลนอย่างชื่อเหลยกับหอบ้านสกุลจางก็ถูกค้นพบ

กลุ่มอำนาจ A เข้าใจว่า บรรพบุรุษของพ่อพระใหญ่จางภายหลังอพยพออกจากป่าเมืองจีหลิน อาจขนย้ายโลงศพบรรพชนไปถึงกวางซี สร้างเรือนโบราณหลังนั้นขึ้นภายในตัวภูเขา นำเอา “ความลับ” นั้น ไปซ่อนไว้ในหอบ้านสกุลจางอันลึกลับ ดังนั้นกลุ่มอำนาจ A ใช้กองกำลังเลือดใหม่อย่างฮั้วหลิง เจินเหวินจิ้น ก่อตั้งคณะสำรวจทางโบราณคดีขึ้น มุ่งหน้าไปสืบหาข่าวถึงกวางซี

“สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่พวกเราอนุมานขึ้น ก่อนได้เจอนาย” เสี่ยวฮั้วกล่าว “ก่อนหน้านี้เราเข้าใจมาตลอดว่า งานสำรวจคราวนั้นสร้างบาดแผลให้กับฮั้วหลิงอย่างหนัก ทำให้เธอเหมือนธาตุไฟแทรก และเพื่อแก้ไขปมที่ค้างคาใจ เธอจึงไปซีซาแล้วเกิดเหตุร้ายขึ้นที่นั่น ไม่ว่าท่านย่าจะสืบอย่างไรก็คว้าน้ำเหลว ตอนแรกท่านเชื่อว่า ลูกสาวของท่านได้พลีชีพ

อยู่ใต้ท้องทะเลแล้ว ช่วงปลายยุคปี 80 ความจริงท่านทั้งสามมือและยอมรับความจริงแล้ว ท่านเบื่อหน่ายทุกสิ่งของที่นี่ เตรียมย้ายถิ่นฐานไปอยู่แคนาดา แต่ขณะนี้เอง อยู่ๆ ก็มีคนส่งม้วนเทปวิดีโอมาให้ท่าน”

ผมได้ยินเรื่องนี้จากชีวชีวแล้วแต่ไม่อยากเปิดโปงเธอจึงฟังซ้ำเสียงๆ อีกครั้ง “ในวิดีโอเทปมีภาพของฮั้วหลิง ดูเหมือนพวกเขาจะถูกคุมขังไว้ที่ที่หนึ่ง ท่านเข้าใจว่ามันคือวิดีโอชมขู่ บอกว่าลูกสาวของท่านถูกขังอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ขู่ว่าท่านจะไปต่างประเทศไม่ได้ ต้องสืบหาหอบ้านสกุลจางหลังนั้นต่อ นายก็รู้ สำหรับผู้เป็นแม่คนหนึ่ง นี่เป็นเรื่องที่เจ็บปวดหัวใจถึงที่สุด”

“ดังนั้น ท่านอย่าทำที่บอกว่าต้องการสืบหาสาเหตุการหายตัวไปของลูกสาว ความจริงคือถูกคนข่มขู่ด้วยวิธีการนี้ จนต้องสืบหาหอบ้านสกุลจางนั้นต่อ และเป็นเหตุให้ท่านยอมตั้งราคาสูงลิบเพื่อซื้อแบบแปลนอย่างซื้อหลาย?”

“ถูก!” เสี่ยวฮั้วกล่าว “แต่การปรากฏตัวของนายรู้ทุกอย่างเรียบ เพราะนายนำข้อมูลสำคัญอย่างหนึ่งมาให้”

สมมติว่า ผู้ส่งวิดีโอมาคือกลุ่มอำนาจ A นั้นแสดงว่า บางทีแม้แต่กลุ่มอำนาจ A เองก็ไม่ได้รู้ตัว ว่าคณะสำรวจที่พวกเขาควบคุมอยู่นั้นความจริงถูกสลับตัวไปแล้ว

“เรื่องที่นายสืบพบที่ทะเลสาบปีศาจในกว้างซี บอกกับเราว่า ในเรื่องราวทั้งหมดยังมีผู้ที่ซ่อนตัวอยู่ลึกกว่า จนบัดนี้อาจมีเพียงนายเท่านั้นที่สืบเจอกลุ่มอำนาจ B”

กลุ่มอำนาจ B กลุ่มนี้พรางตัวลึกกลับ แต่ฝีมือไม่ธรรมดา ปรากฏครั้งเดียวก็ใช้วิธีสุดโหด เชือดคณะสำรวจชุดเดิมเกลี้ยง จากนั้นใช้คนของตัวเองเข้าไปสวมรอยแทน ขั้นตอนทั้งหมดเกิดขึ้นในปาเซอันไกลปืนเที่ยงด้วยความรวดเร็ว

แสดงว่ากลุ่มอำนาจ B รู้การเคลื่อนไหวของกลุ่มอำนาจ A เป็นอย่างดี

เตรียมการไว้แต่เนิ่นๆ ทำให้แม้แต่คนรอบข้างผู้ถูกสวมรอย ต่างไม่รู้เรื่องในทันที ขณะที่ฝ่ายกลุ่มอำนาจ A ก็ไม่รู้ว่ากำลังของตน ถูกแทนที่ด้วยกลุ่มอำนาจ B แล้ว

เลี้ยวหัวเลี้ยวว่า “ภายหลังรู้ข่าวดี ความกังวลของท่านอย่าฮั้วก็หมดไป นายกรัฐมนตรีของท่านยา มีแคนต้องชำระ กลุ่มอำนาจทั้งสองฝ่ายนี้ กลุ่มหนึ่งฆ่าลูกสาวท่าน อีกกลุ่มหนึ่งปั้นหัวท่านมาหลายปี ตอนนี้ได้เวลาเอาคืนแล้ว ดังนั้นท่านเตรียมการว่าจะเข้าถึงหอบ้านสกุลจางหลังนั้นก่อน ได้ของที่อยู่ข้างในออกมาแล้วบีบให้ผู้อยู่เบื้องหลังแสดงตัว”

“นี่เป็นเรื่องอันตรายมากนะ”

“ใช่ ดังนั้นขณะเดียวกับที่พวกเราออกเดินทางมาที่นี่ คนอื่นๆ ของบ้านสกุลฮั้วก็ออกนอกประเทศกันหมดแล้ว ท่านยาคราวนี้เอาจริง” เลี้ยวหัวกล่าว “ต้องขออภัยจริงๆ ตอนนี้นายคงรู้แล้วว่าทำไมท่านต้องเอาพวกนายมาช่วยงาน เพราะท่านใช้คนในครอบครัวไม่ได้”

พูดถึงเรื่องนี้ ผมไม่ได้หวาดกลัวเท่าไร เพราะมันเหมือนเป็นแค่เรื่องเพื่อปก ผมถาม “ถ้าฉัน พวกนายคิดว่า กลุ่มอำนาจ B เป็นใคร”

“กลุ่มอำนาจ B จะต้องทำที่ร่วมมือ แต่เนื้อแท้เป็นปฏิปักษ์กับกลุ่มอำนาจ A ไม่อย่างนั้นไม่จำเป็นต้องหลบซ่อนตัวขนาดนี้ ฉันได้ยินเรื่องราวที่ชีชาจากนาย น่านน้ำทะเลชีชาจะต้องเป็นสนามประลองขั้นสุดของกลุ่มอำนาจทุกฝ่าย ถึงได้ซบซ้อนวุ่นวายขนาดนั้น ไม่แน่อาสามของนายอาจถูกปิดหูปิดตาในระดับหนึ่งอยู่จริง” เลี้ยวหัวกล่าว “มีเพียงคนในเหตุการณ์ทุกคนเปิดเผยความจริงอย่างซื่อสัตย์ นายถึงจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น เสียตายที่คนในเหตุการณ์น่าจะจากไปจนหมดแล้ว”

ผมนอนลงกับพื้น นึกในใจว่าก็จริง ไม่รู้เหตุการณ์เป็นอย่างไรกันแน่ อาสามกับเซียเหลียนหวนถือเป็นตัวแทนที่ฉิวเต๋อเข้ากับเก้าสกุลใหญ่ส่งออกมา ส่วนคนอื่นๆ หรือจะเป็น B ในคราบ A และในตอนนั้น เมิน

โหยวผิงเป็นตัวแทนของกลุ่มอำนาจฝ่ายไหนล่ะ

เสี่ยวฮั่วยืนขึ้น พูกว่า “เอาเป็นว่า ของดีจะอยู่ต่อจากนี้” เขามองไปยังรูปบนผนัง หินเอาไฟฉายส่องเล่นแก่เมื่อ “รอฟ่ายโน้นได้ของออกมาก่อน ถึงจะเป็นตอนสนุกจริงๆ”

ผมพยักหน้า คิดจะด่าต่ออีกสักสองสามคำ แต่พลันเห็นว่าเสี่ยวฮั่วเหมือนกับสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง เขาขมวดคิ้ว ก้มศีรษะลงไปตรวจดูที่รูรูหนึ่งทันที

“มีอะไรหรือ” ผมถาม

แล้วก็เห็นเขาขมวดคิ้ว ขบริมฝีปากล่าง ยื่นมือเข้าไปในรูนั้น เขี่ยๆ บัดๆ ทีหนึ่ง จากนั้นในรูก็ส่งเสียงครืดๆ ภาพสลักชิ้นหนึ่งถูกดันออกมา

เสี่ยวฮั่วหยิบเศษหินชิ้นหนึ่งออกมาให้ผมดู “ฉิบหายแล้ว หินก้อนนี้ติด?”

ผมเดินเข้าไปดู หัวใจเต้นระรัว นึกในใจว่า นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน

“พวกเราเปิดปิดกลไกถี่เกินไป มีก้อนหินตกลงมาติดคาอยู่ที่รู ทำให้หินก้อนนี้ไม่ถูกดันออกมาตอนแรก” เสี่ยวฮั่วกล่าว

แย้แล้ว ผมใจหายวาบ

ถอยหลังหนึ่งก้าวเพื่อดูผนังหินรวมๆ เดิมทีมีปุ่มกดสี่ปุ่ม บัดนี้กลายเป็นห้า บรรลั้ยแล้ว นั่นแสดงว่าฝั่งพวกนั้นเดิมทีควรกดปุ่มห้าปุ่ม แต่บัดนี้พวกเขากดเพียงแค่สี่

แต่ว่าดูจากรูปถ่ายที่เมินโหยวผิงส่งมา ผนังหินบานนั้นก็ยังไม่เปิดออกได้ แม้กระทั่งผิด ผนังหินก็ยังเปิดให้ แต่จะเกิดอะไรขึ้นต่อ เมื่อพวกเขาเดินเข้าไป

บทที่ 57

ความผิดที่ถึงตาย

เหงื่อเย็นของผมแตกพลักร่วมตัว ความหวาดกลัวนั้นยากบรรยายด้วยคำพูด ตอนที่พวกเขาเปิดประตูออก ย่อมเข้าใจว่าปลอดภัยไร้กังวล จึงก้าวเข้าไปอย่างผ่อนคลาย หากอยู่ๆ เจอกลไก นั่นคือเป็นร้ายมากกว่าดี ทั้งหมดนี้เป็นเพราะความผิดพลาดทางฝ่ายผม

นั่นเท่ากับผมเป็นผู้ทำร้ายพวกเขา ต่อให้ท้ายสุดพวกเม็นโหียวผิงจะเคราะห์ดีรอดชีวิต ตราบใดที่มีคนตาย นั่นคือความรับผิดชอบของผมผมทนรับไม่ได้

เลี้ยวหัวเหียบขาดกว่าผมมาก เขากระโดดขึ้นรอกเลื่อน ออกไปนอกถ้ำ ตะโกนเรียกด้านนอก สั่งการให้ส่งข่าวออกไป แต่ผมรู้ว่ามันสายเกินไปแล้ว นับจากพวกเขาเข้าไปถึงตอนนี้ อย่างน้อยก็สามวันแล้ว หากจะเกิดเรื่อง ก็เกิดไปแล้ว

ในปริบทา ความรู้สึกผ่อนคลายเบาสบายมลายสิ้น รู้สึกเหมือนเมื่อก่อนช่วยผู้อื่นโง่ซอสบ ตอนส่งกระดาดคำตอบถึงรู้ว่าทั้งคู่สอบคนละวิชา ผมก็ตามออกไปนอกถ้ำ เราสองคนเข้าสู่สภาพใจลอย กระวนกระวายอยู่บนหน้าผา

เลี้ยวหัวส่งข้อความออกไปแล้วสั่งให้คนที่นั่นเข้าไปตรวจสอบดูทันที

จากนั้นส่งข่าวกลับมา แต่กว่าข้อความจะส่งไปถึงที่นั่นแล้วกลับมาถึงนี้
อย่างน้อยก็กินเวลาสองวัน

เดิมที่ผมยังอยากหาถ้อยคำมาปลอบใจตนเองและเสียหัว แต่
เรื่องนี้คิดลวกๆ ก็รู้ว่าร้ายแรงมาก ผมยังแทบไม่อาจยับยั้งหัวใจที่เต้นรัว
แรงนั้นลงได้

ความกังวลนั้นไม่อาจบรรยาย ผมนั่งอยู่ตรงนั้น อยากทำอะไรสัก
อย่าง แต่ดันรู้ว่าจะทำอะไรตอนนี้ก็ไม่ทันการณ์แล้ว และทั้งหมดก็เป็น
ความรับผิดชอบของผมทั้งสิ้น ไฟมิดที่ลุกโชนอยู่ในกายไม่อาจทำให้ใคร
ใจเย็น

แต่ก็ไร้หนทางอื่น มีแต่ปล่อยให้มันไหม้ กระวนกระวายจนถึงคำ
เรียวเรียวกำลังถูกผลาญจนหมดสิ้นจึงถอดใจอย่างสิ้นหวัง

จนถึงวันที่สาม พวกเราได้รับคำตอบกลับ มีเพียงสั้นๆ ไม่กี่คำ “ขาด
การติดต่อกับพวกเขาแล้ว” หัวของผมดั่งวิ่ง จบกัน

เราอดทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว ผมกับเสียหัวลงจากหน้าผา กลับ
มายังหมู่บ้านที่ใกล้ที่สุดนั้น ติดต่อกับคนที่พาหนายผ่านคอมพิวเตอร์ทันที
เมื่อคำสั่งของพวกเราไปถึง พวกเขาก็รู้ทันทีว่าแย่แล้ว รีบส่งคนเข้าไป แต่
ก็ไร้คำตอบ

ตอนนี้พวกเขาได้ใช้มาตรการฉุกเฉินเตรียมส่งคนเข้าไปตรวจดู บอก
ให้พวกเรารอฟังข่าว

คืนนั้นกระสับกระส่าย นอนไม่หลับทั้งคืน ไม่รู้เป็นเพราะไม่ได้
นอนเตียงนานเกินไป หรือเพราะกังวล วันที่สองก็ยังไร้ข่าว แม้แต่คนที่
เข้าไปสืบก็ไม่ได้กลับออกมา

ผมกุมหน้าแล้วก็เข้าใจ ไม่มีทางมีข่าวดีอีกแน่แล้ว

ยังคงเฝ้ารอ วันที่สาม วันที่สี่ วันที่ห้า วันที่หก เมื่อหนึ่งสัปดาห์ให้
หลัง ผมก็ตระหนักอะไรขึ้นได้ แต่ผมก็ยังขอให้อีกฝ่ายส่งข่าวมาทุกวัน

ทางฝ่ายนั้นลั่นหวังกันหมดแล้ว เลี้ยวหัวตบไหล่ผม

“เลิกโกหกตัวเองได้แล้ว ทางนั้นจะต้องเกิดเรื่องแน่ๆ”

ผมไม่เคยรู้สึกทำอะไรไม่ถูกขนาดนี้มาก่อน หากเป็นยามอื่น ผมยังใจเย็นลงได้ เพราะข้างตัวมีเมินโหยวผิงกับนายอ้วน แต่บัดนี้อยู่ๆ ก็เหลือผมตัวคนเดียว

นี่ถึงช่วงเวลามากมาย ตอนพวกเราอยู่ที่ตำหนักหลู่หวัง อยู่ได้ทะเลอยู่จนงไปซาน ตอนนั้นผมอยู่ร่วมกับพวกเขา ทั้งถูกขัง เผชิญภัย ก็อยู่ด้วยกัน ผมไม่เคยรู้สึกกังวลใจขนาดนี้มาก่อน แต่ตอนนี้...ผมรอดต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ผมตัดสินใจออกไปทันที ผมจะไปกว้างซี

บทที่ 58

ตั้งสติ

ขณะอยู่บนรถระหว่างเดินทางออกจากเสฉวน ผมจึงค่อยๆ ใจเย็นลง แล้วเริ่มวิเคราะห์เหตุการณ์อย่างมีสติ

ที่เสื้อหวัดก็ไม่ได้ ผมไปกว้างซีต่อนี้ ลำพังตัวคนเดียว ต่อให้ลูกน้องของท่านย่าฮั่วยอมปล่อยให้ผมเข้าไปตาย แต่โอกาสที่ผมสามารถเข้าไปช่วยพวกเขาสำเร็จก็มีไม่มาก

ในขบวนของพวกเขา มีนายอ้วน มีเมินโหยวผิง มียอดฝีมือมากมาย หากขนาดพวกเขายังติดอยู่ในนั้น ฝีมืออย่างผมมีดีอะไรไปช่วยพวกเขา คิดจะช่วยพวกเขา ย่อมต้องใช้คนที่อย่างน้อยก็ต้องมีฝีมือพอกับพวกเขาเท่านั้น คนระดับนี้ ผมไม่มีทางหาได้ในเวลาอันสั้น

ขณะที่ท่านย่าฮั่วเกิดเรื่องใหญ่ ขาวนี้สำหรับเราแล้วเพียงพอต่อการเขย่าบ้านสกุลฮั่วแต่เรื่องราวในวงการมักไม่เป็นอย่างที่เห็นจากภายนอก ภายในบ้านสกุลฮั่วเอง ย่อมมีเรื่องขัดแย้งทางผลประโยชน์อยู่ เมื่อผู้นำครอบครัวเกิดเรื่อง สำหรับคนใต้อาณัติแล้วสิ่งแรกเลยคือโอกาส! สิ่งสำคัญอันดับหนึ่งที่พวกเขาจะทำคืออะไร เป็นเรื่องที่พูดได้ยาก อีกทั้งหากขาวนี้แพร่สะพัดออกไป สถานการณ์ก็จะยิ่งซับซ้อน ไม่เพียงไม่มีคนเข้าร่วมปฏิบัติการช่วยเหลืออย่างจริงใจเท่านั้น เผลอๆ อาจยังมีคนขัดขวาง

ดังนั้นความคิดของเลี้ยวฮั่วคือหยุดไว้ก่อน จะต้องแก้ไขด้วยวิธี
ละมุนละม่อม อีกอย่างเรื่องที่เขาพูดก็ถูก ผมที่ไม่มีนายอ้วนกับเหมินโหยว
ฝังอยู่เคียงข้าง ความจริงก็แค่คนธรรมดาคนหนึ่ง เรื่องเรื่องนี้ไม่อยู่ใน
ขอบเขตที่ผมแก้ไขได้ และเมื่อคิดตามอย่างละเอียด ก็เป็นความจริง

ผมนั่งคิดแผนการอยู่บนรถ แล้วก็พบว่าจับคว่ำสิ่งใดไม่ได้เลย แต่
ก่อนเมื่อเกิดสถานการณ์ใดๆ ผมจะนึกถึงนายอ้วนก่อน ตอนนี้ผมรู้คัน
เบอร์ของทุกคนในมือถือ นอกจากพานจื่อ ผมไม่พบใครที่จะมีส่วน
เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อีกเลยแม้แต่คนเดียว

ขณะที่พานจื่อปลดระวางกลับบ้านนอกปลูกไร่อำสวนไปแล้ว ผม
ยังสมควรไปรบกวนเขาอีกหรือ

แต่ผมรอต่อไปอีกไม่ได้แล้วจริงๆ ผมผจญกับสถานการณ์เลวร้าย
มากมายเท่าไร รู้ว่าเวลาเป็นสิ่งสำคัญขนาดไหน นิสัยคนบ้านสกุลเซีย
คือรอบคอบอันนี้ผมเข้าใจ แต่น้ำใจนักเลงของบ้านสกุลอู่ ก็ไหลเวียนอยู่
ในสายเลือดของผมเช่นกัน ผมจึงตัดสินใจแน่วแน่ คราวนี้ผมทุ่มสุดตัว
แล้วจริงๆ

เพื่อประหยัดเวลา ก่อนจะบินสู่ฉางซา ผมโทรศัพท์หาพานจื่อก่อน
เสียงในโทรศัพท์ของพานจื่อฟังดูผิดคาด ผมเล่าสถานการณ์ให้เขา
ฟังก่อนแล้วบอกว่า ผมต้องการคิปลามะหนึ่งชุด อยากให้เขาช่วยเหลือ

ผมเดิมทีคิดว่าเขาจะรับปากทันที ไม่นึกว่าเขากลับลังเลครู่หนึ่ง พูด
กับผมว่า “ได้ นายน้อยมาก่อนค่อยว่ากัน ผมจะไปปรับที่สนามบิน”

ผมรู้สึกแปลกๆ สัมผัสถึงความผิดปกติ หรือว่าทางเขามีอะไร
เปลี่ยนไป

หัวใจเต้นระส่ำตลอดทาง นึกถึงน้ำเสียงสุดท้ายก่อนวางสาย รู้สึก
ว่านั่นไม่ใช่คำเสียงของพานจื่อคนก่อน หรือว่าชีวิตความเป็นอยู่ของเขาจะ
เกิดเหตุไม่ดีขึ้น

เมื่อถึงฉางซา ออกจากสนามบินก็เจอพานจื่อยืนอยู่ข้างรถ พอผมเห็นเขาก็ช็อก เกือบจำเขาไม่ได้

ทหารกล้าเมื่อวันวานกลับปรากฏผมหงอกขาว แลดูแก่ชรากว่าที่เห็นครั้งล่าสุดที่เดียวหลายปี แม้กระตูกสันหลังจะยังยืดตรงแข็งขัน แต่เมื่อมองในแวบเดียวก็ยังรู้สึกหดตา

ผมสบตากับเขา ช่วงขณะนั้น พุดอะไรไม่ออกสักคำเดียว “นายน้อย ราชินีไม่เลวนะครับ” เขาผินยิ้มให้ รับกระเป๋ของผมไปใส่กระโปรงท้ายรถ

ผมขึ้นรถ พบว่าเป็นรถมือสอง สภาพแย่แกว่าคันเดิมที่เขาเคยขับเสียอีก ถึงแม้พานจื่อจะแต่งตัวมอซอเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่พบกันคราวนี้ ผมรู้สึกว่าความมองอาจมอดมันหายไป ไม่ใช่พานจื่อคนเดิม ที่แม้ตัวทะเลเป็นรูปพรุนก็ยังลุกไหวคนนั้นอีกต่อไป

รถเคลื่อนตัวออกจากสนามบินอย่างกระตุกๆ ผมถามเขา “รถคันเก่าละ”

“ขายไปแล้ว คันนี้ผมยืมเพื่อนมา” พานจื่อกล่าว “รถคันเดิม พี่สามเป็นคนยกให้ผม พี่สามไม่กลับมา สิ่งของในร้านถูกพวกลูกน้องฉกชิงไปหมดเกลี้ยง พวกเจ้าหนี้ได้ติดตามมาทวงหนี้ ผมขายทิ้งเอาเงินมาใช้หนี้นิดหน่อย จะปล่อยให้ไ้กริ้วพวกนั้นนินทาว่าร้ายพี่สามไม่ได้”

ผมไ้กิน ภายหลังเกิดเรื่อง ผมก็ไม่ได้เข้ามายุ่งเรื่องกิจการของอาสามเลยแม้แต่นิดเดียวจริงๆ

“ไหนพี่ว่าหาผู้หญิงได้แล้วไม่ใช่หรือ แล้วอาซื้อละ” ผมถาม

“ผู้หญิง” เขายิ้มขึ้น “นิสัยอย่างผมแม่งไม่มีสิทธิ์มีผู้หญิงหรอก อย่าไปทำลายชีวิตลูกสาวใครเลยจะดีกว่า” เขามองผม “นายน้อยละ ฟังจากที่คุยกันทางโทรศัพท์ ยังยุ่งอยู่กับเรื่องวุ่นๆ พวกนั้นอีกหรือ เกิดอะไรขึ้น”

ผมส่ายหน้า “ก็เรื่องเดิมนั่นแหละ” เล่าเหตุการณ์ซ้ำอีกครั้ง แล้วจึง

ถามเขา “จากประสบการณ์ของพี่ เดี่ยวนี้จะจัดตั้งทีมแบบนี้สักทีม ใช้เงินเท่าไร”

“สมัยนี้ปัญหาไม่ใช่เรื่องเงิน ถ้ามีให้คนละหมื่นหยวนจ้างคนต่างถิ่น จะเอาเท่าไรก็ได้ แต่คนพวกนี้ไม่มีประโยชน์ ส่วนคนที่มีความรู้ ไม่ได้ดูแลคุณจะให้เท่าไร แต่จะดูปมหลังของนายจ้างด้วย” พานจื่อกล่าว “ฐานะอย่างพี่สาม จะเรียกใช้ใครทุกคนก็ยอมเก็บเอาไปคิด เพราะพวกเขารู้ว่าพี่สามเรียกพวกเขาไปรวย แต่คุณตอนนี้ไม่ได้ เคนตายพวกนี้ คุณกำราบไม่อยู่ พอถึงเวลา ไม่รู้ใครจะเป็นฝ่ายกินใคร”

“ฉันมีวิธีอะไรได้บ้าง เลี้ยวเกอกับนายอ้วนอยู่ข้างโน้น ไม่รู้เหตุการณ์เป็นยังไง ถ้าพวกเขาต้องตายอยู่ข้างโน้นะ แม่...” ผมถอนหายใจ พลันนึกถึงคำพูดของผานหม่าขึ้นมาแล้วไม่สบายใจอย่างแรง

พานจื่อไม่ตอบ เพียงจุดบุหรี่ขึ้นมวนหนึ่ง “คนทำอาชีพอย่างเรารู้ตัวเรื่องนี้ตั้งนานแล้ว แต่แม่เอ๊ย คนรู้ตัวเรื่องนี้ดีสุดคือผม กลับแม่ไม่ยอมตาย”

“ร้านของอาสามตอนนี้เป็นอย่างไงบ้าง” ผมถาม “พอจะเอาอยู่ไหม ลูกจ้างเราที่มีฝีมือหน่อยพอหาได้ไหม”

“ร้านฉันรี” พานจื่อสบตาออกมา “แม่ยังมีร้านอยู่ที่ไหน และหมดแล้ว ไ้อ้พวกท่าน ปกติอาสามติดต่อพวกมันยังไง แล้วตอนนี้ตอบแทนยังไง เหลือแค่สำนักงานหน้าด่านไม่กี่ที่ ที่ยังพอมีหัวใจอยู่บ้าง เดี่ยวผมจะลองนัดหัวหน้าหน้าด่านสักสองสามคนออกมากินข้าว ดูว่าพวกมันจะยอมช่วยหรือเปล่า”

ผมค่อนข้างตกใจ แม้เมื่อก่อนจะเคยได้ยินเรื่องลูกน้องของอาสามอยู่บ้าง แต่ไม่เคยคิดว่าจะร้ายแรงถึงขั้นนี้

“ทำไมถึงเปลี่ยนไปมากขนาดนี้ กลับจากถ้ำมูถัวมาได้ไม่นานมากเท่าไรหรือนี่”

“จิตใจของคนนี้ มันน่าขยะแขยงจริงๆ” พานจ๊อกล่าว

รถขับเข้าไปถึงชานเมือง จอดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง พานจ๊อขึ้นรถให้เพื่อนบ้าน บอกว่าเดี๋ยวค่อยเรียกแท็กซี่แล้วพาผมเข้าบ้าน มันเป็นบ้านที่เขาเช่าอยู่ ช่างในโล่งโจัด ไม่มีอะไรเลย ผมพูดอย่างหนักอก “นี่ก็ลำบากเกินไปนะ ต่างอะไรกับนอนข้างถนน มีอยู่แค่นี้ เรียกผู้หญิงหากินยังไม่มีใครยอมมา”

พานจ๊อยิ้มเฟื่อน “อยู่ตัวคนเดียว ตกแต่งดีๆ ไปก็เท่านั้น ห้องแม่งก็ไม่ใช่ของตัวเอง”

“ทำไมไม่ซื้อสักหลังละ” ผมถาม

“ซื้อไหมไหว ผมคิดว่าพี่สามจะอยู่ไปตลอด กะว่าแก่ตัวก็ไปอยู่บ้านพักคนชรา กับพี่สาม เงินก็ไม่ค่อยเก็บ ใครจะไปรู้ว่าจะเป็นอย่างนี้” เขาดึงมานั่งตัวหนึ่งออกมาจากใต้เตียงให้ผมนั่ง

ผมใช้เท้าเขี่ยถังขยะที่ยัดเต็มไว้ด้วยกล่องข้าวเปล่าแล้วนั่งลง แล้วก็เห็นข้างๆ มีป้ายวิญญาณของอาสาม

“อาสามเป็นตายร้ายดี เรายังไม่รู้แน่ชัดเลยนะ พี่ทำแบบนี้ ไม่เป็นมงคลเกินไปหรือเปล่า” ผมถาม

“เพราะยังไม่รู้แน่ชัดไงละ ทำทุกอย่างให้ครบๆ เอาไว้ ถ้าเกิดพี่สามอยู่ข้างล่างแล้วไม่มีข้าวกินจะทำยังไง” เขาตอบแล้วยื่นเบียร์ให้ผม

ผมเปิดฝาออกดื่ม พลางสำรวจดูรอบๆ พบว่าที่นี้แม้กระทั่งทีวียังไม่มี มีแต่วิทยุเก่าๆ ช่างเตียง แต่เสื้อผ้าของเขาสะอาดเรียบแปล้แขวนอยู่ข้างๆ ดูก็รู้ว่าได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ คงเป็นนิสัยติดตัวเขามาตั้งแต่สมัยเป็นทหาร

เขามองดูสายตาของผมแล้วก็หัวเราะออกมา “ผมเป็นคนหยาบ นายน้อยสองยังงี้ก็ไม่เจอของสวยงามหรอกนะ สำหรับคนที่หากินกับคัมมิตอย่างผม ทุกวันได้นอนหลับจนอยากตื่นก็ตื่นเอง ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัว

อยู่ในเมือง ไม่มีคนมาฆ่ามาแกง ก็เป็นบุญโชแล้ว”

“ยังงี้ก็ต้องหาสิ่งบันเทิงหน้อยสิ” ผมพูด “แต่ละวันที่อยู่ยังงี้ละ จ้องฝาบ้านเฉยๆ จังรี”

“ใครว่าผมไม่มีสิ่งบันเทิงนั่งที่ริมหน้าต่างกินแตงกวาดองเกล็มเบียร์ ส่องสาวร้านทำผมข้างล่าง สุขปานเทวดา” พานจื้อนั่งลงบนเตียง ดูท่าจะไม่มีม้านั่งตัวที่สองแล้ว พร้อมกับเอาโทรศัพท์มือถือออกมา “ผมจะโทรหาพวกนั้นดู ว่าแต่นายน้อย สมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อน ถ้าเป็นเมื่อก่อน ผมสามารถพูดคำไหนได้คำนั้น แต่ตอนนี้เราต้องขอให้คนช่วย คุณต้องเตรียมใจไว้หน่อย ประเดี๋ยวคนพวกนั้นพูดจาอะไร คงจะไม่ไพเราะน่าฟัง”

โดนเตือนเช่นนี้ ผมชักกังวล ผมไม่ใช่คนที่จะทนฟังเสียงใคร กระแนะกระแหนได้

พานจื้อเริ่มกดโทรศัพท์ มีบางคนรับสาย บอกว่าผมมา มีธุระขอให้ช่วย ก็วางสายทิ้งทันที บางคนก็โทรไม่ติด ไม่รับสาย มีเพียงสองสามสายเท่านั้น ที่ได้คุยถึงเรื่องนัดกินข้าว เมื่อโทรเสร็จ พานจื้อมองผม แล้วพูดพลอบว่า “ไม่เป็นไร มีมากันสามคน ดีกว่าที่ผมคิดไว้เยอะ”

คำวันนั้น ผมก็เจอสามคนนั้นที่ภัตตาคารในโรงแรมกัวเมา เมื่อเห็นหน้าก็ยังจำกันได้จริงๆ สมัยอาสามอยู่ คนพวกนี้เป็นสายที่สนิทกับอาสามที่สุด ผมเรียกพวกเขาว่าอาทั้งนั้น

เมื่อพบหน้ากัน พวกเขาต่างก็พยักหน้าให้ แต่ผมก็พบอีกว่า คราวนี้พวกเขาไม่มีใครลุกขึ้นยืน

ผมสูดลมหายใจลึกๆ ดูสีหน้าพวกเขา ก็ไม่ได้เหมือนกับฝันใจมามากนัก จึงค่อยๆ ฝนคลาย พานจื้อสั่งอาหาร โอภาปราศรัยเล็กน้อย แล้วก็เข้าเรื่อง

ตอนนั้นพวกเราเตรียมบทพูดเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว ไม่เลว่าหอบ้าน

สกุลจางนำกลัวแคลไหนด พุดถึงแต่เพียงที่นั่นอาจมีสินค้าย่างไร

เมื่อพุดจบ ทุกคนต่างใช้ความคิดกันเงิบๆ ผมก็พุดว่า “คุณอาทุกท่าน ยุคนี้น่ากินลำบาก กรวยอวบใหญ่ๆ ระดับนี้หาเจอยากมากแล้ว ผมอยากขอกำลังคนของทุกท่าน หรืออาจจะร่วมมือกันเอง กอบโกยกำไรใหญ่”

ผมมองดูสีหน้าพวกเขา แต่กลับเห็นสีหน้าลำบากใจจากทุกคน

“นายน้อยสาม นี่ถือเป็นการคืบลามาหรือเปล่า” คนหนึ่งถามขึ้นมา ผมจำได้ว่าไอ้หมอนี่ชื่ออาชิว

ผมคิดครุ่นหนึ่ง “จะว่าใช่ก็ใช่ ว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่”

“ตามธรรมเนียมปฏิบัติ ก่อนจะคืบลามา คุณต้องโชว์ของออกมาก่อน พวกเราจะรู้ได้ยังไง ว่าคุณพุดจริงหรือเท็จ คุณก็รู้ว่าของในดินมันเอาแน่เอานอนไม่ได้ คุณก็เคยลงดินแค่นี้ไม่กี่ครั้งใช่ไหม ต่อให้ฉันเห็นแก่หน้าคุณ พวกพี่น้องของฉันก็เชื่อว่า จะยอมเชื่อฟัง” อาชิวกล่าว

พุดจบอีกสองคนที่เหลือก็พยักหน้า “นายน้อยสาม ยุคนี้น่ากินลำบาก เรียกใช้พี่น้องไม่ได้สะดวกสบาย จากบนถึงล่าง เป็นเงินเป็นทองทั้งนั้น”

พานจื่อพุดว่า “เงินสำหรับวันนี้ พี่สามจ่ายไว้ล่วงหน้าแล้วไม่ใช่หรือ เป็นพี่เป็นน้องกันมาหลายปี พวกคุณเองก็เห็นนายน้อยมาตั้งแต่เด็กจนโต ทำไมพุดเหมือนคนแปลกหน้า”

ไอ้อาชิวนั้นก็พุดว่า “เงินล่วงหน้าของพี่สามคือเงินของพี่สาม คุณบอกว่าคุณคือนายน้อยสาม แต่นายน้อยสามเป็นลูกชายของพี่สามริเปล่า ถ้านายน้อยเป็นลูกชายพี่สาม เงินของพี่สามก็คือเงินของคุณ แต่มันไม่ใช่ นี่คิดจะทวงหนี้กันหรือ เรื่องอะไรก็ตาม เราต่างยึดหลักเหตุผล เงินนั้นนะใช่ ฉันเอาไปจริง ฉันใช้มันไปแล้ว แต่ขอโทษ ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณ” พุดปลางก็มองพานจื่อ “ขนาดนายน้อยสามยังยุ่งเงินก้อนนี้ไม่ได้ ไอ้พานจื่อ

เอ็งเลือกอะไรด้วย”

ไอ้หมอนั้นเริ่มพูดเสียงดัง สองคนข้างๆ รีบเข้ามาห้าม “เหล่านี้นิสัยพานจื่อเอ็งก็ใช้ว่าไม่รู้ อย่าพูดจาอย่างนั้น”

พานจื่อเสะเยิ้ม ไม่ส่งเสียง ไอ้อาชีวนั้นก็พูดต่อ “นายน้อยสาม พวกเราที่เห็นแก่หน้าพี่สาม เรียกคุณว่านายน้อย ถ้าคุณอยากให้เรื่องนี้เกิดจริงๆ ก็ไม่ยาก โอนโฉนดบ้านพร้อมที่ดินของร้านพี่สามที่หังโจวให้พวกเรา พวกเราจะให้คนกับคุณ ถ้าคุณได้ของกลับมา ถือว่าโชคดี ถ้าคุณไม่ได้อะไร ก็ถือว่าชวยไป”

“เย้xแม่x!” พานจื่อระเบิดลงทันที “ไอ้ห่านี กูก็ว่าทำไมพวกมึงถึงยอมออกมาตามนัด ที่แท้ก็หิวร้านแม่ของพี่สามกันสินะ กูจะบอกให้รู้ กูพานจื่อตอนนี้ไม่มีคนไม่มีเงิน แต่คนที่กูเคยเชื่อด มีเยอะกว่านิ้วมือของมึงรวมกัน มึงลองแตะต้องสมบัติประจำตระกูลของพี่สามดูสิ กูเชื่อดทั้งแม่ยกครัว”

พานจื่อระเบิดจบ ไอ้อาชีวนั้นก็ดูเหมือนกลัวอารมณ์ของพานจื่ออยู่เหมือนกัน รู้ว่าเขาพูดจริงทำจริง ได้แต่จ้องตาลง ส่วนอาอะไรอีกคนข้างๆ ก็พูดว่า “โฮ่เอ๊ย คนกันเองน่า อย่าทำอย่างนี้”

อาชีวะตอบโต้ะแล้วยืนขึ้น “ได้ เอ็งเก่ง เอ็งไปกอดสมบัติประจำตระกูลไอ้ผู้ชันเล่งนั้นจนตายก็แล้วกัน” พูดจบก็มองผมแวบหนึ่ง “ฮิ นายน้อยสาม หุ้ย ถือเสียวว่ากูทำบุญ มาเรียกชื่อนี้ให้ฟังเป็นครั้งสุดท้าย กูจะบอกให้ ไม่มีผู้ชันเล่ง เอ็งอยู่ในเมืองฉางซาไม่ใช่เชี่ยอะไรทั้งนั้น แม้แต่หมาลักรตัวยังไม่เท่า พรุ่งนี้กูจะปล่อยข่าวออกไป เอาให้มึงมีเงินก็ไม่มีปัญญาได้คืบลามะ กูจะรอให้มึงเป็นฝ่ายคลานเข้ามาขอให้กูช่วย!”

พูดจบก็สะบัดหน้าออกไป อีกสองคนเห็นว่าข่าวมือนี้นกินต่อไปไม่รอดแล้ว ต่างก็รีบตามอาชีวะออกไปบนโต๊ะกินข้าว เหลือเพียงเราสองคน

ผมมีงงไปหมด ไม่รู้เลยว่าเหตุการณ์ข้างหน้านี้อะไร ผ่านไป

เนิ่นนาน ความรู้สึกสะอิดสะเอียน ขยะแขยง จึงพรั่งพรูขึ้นมาจากในใจ
 พานจื่อผจญเรื่องเช่นนี้มากแล้ว ไม่รู้สึกอะไรอีกเขาสุดหายใจลึกๆ
 ระวังอารมณ์ครูหนึ่ง แล้วพูดกับผมว่า “ทีนี้ก็รู้แล้วสินะ ว่าคนพวกนี้เป็น
 คนยังไง”

บทที่ 59

สิบห้วง

คืนนั้น ผมกับพานจื่อซดเบียร์กันยี่สิบกว่ากระป๋อง เรานอนอยู่บนสนาม
หญ้านอกโรงแรม มองดูท้องฟ้าสีเทาหม่น ไม่มีคำพูดใดๆ

ผมได้รู้แล้วว่า ระยะที่ผ่านมาพานจื่อผจญกับอะไรบ้าง อาสามไม่
อยู่แล้วไม่ว่า เหตุการณ์หน้าด่านยังกลายเป็นอย่างนี้ มันน่าขยะแขยงและ
ใจสลายทุกสิ่งทีสร้างมาอย่างยากลำบากกลายเป็นอีกอย่างในพริบตา

แต่ผมไม่มีกะใจขบคิดเรื่องพวกนี้มากเกินไปนัก อีกฟากหนึ่ง นาย
อ้วนกับเมินโหยวผิงเป็นตายร้ายดียังไม่รู้ ผมฟากหนึ่งรู้สึกสลดใจ ขณะที่
อีกฟากหนึ่ง ความหวังหนึ่งที่ตั้งไว้แตกสลาย ผมร้อนนกร้อนใจมาก

กลางคืนผมพักอยู่ในห้องเช่าของเขา เพราะกระเป๋าสตางค์เอเย
อะไรเอเยเก็บไว้ที่ปักกิ่งทั้งหมด ไม่มีเงินมากนัก ผมถามพานจื่อ ยังมีวิธี
อื่นอีกไหม

เขาถอนใจ คิดสักครู่แล้วตอบ “คนในสังกัดพีสามพึ่งพาไม่ได้แล้ว
พรุ่งนี้ผมจะช่วยถามคนจากหน้าด่านอื่นให้ ว่ามีใครสนใจหรือเปล่า”

“มีห้วงไหม” ผมถาม ผมนึกในใจว่า หากไม่มีห้วง ผมก็เหลือวิธี
สุดท้าย นั่นคือแฉังความ แม้ตอนจบจะไม่สวย แต่อย่างน้อยก็ยังมี
ความหวังว่าจะช่วยพวกเขาได้

“พูดยาก หวังได้ไม่มากอยู่แล้ว เพราะคนบ้านสกุลอุ้งไปขอคนจากสังกัดอื่น เท่ากับประกาศตัวว่าบ้านสกุลอุ้งสูญเสียกำลังแล้ว บวกกับคำพูดของไอ้ท่าชีวเมื่อกี้ คงแก้แลกกลับมายาก แต่ยังไงก็ต้องไปลองดู” พานจื่อตอบ

เป็นไปตามคาด พานจื่อออกจากบ้านแต่เช้า เทียงก็หิ้วข้าวกล่องกลับมาแล้ว ผมถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง เขาสายหน้าเจื่อนๆ ผมเห็นแขนเขามีรอยขีดหลายจุดก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขาบอกว่าไปที่หน้าด่านเล็กๆ แห่งหนึ่ง เจอคนของไอ้ท่าชีวพอดี ตีกันยกหนึ่ง ช่วงบ่ายจะลองไปถามอีกสองสามแห่งดู

ผมมองดูสีหน้าของเขา ก็รู้ตัวว่า ตัวเขาเองก็แทบไม่มีความหวังใดๆ ก็ตบไหล่เขา บอกว่าช่างมันเถอะ เขากล่าว “นายน้อย คุณวางใจได้ ถ้าไม่รอดจริงๆ ผมไปกับคุณแค่สองคน คนน้อยๆ คล่องตัวกว่าด้วย”

ผมคิด คนสองคนเข้าไปในสถานที่อย่างนั้น แม้แต่ข้าวของเครื่องมือยังแบกเข้าไปไม่ไหว พานจื่อสะสมอาการบาดเจ็บมาจนปานนี้ สภาพร่างกายของเขาไม่เหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว ให้เขาไป ผมไม่สบายใจเลยจริงๆ ความจริงภารกิจของเขาควรสิ้นสุดไปแล้ว ทุกสิ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับเขาแล้ว ให้ลากเขากลับเข้ามาอีก ผมทำไม่ลง

แต่ผมรู้นิสัยของพานจื่อจึงไม่พูดกับเขาตรงๆ ตอนบ่ายเมื่อเขาออกไป ผมก็เขียนโน้ตทิ้งไว้ บอกเขาว่าผมเจอคนที่ช่วยเหลือได้แล้ว บอกเขาไม่ต้องห่วง แล้วก็จากมา

ช่วงเวลาที่เดินออกจากบ้านของพานจื่อมาถึงริมถนน ผมไม่รู้จริงๆ ว่าตัวเองจะไปไหน ผมถึงกับอยากไปหาตำรวจ แต่เมื่อนึกขึ้นว่า เรื่องราวสารพัดที่พวกเราทำลงไปหากถูกจับได้น่าจะโดนยิงเป้า จึงไม่ต้องช่วยดีกว่าไหม แล้วก็คิดต่อไปว่าไม่แน่ว่าขณะที่ผมกำลังกลุ่มใจอยู่นี้ พวกเขาอาจกลับออกมากันแล้ว หลายครั้งก่อนก็เป็นเช่นนี้ไม่ใช่หรือ ประสบร้ายกลายเป็นดี แค่นี้ชีวิตก็ไม่ร้ายแรง

แต่ทั้งหมดนั้นหลอกตัวเองไม่ได้ ผมนึก หรือจะกลับไปหังโจว ขอให้อารองช่วยคิด แต่ผมแทบจะนึกภาพปฏิกิริยาของเขาออก เขาต้องจับผมไปขัง แล้วบอกผมว่า การไปช่วยพวกนั้นเป็นเรื่องไม่คุ้มเสีย

แต่ไม่กลับหังโจว แล้วผมจะไปที่ไหนได้อีก กว่างซิงจั้นหรือ ตัวคนเดียว ผมยังไม่ทันถึงริมทะเลสาบก็อาจมองท่งก่อนแล้ว

คิดอีกที ไปสนามบินก่อนละกัน หากพานจื่อกลับมาเจอผมเข้า ผมคงปิดเขาไม่อยู่ จึงคิดจะโบกแท็กซี่ แต่ซานเมืองหานี้มีแต่ฝุ่น มีแต่การก่อสร้างเต็มไปหมด หาแท็กซี่ไม่ได้สักคัน

ผมเดินเลียบถนนไปเรื่อยๆ เดินผ่านป้ายจอดรถไปหลายป้าย จึงเจอรถเปล่า ขณะกำลังจะตรงขึ้นไปนั่นเอง มือถือของผมพลันดังขึ้นมา

ผมนึกว่าเป็นพานจื่อ หัวใจหวิวขึ้นมาทีหนึ่ง แต่คิดอีกที เขาไม่น่ากลับมาเร็วขนาดนี้ หรือว่าเขาจะทำสำเร็จ มีข่าวดีมาบอก

เมื่อหยิบขึ้นมาดู จึงพบว่าเป็นข้อความสั้น และเลี้ยวหัวเป็นคนส่งมา ผมเปิดออกดู

“ได้ยืนยันว่านายอยู่ฉางซา รู้เรื่องลำบากใจของนายแล้ว ถ้านายตัดสินใจแน่วแน่ ยอมทำทุกอย่างเพื่อช่วยพวกเขา ให้ไปยังที่อยู่ตามนี้ ฉันเตรียมของขึ้นหนึ่งไว้ให้ ขอโทษจริงๆ ฉันช่วยได้แค่นี้”

ท้ายข้อความ เป็นบ้านเลขที่แห่งหนึ่งในตัวเมืองฉางซา

ผมไม่เข้าใจความหมาย แต่นี่แสดงว่าเลี้ยวหัวอยู่ปักกิ่งได้ข่าวที่นี้ของผม หูตาของเกาสกุลใหญ่ที่ร้ายกาจจริงๆ ขณะนี้ผมเคืองแค้นมาก ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว จึงขึ้นรถแล้วให้คนขับไปส่งตามที่อยู่ดังกล่าว

รถขับมาถึงในไม่นาน มันเป็นบ้านพักอาศัยที่ดูกลมกลืน ไม่มีอะไรพิเศษ หาเจอไม่ยาก ผมรู้สึกว่าจะอาจเป็นเหมือนกับตอนอยู่เฉิงตู ข้างในเป็นคนละโลก

เมื่อเคาะประตูแล้วเปิดออก ข้างในมืดมาก ผู้หญิงตัวซูบๆ ผอมๆ

คนหนึ่งเดินออกมา ในแวบแรกที่เห็น ผมแยกไม่ออกว่านั่นเป็นชายหรือหญิงกันแน่ เธอสวมชุดทรงจีน ถามผมว่า “มาพบใคร”

ผมไม่รู้จะตอบอย่างไร จึงส่งข้อความจากเสี่ยวฮั่วให้เธอดู เธอก็พูดว่า “อ้อ คุณชายฮั่ว เข้าใจแล้ว”

พูดพลางก็เชิญผมเข้าบ้าน

เมื่อเข้าถึงด้านในตัวบ้าน ผมก็ได้กลิ่นอับของห้องที่อากาศไม่ถ่ายเท ภายในตัวห้องสะอาดสะอ้าน แต่เหมือนกับไม่ได้เปิดหน้าต่างนานมาแล้ว อีกทั้งแสงสว่างก็มีดสลัว

ผมสำรวจดูรอบๆ พบว่าห้องห้องนี้มีกระจกเงาสำหรับแต่งตัวบานใหญ่ตั้งอยู่หนึ่งบาน จากนั้นรอบๆ มีแต่ตู้กับสิ่งของแบบที่มีตามร้านทำผม ตั้งอยู่จำนวนมาก

ผมนึกในใจว่า ที่นี้คงไม่ใช่ช่องลับหรือกะนะ เสี่ยวฮั่วบอกว่าจะช่วยผม หมายถึงให้ผมมาปลดปล่อยเต็มที่ ลืมความกลัวใจพวกนั้นซะ อะไรอย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้น ช่องลับนี้ก็ประหลาดเกินไปหน่อยนะ

จากนั้นก็เห็นผู้หญิงคนนั้น หยิบกล่องใบหนึ่งออกมาจากด้านใน วางลงตรงหน้าผม

“สิ่งของที่คุณชายฮั่วเตรียมไว้ให้คุณ”

มันเป็นกล่องกระเบื้องเคลือบขนาดเท่ากล่องขนมไหว้พระจันทร์ แต่บางมาก ผมผืนยิ้ม เปิดฝากล่องขึ้นอย่างเบาเมื่อ แล้วก็ตกตะลึง

ในกล่องบุด้วยผ้าแพรไหม บนแพรไหมมีแผ่นสิ่งของบางๆ วางอยู่ มองดูผ่านๆ คล้ายกับแผ่นแป้ง แต่เมื่อผมดูอย่างละเอียด ก็รู้ว่ามันคือหน้ากากหนังหน้าคน

แม้จะเคยเห็นการแปลงโฉมมาก่อน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นหน้ากากหนังมนุษย์ของจริง ที่แท้ลักษณะของมันเหมือนกับของกิน ผมรู้สึกขำในใจ แต่ยังไม่รู้ความหมาย

จึงถามผู้หญิงคนนั้น “หมายความว่ายังไง” แต่ยายนั้นกลับไม่สนใจผม ผมลองจับหน้ากากหนังนั้นดู พบว่าเหนียวหนพอสสมควร จึงหยิบออกมาจากกล่อง คลี่ออกตรงหน้า และเมื่อคลี่ขยายจนเต็มแผ่น ผมก็เหลือเชื่อไปทั่วร่าง ผมจำใบหน้านั้นได้ในทันที

นี่คือใบหน้าของอาสาม

บทที่ 60

ใบหน้าที่แห่งความหวาดกลัว ของการเกิดใหม่

ผมเข้าใจเจตนาของเสียชั่วแล้ว เข้าใจทุกสิ่งแล้วในพริบตา แต่ผมแทบ
ไม่อยากเชื่อ

เขาเตรียมหน้ากากหนึ่งหน้าคนรูปอาสามไว้ให้ผม เขาคงไม่ได้
อยากอวดทักษะการแปลงโฉมของเขาให้ผมดูหรอก แต่เขาต้องการให้ผม
สวมมัน

ผมพลันนับถือเขาขึ้นมา เขาอยู่ไกลออกไปเป็นพันกิโล รู้
สถานการณ์ทางผมแล้วตัดสินใจอย่างแม่นยำ เขารู้ว่า ไม่ว่าผมจะ
พยายามแค่ไหน ไม่ว่าผมจะตามหาเส้นสายเก่าๆ อย่างไร เรื่องราว
ทั้งหมดก็ผ่านไปไม่กลับแล้ว อิทธิพลของอาสามในย่านฉางชาล่มสลายไปแล้ว
แตกตัวเป็นกลุ่มผลประโยชน์เล็กๆ นับไม่ถ้วน อยู่อย่างตัวใครตัวมัน ไม่มี
ใครคนใดสามารถบัญชาการพวกเขาได้

วิธีเดียวที่จะทำได้ก็คืออาสามกลับมา

แต่อาสามไม่มีวันกลับมาแล้ว ต้องทำอย่างไรดี

พวกเราที่สร้างอาสามขึ้นมาสักคน

แต่เมื่อมองดูหน้ากากหนึ่งหน้าคนผืนนี้ ผมพลันรู้สึกหนาวสะท้าน

ขึ้นมาจากฝ่าเท้า ผมตัวลั่นขึ้นมาอย่างไรเหตุผล

ผมไม่รู้ว่าเป็นเพราะความกลัว ความวิตก หรือเพราะตื่นเต้น เพราะอารมณ์อย่างอื่นกันแน่ ความจริงก็คือในวินาทีนั้น สารพัดอารมณ์ความรู้สึกในตัวของผมมันกระเจิดกระเจิงไปหมดแล้ว ในหัวของผมผุดภาพต่างๆ ขึ้นมามากมาย บางส่วนคือภาพอาสาม บางส่วนคือหากผมกลายเป็นอาสามแล้วเผชิญหน้ากับทุกคน ยังมีตอนที่ผมต้องอยู่คนเดียวอีก ในหัวตึกยุ่งเหยิง ขณะเดียวกัน ใบหน้าของเมินโหยวผิงกับนายอ้วน ก็สอดแทรกไปมาไม่หยุดอยู่ในนั้น

โชคคิที่เกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาแล้วผมก็สงบลง ฝ่ามือเริ่มซึมเหงื่อ ผมเริ่มทบทวนปัญหานี้อย่างใจเย็นหลายวินาทีต่อมาก็รู้ทางเลือกของตัวเอง ทางเลือกที่ไม่มีทางเลือก

“ของสิ่งนี้สวมยังงั” ผมถามแม่นางคนนั้น

“ถ้าคุณยินดีสวมมัน ฉันจะช่วยสวมให้ ขึ้นตอนทั้งหมดใช้เวลาสี่ชั่วโมง มีอายุอยู่ได้สี่อาทิตย์ คุณคิดดีแล้วหรือยัง”

ผมนึกในใจว่า เหลือเฟือแล้ว ผมแค่จะช่วยพวกเขาออกมาทีพอ “จะเหมือนจริงไหม”

“เรื่องนี้ ฉันช่วยสวมให้คุณแล้วคุณค่อยตัดสินใจด้วยตัวเอง” เธอกล่าวแล้วชี้ไปยังเก้าอี้นอนข้างๆ บอกให้ผมนอนลงไป

ผมเดินตรงไป ขึ้นไปเอนหลัง เธอก็นำหน้ากากหน้าคนใบนั้นมาคลุมลงบนหน้าผม เลี้ยววินาทีนั้น หูผมแว่วถ้อยคำประโยคหนึ่งที่อาสามเคยพูด

“หน้ากากบางใบสวมไว้นานเกินไปจะแกะไม่ออกแล้ว”

ตอน
ปัจฉิมบทแห่งจอมโจร
(ตอนต้น)

บทที่ 1

คนอีกคนหนึ่งในใจของอุ๋เสี่ย

ผมส่องดูใบหน้านกระจก ในห้องน้ำโรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่ง

เป็นช่วงเวลาที่นานมาก นานมาก ที่ผมไม่มีความนึกคิดใดๆ เลย ได้แต่จ้องภาพคนในกระจกนั้น

คนคนนั้นคุ้นเคยเป็นอย่างดี แต่เขาไม่ใช่ผม

ความรู้สึกเช่นนี้แปลกประหลาดมาก ผสมกันระหว่างการหลบลิ้นหน้าและความหวาดกลัว

ผมเหมือนกับยืมใบหน้านี้ หนีพ้นจากชะตากรรมของอุ๋เสี่ย แต่กลับตกสู่ชีวิตของคนอีกคนที่ยิ่งควบคุมไม่ได้ยิ่งกว่าเดิม การควบคุมไม่ได้ดังกล่าวเป็นเรื่องจริงแท้ ครอบคลุมความเป็นไปได้แทบไม่ถ้วน ผมแทบทำนายไม่ได้เลยว่า ชีวิตของผมถัดจากนี้จะเป็นเช่นไร

ตอนแรกสุดเลย ต่อให้ผมไม่เห็นกระจก ก็ยังตัวลั่นเบาๆ ตอนนั้นผมดีขึ้นมาแล้ว เรื่องราวมากมาย ตอนเริ่มต้นคุณรับมันไม่ได้ แต่พอคุณรับมันเอาไว้ คุณจะพบว่าที่แท้มันก็แค่ตัวเอง

ก่อนจะลงตัว ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่า หน้ากากนั้นสามารถทำให้แบบเนียนถึงขั้นนี้ ต่อให้ผมเอาหน้าแบบกระจก ก็ยังไม่ค่อยเห็นความ

แตกต่างระหว่างหน้ากากกับผิวหนังจริงของผม จะรู้สึกแต่เพียงมัน
หยาบกว่าเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อก่อนตอนที่เห็นมินโฮยผิงใช้วิชาแปลงโฉม
นี้ ผมยังรู้สึกว่ามันคือศาสตร์ทางมืดที่ล้าลึกอย่างหนึ่ง ตอนนั้นผมยอมรับ
จากใจ วิชาฝีมือเช่นนี้ ไม่ได้สำเร็จด้วยเวลาเพียงชั่วข้ามคืน

เส้นผมของผมย่อมเป็นริ้วสีขาว ผมขาวของอาสามเกิดจากการ
ผจญกับความทุกข์ลำเค็ญสะสมมานานปี ส่วนผมขาวของผมกลับใช้เวลา
เพียงไม่กี่ชั่วโมงก็สามารถทำให้มันแลดูแทบไม่แตกต่าง เมื่อเห็นเช่นนี้
ผมกลับรู้สึกว่า ความทุกข์ลำเค็ญของอาสามนั้นช่างไม่คุ้มเหลือเกิน

ผู้หญิงคนนั้นบอกว่า หน้ากากผืนนี้สามารถใช้งานสี่สัปดาห์ ไม่
ต้องบำรุงรักษาใดๆ ทั้งสิ้น แต่ระหว่างนี้ ต่อให้ผมอยากฉีกมันทิ้งก็ฉีกไม่
ออก วิชาแปลงโฉมของจีนเป็นวิชาแต่งหน้าที่พัฒนาการจนสมบูรณ์
แบบ คล้ายกับการแต่งหน้าด้วยพลาสติกในยุคนี้ แต่อาจด้วยวัตถุ
ประสงค์การใช้งานที่ต่างกัน ต้นทุนของวิชาแปลงโฉมสูงกว่าการใช้ยาง
หรือพลาสติกมาก ไม่สามารถส่งเสริมผลักดันสู่วงกว้าง มีแต่เพียงผู้ที่
ครอบครองทักษะวิชานี้หรือผู้ที่มีวัตถุประสงค์อันสำคัญมาก จึงจะใช้กัน

งานยากที่สุด คือปั้นหน้าของคนที่มีตัวตนจริงๆ ไม่ใช่คนแปลก
หน้าคนหนึ่ง จำเป็นต้องให้ผู้สวมหน้ากากมีความคล้ายคลึงกันกับเจ้าของ
หน้า ไม่เว้นแม้แต่กิริยาท่าทาง

“ฉันให้คุณได้แค่แผ่นหนังผืนเดียว หน้ากากใบนั้นนอกจากสวมอยู่
บนหน้าของคุณ ยังต้องสวมไว้ที่ใจคุณด้วย” ก่อนจากไป เธอกล่าวกับผม
เรียบๆ เช่นนี้

สวมไว้ที่ใจผม?

ผมมองดู “อาสาม” ในกระจก คลำอกตัวเอง นึกถึงตอนที่เชี่ย
เหลียนหวนสวมหน้ากากของอาสามเขาก็ถูกสั่งสอนเช่นเดียวกันนี้หรือเปล่า
แต่หลายปีมานี้ เขาได้สวมมันไว้จริงๆ หน้ากากที่สวมอยู่บนหน้าสามารถ

ฉีกออก แล้วที่สวมไว้ที่ใจละ

ผมดูนาฬิกาข้อมือ ถึงเวลาแล้ว ผมวกน้ำล้างหน้า หยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ด หน้ากากไม่ลอก ดูท่าขั้นตอนสุดท้ายก็สำเร็จแล้ว ผมถอนหายใจเฮือกหนึ่ง

กลับเข้าห้องนอนเอนหลังบนเตียงเดี่ยวอันคับแคบ ผมเริ่มทบทวนว่านับจากนี้ไปควรทำอะไร ทุกสิ่งต่อไปจากนี้ รวมทั้งลักษณะท่าทางการพูดของผม จนบัดนี้ยังว่างเปล่า ผมต้องคิดให้ถ้วนถี่

ความคิดแรกที่ผุดขึ้นคือ ถอดเสื้อผ้าให้เกลี้ยงออกไปวิ่งกลางแจ้งหนึ่งรอบ ไหนๆ ก็ไม่ใช่ใบหน้าตัวเอง ผมสามารถทำสารพัดเรื่องน่าขายหน้าที่เคยก่อนผมไม่กล้าทำ อย่างเช่น บุกห้องน้ำหญิง ทุบกระโถนไว้บนหัวอะไรทำนองนี้ แต่ผมก็สลัดความคิดพวกนี้ทิ้งไปทันที ผมยังไม่ได้ไร้สาระถึงขั้นนั้น

จุดประสงค์ที่ผมสวมหน้ากาก คือให้หน้าด่านทั้งหมดของอาสามรวมตัวกันใหม่ มอบทรัพยากรทั้งหมดที่ยังมีออกมา สำหรับช่วยเหลือพวกเมนโหยวผิง นี่เป็นจุดประสงค์เพียงหนึ่งเดียวของผม แต่ก่อนอื่น ผมต้องไม่ถูกจับได้

ผมปลอมเสียงไม่ได้ เรื่องนี้ต้องมีการฝึกอย่างมืออาชีพ คิดอีกทีผมก็ยอมไม่สามารถตะลุยเข้าไปกลางดงพวกเขา พูดคุยหัวเราะเล่นหัวกันแล้วก็สำเร็จจุล่ง ผมไม่ใช่ดาราตุ๊กตาทองเสียงน้อย ด้วยมาดหรือบารมีจากตัวผม แค่มือกินาก็ความแตกแล้ว

ของอย่างนี้ ต้องสู้ด้วยปัญญา ไม่ใช่กำลัง แล้วยังต้องรู้จักจួយจังหวะปลุกเร้า วิธีที่ดีที่สุดคือ ผมไม่ต้องเผชิญหน้ากับพวกเขาโดยตรง แต่แค่ให้พวกเขาได้เห็นสีกแวบจากไกลๆ แล้วก็ใช้คนกลางคนหนึ่งเป็นตัวแทน

ผมรู้ว่าผมต้องการความช่วยเหลือจากพานจื่อ มีแต่เขาที่คุ้นเคย

นิสัยของอาสามและบรรดาสมุนลูกน้อง แต่ว่าผมไม่อยากลากพานจื่อลง
น้ำเลยจริงๆ

เขาควรก้าวออกมา ไม่ควรกลับเข้าไปอีก

แต่นอกจากพานจื่อ ยังมีใครช่วยผมได้อีกเล่า ผมคิดไปคิดมา คิด
ไม่ออกเลยสักคน บัดนี้ผมจึงพบว่าชาดอาสามไป ผมไม่มีสิ่งใดๆ หลง
เหลืออยู่เลยในวงการนี้ ผมหยิบมือถือขึ้นมา ไล่ดูรายชื่อที่ละชื่อ พบว่าใน
ช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่ปี หลายสิ่งเหลือเกินที่เปลี่ยนแปลงไป จนไม่เหลือ
เค้าโครงเดิม

สุดท้าย ผมก็ยังคงเลื่อนมาที่ชื่อพานจื่อ หลับตาลง พูดว่า “ขอโทษ
นะ” แล้วกดโทรออกไป

พานจื่อน่าจะยังไม่กลับ ไม่อย่างนั้นต้องโทรมาแล้ว ด้านนอกเป็น
เวลาพลบค่ำ ไม่รู้วันนี้เขาต้องผจญกับเรื่องอะไรบ้าง และไม่รู้ว่หากเขา
เห็นผมจะทำหน้าอย่างไร ไม่รู้ทำไม ผมรู้สึกสนุก แต่ขณะเดียวกัน ก็มี
ความหดหู่ใจอย่างมิอาจขัดขึ้น

ผมไม่ได้เล่ารายละเอียดกับเขาทางโทรศัพท์ บอกแต่เพียงผมคิด
หาวิธีได้อย่างหนึ่ง เสียงของพานจื่อยังคงเหนียวหนักร เจือความอ่อนเพลีย
เรานัดพบกันที่สถานที่หนึ่ง

ผมลุกขึ้นจากเตียง หยิบเสื้อผ้าชุดหนึ่งออกมาจากตู้ หญิงคนนั้น
เป็นคนให้ มันเป็นเสื้อนอกออกแนวย้อนยุคแบบที่อาสามชอบใส่ ผมถอด
เสื้อยืดตัวเองออก เปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าชุดใหม่ นึกในใจว่าเสื้อฮั้วรอบคอบ
จริงๆ ขนาดพอดีตัวเป๊ะ

คิดไปพลาง ผมก็ส่งข้อความตอบกลับไปว่า “ขอบใจมาก” แต่ไม่มี
ข้อความตอบกลับมา

ชั่วขณะที่เดินพ้นประตู ผมจงใจยึดหลังตรง เตือนสติตัวเองว่า
ก้าวพ้นประตูนี้แล้ว ผมจะเป็นคนอีกคน แต่ไม่นานผมก็พบว่า ผมไม่

จำเป็นต้องจงใจทำเป็นพิเศษ ฝีก้าวของผมนักเปลี่ยนไปเองโดยอัตโนมัติ ขณะเดินผ่านห้องโถงใหญ่ ผมส่องกระจกเงาที่หนึ่ง พบว่าในดวงตาของผมมีประกายอันเยียบเย็น

บทที่ 2

ห้องโหล่งที่ออกมาจากด้าบใน

ผมนัดเจอกับพานจื่อในร้านกาแฟริมแม่น้ำเซียงเจียง เลี้ยวพริบตาที่พานจื่อเห็นผม เขาตกตะลึงพริ้งเพริด ผมมองเห็นเขาตัวสั่นทึ่ม พุดอะไรไม่ออก

แต่จากนั้นเขาก็เหมือนกับรู้ ค่อยๆ ได้สติกลับมา

“นายน้อย?” เขาจ้องผม ถามหยั่งเชิง

“ปิดไฟไม่ได้จริงๆ ด้วย” ผมยิ้มขึ้น

เขายังคงจ้องผม เน้นนานก่อนจะถอนหายใจออกมา แล้วนั่งลง “นี่คุณจะทำอะไร ใส่นี้ไปได้มายังไง”

ผมบอกเรื่องความคิดของผมและเรื่องเลี้ยวหัวให้หน้าากนี้มาให้เขาฟัง ผมบอกเขาว่า ผมรู้สึกว่านี้เป็นแผนเดียวที่สามารถเป็นไปได้

เขาจ้องหน้าผม ไม่พุดอะไรเนิ่นนาน คล้ายกำลังคิด แล้วก็คล้ายกำลังพิจารณาความสมจริงของหน้าาก ผ่านไปนานมาก เขากุมหน้าตัวเอง สูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วพยักหน้าพุดว่า “คุณตัดสินใจเด็ดขาดแล้วจริงๆ หรือ”

ผมพยักหน้า

“นายน้อย วิธีชีวิตของพี่สามไม่ใช่ชีวิตที่คนเขาอยู่กัน คำพุดคำนี้มีหลายความหมาย เอาเป็นว่าด้วยจิตใจนัยอย่างคุณ แบกรับมันไม่

“ไหวหрок” พานจื่อกล่าว “คุณรู้ไหมว่าพวกเราคบหากับคนแบบไหนบ้าง ภาพที่คุณเห็นเป็นส่วนที่อ่อนโยนที่สุดของพวกเราแล้ว โคมหน้าที่แท้จริงของคนทำอาชีพนี้ คุณไม่มีวันคิดออกหрок”

ผมถอนหายใจ รู้ว่าพานจื่อไม่ได้กำลังขู่ เขาพูดเช่นนี้ก็เพราะหวังดีต่อผมทั้งสิ้น

“ผมอยากช่วยพวกเขา” ผมกล่าว “ผมอยากไปช่วยพวกเขามาก ผมไม่อยากให้เรื่องมันจบลงแบบนี้ เพราะฉะนั้น แยกไม่ไหวก็จะแยก”

พานจื่อจ้องผมต่อ ถามว่า “หน้ากากอยู่ได้นานแค่ไหน”

“สี่อาทิตย์”

เขาพยักหน้า “เวลากระชั้นไปหน่อย พวกเราต้องเร่งมือแล้ว”

ผมเห็นเขาดูเหมือนจะตกลงแล้ว ก็โล่งอก ด้านของพานจื่อเป็นด้านที่ผ่านง่ายที่สุดแล้ว ผมถามต่อไปว่า “พี่ว่าควรทำยังไงดี พวกเราควรทำอะไรเป็นอย่างแรก ไปติดบัญชีกับไอ้ช่วยหั่วคิหรือ”

พานจื่อส่ายหน้า “คุณรู้ไหมว่า เมื่อไหร่ที่ผมจำคุณได้ยังไง”

ผมส่ายหน้า เขาพูดต่อไป “คุณล้งเล เมื่อครูนี้อตอนที่เห็นหน้าผม สีหน้าของคุณมีแต่ความล้งเล นี่เป็นสีหน้าประจำตัวของนายน้อย บนใบหน้าของพี่สาม ไม่มีวันได้เห็นสีหน้าแบบนี้” เขาหยุดครู่หนึ่ง “ดังนั้น ก้าวแรกที่เราต้องทำ คือทำให้คุณไร้ช่องโหว่เสียก่อน ไม่อย่างนั้น คุณจะแค่ถูกลงงๆ คนพวกนั้นฉลาดเป็นกรด คุณจะตกตาใครไม่ได้เลย แม้แต่คนเดียว”

ผมคลำหน้าตาตัวเอง นึกในใจว่า ผมล้งเลจริงหรือ พานจื่อชี้หน้าผมทันที “แบบนี้แหละ สีหน้าล้งเลแบบนี้ นิสัยล้งเลแบบนี้คุณต้องแก้ไขให้หมด”

ผมถอนหายใจเฮือก นึกในใจว่ามันคือตัวผมแท้ๆ จะแก้ได้ยังไง พานจื่อมองดูรอบๆ ไม่มีเครื่องหมายห้ามสูบบุหรี่ ก็จุดบุหรี่ขึ้นสูบ

“เวลาที่พี่สามพบปัญหา จะมีวิธีแก้ไขของตัวเอง น้อยมากที่จะเห็นเขามี
 สีน้าขอความคิดเห็นจากผู้อื่น เวลามองคน พี่สามจะมีมาดของผู้อยู่ที่สูง
 มองลงต่ำ ส่วนคุณไม่มีเลย”

“ฉันทำไงดี ของพวกนี้มันยากเกิน ผมแค่เผลอน้ำให้เห็นสองสามที
 แล้วพี่ช่วยรับหน้าแทนจะได้ไหม” ผมถาม

พานจื่อสายหน้าอย่างหนักใจ “ถ้าเป็นสองสามเดือนก่อนอาจเป็น
 ไปได้ ตอนนี้องเองก็เห็นแล้ว พวกเขาไม่เชื่อฟังผม ถ้าจะทำตามแผน
 ของคุณ คุณต้องออกไปยืนข้างหน้าพวกเราจริงๆ บอกกับทุกคนว่า คุณก็
 คือพี่สาม คุณกลับมาแล้ว คนที่ไม่เชื่อฟัง จงเตรียมตัวตาย”

ผมคิดแล้วหนาวสะท้านขึ้นมา แล้วสายหน้าทันที “ผมทำไม่ได้แน่ๆ
 มันยากเกินไปแล้ว ต่อให้ฝึกซ้อมทุกวัน ก็ไม่มีทางทำได้ถึงขั้นนั้น”

“เมื่อไหร่ที่คุณเพิ่งบอกว่าจะแบกไม้ไผ่หรือ นายน้อย” พานจื่อมองผม
 “นี่เป็นแค่อุปสรรคด่านแรกเท่านั้น คุณยังไม่ได้ลองก็บอกว่าทำไม่ได้แล้ว
 เรื่องต่อจากนี้ก็เลิกคุยเถอะ นี่ไม่ใช่เล่นหนัง นี่เป็นชีวิตจริง ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ
 ขนาดนั้น”

ผมมองสายตาของเขา รู้ว่าเขาต้องการให้ผมรู้สึกตัวแล้วล้มเลิก แต่
 ผมรู้ว่าตัวเองยืนหลังชนฝาแล้ว มันไม่มีทางให้ถอย ในที่สุดผมก็พูดว่า
 “ตกลง ผมจะทำให้ได้”

พานจื่อยังคงมองผม จ้องตาผม ผมพยายามสื่อความเด็ดขาดที่
 ไม่ใช่ความลังเลออกไป ในที่สุดเขาก็ดับบุหรี พูดว่า “ไปกันเถอะ ไปต่อ
 กันในที่ที่ส่วนตัวกว่านี้ ผมจะคิดหาทางดู ส่วนคุณก็ขอให้จำไว้ตลอดเวลา
 ว่าตอนนี้คุณคือพี่สาม ที่นี้เต็มไปด้วยพี่น้องสหายเก่าของพี่สาม หูตาเยอะ
 มาก หลบไม่พ้น”

ผมพยักหน้า เขายืนขึ้น แล้วปล้นพูดกับผมว่า “พี่สาม ไปกันเถอะ
 ครับ”

ผมสะดุ้งอีกแต่ก็เข้าใจทันที ในใจผุดความรู้สึกที่ทุกข์ทรมาน ก่อนจะข่มมันกลับลงไปอย่างยากเย็น แล้วยืนขึ้น เขาเดินนำหน้าผม ช่วยเปิดประตูให้ ผมฝืนระงับความคิดจะกล่าวขอบคุณ เดินตรงออกไป

วินาทีนั้น ผมพลันรู้สึกว่าตัวเองเริ่มสูญเสียอะไรบางอย่าง สิ่งที่ต้องเป็นสิ่งที่ไม่เคยสนใจมาก่อนในยามปกติ และในวินาทีนั้นเอง ผมพลันรู้สึกสลดหดหู่อย่างถึงที่สุด

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น ริมถนนตรงหน้าพลันมีคนก้าวลงจากรถสองสามคัน ทั้งหมดเดินตรงมาหาผม เมื่อเห็นเข้าผมก็ชะงัก มันคือไอ้ลูกเต่าชีว ไอ้ช่วยหัวคิว

ผมหันไปมองพานจื่อ เขาก็ชะงักเช่นกัน แล้วก็เห็นลูกเต่าชีวเดินนำคนสี่คนตรงเข้ามายิ้มให้ผม “พี่สาม กลับมาเมื่อไหร่ล่ะครับเนี่ย ทำไมไม่บอกกล่าวกันสักคำ พวกเราพี่น้องยังนึกว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับพี่เสียแล้ว”

บทที่ 3

ลูกเต๋าวัว

ผมกำลังจะพูดพลันนึกขึ้นได้ หากผมสงสัยก็ความแตกทันที ตอนนี้พูดไม่ได้ จำต้องรีบคิดว่าทำอะไรได้

ถ้าเป็นอาสามจะทำอย่างไร ถ้าเป็นอาสามจะทำอย่างไร

ในหัวของผมวุ่นวายไปหมด มองดูไอ้เต๋าวัวเดินมาถึงหน้าผมแล้ว เมื่อเห็นหน้าผม เขาพลันทำหน้าแปลกใจ

ผมจ้องหน้าเขา แล้วนึกได้วิธีเดียวที่ไม่ทำให้ความแตก ผมเดินบวกเข้าหา เหวี่ยงหมัดซ้ายชกป้าบเข้าตักเขาอย่างหนักหน่วง

เขาไม่ทันตั้งตัวโดนผมชกคว่ำลงกับพื้น มือของผมเจ็บร้าวขึ้นมาทันที แต่ยังกัดฟันทนไว้ ตามเข้าไปซ้ำอีกหมัด ชัดเขาที่กำลังจะตะกายตัวลุกขึ้นให้คว่ำลงไปอีก เขาร้องขึ้นมาอย่างกับหมูถูกเขีอด ผมนึกถึงคำพูดของเขาตอนกินข้าว อารมณ์เดือดขึ้นมาจริงๆ ไหนๆ ก็ไม่รู้ว่าอะไรจะปิดสำเร็จหรือเปล่า ซ้อมเม่งให้หายแค้นก่อนค่อยว่ากัน จึงตรงเข้าไปกระแทกซ้ำๆ รัวๆ แบบไม่ยั้ง

ไอ้หมอนั่นดูเหมือนร้าย แต่ฝีมือต่อยตีกลับห่วยแตก แม้แต่โอกาสโต้ตอบยังไม่มี ลูกน้องสี่คนข้างหลังเขาเพิ่งได้สติ พุ่งเข้ามาพร้อมกัน พานจื่อปราคาเข้ามาขวางหน้าผมไว้ทันที ตะเบ็งเสียงว่า “อยากตายก็เข้ามา

หนึ่งคนหนึ่งมีด สามนาที่เชือดพวกมึงไม่หมดกูเป็นลูกหมา”

ความโหดของพานจือเป็นที่รู้จักกันของทุกคน ช่วงขณะนั้น คนทั้งสี่ไม่กล้าขยับ

ขณะนี้ผมขัดจนมือตัวเองไม่มีความรู้สึกแล้ว กลัวว่าประเดี๋ยวล่ารักษามือตัวเองจะแพงกว่าค่ารักษาตัวไอ้หมอนี้ ผมจะใส่เต็มทีเกินไปไม่ได้ กระทั่งข้าอีกสองสามทีแล้วก็ผละจากไป

พานจือเห็นผมเลิกแล้ว “อูย” น้ำลายหนึ่งที่ แล้วตามผมมา เราเดินข้ามถนนหนึ่งแยก เห็นพวกลูกน้องเข้าไปพุงลูกเต่าชีว ผมเร่งฝีเท้าเดินจนล้นตาพวกนั้น แล้วก็เห็นว่ามือตัวเองบวมเป็นลูกหมันโถว

“คราวหน้าให้แบมือตบ” พานจือกล่าว “ใช้กำปั้น เท้ากับไว้หนามัน” ผมมองไปข้างหลัง ถามว่า “ความไม่แตกใช่ไหม”

“ไม่แน่ มันคงจะวางสายเอาไว้ สะกดรอยตามผมหรือคุณ พอเห็นคุณคนใหม่ก็นึกว่าพี่สามกลับมาแล้ว ก็รีบมาหยั่งดูสถานการณ์ เมื่อถึงนี้คุณรับมือได้ดี เสียแต่ยังอัดมันไม่แรงพอ”

“ยังไม่พออีกเหรอ”

“ถ้าผมเป็นคนลงมือ เราก็ไม่ต้องกังวลว่าพวกนั้นจะดูออกหรือไม่ออกแล้ว” พานจือกล่าว “แต่ไม่ว่าพวกนั้นจะดูออกหรือเปล่า เมฆหมัดรอบนี้ก็คงทำให้มันไปลักพัก ไม่ต้องไปสนใจมันก่อน พวกเรารีบไป”

เราเรียกแท็กซี่ พานจือบอกว่ากลับไปโรงแรมเดิมของผมไม่ได้หรือบ้านพักของเขาก็ไม่ได้ คืบนี้ทั่วทั้งฉางซาจะต้องได้ยืนขานนี้ทั้งหมด เราต้องซ่อนตัวกันก่อน แต่จะซ่อนนานไปไม่ได้ เพราะพี่สามไม่เคยเกรงกลัว ไอ้กรั๊กกระจอกพวกนี้ พรุ่งนี้ต้องเกิดศึกหนัก

ถ้าผ่านพรุ่งนี้ไปได้ก็กลับบ้านแม่ที่หังโจวทันที สามารถยืดเวลาได้ลักพัก

ผมพยักหน้า เขาพูดว่า “คืบนั้นนอนไม่ได้แล้ว ผมต้องสอนวิธีตบตา

คนพวกนี้กับคุณ แต่พรุ่งนี้คุณจะดับเครื่องชนอย่างที่ผมบอกก็ได้ ไม่ได้ แค่วัฒนคุณคุณปลอมตัวเป็นพี่สามไม่ทันหรอก พรุ่งนี้ผมหาสถานที่สักแห่ง คุณอยู่ด้านใน ผมอยู่ด้านนอก ให้พวกเขาแค่เห็นหน้าคุณเท่านั้น คุณไม่ต้องพูด แต่ต้องสั่งสอนพวกมัน”

“ไม่พูดแล้วจะสั่งสอนยังไง” ผมพูดถามแปลกใจ

พานจือยิ้มอย่างมีเลศนัย “เดี๋ยวผมจะมีที่เด็ดไม้ที่หนึ่งของพี่สามให้คุณเอง เรียกว่า สั่งสอนไม่ใช่เสียง”

คืนนั้น ผมแทบจะฝึกรบจนท่า “สั่งสอนไม่ใช่เสียง” จนถึงเข้า ความจริงมันคือการเขวี้ยงสมุดบัญชีฟ้าอากาศ

พานจือบอกว่า เวลาอาสามของผมโกรธ จะชอบด่าคน แต่เวลาเขาโกรธจัดๆ เขาจะกลับเงียบ เขาจะดึงเอาสมุดบัญชีที่มีปัญหาทั้งหมดออกมา เรียกคนประจำด้านที่บัญชีมีปัญหาลอยอยู่ด้านนอก หากอธิบายเข้าที่ เขาจะวางลง หากมีปัญหามา เขาจะเขวี้ยงสมุดบัญชีออกมา คนคนนั้นก็รู้ตัวว่าตัวเองจบเห่แล้ว

เขวี้ยงสมุดบัญชีต้องแม่นยำ แต่ก็ไม่ต้องแม่นยำเกินไปนัก ปัญหาของผมคือ ผมต้องจำหน้าของคนประจำด้านทุกคนให้ได้ พรุ่งนี้นอกจากหัวหน้าประจำด้านต่างแล้วๆ จะมีมือรองติดตามมาด้วยอีกจำนวนหนึ่ง จำนวนคนรวมๆ กันอาจเกินสามสิบ ทางพานจือหรือก็ไม่มีรูปถ่าย เขาต้องจำลองแถวพรุ่งนี้ไว้ก่อน จะให้คนพวกนั้นยืนเรียงตามลำดับ จัดตำแหน่งด้วยหมายเลข ผมได้ยื่นชื่อหนึ่งก็ให้จดจำเป็นลำดับตัวเลข เขวี้ยงสมุดบัญชีไปยังหมายเลขนั้น

ผมฝึกซ้อมทั้งคืนในที่สุดก็พอเห็นผล เขวี้ยงไปเขวี้ยงมา จนจับจุดได้ สุดท้ายยังต้องเขวี้ยงที่เขยิบนูรี เป็นการปิดท้าย ที่เขยิบนูรีต้องเขวี้ยงใส่พานจือ ถือเป็นการทำโทษที่เขาทำงานไม่ได้ความ พานจือจะสามารถนำไปอ้างเพื่อลงระเบิดต่ออีกที

ผมมองดูที่เขียบุหรือันที่ต้องเขวี้ยง มันเป็นเครื่องเคลือบสีจากยุค
ราชวงศ์ชิง อดครวญในใจไม่ได้ พี่พานต้องรับให้ทันนะพี่ หลุดทีหนึ่งนี่หาย
ไปหกพันกว่าหยวนเลยนะ

ช่วงเวลาย่ำรุ่ง ผมรีบไปเล็กน้อย พานจื่อส่งข้อความสั้นออกไป
ตอนตีห้า “เก็บเกล็ด แก้วมอ ที่เก่า”

นี่เป็นรหัสลับเหมือนกัน คล้ายกับ “กระดุกสันหลังมังกร”
เราสองคนลุกขึ้นมาแต่งตัวเรียบร้อย ตอนออกจากที่พัก พานจื่อ
พูดว่า “พี่สาม คุณคือพี่สาม”

ผมมองเขา ไม่รู้ว่าเขากำลังบอกตัวเองหรือบอกผม พอจะเลี้ยว
ออกไปที่ริมถนนพลันมีคนโฉบเข้ามาจากที่ซ่อน ง้างมีดฟันฉับเข้ากลางหลัง
พานจื่อ

โดยไม่ทันตั้งตัว พานจื่อถลาออกไปไกลหลายก้าว เลือดที่หลัง
กระจายเกลื่อนพื้น คนคนนั้นหันมาพุ่งใส่ผมทันที ในมือถือมีดยาว เจือ
ฟันใส่คอผม

ผมรีบดึงตัวหลบ พานจื่อลุกขึ้นมาแล้ว ตะปบเข้าที่หลังคอของไอ้
หมอนั้น ไม่กี่กระบวนท่าก็แย่งมีดไป คนคนนั้นออกแรงดันหลุด ผมเห็น
ข้างหลังของเขา มีอีกหกเจ็ดคนอย่างออกมาจากที่ซ่อน

พวกเขาไม่พูดพลาမ်ทำเพลง พุ่งเข้าใส่เรา
แผ่นหลังของพานจื่อเลือดโชกแล้ว เขาก้ามิดยาวไว้ พุดกับผมเบาๆ
ว่า “อย่าวิ่ง ดูผม นิ่งไว้”

ผมเหวี่ยงทวนตัว ไม่พูดอะไร แล้วก็เห็นพานจื่อถือมีดในแนวขวาง
พูดว่า “มีแค่เจ็ดคน ไอ้ลูกเต่าชีวิตงกค่าจ้างอย่างนั้นรี”

“ลูกเต่าชีวิต?” ผมมองดูคนพวกนั้น พลันเข้าใจเรื่องราว คนพวกนี้
เป็นไอ้ช่วยหัวคิวส่งมาฆ่าปิดปาก ถ้าอย่างนั้น มันหาเราเจอได้ยังไง สาย
ของมันร้ายกาจจริงๆ

สีหน้าคนพวกนี้เย็นเหี้ยมจนผมไม่เข้าใจ ผมไม่รู้จักพวกเขา ปรากฏว่าพวกเขาแผ่ฐานความรู้สึกเช่นนั้น พลันทำให้ผมกลัวจับใจ แม้จะเจอกับบรรดาสิ่งประหลาดในกรวย ผมยังไม่เคยหวาดกลัวเช่นนี้ ผมนึกถึงสมัยตอนที่ผมเป็นนายน้อยสาม เขาเป็นคุณอาชีว เขายังเคยแอบยัดเงินค่าขนมให้ผมใช้ ผมพลันรู้สึกว่ คนเราจะเห็นแก่ได้ก็ได้อ แต่ควรมีขีดจำกัด

สิ่งที่น่ากลัวกว่าภูตผี คือใจคน นี่ก็คือใจคนอย่างนั้นหรือ ผมมองดูเลือดที่หลังของพานจือ รอยแผลนั้นทำให้ผมรู้สึกหน้ามืดตาลาย

หลังจากพานจือพินคว่าไปสามคน พวกที่เหลือก็วิ่งหนี

เขามองผมแวบหนึ่ง ยืนพังกำแพงหอบหายใจ “ลูกเต๋าชีวเป็นพ่อค้าทำเรื่องพวกนี้ไม่เป็นมืออาชีพ คิดจะใช้ไม้แข็ง ใช้แค่คนพวกนี้มันไม่พอหรอก”

ผมยิ้มขึ้น ถามเขาว่าเป็นอะไรมากไหม จะเข้าไปพุง เขาส่ายหน้าห้ามผมช่วย “นายใหญ่พุงลูกน้องที่ถูกพิน นั่นคือล่มจมแล้ว ผมไม่เป็นไร” พุดพลางชี้อีกฟากหนึ่ง ผมพบว่าคนพวกนั้นวิ่งหนีไปไม่ไกล “พวกมันจะต้องมีเงินอีกครั้งหนึ่งยังไม่ได้รับ ต้องเอาพวกเราให้ถึงตายก่อน กำลังรอโอกาสลอบกัด”

“มันทำยังไงดี” ผมมองไปทางนั้น “ปล่อยไว้แบบนี้ ต้องเสียเลือดจนช็อกแน่ๆ”

“ไม่มีทาง ไ้พานจะช็อกอะไรก็ช็อกได้ แต่เสียเลือดไม่มีช็อก” พานจือกล่าว เขาก้าวออกมา ผมเห็นกำแพงด้านหลังเขามีแต่เลือด “ไป พวกเราไล่ตามพวกมันไป”

เดินเพียงสองสามก้าวเขาก็หยุด ผมพบว่าสีหน้าของเขากำลังเจ็บปวด แต่เขาขมวดคิ้ว ไม่พูดใดๆ

พวกเราคนหนึ่งเดินหน้า คนหนึ่งตามหลัง เดินตรงไปยังม้อมิด

พวกนั้น พานจื่อกางมิดชุดชุดไปกับกำแพงตลอดทาง นี่เป็นวิธีชมชู้คู่ต่อสู้ที่ลึนคิดที่สุดในยามยกพวกตีกัน หากเป็นแต่ก่อน เรื่องอย่างนี้ไม่ต้องถึงมือเขา แต่ตอนนี้เหลือแต่เราเพียงสองคนแล้ว

ก๊วยก็คือก๊วย ไอ้กระจอกพวกนั้นถูกพานจื่อซูลู่ไปจนถึงริมถนนใหญ่ เลือดของพานจื่อเปียกไปถึงทางแกง เขาวางมิดลง มองดูเด็กเมื่อก่อนขึ้น พวกนั้นยังไม่หนีไป เพียงแต่จ้องมองพวกเราเขม็ง เห็นได้ว่าพวกมันเห็นอาการของพานจื่อ รู้ว่าไม่ช้าก็เร็ว เขาก็ต้องล้ม

ผมยืนรอแท็กซี่อยู่ข้างถนน แต่พอทอดสายตามอง แยะแล้ว สถานที่ตรงนี้เรียกแท็กซี่ยากกว่าที่ห้างโจวเสียอีก

ผมพลันรู้สึกว่ นี่เป็นเรื่องเศร้าสุดที่สุดในโลกแล้ว พวกเราถูกคนดักฟัน จากนั้นต้องทำเป็นอวดเก่ง อดทนจนมาถึงริมถนนใหญ่ แต่เรียกรถไม่ได้ ไม่รู้เป็นเพราะพานจื่อถือมีดอยู่ในมือด้วยหรือเปล่า

ผมเห็นพานจื่อยืนพิงต้นไม้ กำลังกายใกล้จะหมดสิ้น รู้สึกร้อนรนใจมาก นึกถึงคำพูดพานจื่อเมื่อครู่ ที่บอกว่ นี่เป็นวิธีลอบฆ่าที่ไม่เป็นมืออาชีพ หรือว่ เมื่ออาสาอยู่ พวกเราก็กฎวิธีที่ไม่เป็นมืออาชีพ บีบคั้นจนถึงขั้นนี้

คนพวกนั้นค่อยๆ ประชิดกลับเข้ามา พานจื่อกำมิดไว้แน่น มองผมแวบหนึ่ง สีหน้าจ่นใจ ผมพลันอยากจะโทรแจ้งตำรวจ แต่ในพริบตานั้น ผมพลันนึกถึงถ้อยคำของเขา “เรื่องบางเรื่อง คุณแบกไม่ไหว”

ผมนึกว่ “แบกไม่ไหว” ของเขา หมายถึงความกดดันที่ประดังประเดเข้ามาจากทุกสารทิศ แต่ไม่นึกว่ แบกไม่ไหวจะหมายถึงเช่นนี้ เปลือยเปล่า ไม่มีความสวยงามเลยสักนิด มองดูสหายคนสนิทตัวเองกำลังจะไม่ไหว แต่ยังต้องทำเป็นสุขุมเยือกเย็น เลือกลงมือไปก็ไม่ได้ เลือกลงความช่วยเหลืออย่างอื่นก็ไม่ได้ จำต้องแบกต่อไป ภายใต้กฎกติกาของเกมพวกเขา

มือของผมกำหมัดแน่นอยู่ในกระเป๋า นึกในใจว่ หากพานจื่อไม่

ไหวแล้ว ผมควรทำอะไร รับมิดจากพานจื่อมาลุยต๋องนั่นหรือ

ขณะนี้เอง ผมเห็นพวกเด็กเมื่อวานขึ้นฝั่งตรงข้ามส่งเสียงเฮ จากนั้นถนนอีกฟากหนึ่งมีคนกรูเข้ามาอีกสีกว่าคน ทุกคนมือถือมิดยว

คนทั้งสองฝ่ายพุดคุยกัน เสร็จแล้วมองมาทางเรา คนเป็นหัวหน้าโบกมือ ทั้งหมดตรงมาหาเราอย่างรวดเร็ว ผมใจหายวบ ยังมีพวกอีก!

พานจื่อลูกพรวดขึ้นมา สบตาออกมาว่า “ไ้กร๊วกเอ๊ย ช่างหนังกระจอกจากหนานเจิง ไ้หาชีวิตนี้หุตาไ้จริงๆ รู้ว่ากูมีเรื่องบาดหมางกับมันที่สามถอยไปนิดหนึ่ง อย่าทำให้ชุดเลอะ” พุดพลางก็ตบมิดกับต้นไม้ เดินเข้าไปพวกนั้นตัวคนเดียว

แต่เดินไปไม่กี่ก้าว คนฝั่งตรงข้ามกลับเป็นฝ่ายหยุด ทั้งหมดมองไปข้างหลังพวกเรา ผมเห็นพวกเขามีสีหน้ากระอักกระอ่วนพานจื่อก็แปลกใจหยุดยืนแล้วหันมองมา

ผมหันไปมองแล้วก็เห็น ริมถนนข้างหลังมีรถเข้ามาจอดหลายคน ประตูรถทยอยเปิด ผู้คนทยอยก้าวลงมา ฮั้วฮั้วฮั้วสวมชุดล่าลองเดินนำอยู่หน้าสุด เธอกระโดดโลดเต้นเข้ามาหา คล้องแขนผมแล้วพุดว่า “อาสามไ้ไม่เจอตังหนาน ยังจำหนุได้หรือเปล่าคะ”

ผมยังไม่ทันได้ตอบก็มองเห็นอีกด้านหนึ่ง เลี้ยวฮั้วสวมเสื้อสูทกับเสื้อเชิ้ตสีชมพูอันเป็นเอกลักษณ์ พิมพ์ข้อความสั้นพลางเดินตรงมาหาผม ก้มหน้าก้มตาส่งข้อความเสร็จ จึงเงยหน้าขึ้นมองคนเหล่านั้น ลังว่า “ส่งพีสามไป ‘ที่เก่า’ เจอลูกเต่าชีวิตเขาให้ตาย แล้วมาคิดเงินที่ฉั่น”

บทที่ 4

ดอกไม้งามนามเชียววีฮัว

ไม่ว่าจะด้วยจำนวนคนหรือรูปขบวน ฝ่ายเราเหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัด คนฝั่งตรงข้ามแตกกระเจิงในทันที

เสี่ยวฮั่วมองดูพวกที่หนีเตลิด เก็บมือถือเข้ากระเป๋าส่งสายตาให้คนด้านหลัง แล้วก็มีคนกลุ่มหนึ่งไล่ตามไป

ผมเห็นผู้คนเดินเท้ามองมาทางพวกเราอยู่ห่างๆ หลายคน รู้สึกว่าเป็นเป้าใหญ่เกินไป จึงบอกเสี่ยวฮั่ว “ช่างมันเถอะ”

พานจื่อเดินเข้ามาหา บอกว่า “คุณชายฮั่วทำถูกแล้ว คนพวกนี้ต้องได้รับบทเรียนที่สาสม เพื่อเวลาเมื่อใครจะจ้างคนมาลอบทำร้ายเราอีก พวกที่รับจ้างคิดถึงจุดจบของคนก่อน ก็จะคิดหนัก” พุดพลางก็มองไปทางเสี่ยวฮั่ว “คุณชายฮั่ว ผมเป็นหนี้บุญคุณคุณอีกแล้ว”

“ไหวไหม” เสี่ยวฮั่วถามเขา

พานจื่อพยักหน้า เสี่ยวฮั่วชี้ไปที่รถข้างหลัง “ขึ้นรถ” พุดจบก็ยิ้มให้ผมทีหนึ่ง “อาสาม เชิญครับ”

ผมนึกดำในใจ ไ้อ้หมอนี้ จงใจจัดฉากนี้ขึ้นมาเพื่อมาดูฉันหน้าแตกใช่ไหมฮิ พูลางจัดเสื้อผ้า แล้วตามเขาขึ้นรถ

เสี่ยวฮั่วเป็นคนขับ ผมนั่งเบาะหน้าชี่วชี่วกับพานจื่อนั่งเบาะหลังชี่วชี่ว

เริ่มทำแผลให้พานจื่อ กลืนควาเลือดคลั่งไปทั่วคันรถทันที พานจื่อพูดว่า “ขอโทษจริงๆ ทำรบกวนคุณเบื่อนอีกแล้ว”

“นี่ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อย ดิดสอยห้อยตามพีสาม เรื่องอย่างนี้ยังไม่ชินอีกหรือ” ชิวชิวพูดอย่างไม่ถือสา

ผมถาม “นี่มันเรื่องอะไรกัน พวกนายมาช่วยฉันทำไม”

เสี่ยวฮัวไม่ตอบ เพียงมองหน้าผม แล้วพูด “ฝีมือใช้ได้ แม่นัสมราคาดี”

ผมรู้ว่าเขาหมายถึงคนที่สวมหน้ากากให้ผม ยกมือขึ้นคลำใบหน้า โดยไม่รู้ตัว พูดว่า “ไหนนายบอกว่า หน้ากากนี้เป็นสิ่งเดียวที่ช่วยฉันได้ ไม่ใช่หรือ ทำไมถึงมาฉางซาได้ล่ะ”

“ฉันไม่ได้มาเพราะนาย” เสี่ยวตอบ “ฉันมาเพราะเจ้าแก่สาม ตอนนี่ไม่ใช่ฉันช่วยนาย แต่เป็นนายช่วยฉัน”

ผมกำลังแปลกใจ พานจื่อพูดว่า “ผมเป็นคนโทรตามคุณชายฮัวเอง”

ผมหันไปมองพานจื่อ พานจื่อก็บอกว่า เมื่อวานเขาส่งข้อความหาทุกคน ตั้งแต่ที่เคยทำธุรกิจกับอาสาม ที่มีความสัมพันธ์ไม่เลว จนถึงมิตรสหายทั้งหมด บอกว่าทางอาสามมี “สินค้ำทะเลใหญ่” ชิ้นหนึ่ง ก็คือสมบัติที่มูลค่ามหาศาล ประเมินราคามีได้ เรียกให้ทุกคนมาดูของ

นี่เป็นการอวดบารมีอย่างหนึ่ง ตอนนี้เรามีกันแค่สองคน ต่อให้เข้ารถหรูสักคันก็ยังดูตกต่ำ สมัยก่อนอาสามทำให้ตัวคนเดียว แต่ด้วยสง่าราศีเดินไปบนถนนผู้คนยังรู้สึกท้อบลมมาด้วย แต่หลังจากอาสามเกิดเรื่องเกิดความวุ่นวายต่างๆ บารมีก็หายไป พวกคนข้างล่าง ลูกจ้างแถวหน้าด่านเล็กๆ ฆ่ากันไปฆ่ากันมา รังสีอำมหิตเกิด พวกเขาก็จะรู้สึกไปเองว่า บารมีของตนเหนือกว่าอาสามแล้ว ตอนนี้พวกเราต้องการบารมีเพื่อชมขวัญ กดความโอหังของพวกนั้นกลับลงไป ต้องให้วินาทีที่พวกนั้นเห็นตัวอาสาม พบว่าความอหังการของตัวเองเป็นเพียงภาพมายา คนเราหากความฮึกเหิมถูก

สกิด ถัดจากนั้นก็ร้างไม่ออกแล้ว

“ฉันอยู่ที่ปักกิ่งไกลาหลไปหมดทุกอย่าง ถ้าไม่ได้ข้อความนั้น ก็ต้องถูกกักตัวอยู่แต่ในปักกิ่ง” เสี่ยวฮั่วกล่าว “พออ่านข้อความ ก็รู้แล้วว่า นายเลือกทำจริงๆ ฉันก็มีข้ออ้างมาหา”

ผมมองดูขบวนรถที่ตามหลังกมา ถามว่าทางเขาเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมไม่คัดคนจากพวกข้างหลังนั้นออกมา “คืบลามะ” ตัวเขายังมีอำนาจดีอยู่ไม่ใช่หรือ

เสี่ยวฮั่วมองกระจกส่องหลัง แล้วพูดว่า “เรื่องท่านย่าฮั่วฉันยังปิดอยู่ ไม่กล้าพูดออกไป แต่ภายในบ้านสกุลฮั่วเริ่มวุ่นวายแล้ว พวกลูกชายของท่านย่าเอาเรื่องมาก ญาติๆ ที่บินไปต่างประเทศหลายคนกลับมาแล้ว เตรียมตัวแย่งสมบัติ ตอนนี้พวกเขารอฉันไปชี้แจงให้รู้เรื่อง รายงานพวกเข่ว่าท่านย่าฮั่วหายไปไหน”

ท่านย่าฮั่วกับเสี่ยวฮั่วออกไปคืบลามะด้วยกัน บัดนี้คณะของท่านย่าฮั่วยังไม่กลับ แต่เขากลับมาก่อน ผมเข้าใจเรื่องวุ่นของเสี่ยวฮั่วทันที ท่านย่าฮั่วมีลูกชายหลายคน ระหว่างพวกเขา ต้องมีปัญหาเรื่องมรดก ด้านหนึ่งต้องหันหน้าออกเผชิญกับคืบนอก อีกด้านหนึ่งต้องแข่งกันว่าท่านย่าฮั่วให้ความสำคัญกับใครมากกว่ากัน ระดับความเข้มข้นในการเค้นถามเสี่ยวฮั่วก็คือดัชนีชี้วัดความกตัญญูของพวกเขา บ้านสกุลเซียกับบ้านสกุลฮั่วมีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนกันอยู่แล้ว เมื่อเกิดเหตุนี้ก็ทวีความตึงเครียดถึงขั้นพร้อมระเบิด

“ถ้าฉันออกจากปักกิ่ง สองบ้านเราต้องตีกันแน่ๆ จนเปิดโอกาสให้มือที่สาม วงการในปักกิ่งวุ่นวายเกินไป ทางฝั่งหลิวหลีซุนโดนพวกนายป่วน ตอนนี้ก็จ้องเอาเรื่องพวกเราอยู่ คนจากภักตาคารซินเยว่ร่นันยิ่งแล้วใหญ่” เสี่ยวฮั่วกล่าว “กันพวกนายยังเข็ดล้างไม่เกลี้ยง บ้านสกุลฮั่วก็เกิดศึกภายในนี้ก่อนหน้าหลัง ต้องชดใช้พร้อมกัน”

“จ้ะนายมาตอนนี้...” ผมพูดอย่างกังวล “ไม่ทำให้เกิดเรื่องเธอ”

“ไม่เป็นไร” เสี่ยวฮั่วกล่าว “คนบ้านสกุลฮั่วก็มาด้วยแล้วเหมือนกัน งานใหญ่ขนาดนี้ ไม่มีใครยอมพลาด ถ้าแก่สามเครดิตดีมาตลอด”

เสี่ยวฮั่วพูดต่อไปว่า “ฉันให้นายยืมคนก็ไม่ได้ คนทุกคนถูกจับตามองหมด พอฉันขยับ จะคืบลามาขึ้นมา ต้องเกิดเรื่องทันที ความจริงสำหรับเรื่องนี้ ฉันถูกมัดมือมัดเท้ายิ่งกว่านายเสียอีก”

ผมหันไปมองพานจื่อ หลังของเขามีแต่ยาผงยุบหนานไปเย้า เลือดเหมือนจะห้ามได้แล้ว แต่สีหน้าซีดขาว เห็นได้ว่าเสียเลือดมากไป เมื่อเห็นผมมองไป พานจื่อพูดว่า “ไม่เป็นไร”

ผมถอนหายใจออกมา หมายความว่าเวลานี้ พานจื่อยังต้องแบกมันต่อไป

เสี่ยวฮั่วขยับอ้อมถนนปากทางเส้นหนึ่ง ผมพบว่าเรามาถึงนอกโรงน้ำชาแห่งหนึ่งริมถนนใหญ่

โรงน้ำชาแห่งนี้ดูไม่สะอาดตา แต่ด้านนอกคึกคักมาก ผู้คนมาชุมนุมกันมากมาย

เสี่ยวฮั่วมองพานจื่อแวบหนึ่ง “คนไม่ใช่บ่อย ดูเหมือนจะเตรียมการพร้อมแล้ว”

พานจื่อขยี้หน้าตัวเองเล็กน้อย พูดว่า “พี่สาม เตรียมพร้อมนะ เราต้องทำให้ไอ้พวกนี้ช็อกจนขี้แตกเยี่ยวรด”

ผมมองดูคนเหล่านั้น สูดหายใจเข้าลึกๆ พยักหน้า เสี่ยวฮั่วจอดรถเข้าข้างทาง มองหน้ามองหลัง รอจนคนในรถคันอื่นลงหมดแล้ว จึงบอกพวกเรว่า “ไป!”

เราสี่คนก้าวลงจากรถพร้อมกัน เสี่ยวฮั่วมือล้วงกระบี่ เดินคู่กับพานจื่อนำหน้าผม ชิวชิวปรีเข้ามาคล่องแคล่วผมไว้ ผู้คนหน้าโรงน้ำชาแตก

ชื่อทันที เสียงดังอิงอล ระงมแข็งแซ่

“ถ้าแก่สามมาแล้ว! “ถ้าแก่สามจริงๆ ด้วย!” เสียงคนจำนวนมาก
ร้องขึ้น

พวกเราก้าวเข้าโรงน้ำชาด้วยสีหน้านิ่งเฉย คนทั้งหมดแยกออกเป็น
สองแถวโดยอัตโนมัติ ผมมองเห็นสีหน้าหวาดหวั่นยำเกรงของพวกเขา รู้สึก
ชอบใจ เอวหลังเหยียดตรง พร้อมยกมูมปากเสยะยิ้มเย็นเยียบโดยไม่รู้ตัว

บทที่ 5

อุษณเส็งกิบตำหน่ง

โรงน้ำชาแห่งนี้ ตอนก้าวเข้าประตูยังรู้สึกแปลกหน้า แต่เมื่อเดินขึ้นชั้นบน ผมก็รู้สึกคุ้นๆ ในความทรงจำเหมือนกับเมื่อก่อนเคยมาอยู่หลายครั้ง โดยที่ มาพร้อมกับพวกลูกน้องจากหน้าด่านของอาสามพวกนี้เหมือนกัน แต่ สมัยนั้นผมยังเด็ก จำได้แต่เพียงในห้องมีแต่กลืนบุหรี พวกผู้ใหญ่เล่น ไพ่นกกระจอกหัวเราะเสียงดังกันข้างใน พ่อผมจูงผมไว้ เรียกคนให้เอา ตะเอยมาให้แล้วก็ไป

ตีให้ตายก็ไม่นึกไม่ฝันว่าสถานที่เดิม คนหน้าเดิมๆ ผมจะกลับมา ใหม่อีกครั้งด้วยโฉมหน้านี้

ชั้นสองของโรงน้ำชาเป็นแนวระเบียงสองข้างเป็นห้องสำหรับเช่าเหมา แต่ต่างไปจากภัตตาคารซินเยร์ที่ไปถล่มมาก่อนหน้านี้เยอะ การตกแต่ง ด้านในแยกว่ามาก ส่วนมากใช้ไม้ไผ่ทำเป็นผนังกัน ทาสีทับซ้ำๆ เป็นสี เหลืองซีดอมขาว เข้าไปใกล้ๆ ฝ้าม่านจะได้กลืนบุหรี ไม่รู้ไม่เคยเปลี่ยน มานานกี่ปีแล้ว กลืนบุหรีตกค้างจนชักไม่ออก

พานจื่อเดินนำหน้า พาพวกเราเข้าไปยังห้องพิเศษชั้นในสุดของทาง เดิน เลิกม่านกันขึ้น คณะเราก็ดำเนินเข้าไป ภายในห้องมีพื้นที่กว้างขวาง แต่ มีโต๊ะไม้สีแดงเพียงตัวเดียว ตั้งอยู่กึ่งกลาง สองข้างเป็นเก้าอี้ที่มีเบาะพอง

ปักลายมังกร ข้างหลังคือบานหน้าต่าง สามารถมองเห็นชั้นล่าง ผม
ชำเลื่องมองแวบหนึ่ง ประเดี้ยวถ้าเกิดความแตก ก็จะกระโดดหนีทางนี้

แต่เมื่อมองดูข้างล่างดีๆ อีกครั้ง ผมก็ใจหาย ชั้นล่างเนืองแน่นไป
ด้วยคน ต่างเป็นพวกติดตามมาจากแต่ละหน้าต่างน ส่องข้างทางจอดเต็ม
ไปด้วยรถ มีทุกรุ่นทุกขนาด หากใครไม่รู้ยังนึกว่าที่นี่เปิดขายตัวรถไฟ
หน้าตารุขจีน หากกระโดดลงไป คาดว่าก๊ว่งไม่ออก

บนโต๊ะไม้สีแดงมีชุดชงชาตั้งอยู่ เสี้ยวฮั่วสั่งยกแก้วออกมาให้
ผมนั่งคนเดียว แก้วที่เหลื๋อยกไปฟิงผาพานจื่อ นั่งลงไปก่อนแล้วเริ่มสูบบุหรี่
ผมเห็นมือของเขาลั่น ใจคอไม่ดีอย่างมาก ไม่รู้เขาจะทนไหวหรือเปล่า ผม
ไม่กล้าถาม ทำได้เพียงลูบคลำผิวโต๊ะ ทำเป็นใช้ความคิด

ชี่วชี่วเริ่มชงชาให้ผม วิธีชงของเธอพิเศษมาก แกะปิ่นปักผมตัวเอง
ออกมา ใช้น้ำชาล้างจนสะอาดก่อน แล้วใช้มันคนใบชา

ผมมองดูการชงของเธอ อธิษฐานขอให้เมื่อเช้าเธอสระผมมาแล้ว
จากนั้นค่อยสังเกตเห็นว่าปิ่นของเธอทำจากวัสดุพิเศษ เหมือนกับมรกตสี
จางๆ แต่ก็เหมือนกระดูก มีลวดลายแกะสลักประณีตอ่อนช้อย น่าจะมี
ความเป็นมาไม่ใช่บ่อย

น้ำชาที่ชงเสร็จ ผมดมกลิ่นแล้วคิดว่าน่าจะเป็นใบชาปีหลัวซุน แต่
ขณะเดียวกัน ยังเจือกลิ่นหอมอย่างหนึ่งที่ผมรู้สึกคุ้นเคยแต่นึกไม่ออก ผม
จิบหนึ่งคำ รสชาติไม่เลว รู้สึกช่วยให้มีสมาธิขึ้น

ผมถูกภาพหน้าโรงน้ำชาเมื่อครู่ล้นประสาท เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ
ครู่ทั้งหมดทำให้ผมอยู่ในสภาพสละสลิมสะลือ แม้หัวใจยังเต้นไม่แรง ไม่รู้สึก
ตื่นตันทันเกินไ้ไปนัก แต่ประสาทสัมผัสทั้งหมดนั้นชาและชา จนกระทั่งจิบชา
คำนี้ลงไป ความรู้สึกที่ล่องลอยทั้งหมดจึงกลับเข้าที่ ความคิดอ่านของผม
เริ่มชัดเจน แต่กลับเริ่มรู้สึกประหม่าขึ้นมาอีก

พร้อมกับที่เราเข้ามา ข้างนอกมีคนตามเข้ามาอีกกลุ่มใหญ่ แต่ตอน

นี่ไม่อยู่นอกมานัก แสดงว่าเข้าไปอยู่ตามห้องอื่นๆ หมดแล้ว ผมไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลยสักนิด ทุกคนเหมือนกับรออะไรกันอยู่

บางทีอาจพบว่าท่าทางของผมแปลกๆ เสียวหัวโหมกมือบอกให้ผมไม่ต้องตกใจ เขากระซิบบางอย่างกับลูกน้องสองสามคน ในจุดสำคัญ ใช้กันเพียงสัญญาณมือเท่านั้น แม้แต่ปากก็ไม่ต้องขยับ

ผมจึงจำต้องรอสอดทน สุดหายใจลึกๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ ชิวชิว บีบมือผมเพื่อให้งำลังใจ แต่ในใจผมกลับยิ่งร้อนรน ถ้าชิวชิวยังดูความกระสับกระส่ายของผมออก คนอื่นๆ ก็ย่อมดูออกด้วย แต่ผมระงับความกระวนกระวายของตัวเองไม่ได้จริงๆ

รอจนเสียวหัวสั่งการลูกน้องเสร็จสิ้น เขาจึงเริ่มหันมาสนใจผม เขาปล่อยม่านกันลง เดินไปรูดปิดผ้าม่านที่หน้าต่างข้างหลังผมอีก ห้องทั้งห้องมืดลง เขาก็มัวลุ่มงาเมอเหล่ง พูดยาวๆ ว่า “ลูกเต๋าชีวิตไม่มา เหตุการณ์อาจจะพลิก ต้องใช้วิธีถอยเพื่อรุก แต่ข้างนอกต้องมีสายของมันเป็นอยู่แน่ ถ้าสถานการณ์ไม่ดี มันต้องพาคนบุกมา ส่วนคนข้างนอกเห็นไอ้ลูกเต๋าชีวิตถ้าหือไม่มา ก็ทำที่ขัดขึ้น พวกเราเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ผมว่าเราต้องเตรียมใช้ไม้แข็ง”

“นั่น...” ผมกำลังจะถาม เขาริบยกมือห้าม แล้วยื่นมือถือให้ผมดู

ผมเห็นหน้าจอมือถือของเขามีข้อความที่ยังไม่ส่งออกเปิดคาอยู่ ข้อความหนึ่ง เขาใช้มันแทนกระดานข้อความ เขียนไว้ว่า “ข้างห้องมีคนหูโงมมากอย่างน้อยสามคน พุดเสียงเบาแค่ไหนก็ไม่ช่วย เรื่องที่พูดเมื่อไม่กี่ครั้งแรกเป็นเรื่องจริง ครั้งหลังจงใจพูดให้พวกมันฟังนายเล่นบทของนายไปเรื่องอื่นๆ พวกเราจัดการเอง”

ผมพยักหน้า เขาลบข้อความทิ้งทันที นิ้วมือพรพลื้ออย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ขยับตาให้พานจื่อ

พานจื่อสีหน้าซีดขาว แต่ก็ยังพยักหน้า แล้วก็ได้ยินเขาตะเบ็งเสียง

ขึ้นว่า “พี่น้องทุกท่าน พี่สามขอเชิญ ส่งมอบของกันได้แล้ว”

พอสิ้นเสียง ห้องพิเศษทั้งหมดมีเสียงดังเก้าอี้ดังขึ้นระงม อึดใจหนึ่งก็เห็นม่านกันเลิกลิ้น เหล่าบรรดามัจจุราชยมทูตทยอยเดินแถวเข้ามาที่ละคน ภายในห้องนี้เย็นเต็มไปด้วยผู้คนอย่างรวดเร็ว

ขณะจุลมนุ ผมยังจำหน้าบางคนได้ ผมมีความเข้าใจผิดๆ มาตลอด ก็คือนึกว่าลูกพี่ใหญ่ควรจะเป็นพวกที่หน้าตาดุร้ายที่สุด บัดนี้เมื่อสังเกตดูแล้ว คนที่เดินเข้ามามีทั้งสูงต่ำดำขาว อายุมีครบทุกรุ่นทุกวัย แต่ทั้งหมดหน้าตาธรรมดาๆ ไม่มีอะไรโดดเด่นสะดุดตา

บางคนที่สูงวัยหน่อยผมยังรู้สึกคุ้นหน้า ส่วนบางคนก็ยังอายุน้อยโดยรวมแล้วก็คือ คนพวกนี้ต่อให้ตั้งใจจะจดจำก็ยังยาก ผมนึกถึงคำพูดที่อาสามเคยบอก คนที่ลงไปทำงานใต้ดิน จะมีหน้าตาทุเรศทุรังแค่ไหน ถึงขั้นเพียงเห็นหน้าก็ไม่มีวันลืมจนชั่วชีวิตก็ไม่เป็นไร แต่พวกลูกจ้างที่ต้องคลุกคลีอยู่กับคน ควรเป็นชนิดที่พบเห็นได้อย่างดาษดื่น หยิบของจากมือคนตายเป็นเรื่องง่าย หยิบเงินจากมือคนเป็นยากที่สุด

ลูกน้องเสี่ยวฮั่วยกเก้าอี้สี่ตัวข้างพานจื่อออกมา ไว้สำหรับหัวหน้าใหญ่ของสี่ด้านใหญ่ อาสามมีระบบบริหารจัดการที่ชัดเจน จะขออธิบายไว้ตรงนี้ก่อนเล็กน้อย

เขตนางซามีระบบซื้อขายของโจรชุดสุสานที่มีประวัติยาวนานพอสมควร ระบบดังกล่าวตั้งขึ้นเมื่อยุคปลายของศักราชหมินกั๋ว อันที่จริงหากแกะรอยย้อนกลับไปอีก เชื่อว่าย่อมมีระบบซื้อขายของโจรดังกล่าวอยู่เหมือนกัน แต่เพราะบ้านเมืองไม่สงบ ระบบต่างๆ ล่มสลายไปตามยุคสมัย เราจึงไม่รู้ลักษณะโครงสร้าง ส่วนระบบที่ใช้อยู่ปัจจุบันนั้นสืบทอดมาจากช่วงยุคหมินกั๋ว

ตลาดซื้อขายวัตถุโบราณ แบ่งออกเป็นนักสะสมภายในประเทศกับ

ส่งสินค้าเถื่อนออกไปต่างประเทศโบราณบอกว่า “วัตถุโบราณรุ่งยุครุ่งเรือง” มีเพียงในยุครุ่งเรืองที่บ้านเมืองสงบสุข ผู้คนจึงมีกะจิตกะใจเก็บสะสมวัตถุโบราณ แต่คำพูดเก่าแก่นี้ถูกต้องเพียงบางส่วน มีผลเฉพาะในสังคมปิดเท่านั้น

ช่วงต้นของรัชสมัยฮ่องเต้คังซี-เฉียนหลง เป็นยุครุ่งเรืองอันยิ่งใหญ่ แผ่นดินต้าชิงปิดประเทศ ปีชุนจื่อที่ 12 (ค.ศ. 1655) มีคำสั่งปิดน่านน้ำ จนกระทั่งปีคังซีที่ 23 (ค.ศ. 1684) จึงเปิด พอปีคังซีที่ 56 (ค.ศ. 1717) ก็ปิดอีก จากนั้นเปิดๆ ปิดๆ อีกหลายครั้ง แม้ระยะเวลาโดยรวมไม่นับว่ายาว แต่การควบคุมการขนส่งทางทะเลเข้มงวดมาก ช่วงเวลานั้น “วัตถุโบราณยุครุ่งเรือง” เป็นที่ประจักษ์อยู่บ้าง แต่เพราะการปิดน่านน้ำ แรงกดดันจากการกำหนดโทษหนัก กิจกรรมลักลอบขุดสุสานจึงยังไม่มากนักถึงขั้นบ่อนทำลาย

ยกเว้นช่วงเวลาหนึ่งหลังยุคปีหมินกั๋ว ประการแรกคือตลาดเกิดความต้องการสูง ประการที่สองคือด้านในประเทศเปิด รัฐบาลดูแลตัวเองยังแทบไม่ทัน จึงเกิดยุคทองของการลักลอบขุดสุสานแห่งยุคสมัยใหม่ตอนต้น

มีตลาดใหญ่มาก ไร้คนควบคุม กิจกรรมจึงใหญ่โต

โครงสร้างระบบที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกคือการค้าของเถื่อน ต้นสายของการค้าของเถื่อนคือโจรขุดสุสาน จากนั้นคือ “ลูกค้า” ลูกค้าเหล่านี้ล้วนเป็นผู้เชี่ยวชาญทางโบราณวัตถุ รับซื้อ**หมิงซี** (สมบัติสุสาน) จากมือโจรขุดสุสาน นำไปปล่อยที่ปักกิ่งกับเซี่ยงไฮ้สองเมืองใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปักกิ่ง แต่ในยุคนั้น ของชั้นดีส่วนมากก็ยังไหลออกไปสู่ต่างประเทศ

ต่อมาสถาปนารัฐจีนใหม่ การตรวจตราของศุลกากรเข้มงวดขึ้นทุกที การค้าของเถื่อนไปยังต่างประเทศก็ค่อยๆ ลดน้อยลง แต่โครงสร้างระบบ

ได้ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างแล้ว คณะของปทุมเกิดขึ้นในยุคนั้น พวกเขาผ่านมาจนถึงยุคเปิดประเทศสำเร็จ ขบวนการนี้จึงได้สืบทอดต่อมา

ภายหลังสิ้นสุดการปฏิวัติวัฒนธรรม ชายแดนประเทศจีนตอนใต้และน่านน้ำทะเลเริ่มมีการลักลอบขนของเถื่อนเกิดขึ้น เครื่องหมิงหรือสมบัติในสุสานที่สะสมชุกซ่อนเอาไว้จำนวนมากเป็นเวลานานหลายปีเริ่มหาช่องทางระบายออก อาสามก็คือหนึ่งในคณะผู้นำเอาระบบโครงสร้างของคนรุ่นก่อนมาใช้งาน และพัฒนาต่อยอดจนยิ่งใหญ่

แน่นอนว่า สมัยนั้นมหาเศรษฐีและนักสะสมภายในประเทศกลายเป็นคู่แข่งคนสำคัญของพ่อค้าของเถื่อนชาวต่างชาติแล้ว นี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ตลาดค้าขายวัตถุโบราณประจำท้องถิ่นคึกคักรุ่งเรืองอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ที่นี่ก็จะเข้าใจ ความสัมพันธ์เรื่องทรัพย์สินกิจการระหว่างเมืองฉางชากับเมืองหังโจวของอาสาม และเมืองปักกิ่งของบ้านสกุลฮั่วและสกุลเซี่ยของเลี้ยวฮั่วได้แล้ว รวมถึงนายซ่อนเร้นต่างๆ ในการแต่งงานดองญาติกันระหว่างบ้านสกุลฮั่วกับบ้านสกุลเซี่ย

ดูด้วยภาพรวม ด้านปกครองทั้งหมดในฉางชาของอาสามรับผิดชอบกิจกรรมหลักสองอย่าง หนึ่งคือลงดินหาของ อีกหนึ่งคือแบ่งขาย

หน้าด่านที่ลงดินหาของ เราจะเรียกกันด้วยภาษาปากว่า “ด่านลามะ” หน้าด่านแบ่งขายหรือสายส่ง เราจะเรียกว่า “ด่านอาซา”

การบริหารขบวนการเป็นดังต่อไปนี้

คนอย่างอาสามมีชื่อว่า “ตะเกียบเหล็ก” เป็นผู้ควบคุมห่วงโซ่กิจการ พวกเขาถือครองทรัพยากรที่ดีที่สุดอย่างผูกขาด ตั้งแต่ข้อมูลของสุสานโบราณ วิชาความรู้ด้านการตรวจหาสุสาน การประเมินราคาสมบัติสุสาน

ตะเกียบเหล็กเหล่านี้จะส่งข้อมูลของตำแหน่งสุสานโบราณ ไปจนถึงอายุขัย ยุคสมัย ให้กับด่านลามะได้สังกัด จากนั้นตะเกียบเหล็กจะ

ส่ง “หัวตะเกียบ” ออกมาคนหนึ่ง นำข้อมูลมาให้เหล่าลามะที่คืบโดยดำน ลามะ จับกลุ่มยกพวก ลงดินหาของ นี่ก็คือคำว่าคืบลามะที่เรียกๆ กัน ซึ่ง พานจื่อก็คือ “หัวตะเกียบ” ชื่อดังในปกครองของอาสาม

ขณะเดียวกัน ดำนลามะจะมี “ด่านอาชา” ที่สนิทคุ้นเคย คอยทำ อยู่แต่ต้น เมื่อสิ่งของออกจากเตา ยังไม่ทัน “เย็น” ด่านอาชาก็ติดต่อผู้ซื้อ วางแผนเส้นทางขนส่งเอาไว้เรียบร้อยแล้ว จากนั้นก็ซื้อขายแลกเปลี่ยน กันตั้งแต่ในท้องที่ พอของหายร้อน ด่านอาชาก็รับไปทันที เป็นอันสิ้นสุด กระบวนการ

ระบบเช่นนี้ช่วยให้ปล่อยของได้เร็วมาก ขอเพียงไม่ถูกจับได้เป็นพอ คนตายมีแต่ด่านอาชา ไม่มีผลกระทบต่อตะเกียบเหล็กกับด่านลามะ เหตุ ที่การลักลอบขุดสุสานจับไม่มั่นคั่นไม่ตายเสียทีก็เพราะเหตุนี้ เพราะ สำหรับตะเกียบเหล็กและด่านลามะแล้ว บทบาทของด่านอาชาจะหาเพิ่ม เท่าไหร่ก็ได้ จะตายสักกี่คนก็ช่างมัน

ด่านอาชาของอาสามมีจำนวนเยอะมาก ผู้ที่เข้ามาในห้องนี้เป็น ระดับหัวหน้าของหัวหน้าเท่านั้น ส่วนผู้ที่อาสามยำเกรงที่สุดคือหัวหน้า ของด่านลามะที่ลงดินสี่คน ซึ่งก็คือคนสี่คนซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้เวลานี้

บทที่ 6

สียักษ์ใหญ่แห่งวงการคว่ำกรวย ก้นฉางชา

บุคคลทั้งสี่นี้ถือกุมตันสายของห่วงโซ่ธุรกิจเส้นนี้เครื่องหมิง

เนื่องด้วยลักษณะพิเศษของการลักลอบขุดสุสาน สมบัติชิ้นหนึ่งนั้นไม่สามารถผลิตซ้ำ มูลค่ากระจุกตัวเป็นจุดเดียว สายส่งทั้งหลายข้างใต้ต้องอาศัยการเลียแข้งเลียขากันเต็มทีเพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้าเนื่องามหน้าด่านทั้งสี่นี้อาจไม่ได้เป็นผู้ร่ำรวยที่สุด แต่หากขาดพวกเขา อาชีพนี้ก็ไม่เกิด

นอกจากจุดนี้ คนของหน้าด่านทั้งสี่นี้ยังเป็นพวกเดนตายทั้งสิ้น ทุกคนมูทะลุจุดันเหมือนพานจื่อ หากกล้าค้างชำระหรือเล่นตุกติกกับพวกเขา วันที่สองคุณก็อาจหายไป จนแปดร้อยปีให้หลัง ซากกระดูกของคุณจึงถูกขุดขึ้นมาจากสุสานโบราณที่โหล่นสักแห่งซึ่งย่อยเป็นปุ๋ยไปไม่รู้กี่รอบแล้ว คนมีเงินกลัวคนไม่กลัวตาย ใครๆ ต่างก็ยำเกรงพวกเขา

ปกติคนกลุ่มนี้จะมีความสัมพันธ์อันซับซ้อนกับอาสาม กล่าวคือ ใจหนึ่งก็อยากให้อาสามคืบลามา ให้ข้อมูลของสุสานโบราณ อีกใจหนึ่งก็อยากเอาเปรียบอาสาม เพราะอาสามถือเป็นหัวเรือ หลังลงดินส่วนแบ่งของอาสามมักได้ไปถึงแปดส่วน อยู่ๆ อาสามมาหายไป ความจริงพวกเขาก็ชอบใจและกังวล ชอบใจที่ต่อไปนี้กำไรของหัวเรือสามารถนำมาแบ่ง

กันเอง กังวลว่าหากไม่มีอาสามีกแล้ว ต่อไปจะหาข้อมูลสุสานโบราณได้จากที่ไหน ดังนั้นเมื่อมีข่าวว่าเกิดเรื่องกับอาสาม พวกเขาย่อมลักลอบติดต่อกับตะเกียบเหล็กเจ้าอื่นเอาไว้แล้ว เงินฝิ่นาซื้อเองก็ดักดวงผลประโยชน์ไปจากจุดนี้ไม่น้อยเมื่อช่วงนั้น แต่น่าเสียดายที่สุดท้ายตัวเขาเองก็เกิดเรื่อง ส่วนตะเกียบเหล็กเจ้าอื่นๆ ก็ต่างชั้นกับเงินฝิ่นาซื้อและอาสามเยอะ ไม่อย่างนั้น คนทั้งสี่ก็ไม่น่าจะอยู่ที่นั่นวันนี้หรอก

นี่เป็นขุมกำลังที่ทรงอิทธิพลที่สุด แต่พานจื่อกับเสี่ยวฮั่วกับบอกว่าไม่ต้องไปกลัว เพราะต่อคนสี่คนนี้ เราไม่มีทางเลือก ต้องเฝ้าดูสถานการณ์กันไป สิ่งเดียวที่จะกลัวคือพวกเขาฉวยโอกาสยื่นข้อเสนอให้คิดอัตราส่วนแบ่งกันใหม่ แต่ก็แค่เป็นแค่ปัญหาเรื่องเงินๆ ทองๆ

ที่ยุงยากหนอยกลับเป็นพวกสายส่ง ก็คือพวกคนที่ยืนอยู่ ช่วยหาวคิวก็คือหนึ่งในสายส่งที่มีเงินที่สุดในนั้น คนพวกนี้ถูกกอดอยู่ชั้นล่างๆ ของห้วงโซ่ธุรกิจ แม้จะมีเงินแต่ต้องเป็นเบี้ยล่าง คอยรับอารมณ์ ถูกข่มเหงอยู่ตลอดเวลาจึงอยากพลิกบทบาท อีกอย่าง พวกเขาไม่รู้ว่างานคว่ำกรวยแท้ที่จริงเป็นงานอย่างไร คิดว่าแค่มีเงินก็ตั้งกลุ่มได้ จากนั้นก็จะข้ามหัวอาสาม เก็บเงินโดยตรง ดังนั้นเมื่ออาสามหายตัวไป หลายคนก็เริ่มซ่องสุมกำลังคน แม้สิ่งของส่วนใหญ่สู่ตอนที่มิอาสามอยู่ไม่ได้ แต่ร้ายดียวไรก็เป็นกิจการของตัวเอง ขาดทุนกำไรนิดหน่อยก็ยังนับเป็นของตัวเอง พวกเขาดังใจจะค่อยๆ พุ่มพัก

ช่วงก่อนหน้าทีอาสามไม่อยู่ บรรดาตานอาชาไม่คอยจะส่งเงินขึ้นมากันแล้ว บัดนี้อาสามกลับมา แสดงว่าต้องคายเงินที่ซบเข้ากระเป๋าดตัวเองก่อนนี้ออกมา ผู้ที่ผินใจที่สุดก็คือพวกมัน

ลูกพี่ใหญ่ของด่านทั้งสี่นั่งลงตามลำดับรูปร่างหน้าตา ลักษณะท่าทางผมไม่ขอบรรยาย เพราะเรื่องราวถัดจากนี้เกี่ยวข้องกับพวกเขาไม่มาก ตอนเสี่ยวฮั่วเรียงเก้าอี้ ได้เรียงลำดับหมายเลขเอาไว้แล้ว ผมเพียงแค่จำชื่อ

และลำดับที่ตรงกันของพวกเขาก็ขึ้นใจก็พอ จากนั้นหัวหน้าด้านอาชาทั้งเจ็ดก็ถูกเสี่ยวฮั่วจัดลำดับแถว ยืนเรียงกันเรียบร้อย

ผมขำเลื่อมมองดูคนเหล่านี้ ในใจเริ่มท่องลำดับที่พานจื๋อบอกผม เทียบกับชื่อคนพวกนี้ทีละคน นอกจากสี่คนที่นั่งอยู่ พานจื๋อกำชับให้ผมคอยระวังเป็นพิเศษอยู่สองสามคน คนซ้ายสุดเป็นคนร่างใหญ่ สวมเสื้อยืดสีเหลือง กางเกงสแล็กกับรองเท้าบู๊ต ดูคล้ายพ่อค้าที่ฆ่าปลาในตลาดสด คนขวาสุดเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ค่อนข้างอ้วน แต่งกายภูมิฐาน ดูออกว่าสมัยสาว ๆ คงสวยพอตัว อีกคนหนึ่งคล้ายกับคุณนายยังสาว อายุน่าจะสามสิบกว่า แต่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี รูปร่าง ผิวพรรณสะสวย ผูกหางม้า ดูทะมัดทะแมง

คนสามคนนี้ พ่อค้าปลาเป็นคู่ชู้กับลูกเต่าชีวิต ทั้งคู่บุกเบิกกิจการมาร่วมกัน จากนั้นอาสาสมัครมาเข้าพวก แน่ใจว่าจะต้องเข้าด้วยกันออกด้วยกัน คนคนนี้ต้องเป็นสายของลูกเต่าชีวิตในนี้แน่ ๆ สำหรับคนคนนี้ พานจื๋อบอกว่าจะใช้วิธีอะไรก็ไม่เป็นประโยชน์ ให้ปล่อยทิ้งไปเลย

ส่วนผู้หญิงวัยกลางคนนั้นเป็นคู่ขาของลูกเต่าชีวิต พานจื๋อก็ไม่รู้ว่าพวกเขามีความสัมพันธ์กันจริงหรือเปล่า รู้เพียงแค่ว่าหญิงอ้วนคนนี้แรงมาก นอกจากคนที่ไม่สนใจทั้งหม้ออันไม่แข็งอย่างอาสาสมัครแล้ว ทุกคนในแวดวงนี้ในเขตฉางซาไม่มีใครทนห่อทนได้ ลูกเต่าชีวิตคบกับห่อทนจะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ทางการเกี้ยวพาราสีกันแน่ เพราะหน้าด่านในการดูแลของลูกเต่าชีวิตกับหน้าด่านของหญิงวัยกลางคนผู้นี้ แทบเป็นหมู่บ้านสองหมู่บ้านที่อยู่ติดกัน ลูกเต่าชีวิตบริหารงานเก่ง ส่วนหญิงวัยกลางคนนี้ผูกสัมพันธ์เก่ง สองคนรวมหัวกัน สามารถส่งเสริมกันเอง นี่ก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ลูกเต่าชีวิตกล้าเป็นหัวหน้าออกก่อกบฏต่ออาสาสมัคร สองสามปีมานี้ ทั้งคู่คบหากัน อาจลักลอบกอบโกยไปแล้วไม่น้อย

สำหรับหญิงวัยกลางคนคนนี้ พานจื่อให้ความเห็นว่าให้เผื่อระวัง คอย
ดูสถานการณ์ ผู้หญิงในวงการนี้ช่างคิดคำนวณกว่าผู้ชายอย่างแน่นอน ขอ
ให้หล่อนไม่ได้หลงรักลูกเต๋าชีวิตอย่างหัวปักหัวปำ สุดท้ายจะเลือกยืนข้าง
ไหนยังพูดได้ยาก

ส่วนคุณนายยังสาวคนนั้น ผมรู้สึกถูกชะตามาก แต่เป็นตัวยุ่งยาก
ที่สุดคนหนึ่ง เพราะหล่อนอาจเคยมีสัมพันธ์กับอาสามาก่อน

พานจื่อไม่กล้าฟันธง พูดได้เพียงแค่หญิงคนนี้หลังเข้าวงการก็
ก้าวหน้าเร็วมาก เริ่มจากเป็นเจ้าของร้านเล็กๆ ร้านหนึ่งบนถนน**ชิงสุ่ยถิง**
(ตลาดค้าวัตถุโบราณในฉางซา) จนกระทั่งเข้ามาร่วมงานธุรกิจหน้าด่าน
กับอาสาม ใช้เวลาทั้งหมดเพียงหนึ่งปีกว่า หากไม่มีขาใหญ่ในวงการหนุน
หลัง เป็นไปไม่ได้ที่จะก้าวหน้ารวดเร็วขนาดนี้ อีกอย่างหล่อนเป็นคนเก็บ
ตัว ดูไม่ออกว่ามีจุดเด่นตรงไหนเป็นพิเศษ หลายคนจึงเดาว่า อาจเป็นผู้
หญิงของอาสาม

ผมมองดู รู้สึกวิเคราะห์ลำบาก แต่ก่อนผมเข้าใจมาตลอดว่าอา
สามชอบน้ำเหวินจิ้น แต่น้ำเหวินจิ้นบอกว่าอาสามเป็นเชื้อเหลียนหวน
ปลอมตัวมา ถ้าอย่างนั้นการชอบเหวินจิ้นก็อาจเป็นการเล่นละคร หาก
เป็นเช่นนั้นหลายปีที่ผ่านมาจะมีผู้หญิงเคียงข้างบ้างก็เป็นเรื่องปกติประการ
แรก ผู้ชายอยู่ตัวคนเดียวมันต้องมีบางช่วงที่ทนไม่ได้ อีกประการหนึ่งคือ
บุคลิกนักเลงของอาสาม มีลูกน้อง มีเงิน ต่อให้ไม่เป็นฝ่ายหา ก็มีคนอื่นเข้าหาเอง

สมมติว่าผู้หญิงนี้เป็นผู้หญิงของอาสาม ก็คงแตกแน่ ชีวิตบนเตียง
ไม่มีระยะห่าง รายละเอียดต่างๆ ตามตัวอาสามย่อมหนีไม่พ้นสายตาของ
หล่อน แม้กระทั่งเรื่องนิตย ความเคยชิน การเคลื่อนไหว ยกมือยกเท้า ผู้
หญิงนั้นยังรู้ดี หากเผยช่องโหว่ ต้องรู้แน่

อีกอย่าง ต่อให้ไม่รู้ เรื่องระหว่างนางกับอาสาม ผมก็ไม่รู้ หากต้อง
อยู่กันตามลำพังเมื่อไหร่ โดนซักถามสักคำสองคำ เสียงผมก็ไม่เหมือน

คำตอบก็ไม่รู้ ยิ่งไร้ทางกลบเกลื่อน

เมื่อเข้าประตูมา ผมก็เห็นสายตาของหล่อนจับจ้องแต่ตัวผม ความรู้สึกนั้นต่างจากคนอื่น ๆ จริง ๆ ไม่รู้เป็นเพราะผมคิดไปเองฝ่ายเดียวหรือเปล่า ผมได้แต่ใช้สายตาจับจ้องไอ้พ่อค้าปลานั้นเขม็ง พยายามสื่อความรู้สึกว่า กำลังปะทะอยู่กับรังสีอำมหิต ให้หล่อนรู้สึกว่าคุณไม่ว่างไปสนใจ ในใจของผมคิดแต่เรื่องจะเชือดไอ้พ่อค้าปลาเสีย

ในแถวยังมีพวกที่กินข้าวกับผมพร้อมลูกเต่าชิวอยู่ด้วย ผมเทียบชื่อดูทีละคน จนรู้สึกพอใช้ได้แล้ว จึงจับซาอีกหนึ่ง เป็นสัญญาณที่บอกให้เลี้ยวหัวดำเนินการต่อ

เลี้ยวหัวมองผมแวบหนึ่ง แล้วก็เริ่มเอ่ยคำพูดกับคนอื่น ๆ “ทุกท่าน เชื่อว่าช่วงเวลาที่ผ่านมา ทุกท่านคงคับข้องใจกันมาก ทำไมเจ้าแกสามจึงไม่ปรากฏตัวตั้งนานแล้ว ตามท้องถนนก็มีข่าวลือไปต่างๆ นานา ข้าพเจ้าขอแจ้งกับทุกท่านไว้ตรงนี้ว่า นั่นเป็นเรื่องเท็จทั้งสิ้น สองปีก่อน เจ้าแกสามตรวจร่างกายแล้วพบว่ามิโรคเจ็บป่วย เมื่อเร็วๆ นี้ต้องเข้ารับการผ่าตัดเล็กที่ช่องคอจึงต้องหยุดพักฟื้นก็เท่านั้นเอง มีคนไม่น้อยที่มีเจตนาไม่บริสุทธิ์ เริ่มพูดจาเลอะเทอะในช่วงนี้ แต่ก็ยังไม่ถึงไหน เจ้าแกสามมาให้ทุกท่านได้เห็นแล้ว ทุกท่านจงอย่าไปฟังถ้อยคำที่มั่วร้าย”

“โอ๊ะ จันพี่สามตอนนี้เป็นอะไรแล้วไซ้ไหม” ข้างล่างมีคนหนึ่ง หน้าตาชื่อ ๆ ผมเรียกเขาตั้งใจ พูดขึ้นว่า “ข้าก็ว่าแล้ว ข้างนอกมีแต่พวกลูกหมาที่ลือกัน พวกเราพี่น้องที่นี่ไม่เคยมีใครเชื่ออยู่แล้ว จริงไหม” เขาพูดกับคนข้างๆ

คนข้างๆ พยักหน้าอย่างกระอักกระอ่วน

ผมรู้ว่านายตั้งใจให้คนนี้เป็นหนึ่งในสี่ด่านลามะใหญ่ที่มั่นคงที่สุดของอาสาม ช่วงที่อาสามหายตัวไปเป็นเวลานานนี้ มีแต่บัญชีของเขาไม่มีปัญหา แม้มันนับเป็นคนดีต่ออะไร แต่ในยามนี้ ผมอดรู้สึกเป็นมิตรกับเขา

ไม่ได้

เสียวฮั่วพูดต่อไป “ถ้าแก่สามสุขภาพไม่เป็นอะไรแต่ยังพูดไม่ค่อยได้ พี่พานก็ได้รับบาดเจ็บ ดังนั้นพี่น้องทุกท่าน คราวนี้ข้าพเจ้าขอทำหน้าที่เป็นปากเสียงแทนถ้าแก่สาม พวกเราต่างรู้จักกันดีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าคงไม่ต้องแนะนำตัวให้มากความ หากไม่มีผู้ใดคัดค้าน เราก็จะเริ่มกันเลย เพื่อไม่เป็นการเสียเวลาพักผ่อนของถ้าแก่สาม เริ่มไวจบบ๊ว” พูดพลางเขาก็หันไปทางพ่อค้าปลา พูดว่า “เหลาลิ้ว ยืนที่อยู่ออยู่ทำไม กตিকাเดิมใจ เริ่มที่คุณก่อน”

“เริ่มอะไรเริ่ม ข้าเกรงว่าพี่สามลืมพวกเราพี่น้องไปหมดแล้วต่างหาก ป่วยอันรี แคป่วยทำไมไม่ยอมบอกกันสักคำ บทจะหายตัวไปก็หาย พี่น้องข้างล่างถามขึ้นมา ข้าไม่รู้จะตอบยังงัย” พ่อค้าปลากล่าว เสียงของเขาแหลมเล็กมาก ชัดกับรูปร่างของเขาเหลือเกิน “เออละ ตอนนี้อกลับมาแล้ว ไม่พูดไม่จา ก็จะต้องจับขี้ก่อนแล้ว พี่ก็รู้ ข้าเหลาลิ้วเป็นคนลงพื้นที่เมื่อวานเพิ่งกลับมา ดินโคลนติดเปื้อนเต็มตัว ทำบัญชีไม่ไหว ข้าขอโทษนะ! พี่สาม คนถัดไปเลยละกัน วันนี้ข้ามามือเปล่า”

นี้จะข่มกันเลยรี ผมนึก เป็นไปตามคาดจริงๆ พานจื้อจัดเอาคนนี้ขึ้นเป็นคนแรกก็เพื่อหยั่งดูท่าที จากท่าทีของเขา สามารถรู้ถึงท่าทีของไอ้ช่วยหัวคิว และรู้ว่าพวกเขาเตรียมการถึงขั้นไหนแล้ว

แต่ฟังจากน้ำเสียงเมื่อครู่ ผสมกันระหว่างอวดดีกับระบายความอัดอั้น ผมได้ยืนแล้วก็โล่งอก ดูท่าทางไอ้ช่วยหัวคิวก็ยังคงแค่หยิ่งเชิง

เมื่อเขากล่าวขึ้นเช่นนี้ คนอื่นๆ ต่างมองหน้ากันเอง ไม่มีใครเห็นด้วย และไม่มีใครคัดค้าน เสียวฮั่วพูดว่า “เหลาลิ้ว ไม่เจอกันนาน น้ำเสียงอ่อนแอ้นไม่เปลี่ยน แต่ความก้าวร้าวกลับก้าวหน้าขึ้นนะ นี่มันคือพวกบ้าๆ ที่ปันว่าสามไม่ยอมกลับบ้านนี่นา พูดออกมาไม่รู้สึกรวยเขินบ้างเลยรี”

พูดจบคนข้างล่างก็ระเบิดเสียงฮาขึ้นมาพร้อมกัน แต่พ่อค้าปลานั้น

กลับไม่หวั่นไหว พูดยาว “ข้า ข้า พวกเอ็งทำได้เข้าไป ข้าไม่มีบัญญัติมาส่ง!” ว่าแล้วก็หันมาพูดกับเลี้ยวฮั่วว่า “คุณชายฮั่ว ให้วัดฝีมือกันแล้ว น่าเสีย อ่อนแอ่นไม่มีใครสู้ท่านได้หรอก ไ้เสียงของข้า ข้าได้มาจากท้องแม่ ผิด ช้อมยังงี้ก็ไม่ไผ่เพราะจับใจเหมือนของท่าน ท่านอย่าได้สนใจเรื่องนี้เลย ว่าแต่เนี่ยเป็นงานของบ้านสกุลอู่ แค่ว่าท่านยืนอยู่ข้างๆ นั้น ข้ายังรู้สึกว่าคุณไปเปลี่ยนแซมมาแล้วหรือเปล่าเลย เร็วเข้าเถอะ คนต่อไป”

เมื่อฟังจบเสี่ยวฮั่วก็อดขำออกมาไม่ได้ ไม่นึกว่าจะถูกไอ้หมอนี่ตอกกลับ เสี่ยวฮั่วเดินลงมาถึงโต๊ะแล้วพูด “บ้านสกุลอยู่กับบ้านสกุลเกี่ยวต้องเป็นญาติกันมานานใครๆ ก็รู้ คราวนี้ท่านอาสามป่วยหนัก หากพูดออกไป ปล่อยให้พวกเขาใหญ่ประจำฉางซาอื่นๆ รู้เข้า เผลอๆ จะเป็นการชักศึกเข้าบ้าน ถ้าแก่สามไม่บอกใครจะเป็นไรไป มิใช่เพราะมีเจตนาดีต่อพวกท่านหรือ?”

พ่อค้าปลาเองก็หัวเราะ ไม่มีความกลัวเกรง “พี่สามไม่พูด พวกนั้นก็ไปนอนหรือไง ไ้แก่ไม่ยอมตายเงินผีนั้น ครึ่งปีก่อนทำให้พี่น้องข้าหกลคนต้องตาย ข้าหาผู้รับผิดชอบไม่ได้! พี่สาม คนพวกนั้นเป็นพี่น้องนะ! ไม่มีคำพูดจากพี่ ข้าไม่กล้าแตกหักกับตาเฒ่าเงินผี แล้วพี่น้องเรามีตายเปล่ารี! ข้าขอพูดไว้ตรงนี้เลย พี่สาม พี่ทำตัวแบบนี้ เทพมังกรเห็นหัวไม่เห็นหางแบบนี้ พวกเราพี่น้องจะไม่ไหวกันแล้ว ถือเสียว่าทำบุญเถิด ถ้าพี่สุขภาพไม่ดี ควบคุมพวกเราไม่ไหวก็อย่าควบคุมอีกเลย ไม่อย่างนั้นพวกเราพี่น้องหากินต่อไปไม่ได้แล้ว”

พูดจบ เสี่ยวฮัวกำลังจะโต้ตอบ หญิงวัยกลางคนข้างๆ นั้นก็พูดต่อ “ใช่แล้ว พี่สาม เหล่าลิวพูดถูก หลายเดือนนี้พี่ไม่อยู่ พี่รู้ไหมว่าพวกเราพี่น้องย่าแยะแค่ไหน หน้าด่านของฉันทันเกือบหายไปแล้ว ถ้าไม่ได้ลูกพี่ทั้งสี่ที่น้องอยู่นี่ช่วยกันแบก ฉางชาก็ไม่มีชื่อของพี่สามแล้ว เมื่อพี่กลับมาก็ต้องมีคำตอบให้พวกเราด้วย พี่น้องข้างล่างก็ต้องการคำอธิบายที่ฟังขึ้นจากพี่!”

พูดจบ คนทั้งหมดก็พยักหน้า หนึ่งในสี่คนที่นั่งอยู่ก็พูด “พี่สาม พวกเขาสองคนมีเจตนาอะไรเรารู้ดี แต่คำพูดของอาหงบนี้ก็ถูก ช่วงเวลานี้พวกเราพี่น้องสูญเสียกันหนักจริงๆ เรื่องนี้จะอธิบายกับพวกพี่น้องยังไง พี่ต้องคิดดูให้ดี ข้าคนหนึ่งไม่เชื่อว่า พี่สามจะเป็นคนที่แค่เจ็บป่วยเล็กน้อยก็ไม่กล้าแจ้งให้พวกเรา”

ผมหรีตามองไปยังหญิงวัยกลางคนที่ถูกเรียกว่าอาหงบ นึกในใจว่า คนหนึ่งร้องคนหนึ่งรับ คำพูดคำจาจี้แทงตรงจุดมาก ช่วงนี้อาสามยุ่งแต่เรื่องตามรอยปริศนา คงจะละเลยเรื่องธุระการงานไปมาก ความไม่พอใจพวกนี้คงสะสมไว้นานแล้ว เพียงแค่เพิ่งมาระเบิดขึ้นตอนนี้

อีกอย่าง นี่เป็นคำพูดที่มีเหตุผล สำหรับชาวจีน เหตุผลใหญ่กว่าฟ้า ผมจะนั่งดูตายก็ไม่ได้ จำต้องฉีกปากยิ้มๆ แล้วครุ่นคิด แล้วพลันนึกได้ว่าควรตอบกลับไปว่าอย่างไร จากนั้นผมก็ก้มหน้า เขียนตัวหนังสือลงใบบรรทัดหนึ่ง

บทที่ 7

การเอาคืนของอุลีส

เดิมทีเลี้ยวฮั่วจะตอบเอง แต่พอเห็นข้อความที่ผมเขียนชงักทีหนึ่ง เหมือนนึกไม่ถึงว่าผมจะเขียนคำตอบเช่นนี้ออกมา หันไปพูดว่า “พี่สามถามว่าตอนนี้เงินฝิ่นชื่ออยู่ที่ไหน”

คนข้างใต้มองหน้ากันไปมา มีคนพูดขึ้นเบาๆ “ช่วงนี้สงบเสงี่ยมไปเยอะ”

ผมเขียนลงกระดาษต่อ เลี้ยวฮั่วอ่านแล้วก็เสงี่ยมพูดกับพวกนั้นว่า “พวกท่านรู้ไหม ว่าทำไมเขาจึงสงบเสงี่ยม”

ข้างใต้ไม่มีใครพูดอะไรอีก เลี้ยวฮั่วพูดว่า “ถ้าแกสามบอกว่า นับจากนี้พวกท่านจะไม่ได้เห็นเงินฝิ่นชื่ออีกแล้ว ถ้าแกสามรู้ว่าพวกท่านบางคนมีความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ไม่เลวกับชื่ออากง แต่ขอแสดงความเสียใจด้วย ชื่ออากงไม่มีวันกลับมาอีกแล้ว”

สีหน้าบางคนชัดเป็นไก่อัดในบัดดล ผมยิ้มเยาะในใจ จุดจบของเงินฝิ่นชื่อเกรงว่าบนโลกนี้มีคนน้อยมากที่รู้ ผมรู้ว่าหลังจากอาสามทิ้งไป เขาแผ่อิทธิพลเข้ามากลืนกินอาณาเขตของอาสาม แต่ที่สำคัญคือ ผมรู้ว่าเขาไม่มีวันกลับมาแล้ว การพูดเช่นนี้ เป็นการบอกใบ้ว่า เงินฝิ่นชื่ออาจถูกผมนี้แหละเป็นคนเก็บ

“ต่างคนต่างมีวิธีการทำงานของตัวเอง วิธีของเจ้าแกแสามก็คือเหนื่อยทีเดียวแล้วสบายยาวๆ ไม่ปล่อยให้มือหอกข้างแครง ถ้าจะลงมือก็ต้องอำมหิตพวกท่านเองก็รู้” เสี่ยวฮั่วกล่าว “เหตุผลข้อนี้ฟังขึ้นหรือยัง ตอนนั้นเจ้าแกแสามรู้ตัวว่าต้องเข้ารับการผ่าตัด ก็เดาได้แล้วว่า ชื่ออากงจะฉวยโอกาสมาเล่นงานพวกเรา การผ่าตัดครั้งนี้มีความเสี่ยงสูง เพื่อเป็นการป้องกัน เจ้าแกแสามใช้แผนซ้อนแผน เตรียมการไว้ก่อนล่วงหน้า ที่ไม่บอกพวกท่าน เพราะพวกท่านคุมปากตัวเองไม่อยู่ บัดนี้พวกเราสูญเสียพี่น้องไปย่อมเป็นเรื่องเศร้า แต่ก็คุ้มค่า ต่อไปจากนี้ หน้าด่านของชื่ออากง ข้าพเจ้าคิดว่าพี่น้องทุกท่านก็รู้ตัวแล้วว่าควรทำอย่างไร”

ข้างใต้ฮือฮาขึ้นมาทันที ตีจิ่งไห่พูดขึ้นว่า “พี่สาม พี่หมายความว่าพวกเราสามารถเข้าครองหน้าด่านของชื่ออากง...”

“ทำแบบนี้มันผิดธรรมเนียมนี้พี่สาม พวกเราย่อมอยากอยู่แต่เปลือยอีกฝ่ายจะไม่ยอมนะสิ” คนที่นั่งอยู่อีกคนกล่าว

ผมเขียนต่อไป เสี่ยวฮั่วก็ท่องตาม “มันย่อมมีคนไม่ยินยอม แต่ชื่ออากงไม่มีวันกลับมาแล้ว พี่สามไม่รับเอามา ก็ต้องมีคนมารับไป เรื่องอะไรเราต้องยกประโยชน์ให้คนต่างมณฑล จริงไหม นิสัยของเจ้าแกแสาม พวกท่านใช้จะไม่รู้ เจ้าแกแสามให้พวกท่านทำ นั้นแสดงว่าคิดการไว้หมดแล้ว พวกท่านทำตามเป็นใช้ได้”

“ได้! ได้! ได้!” ตีจิ่งไห่ฉีกปากยิ้ม “แม่งเอ๊ย ยื้อแย่งถิ่นฐานกับไอ้แก่นนั้นมาตั้งกี่ปี ในที่สุดก็วันนี้จนได้ จางเต๋อเป็นของข้า พวกเอ็งห้ามมาแย่ง”

“เฮ้ย!” ที่เหลืออีกสามคนลุกพรวดขึ้นมา “เอ็งไม่มีสิทธิ์เลือก เรื่องอะไรทำเลที่ที่ดีที่สุดต้องให้เอ็งได้ไป อาศัยว่าปากไวหรือไง”

“ข้าไม่ได้อาศัยว่าปากไว ข้าอาศัยความภักดี พี่สามยอมยกทำเลที่ดีที่สุดให้ข้า พวกเอ็งแม้แต่บัญชีก็ยังทำส่งไม่เรียบร้อย หลบไปข้างๆ ไป”

“บัณ... คนที่เหลือพากันไต่กิน แต่ก็มีคนหนึ่งรีบพูดขึ้นว่า “ไม่ได้ถึงยังงี้ก็ไม่ได้ จงแต่ให้ง้อไม่ได้ พวกเรา...พวกเราต้องให้พี่สามเป็นคนแบ่ง พี่สามว่ายังงี้ก็ให้เป็นตามนั้น” พูดพลางพวกเขาทุกคนก็มองตรงมาทางผม

ผมนึกขำในใจ นี่เป็นผลลัพธ์ที่ผมคาดไม่ถึง ไม่นึกว่าคำพูดนั้นจะมีประโยชน์ขนาดนี้

กำลังครุ่นคิดว่าจะใกล้เคียงพวกเขาอย่างไร พลันได้ยินนายพ่อค้าปลาแค้นหัวเราะออกมา

ทุกคนหันไปมองเขา เขาหยุดที่หนึ่งแล้วพูดว่า “พี่สาม พี่อำมหิตเกินไปแล้ว จริงอยู่ที่ซื้ออากมาเล่นงานพวกเรา แต่พี่จะปล่อยให้เราพี่น้องเป็นตัวล่อได้ยังไง พี่ต้องให้เราเตรียมตัวด้วยสิ! ถ้าเป็นตามนี้ พวกพี่น้องที่ตายไป พี่ตั้งใจตัดทางทิ้งตั้งแต่แรกแล้วนั่นสิ พวกท่านที่เป็นดำนลามะก็ดีขึ้นแล้ว พวกเราดำนอาซา เหนื่อยก็ต้องเหนื่อย เข้าคุกก็เป็นเราเข้า ถูกยิงตายก็เป็นเราตาย ชีวิตพวกเราไม่มีค่าขนาดนั้นเชียวนะ คนได้พื้นที่ไปเป็นพวกท่าน แต่คนที่ตายมีแต่เรา!”

ผมจ้องมองเขา เมื่อเขาพูดจบก็หันมองคนอื่น แต่คราวนี้ แม้แต่หญิงวัยกลางคนคนนั้นก็ยังไม่รับลูก

อาชีพนี้นักคนหวังผลประโยชน์ ดำนอาซาอื่นๆ ไม่มีใครเงินหนาอย่างลูกเต่าหัว ต่างไม่ต้องการบาดหมางกับเทพเงินตราดำนลามะทั้งสิ้น หญิงวัยกลางคนนั้น ตระหนักถึงจุดนี้ได้ก่อนพ่อค้าปลา

พ่อค้าปลาเห็นรอบๆ เงียบสงัด ก็ตื่นตระหนก พูดว่า “เฮสิ ไ้อ พวกไม่เอาถ่าน จงเป็นลิวลือคนอื่นไปชั่วชีวิตแล้วกัน ข้าไม่เอาด้วยแล้ว ไหนๆ ข้าก็ไม่มีบัณชี พี่สาม ข้าขอตัว!” พูดจบก็จะเดินออกไป

ผมเห็นดังนั้น ค่อนข้างแปลกใจ ไม่นึกว่าพ่อค้าปลานี้จะแข็งขนาดนี้ เดิมทีคิดว่าอย่างน้อยต้องรอถึงตอนตรวจเล่มบัณชีก่อนจึงจะถึงจังหวะ ไม่

นึกว่าไอ้หมอนี่ พอเห็นสถานการณ์ไม่เข้าท่าก็จะเผ่นก่อนเลย

ผมคิดอีกที พลันร้องในใจว่าแย่แล้ว นี่มันคือแผนสอง! เมื่อเห็นว่าสถานการณ์ตรงนี้แข็งข้อไม่ออก จึงเตรียมออกไปหาไม้แข็ง?

นึกถึงตอนเช้า ลูกเต่าชีวิตก็ลอบทำร้ายพวกเราที่หนึ่งแล้ว ผมรู้สึกว่าเป็นไปได้สูง เมื่อมองออกไป ก็เห็นผู้หญิงวัยกลางคนนั้นกำลังเบียดตัวออกไปข้างนอกด้วยเช่นกัน คล้ายกับกำลังไล่หลังไป

ถ้ามาไม้แข็งกันจริงๆ ก็เป็นเรื่องใหญ่ คนของเสี่ยวฮั่วมีไม่เยอะ ส่วนผมยิ่งไม่มีใครเลย หากลูกเต่าชีวิตพาคนบุกเข้ามาที่นี่ พวกเราไม่มีทางชนะ

ผมกำลังจะห้ามเขา แต่ไม่รู้จะพูดอย่างไร ร้อนใจจนทำอะไรไม่ถูก เสี่ยวฮั่วคงคิดเหมือนผม เขาริบตะโกนเรียกว่า “เหลาลิ้ว ส่งบัญญัติมาก่อนค่อยไป บัญชีไม่ส่งห้ามกลับ!”

นายพ่อค้าปลาไม่ฟังแม้แต่นิด ยังคงเบียดฝ่าผู้คนต่อไป
ขณะนี้เอง ก่อนที่เขาจะก้าวออกไปพ้น พานจื่อพลันลุกขึ้นจากเก้าอี้
แล้วผมก็ได้เห็นกับฉากที่ต้องสะพรึง ในพริบตานั้น ผู้คนทั้งหมด
ถอยหลังพร้อมกันหนึ่งก้าว เสียงซุบซิบเจียบกริบในบัดดล ภายในห้อง
เจียบจนน่าตกใจ แม้กระทั่งไอ้พ่อค้าปลายังหยุด หันกลับมามองพานจื่อ

**ผมเห็นเช่นนี้ ประหลาดใจสุดขีด แทบกลืนไม่อยู่ ต้องยกขาขึ้นจิบ ใช้
ถ้วยชาบังหน้าไว้ พร้อมกับสุดลมหายใจเข้าออกหลายที กว่าจะควบคุม
สัณหาได้**

ผมมองดูเหตุการณ์อีกครั้ง ก็เห็นพานจื่อลุกขึ้น ไม่มองใครทั้งนั้น
แต่สุดลมหายใจอย่างโง่เงา หันหัวไปทางพ่อค้าปลา แล้วเดินตรงไปหา

คนทั้งหมดไม่มีใครขยับ ต่างมองเขาอย่างระมัดระวัง นายพ่อค้า
ปลาปลันผวา พูดว่า “ไอ้คนแซ่พาน เอ็งจะทำอะไร พี่น้องทุกคนดูอยู่นะ
ถ้าเอ็งลงมือ เราก็ฉีกหน้ากันเลยนะ แม่งจะเสียใจภายหลังนะ!”

พานจื่อมีสีหน้าหยาบเหี้ยมด ไม่สนใจใดๆ ทั้งสิ้น นายพ่อค้าปลาเริ่มร้องเรียก “อาล่าน อาปิง พา...”

ยังไม่ขาดคำ พานจื่อก็มาถึงหน้าเขาแล้ว ตะปบมือที่เขาผลักออก พร้อมบิด บิดนายพ่อค้าปลาหันกลับไปทั้งตัว

นายพ่อค้าปลาร้องเสียงหลง พร้อมกันนั้นผมได้ยินเสียงซูลมุนดังขึ้นจากข้างนอก มีคนหลายคนเริ่มวิ่งตรงมาทางนี้ พานจื่อก็ไม่สน ยื่นมือดึงเอาสมุดเล่มหนึ่งจากกระเป๋าทางเกงด้านหลัง ส่งไปข้างหลัง

เสี่ยวฮั่วตรงเข้ามาจับ พลิกดูแล้วพูดว่า “อ้าว นี่ไงสมุดบัญชี แหม เหล่าลี้ว ซี้เล่นจริงๆ นะ”

“นั่นมันเป็น...โอ้ย โอ้ย โอ้ย!” นายพ่อค้าปลากำลังจะพูด พานจื่อออกแรง เขาก็ร้องอย่างเจ็บปวด จากนั้นพานจื่อก็มองไปยังคนที่ยืนอยู่ข้างนายพ่อค้าปลา คนคนนั้นก็มองกลับ ด้วยสีหน้างุนงง

“มองหน้าข้าทำไม ส่งขึ้นไปสิ หรือต้องให้ข้าลงมือ” พานจื่อถลึงตาคคนคนนั้นพลันได้สติ หมุนตัวยื่นสมุดให้เสี่ยวฮั่วทันที “คุณชายฮั่ว ถึงเดือนห้า มีครบ” จากนั้น ทุกคนก็ขยับ แยกกันยื่นสมุดบัญชีให้เสี่ยวฮั่วอย่างรวดเร็ว

พานจื่อบัดนี้จึงปล่อยตัวพ่อค้าปลาที่ร้องโหวกเหวก และขณะนี้พวกลูกน้องของพ่อค้าปลาจึงมาถึง เห็นเจ้านายตัวเองกำลังเสียท่าก็พุ่งเข้าไป แต่พ่อค้าปลาห้ามเอาไว้ พ่อค้าปลานวดคลึงต้นแขน หน้าเป็นสีแดงสลับขาว

พานจื่อมองหน้าพ่อค้าปลา ซึ่ที่แผ่นหลังตัวเอง พูดเสียงเย็นเยียบ “ข้าถูกคนพันหลังมาฉะฉะนี่ เจ็บหลังมาก ขอพูดสั้นๆ” เขาไอทีหนึ่ง

“วันนี้ พี่สามยังไม่บอกให้กลับ ใครหน้าไหนก็ห้ามกลับ ตาข้ามองเห็นไม่ค่อยชัด ปกติใครสนิทใครห่างเหิน วันนี้ไม่มีแรงแยกแยะ เอาเป็นว่าใครริกลับก่อน ข้าจะเอาตายตรงนี้”

พ่อค้าปลาฟ้างพลางกำลังจะดำอะไรวางอย่าง พานจื่อห้ามไว้ บอกว่า “อย่าเถียง อาจตายได้”

คำพูดประโยคนั้นจึงกลืนกลับลงคอนายพ่อค้าปลาไป เขาไม่กล้ากลับ และไม่กล้าพูดอะไรอีก มองดูเลี้ยวหัวตอสมุดบัญญัติของใหญ่กลับไปที่โต๊ะ เห็นได้ว่าพ่อค้าปลากำลังโกรธจัด แต่ทำอะไรไม่ได้

อีกฝั่งหนึ่ง หญิงวัยกลางคนส่งสายตากันกับคนสองคนข้างๆ แล้วส่งสมุดบัญญัติตามขึ้นไป สีหน้าจ่นใจ

พานจื่อยังคงไม่สนไม่มอง หมุนตัวเดินกลับ จุดบุหรี แล้วนั่งลงเก้าอี้อย่างโง่งนเหมือนเดิม

ผมมองพานจื่อ พานจื่อไม่ได้มองผม เพียงแต่ก้มหน้า ผมพลันรู้สึกยกย่องนับถือเขาขึ้นมา

พานจื่อทุ่มหมดตัวไปแล้ว ไม่ใช่เพิ่งจะเริ่มทุ่มเมื่อครู่ ทว่านับตั้งแต่เริ่มติดตามอาสาม เขาก็ทุ่มออกไปหมดแล้ว

ตลอดเวลาที่สิบสามสิบปีที่ผ่านมา จะต้องมีคนนับไม่ถ้วนที่ไม่เชื่อคำว่า “อย่าเถียง อาจตายได้” นั้น จากนั้นพานจื่อได้บอกพวกเขาด้วยการกระทำ ว่าการไม่เชื่อเป็นเรื่องที่ผิด ผมไม่รู้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาแล้วกี่ครั้ง แต่ดูจากเมื่อครู่ หลังจากคำพูดประโยคนี้ของพานจื่อแล้วไอ้พ่อค้าปลาไม่มีท่าที่ไม่เชื่อถือแม้แต่บัดนี้เลยนั่น ผมพอจะรู้เรื่องราวบางอย่างที่ชัดเจน

พานจื่อเป็นสุนัขตัวหนึ่ง สุนัขที่มีเพียงพี่สามเท่านั้นที่ล่ามอยู่ พี่สามไม่น่ากลัว แต่พี่สามมีลูกสมุนเป็นคนบ้าอยู่คนหนึ่ง เขาไม่รักตัว ไม่กลัวตาย เชื่อฟังพี่สามเพียงคนเดียว ดังนั้นจึงห้ามผิดใจกับพี่สาม

เชื่อว่าในใจของผู้คนนับไม่ถ้วน มีความคิดเช่นนี้หยั่งรากฝังลึก

ผมพลันนึกถึงตอนเจอพานจื่อครั้งแรก เขาเป็นคนเซอร์ๆ ง่ายๆ ไม่ได้เหมือนอย่างนี้เลยสักนิด ขณะอยู่กันตามลำพังกับอาสาม เขาคือลูกน้องที่เชื่อฟัง ซ้ายยังติดตลก ชอบขัดใจกับนายอ้วน ผมไม่นึกเลยว่า เมื่อ

เขาร่วมกับอาสาสมัครหน้าเผชิญศึกนอก จะเป็นเช่นนี้ และผมก็ปล้นเข้าใจแล้วว่า ทำไมเขาจึงสำคัญต่ออาสาสมัครขนาดนี้

แต่ใบหน้าไหนกันจึงจะเป็นนิสัยจริงของเขา พานจื่อที่วันทั้งวันต่อปากต่อคำกับนายอ้วน หรือพานจื่อที่เป็นนักแสดงโหดดังจอมอสูร

ผมขอให้เป็นอย่างแรก แม้จะเหมือนอย่างที่เขาพูด ว่าเมื่อผมสวมหน้ากากนี้แล้วจะเห็นสารพัดสิ่งที่เมื่อก่อนผมแม้แต่เงาก็ยังไม่ถึง ผมก็ยังหวังว่าทุกสิ่งที่เชื่อมั่นแล้วเมื่อก่อนเก่า มันเป็นเรื่องจริง

ขณะครุ่นคิด ผมถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ไม่สนใจความวุ่นวายนานาด้านล่าง เริ่มหยิบสมุดบัญชีพวกนั้นขึ้นมาดู พร้อมกับขยับวอร์มข้อมือเตรียมแสดงท่าไม้ตายของอาสาสมัคร

บทที่ 8

เรียกข้าว่าพานจ้อ

ความตื่นตกใจเมื่อครู บัดนี้พลันกลายเป็นความยอมจำนน

สมุดบัญชีทุกเล่มเขียนด้วยรหัสลับ เหมือนกับข้อความสั้น “ตาไก่ทรายเหลือง” ที่ชักพาผมเข้ามาสู่ทุกสิ่งทุกอย่างนี้นั่น รหัสลับเหล่านี้ละเลงออกมาไม่รู้จบ หากใจลอยสักนิด จะนึกว่าเป็นคัมภีร์ฝึกวิชาหรือนิยายกำลังภายในที่เขียนจริง ผมสามารถอ่านรหัสลับพวกนี้รู้เรื่อง เป็นตายอย่างไร ผมก็เป็นเจ้าแกน้อยประจำหน้าด่านเล็กๆ ด้านหนึ่งในสังกัดอาสามเหมือนกัน โครงสร้างรหัสลับพวกนี้ ผมเคยเรียนรู้

แต่เมื่อเห็นจำนวนตัวเลขมหาศาลเต็มบัญชี ผมก็เห็งอตก รู้สึกอับอายอย่างไม่อยากให้อภัยตัวเอง ด้วยมูลค่าธุรกิจของร้านเล็กๆ ของผม หากผมไม่ใช่หลานชายของอาสาม ผมต้องถูกเขี่ยทิ้งไปจากบัญชีรายชื่อหน้าด่านไปนานแล้ว

บัญชีผมอ่านรู้เรื่องได้หมด แต่ปัญหาที่ซุกซ่อน ผมอ่านมันไม่ออก ในเมื่อกล้าส่งบัญชีแสดงว่าตกแต่งมาสวยงามแล้ว อาสามสามารถหาเจอการตักตักได้จากรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ส่วนผมไม่มีปัญญาเช่นนั้น ต้องอนุมานเอาจากจุดเล็กๆ เป็นจุดๆ อย่างเช่น ลายน้ำหมึกของบัญชีทั้งเล่มใหม่มาก แสดงว่าเพิ่งปั้นมันออกมาเมื่อคืนนี้ หรืออย่างเช่นกระดาด้าน

ในเก่ามาก แต่หน้าปกใหม่มาก แสดงว่าเอาบัญชีเล่มเก่ามาเปลี่ยนปก

เรื่องพวกนี้ผมเคยทำมาก่อนทั้งนั้น แต่ผมเป็นเจ้าแก่น้อย ลูกน้อง
 อาสามที่มาเก็บบัญชี ก็ไม่กล้าจะอะไรกับผม ปัญหาที่เกิดขึ้นวันนี้ย่อม
 เป็นเพราะบรรดาหน้าด่านข้างใต้ได้ข่าวเรื่องอาสามเกิดเรื่อง ต่างตกตวง
 ยักยอกกันไปไม่น้อย ทำให้ต้องทำบัญชีปลอมขึ้นมากะทันหัน

เมื่อคืนนี้คงไม่ได้หลับได้นอนกันทั้งคืน...เอิ๊กๆ ไม่รู้ทำไม ผมรู้สึก
 สะใจเล็กๆ

ตอนเปิดดูสมุดบัญชี ผมเจอเล่มประหลาดเล่มหนึ่งในกองสมุด

มันคือสมุดโทรศัพท์เล่มหนึ่ง อยู่ใต้สุดของกองสมุดบัญชี มันคือ
 เล่มที่นายพ่อค้าปลาส่งขึ้นมา (หรือควรจะเรียกว่าพานจื่อแย่งมา)

ตอนแรกผมนึกว่ามันคือสมุดบัญชีรูปสมุดโทรศัพท์ แต่พอเปิดดู
 พบว่ามันคือสมุดโทรศัพท์จริงๆ ข้างในมีแต่เบอร์โทรหมายเลข ไม่มีบัญชี
 แต่ผมเข้าใจทันที รู้ว่าความเข้าใจเมื่อครั้นผิด

พานจื่อไม่รู้ว่าเล่มที่พ่อค้าปลาพกติดตัวไม่ใช่สมุดบัญชี นี่เป็น
 อุบายของเสี่ยวฮั่ว

พูดอีกอย่างก็คือ พานจื่อแค่เห็นเขามีสมุดอยู่ในกระเป๋ากางเกง จึง
 ชิงมันมาให้เสี่ยวฮั่วอย่างรวดเร็วที่สุด แล้วเสี่ยวฮั่วก็หลอกทุกคนว่ามันคือ
 สมุดบัญชี เมื่อคนอื่นเห็น ไอ้พ่อค้าปลาปากแข็งขนาดนี้ยังพกสมุดบัญชี
 มาเพื่อไว้ แสดงว่ามันก็เกรงกลัวอาสาม แหม่งเอ๊ย กลืนน้ำลายตัวเองนี้หว่า
 คนอื่นๆ พลันรู้ตัวว่าการก่อขบถทำอะไรจะเหลว จึงเป็นนกมีหูหนูมีปีกที่เอน
 เอียงกลับมาฝ่ายเรา กว่าพ่อค้าปลาจะทันรู้ตัว สมุดบัญชีของทุกคนก็ส่ง
 ขึ้นไปแล้ว แผนการของพ่อค้าปลาล้มเหลว

ก่อนหน้านี้แม้ผมจะใช้ชื่อเงินฝิ่นชื่อเพื่อชิงความได้เปรียบ แต่ฝีมือ
 จริงๆ ต้องอยู่ที่การสะสางสมุดบัญชีพวกนี้ เก็บเงินกลับมาให้ได้ นี่ถึงจะ
 เป็นของจริง การให้อภัย ไม่ถือสาเอาความ ไม่ใช่นิสัยของอาสาม คนอื่น

จะสงสัย

ไม่รู้เหมือนกันว่าความเข้าใจผมถูกต้องหรือเปล่า แต่บัดนี้ไม่สำคัญอีกแล้ว ผมเลือกเล่มที่มีปัญหามากที่สุดออกมาสองสามเล่ม แล้วก็เตรียมการแสดง แต่ก้าวแรกไม่ใช่กระบวนการทำสมุดบิน ต้องเป็นแสดงความไม่พอใจอย่างแรงกล้าก่อน

ตามบทตั้งเดิมของท่านผู้กำกับพานจือ คิวนี่คือปาที่เขียนบุหรืใส่เขา หมายถึงตำหนิที่เขาทำหน้าที่ในช่วงที่อาสามไม่อยู่ไม่ได้เรื่อง ผมจึงตรวจไปๆ แล้วพลันปิดสมุดบัญชีเล่มหนึ่ง ปาลงบนโต๊ะอย่างแรง

ห้องทั้งห้องเงียบสงัดอยู่แล้ว สายตาของทุกคนจับจ้องอยู่ที่ผม ผมคว้าเอาที่เขียนบุหรืบนโต๊ะติดมือขึ้นมาแล้วเขวี้ยงใส่พานจือทันที

ตามสคริปต์ พานจือจะต้องรับที่เขียนบุหรืไว้ จากนั้นผมจะลุกพรุดขึ้น เขวี้ยงสมุดบัญชีที่มีปัญหาใส่หน้าเจ้าของทีละเล่มอย่างรวดเร็ว จากนั้นชีวชีวกัพาผมออกไป เรื่องต่อจากนั้น เลี้ยวหัวกับพานจือจะจัดการต่อเอง

พานจือคำนวณไว้แล้วว่า หากแผนการราบรื่น เงินที่ถูกยกออกไปช่วงอาสามไม่อยู่ จะได้กลับคืนมากกว่าครึ่ง ซึ่งนั่นจะเป็นเงินก้อนโต

เมื่อทำขั้นตอนนี้เสร็จ หากระหว่างทางไม่มีใครจับได้ “พีสามกลับมาแล้ว” ความเข้าใจนี้จะกลายเป็นจริง จากนั้นผมก็ไม่ต้องปรากฏตัวบ่อยๆ แค่กลับไปหังโจว พานจือก็จะค่อยๆ ฟิ้นฟูสถานการณ์กลับคืนมา

ดูจากเหตุการณ์เฉพาะหน้า สองสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ผมสามารถทำขั้นตอนนี้ให้เสร็จอย่างรวดเร็วและเหมาะสมโดยทางไม่โผล่ได้หรือไม่ทำให้ทุกคนรู้สึกว่เหมาะสม ไม่รู้สึกว่พีสามมีปัญหาคณพวคนั้ติดตามพีสามหลายสิบปีแล้ว หวาดกลัวพีสามจนเป็นนิสัยแล้ว

และขณะนี้คือช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อ สำเร็จหรือล้มเหลว ขึ้นอยู่

กับเวลานี้

เมื่อคืนผมซ้อมไว้อย่างมาก มีความแม่นยำเป็นเลิศ ผมมองพานจื่อรวบรวมกำลังขึ้นมา รอแควินาที่ที่เขารับที่เขียบบุหรี่

ทว่าเหตุการณ์ที่ผมคาดไม่ถึงกลับบังเกิด ที่เขียบบุหรี่นั้นกลับปาโดนหัวพานจื่อ เขาไม่ยื่นมือไปรับมัน

ที่เขียบบุหรี่ร่วงตกกับพื้นแตกละเอียด หัวของผมชนิ่งในบัดดล นึกในใจว่า เฮ้ย พานจื่อ มาผิดคิวอะไรตอนนี้ ขณะนี้ก็เห็นพานจื่อตัวเอน ล้มจากเก้าอี้ลงกับพื้น กลืนควาเลือดคลั่งขึ้นมาบนเก้าอี้ทั้งตัว ห่มไปด้วยเลือด

ฝูงคนแตกฮือทันที ในหัวผมระเบิดวิ้งลูกพรวดขึ้นมา เลี้ยวฮั้วเดินตัดหน้าผมไป ขณะผ่านผม เขาหันมามองผมแวบหนึ่ง

ผมเข้าใจความหมายของเขา หมายความว่าให้ผมนิ่งไว้ ผมจำเป็นต้องฝืนกลืน เลี้ยวฮั้วพุ่งตรงออกไป พร้อมกับความซุลมุนข้างล่าง ทุกคนต่างมุงกันเข้ามา

แผลคงจะปริตอนจับตัวพ่อค้าปลา พอกลับมาแล้วสูบบุหรี่คงเพื่อกลบกลิ่นควาเลือด เขารู้ว่าตัวเองจะยืนไม่อยู่แล้ว

แม่งไม่คิดชีวิตตัวเองจริงๆ ผมนึก ผมแอบกำหมัดแน่น รู้สึกเสียใจภายหลังอย่างรุนแรง บางทีผมไม่ควรมาหาเขาอีก เขาอุตส่าห์ก้าวออกไปจากสายอาชีพนี้สำเร็จแล้ว บัดนี้ยังต้องกลับมาถวายเป็นหนี้ ผมเห็นแก่ตัวจริงๆ

เลี้ยวฮั้วตรวจชีพจรพานจื่อ ริมพุงเขาลุกขึ้นตะโกนออกไปด้านนอก คนของเขาสองสามคนรีบขึ้นมา ช่วยพุงพานจื่อออกไป เลี้ยวฮั้วตามออกไปสั่งการสองสามอย่างจึงกลับมา เลือสุทของเขาเปื้อนเปรอะไปด้วยเลือดทั้งตัวแล้ว

คนอื่นๆ ต่างมึนงงไปกับเหตุการณ์นี้ ไม่มีใครขัดขวาง เดิมที่ผมคิดว่าพ่อค้าปลาจะฉวยโอกาสก่อเรื่องตอนนี้ แต่เขาก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไร

ผมเห็นสายตาของเขาเหล่ไปทางหญิงวัยกลางคนนั้นตลอด หญิงวัยกลางคนก็มองเขา ทั้งสองคนสื่อสารด้วยสายตาที่ไม่หยุด

ผมใช้สายตาถามเสี่ยวฮั่ว เป็นไงบ้าง เขาเดินอ้อมมาข้างหลังผม ก้มลงกระซิบข้างหูว่า “แค่แผลปริ ไม่ต้องห่วง คนของฉันพาส่งโรงพยาบาลแล้ว นายรีบทำธุระให้เสร็จ เดี่ยวค่อยไปเยี่ยม” ขณะพูดอยู่ เขาตบตัวผมที่หนึ่ง หมายความว่า “จัดการต่อ!”

เมื่อเรื่องราวเกิดปัญหา คนเรามักมีทางเลือกสามอย่าง หนึ่งคือยืนหยัดดำเนินต่อ หนึ่งคือทิ้งไปทันที อีกหนึ่งคืออยู่เฉยๆ ไม่ขยับ ผมกับเสี่ยวฮั่วนัดหมายกันแล้วล่วงหน้า โดยเขาจะใช้กิริยาที่ต่างกัน บอกทางเลือกสามอย่างนี้

ผมนึกถึงแผนการที่เตรียมการไว้ แอบดำในใจ สงสัยเมื่อก่อน ตัวอาสามองหากอยู่ในเหตุการณ์เช่นนี้ เขาย่อมไม่สนใจพานจื่อแล้วสะสางบัญชีของเขาต่อไป หากผมผละไปตอนนี้ เท่ากับค้านต่อนิสัยของอาสาม จะทำให้คนพวกนี้ขาดความมั่นใจ

คิดพลาง ผมตัดสินใจเริ่มเขวี้ยงสมุดบัญชีแล้วจากไปโดยเร็ว ดังนั้นผมจึงใช้นิ้วเคาะโต๊ะ

สายตาทุกคู่กลับมาจับจ้องที่ผมในทันที ผมยืนขึ้น แสยะยิ้ม หยิบสมุดบัญชีเล่มแรกออกมา ขณะกำลังจะเขวี้ยงใส่หน้าคนที่ป็นเจ้าของ แต่ทันใดนั้น เหวี่ยงเียนพลันแตกพลั๊ก

ກາດພນວກ

ลำดับช่วงเวลาของประวัติศาสตร์จีน

ยุคสมัย	ช่วงเวลา
ราชวงศ์เซี่ย	(2100-1600 ปีก่อนคริสต์ศักราช)
ราชวงศ์ซาง	(1600-1046 ปีก่อนคริสต์ศักราช)
ราชวงศ์โจว	(1046-256 ปีก่อนคริสต์ศักราช)
ราชวงศ์โจวตะวันตก	(1046-771 ปีก่อนคริสต์ศักราช)
ยุควสันตวิ-เลียดก๊ก-จ้านกั๋ว	(770-220 ปีก่อนคริสต์ศักราช)
ราชวงศ์ฉิน	(221-206 ปีก่อนคริสต์ศักราช)
ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก	(206 ปีก่อนคริสต์ศักราช-ค.ศ. 220)
ราชวงศ์ซิน	(ค.ศ. 9-23)
ราชวงศ์ฮั่นตะวันออก	(ค.ศ. 23-220)
ยุคสามก๊ก	(ค.ศ. 220-280)
ราชวงศ์จิ้นตะวันตก	(ค.ศ. 265-317)
ราชวงศ์จิ้นตะวันออก	(ค.ศ. 317-420)
ราชวงศ์เหนือใต้	(ค.ศ. 420-581)
ราชวงศ์สุย	(ค.ศ. 581-618)
ราชวงศ์ถัง	(ค.ศ. 618-907)
ยุคราชวงศ์ลี้บอณาจักร	(ค.ศ. 907-960)

ราชวงศ์ซ่ง	(ค.ศ. 960-1279)
ราชวงศ์หยวน (มองโกล)	(ค.ศ. 1279-1368)
ราชวงศ์หมิง	(ค.ศ. 1368-1644)
ราชวงศ์ชิง (แมนจู)	(ค.ศ. 1644-1912)
ยุคสาธารณรัฐจีน	(ค.ศ. 1912-1949)
ยุคสาธารณรัฐประชาชนจีน	(ค.ศ. 1949-ปัจจุบัน)

**หมายเหตุ ช่วงเวลาในวงเล็บเป็นการคำนวณอย่างคร่าวๆ

ประวัติพี่แปล อนุรักษ์ กิจไพบูลทวี

นักแปลภาษาจีนหัวแข็งที่เลือกแปลเฉพาะงานที่รักและถูกใจ คลุกคลีอยู่กับแวดวงภาษาจีนผ่านมาหมดแล้วทั้งงานล่าม งานสอน งานแปล จับงานทุกแนวตั้งแต่หนังสือภาพสำหรับเด็ก วรรณกรรมเยาวชน นวนิยายสะท้อนสังคม ไปจนถึงแนวพัฒนาตนเอง

เริ่มทำงานแปลตั้งแต่ปี 2547 มีผลงานแปลกับหลายสำนักพิมพ์ รวมทั้งสิ้นเกือบร้อยปก เพราะเชื่อว่าเวลามีค่าเกินกว่าจะเอาไปทุ่มใช้กับหนังสือที่ตนไม่ได้รักจริงๆ จึงปฏิเสธงานเป็นว่าเล่น “บันทึกจอมโจรแห่งสุสาน” เป็นผลงานชิ้นสำคัญต่อจาก “รหัสลับหลังคาโลก” ที่หวังจะมอบความตื่นเต้นสนุกสนานให้กับผู้อ่านที่รักทุกท่านอีกครั้ง

ปัจจุบันยังคงขุมสังสมประสบการณ์ชีวิต เพื่อคลอดงานเขียนของตัวเอง ในโอกาสต่อไป

ติดตามความเคลื่อนไหวได้ที่เฟซบุ๊กแฟนเพจเล็กๆ ชื่อ “อนุรักษ์ กิจไพบูลทวี” และทางทวิตเตอร์ @anurakbeer

แนะนำ Facebook สำหรับนักพิมพ์

ติดตามข่าวสาร แนะนำ พูดคุย หรือติชม กับเราสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คได้ที่

www.facebook.com/siaminterbooks

หรือที่อีเมล siaminterbook@hotmail.com

หรือตามไปติชม แนะนำและกด LIKE ได้ที่

www.facebook.com/graverobberynote

ต้องการสั่งซื้อ โทรมาได้ที่ 0-2694-3031-3 ต่อ 1716

หลังจากก่อเหตุวุ่นวายในงานประมูลใหญ่ที่กรุงปักกิ่ง
อุเสียงก็ได้พบกับข้อมูลที่คาดไม่ถึงจากหนึ่งในเจ้าตระกูลใหญ่
คณะสำรวจที่หายสาบสูญ ตัวตนที่ไม่ธรรมดาของเมินโหยวผิง
วิถีโอเพนที่ส่งมาติดต่อกันนานปี...ความลับทั้งมวลชี้ไปยังจุดร่วมเดียวกัน!
เพื่อค้นหาคำตอบของทุกสิ่ง “พวกเขา” มุ่งหน้าสู่เสฉวนเพื่อเข้าสู่สุสานโบราณ
ที่นำความวิบัติแก่หล่ายอดฝีมือแห่งเจ้าสกุลใหญ่รุ่นก่อน
อุเสียงจะรับมือกับมันอย่างไร
เส้นผมกระหายเลือด เกราะเหล็กเคลื่อนที่ รอยสักพิศวง...
ก้าวสุดท้ายก่อนมวลปริศนาจะสิ้นสุด คำตอบของทั้งมวลอยู่หลังกำแพงหิน!
หากท่านมีความกล้าพอจงเปิดอ่าน “บันทึกจอมโจรแห่งสุสาน”

ผลงานเรื่องเยี่ยมที่ทำลายทุกสถิติ
ด้วยยอดขายกว่า **10,000,000** เล่มในจีน
คำลิขสิทธิ์กว่า **20,000,000** ทงวน (**100,000,000** บาท)
ทั้งผลงานยังถูกนำไปดัดแปลงเป็นการ์ตูน เกมออนไลน์
ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษและถูกซื้อลิขสิทธิ์
ไปสร้างเป็นภาพยนตร์โดยพาราเมาท์พิกเจอร์!

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ซาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ 0-2693-0904
B2100 / วนิยายจีนแปล / www.smm.co.th
ออกแบบปก : Choi Da Kong

< Dao Mu Bi Ji 盗墓笔记 1-9 > by Nan Pai San Shu 南派三叔

Copyright © 2011 by Nan Pai San Shu

Original Chinese edition published by SHANGHAI CULTURE PUBLISHING HOUSE CO., LTD.

Through Shinwon Agency Beijing Representative Office, Beijing.

Thailand translation rights © 2014 by Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-369-022-7

9 786163 690227